

Nhật Được Bạn Trai Cũ

Contents

Nhật Được Bạn Trai Cũ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	19
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	31
9. Chương 9: (phiên Ngoại Nhỏ) Giảng Sinh	34
10. Chương 10	36
11. Chương 11	40
12. Chương 12	45
13. Chương 13	49
14. Chương 14	54
15. Chương 15	59
16. Chương 16	64
17. Chương 17	68
18. Chương 18	72
19. Chương 19	76
20. Chương 20	80
21. Chương 21	84
22. Chương 22	87
23. Chương 23	92
24. Chương 24	92
25. Chương 25	96
26. Chương 26	100
27. Chương 27	104
28. Chương 28	107
29. Chương 29	111
30. Chương 30	115
31. Chương 31	120
32. Chương 32	124
33. Chương 33	128
34. Chương 34	131
35. Chương 35	135
36. Chương 36	140
37. Chương 37	144
38. Chương 38	149
39. Chương 39	154
40. Chương 40	157
41. Chương 41	161

42. Chương 42	166
43. Chương 43	170
44. Chương 44	172
45. Chương 45	175
46. Chương 46	178
47. Chương 47	182
48. Chương 48	187
49. Chương 49	191
50. Chương 50	195
51. Chương 51	199
52. Chương 52	203
53. Chương 53	206
54. Chương 54	210
55. Chương 55	214
56. Chương 56: Phiên Ngoại 1	217

Nhật Được Bạn Trai Cũ

Giới thiệu

Nội dung nhân: Gương vỡ lại lành, đô thị tình duyên, điền văn. Nhân vật chính: Cố Thanh Y, Giang Nguyên Phối hợp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-duoc-ban-trai-cu>

1. Chương 1

Mùa thu năm 2016.

Sau khi các tòa soạn ở thành phố A liên tục đưa tin về việc người đứng đầu nhà họ Giang bị thương đã nửa tháng chưa tỉnh, ám chỉ hành vi hãm hại trong giới thương nghiệp cạnh tranh đầy ác tính, trong phòng bệnh VIP, nhân vật chính của câu chuyện chậm chậm mở mắt.

Khi Giang Nguyên tỉnh lại, vị bác sĩ phụ trách vừa hay đi thăm bệnh đến chỗ của anh, thuận tiện lấy anh làm mẫu bệnh để phân tích. Giang Nguyên dùng cái đầu đau đến sắp nứt ra của mình để nghe vị chuyên gia khoảng chừng đã qua tuổi 70 giảng giải đến phun nước bọt đầy đất xong mới mở miệng phát ra một tiếng rên khẽ.

Cô nàng bác sĩ thực tập đứng kế bên đang cúi đầu ghi chép, trong lúc lơ đãng ngẩng lên thì thấy người trên giường đã mở mắt, mày kiếm mắt sáng, môi mỏng kéo ra thành một độ cong nhỏ, tuy còn hơi chút suy yếu, nhưng vẫn không giấu được vẻ nam tính. Cô khẽ đỏ mặt, vội vàng buông quyển sổ trong tay xuống, rồi gọi vị giáo sư giảng đến quên mình.

“Thưa thầy, bệnh nhân tỉnh rồi ạ!”

Vị giáo sư đang đà nói, bị ngắt lời như thế thì thiếu chút nữa sặc nước bọt. Ông trừng mắt liếc cô nàng

thực tập một cái, rồi mới buông ảnh chụp hồ sơ bệnh án của Giang Nguyên trong tay mình xuống, đi tới trước giường kiểm tra.

Giang Nguyên nằm yên cho họ kiểm tra. Trong khi ừ ừ a a trả lời mấy câu hỏi của vị giáo sư, anh cố gắng đảo mắt qua những nơi mình có thể thấy, thế nhưng vẫn không tìm được bóng người quen thuộc.

Cố Thanh Y không ở đây!

Giang Nguyên có chút tủi thân mà rĩ mắt xuống. Anh nhập viện mà vợ anh chẳng thêm ở cạnh đỡ mắt nắm tay đau khổ chờ đợi!!

Không phải Cố Thanh Y vẫn giận anh vụ mở party sinh nhật mà không ở cùng cậu đấy chứ?

Không đời nào, chắc chắn là không đời nào, Cố Thanh Y là một người hiểu chuyện như vậy...

Nhưng nói thì nói thế, Giang Nguyên vẫn có chút chột dạ. Anh không dám hỏi người bên cạnh xem Cố Thanh Y có tới hay không, mà chỉ âm thầm tự nói với mình rằng nhất định là do bây giờ đã muộn nên Cố Thanh Y đã về nhà nghỉ ngơi. Ngày mai kiểu gì hai người cũng sẽ gặp nhau!

Vừa nghĩ vậy, Giang Nguyên liền quả quyết nhắm lại đôi mắt vốn đang mở to của mình. Tuy là vị chuyên gia bên cạnh còn đang lăm nhăm cái gì đó, thế nhưng anh có nghe cũng không hiểu, cho nên giả vờ tí cũng chả sao.

Một lúc sau, khi cả đoàn bác sĩ đã thăm định xong tình trạng của Giang Nguyên, họ rút cuộc cũng buông tha cho anh.

“Nếu đã tỉnh thì chắc không còn vấn đề gì đâu, nằm viện quan sát thêm hai ngày rồi bảo người nhà đến làm thủ tục xuất viện đi!” Vị giáo sư già đeo kính lão cúi đầu viết gì đó lên bệnh án, phân phó nói.

Đoàn người xoay người ra ngoài, cô gái đi cuối còn cẩn thận khép cửa lại cho anh.

Sau tiếng khép cửa, cả căn phòng trở lại vẻ yên tĩnh. Trong phòng không bật đèn, cũng không mở cửa sổ. Nhất thời, cả căn phòng vốn không nhỏ chỉ còn lại tiếng động rất khẽ của máy phun sương. Giang Nguyên nhẹ nhàng xoay người, nhìn chằm chằm bầu trời đêm lộ ra sau tấm rèm cửa chưa kéo kĩ, trong đầu hiện lên khuôn mặt của Cố Thanh Y.

Sau khi hai người yêu nhau, hầu như mỗi ngày đều ở cùng nhau. Nhìn tình cảnh bây giờ, chắc hẳn lúc trước anh đã bị thương không nhẹ, không biết Cố Thanh Y có lo lắng nhiều không. Nghĩ đến Cố Thanh Y có thể sẽ nhủ lại đôi mày thanh tú, vừa đau lòng, vừa lạnh mặt trách mắng mình, Giang Nguyên liền ngáy ngốc cười hai tiếng, híp híp mắt cọ gôi đầu.

Cố Thanh Y không thích anh bị ốm, anh phải khỏi nhanh lên mới được!

Hôm sau, Giang Nguyên tràn đầy sinh lực tỉnh lại, được phép ngồi tựa nửa người trên giường.

Anh bất tỉnh hơn nửa tháng, đừng nói mấy vết thương ngoài da không mấy nghiêm trọng, đến mấy vết máu ứ đọng trên người anh cũng đã được dưỡng khỏi hoàn toàn trong khoảng thời gian này. Không có chuyện phiền não, cộng thêm dinh dưỡng đầy đủ, gương mặt hơi gầy lúc trước của anh có phần béo lên, lúc không biểu lộ cảm xúc, các đường cong trông còn hơi hơi nghiêm nghị. Y tá quay lại kiểm tra phòng mang cho Giang Nguyên một cái gương nhỏ để soi. Soi xong, anh cảm thấy như bản thân mình đã đẹp lên một tầm cao mới, ốm một trận mà Man lên không ít.

“Tâm trạng giám đốc Giang hôm nay tốt nhỉ.” Vị y tá này là người chuyên phụ trách phòng bệnh nhà họ Giang, cho nên Giang Nguyên đến đi vài lần, hai người tính ra cũng khá quen thân.

“Ừ.” Giang Nguyên ngửa đầu cười với cô, trong lòng tràn đầy đắc ý. Anh sắp được gặp Cố Thanh Y mà!

“Hôm qua bác sĩ Trần đã báo cho nhóm Tiểu Từ rồi, nói trưa hôm nay tới đón anh về tỉnh dưỡng đó.” Vị y tá cầm bó hoa vừa được tặng lên đùa nghịch, rồi tách các cành hoa ra cắm vào bình thủy tinh. Đợi tưới nước xong xuôi, cô mới lùi ra phía xa xa nhìn một cách thỏa mãn, nói tiếp “Nghe nói lần này anh bị bệnh, cả công ty đều loạn cả lên. Ngày nào nhóm Tiểu Từ cũng phải chạy qua chạy lại mấy chuyến để thay phiên nhau chăm sóc anh.”

Giang Nguyên nghe mà như lạc vào sương mù.

Công ty làm sao cơ? Anh bệnh thì công ty vẫn còn vài vị đàn anh mà, loạn thế nào được nhỉ?

Còn nữa, Tiểu Từ là ai?

Mấy cô nàng này đúng là thích nói đùa! Giang Nguyên hít hít mũi, im lặng quay đầu đi. Vị y tá kia thấy anh không có hứng thú nghe, thì cũng im lặng không nói nữa, chỉ chú tâm thu dọn xong việc của mình rồi rời đi.

Trong phòng bệnh không bật ti vi, cũng không đặt điện thoại di động, Giang Nguyên với lấy quyển sách trên giá sách nhỏ cạnh giường, bôn chồn lật giở.

Bệnh viện luôn rất yên tĩnh, nhất là khu bệnh VIP của Giang Nguyên, tiếng động phải nói là ít đến mức có thể sánh ngang với nhà xác. Mãi tới buổi trưa, Giang Nguyên mới nghe thấy tiếng bước chân của vị giáo sư mà anh gặp ngày hôm qua, cùng với một đám người khác tiến về phía mình.

Anh vội vã ngồi thẳng người, hai tay quy củ đặt trên đùi, mắt mở to mừng rỡ nhìn về phía cửa.

Tay cầm bằng đồng trên cánh cửa bị kéo xuống, tiếng bước chân rơi vào tấm thảm dày trên sàn, rất nhanh liền yên tĩnh lại. Một đám người cả nam lẫn nữ, ăn mặc chỉnh tề bước vào. Bọn họ tay ôm tài liệu, xếp thành một hàng đứng xung quanh anh, khiến tầm mắt của anh hoàn toàn bị che khuất. Giang Nguyên cố gắng vươn người nhìn xung quanh, hy vọng có thể nhìn xuyên qua bức tường người, nhưng vẫn không được.

“Tổng giám đốc Giang.” Người nữ nhìn qua có vẻ khôn khéo, tài giỏi đứng gần anh nhất mỉm cười gọi một tiếng. Cô không để ý đến sự thất thần của Giang Nguyên, một đường lật tài liệu trong tay báo cáo.

Cái gì mà dự án vừa khởi động rất tốt? Cái gì mà hoạt động kinh doanh của công ty trên cơ bản không xảy ra chuyện gì to tát, chỉ là mấy ông già thành viên ban quản trị nghe tin anh bị bệnh thì hơi không an phận? Cái gì mà người phát ngôn đã kí hợp đồng 2 năm với công ty có dính tới scandal gần đây, có tiếp tục giữ lại hay không còn cần anh quay về công ty bàn bạc rồi quyết định?

Lúc đầu, Giang Nguyên thấy hình như là tình hình kinh doanh của Giang thị thì cũng cố kiên nhẫn nghe. Thế nhưng vừa qua hai phút, anh hoàn toàn mất hết hứng thú. Công ty của chú anh, anh thật sự không muốn nhúng tay vào, qua đây báo cáo với anh làm gì không biết? Giang Nguyên nhú nhú mày, cảm thấy đúng là phiền phức!

Cả đám người ai ai cũng thấy rõ biểu tình không vui của ông chủ nhà mình, khuôn mặt bình thường vô cảm thậm chí đã bắt đầu lộ ra cái vẻ cô có thể cầm miệng đi được không, tôi không muốn nghe nữa!

Linda – thư kí giám đốc của tập đoàn Giang thị thức thời mà khép tài liệu trong tay lại, đánh bạo gọi người đàn ông đang day day thái dương “Tổng giám đốc Giang?”

Giang Nguyên gơ tay lên, ý bảo tạm thời cô hãy ngừng nói.

Đoàn người thấy thế liền im bật. Linda hạ tài liệu xuống, cung kính đứng ở một bên. Cậu nhóc trợ lí đáng người nhỏ bé nhanh nhẹn đi rót nước, run run đưa tới cho cô.

Bốn năm trước, Giang Nguyên thu dọn đồ đạc, chuyển vào văn phòng tổng giám đốc.

Lúc ấy, anh mới hai mươi bốn tuổi, nhưng khí chất cao ngạo lạnh lùng lại không thua kém Cựu tổng giám đốc Giang một chút nào. Thậm chí trong anh, sự nghiêm nghị của dòng dõi nhà họ Giang lại càng biểu lộ ra rõ nét hơn. Chỉ trong vòng một tháng, Giang Nguyên đã thu phục được vài thành phần thường xuyên tiếp xúc trong công ty.

“Ở đây tôi không cần sự trung thành.” Người thanh niên cao to đứng trước cửa sổ sát đất, quay lưng về phía bọn họ, thanh âm không có chút trầm bổng nào “Mà chỉ cần sự hữu dụng.”

Sau đó, có không ít người trong công ty nói đùa rằng Giang Nguyên dùng lực đè người y như một vị Hoàng Đế cổ đại. Với anh, làm tốt thì có thưởng, làm không tốt thì cuốn gói. Cả công ty, chẳng ai cần đi lấy lòng cấp trên, lợi ích của việc này đem lại đúng là dùng mắt thường cũng thấy. Ngoài ra, trong công việc, nếu như làm tốt, cuối năm nhân viên có thể nhận đến mười mấy vạn tiền thưởng, nhưng nếu làm không tốt thì

phải tự giác đến phòng nhân sự nhận lương rồi thôi việc. Áp lực đến mức khiến cho bầu không khí vốn uể oải chỉ trong chớp mắt đã căng như lúc ôn thi tốt nghiệp.

Nhưng bởi phúc lợi công ty tốt, lương cơ bản và chế độ đãi ngộ đối với công nhân viên đều được nâng lên một bậc, cho nên thái độ của mọi người đối với Giang Nguyên, dù nhiều dù ít cũng là vừa kính vừa sợ.

Sau khi Linda trở thành hội trưởng fanclub của Giang Nguyên, sự yêu thích của cô với sếp mình chỉ thấy tăng chứ chưa thấy giảm bao giờ. Bình thường tăng ca, cô thậm chí còn gần như hóa luôn thành Siri(*) bên cạnh tổng giám đốc, tùy thời tùy chỗ mà giải quyết tất tần tật mấy chuyện lông gà vỏ tỏi.

Nhưng Giang Nguyên của ngày hôm nay lại khiến cô có chút khó hiểu.

Linda tiến lên đưa nước cho Giang Nguyên, nhưng anh phất tay từ chối.

Giang Nguyên day day vùng giữa lông mày khoảng tầm mười lăm phút. Có điều anh càng day trán lại càng nhăn, dùng mắt thường cũng có thể thấy tốc độ hình thành một chữ Xuyên ().

Một lúc lâu sau, Giang Nguyên mới thở dài, ngẩng đầu, giơ lên một ngón tay

“Thứ nhất, nói cho tôi biết, các người là ai?”

Nói xong, anh giơ thêm một ngón tay nữa, trong giọng nói có chút khàn khàn. Lần này lúc ngẩng lên, trong mắt anh đã mang theo sát khí.

“Thứ hai, Cố Thanh Y đâu?”

Chú thích:

Siri: Siri (Còn được gọi là Trợ lý ảo) là một tính năng điều khiển bằng giọng nói của Iphone. Người sử dụng có thể tương tác với iPhone mà không cần chạm vào màn hình, thay vào đó, chỉ cần nói và Siri sẽ trả lời, hoặc ra lệnh để Siri thực hiện. Những tác vụ cụ thể mà Siri có thể thực hiện bao gồm: Nhắc nhở; đọc, soạn và gửi tin nhắn; thông báo thời tiết; tìm thông tin; thiết lập một cuộc hẹn; gửi email; chỉ đường; bật một bản nhạc; tán gẫu những câu cơ bản với Siri... Hỗ trợ nhiều thứ tiếng nhưng chưa có Tiếng Việt.

2. Chương 2

Vào một buổi sáng nhìn qua có vẻ bình thường ở thành phố A, tất cả các bác sĩ trong và ngoài bệnh viện thành phố đều được triệu tập đến để mở một cuộc hội nghị to nhất từ trước đến nay.

Tài liệu liên quan đến sức khỏe của Giang Nguyên trong suốt hai mươi tám năm cuộc đời cùng với tình trạng biến chuyển hơn nửa tháng qua được in thành từng tập từng, sau đó phân phát cho mỗi vị bác sĩ đến họp. Vị bác sĩ phụ trách chính, chính là cái vị bác sĩ già hơn bảy mươi tuổi hôm trước, đứng ở vị trí trên cùng của bàn họp hình tròn, vẻ mặt nghiêm túc phân tích bệnh trạng. Giang Nguyên ôm cánh tay ngồi trong góc phòng, vẻ mặt lạnh lùng, khẽ mím môi. Còn đám người đứng sau lưng anh thì nơm nớp lo sợ, mắt nhìn mũi, mũi nhìn chân, hai đùi run rẩy.

Trong phòng họp mở điều hòa, tấm vải đỏ dưới cửa gió bị thổi bay qua bay lại, tự nhiên trở thành âm thanh duy nhất trong căn phòng im ắng.

Cùng lúc này...

Trong một trường cấp ba ở ngay thành phố B bên cạnh, Cố Thanh Y sau khi tan lớp liền đi tới căng tin.

Khải Hành là trường cấp ba tư nhân tốt nhất của thành phố B, học sinh toàn là những nhân vật xuất sắc con nhà có gia thế. So với đồng lương của một giáo viên thì gia sản của họ nhiều hơn rất nhiều rất nhiều. Trường học có thành tích tốt nên ở một vài khía cạnh tương đối thả lỏng, ví dụ như buổi trưa sẽ mở cổng trường cho đám học sinh tiện ra ngoài nhà hàng ăn uống.

“Thầy Cố, hôm nay trong tổ liên hoan, cậu có gì không ăn được không?” Trong phòng ăn trống trải, Lục Triếp – một giáo viên cùng tổ, miệng ngậm dưa, bê đồ ăn ngồi xuống đối diện Cố Thanh Y.

“Hửm? Sao lại hỏi tôi?” Cố Thanh Y khó hiểu. Tổ chính trị từ trước đến nay vốn khan hiếm đàn ông, cả tổ mà chỉ có mỗi hai người Lục Triếp với Cố Thanh Y là phái mạnh. Cho nên liên hoan hàng tháng, hai người hầu như đều là thuận theo các cô các chị đi nhà hàng nào thì đi nhà hàng đó, chưa bao giờ có ai quan tâm hỏi xem bọn họ muốn ăn gì.

Bây giờ đột nhiên có nhân quyền, quả là không quen lắm!

Lục Triếp liếc mắt “Còn không phải vì muốn chúc thọ lão nhân gia người sao!” Đa số giáo viên trong tổ chính trị đều là người trẻ tuổi, bình thường quan hệ cũng tốt, cho nên mấy cô nàng trong tổ đã sớm thương lượng xong việc tổ chức sinh nhật cho Cố Thanh Y.

“Tôi ăn gì cũng được.” Cố Thanh Y cười cười, dùng dưa khều cơm đưa vào miệng “Mọi người cứ quyết thôi.” Cậu không để ý lắm mấy chuyện ăn uống này, vì dù sao mấy năm nay, cậu đều đón sinh nhật cùng đồng nghiệp. Cậu cảm thấy chỉ cần được ở cùng mọi người thì đến đâu cũng như nhau.

Lục Triếp chống cằm, nheo mắt, đẩy đẩy Cố Thanh Y “Ê, chúng ta đi uống rượu đi, vừa hay bạn tôi mở một quán bar nhỏ ở gần đây.”

Cố Thanh Y gật gật đầu, biểu thị mình không có ý kiến gì.

Kỳ thật, nếu nhóm người Lục Triếp không nói, cậu cũng không nhớ hôm nay chính là sinh nhật mình. Khái niệm ngày tết hay mấy ngày kỉ niệm gì đó đối với cậu mà nói, cũng trôi qua giống như ngày thường vậy. Thế nhưng đối mặt với sự nhiệt tình của những người xung quanh, cậu lại không thể từ chối hết lần này đến lần khác. Cho nên đôi bên qua lại vài lần, bạn bè quanh cậu tính ra cũng nhiều thêm mấy người.

“Vậy để tôi nói với các cô ấy nhé.” Lục Triếp bê bát canh uống một ngụm, rồi trở tay cầm lấy điện thoại, í ới gọi đám người trong nhóm chat chung.

Cố Thanh Y là một giáo viên chính trị ở Khải Hành. Tuy đây là trường điểm đào tạo ra cơ sở học sinh giỏi của thành phố, nhưng với hệ thống giảng dạy chú trọng phần lớn vào việc bồi dưỡng các môn khoa học tự nhiên, thì số lượng học sinh đăng kí học ban xã hội rất ít. Lúc được phân công, Cố Thanh Y chỉ phải nhận một lớp chọn khối mười, còn Lục Triếp thì nhận hai lớp thường khối 11. Do cả hai chỉ là giáo viên bộ môn nên công việc cũng không quá vất vả, không phải giải quyết mấy chuyện nhỏ nhặt này nọ của lớp như giáo viên chủ nhiệm. Sau khi lên lớp buổi sáng xong, cả hai thường chẳng còn việc gì. Nhắm thấy cả chiều cũng chỉ ngồi chờ ra trong phòng làm việc, Cố Thanh Y liền dứt khoát ở lại căng tin ăn cơm cùng Lục Triếp.

“Hay là buổi chiều chúng ta trốn trước đi.” Sau khi dọn khay xong, Lục Triếp liền lôi kéo Cố Thanh Y đến cửa bên cạnh mua cafe. Lúc quét thẻ, Cố Thanh Y vừa chậm mắt hai giây, Lục Triếp đã giành trả trước “Cốc này tôi mời.”

Cố Thanh Y không mặn không nhạt liếc Lục Triếp một cái, cất thẻ trong tay mình đi. Lục Triếp thấy thế thì hề hề nở nụ cười.

“Ừm.” Cố Thanh Y nghĩ đến đồng bài tập hai ngày mới giao hôm qua, hôm nay không cần chữa, giáo án thì viết gần xong, cộng thêm chiều nay học sinh có buổi sinh hoạt chung, cậu có ở lại, có lẽ cũng chẳng ai đến tìm cậu hỏi bài, liền đồng ý.

Kể ra, hai tên đàn ông mà cứ ngồi nghe bảy tám cô nàng thảo luận vấn đề vì sao mình còn độc thân, rồi thẩm mỹ của đàn ông càng ngày càng đi xuống, cũng có đôi chút xấu hổ.

Hai người cầm theo cafe, chậm rãi đi bộ từ căng tin về khu dạy học. Ánh mặt trời mùa thu trải đầy đất. Trên con đường chưa kịp quét sạch lá ngô đồng, tiếng bước chân vội vã của học sinh vang lên giòn tan, đánh thức chú mèo lười ngủ quên dưới gốc cây. Sau khi biếng nhác mở mắt, gật đi mấy chiếc lá bên người, chú ta lại gục xuống ngủ tiếp. Lục Triếp nheo mắt hưởng thụ, khoát tay lên vai Cố Thanh Y gọi “Lão Cố à.”

“Hửm?” Cố Thanh Y nghiêng đầu.

“Tôi không đi Mỹ nữa đâu.” Lục Triếp nhún vai, cười cười “Người đó về rồi, hai ngày nữa sẽ dẫn đến ra mắt cậu.”

Lục Triếp và Cố Thanh Y thuê nhà đối diện nhau, cả hai căn nhà đều không nhỏ, tiền thuê cũng đắt. Lúc đầu, khi biết đối phương vừa ý cùng một khu trọ, cả hai đã từng muốn thuê chung. Nhưng do bạn trai của Lục Triếp ở Mỹ cứ ậm ừ đòi về nước, cho nên chuyện này cứ vậy mà kéo dài đến tận bây giờ.

“Chúc mừng cậu nhé.” Cố Thanh Y cười, sự vui vẻ hiện rõ nơi đáy mắt.

“Hi hi.”

Hai người trốn việc hết sức thành thạo.

Sau khi cất đồ vào túi, Cố Thanh Y không chỉ xếp lại chồng giáo án trên bàn, đổ nước trong cốc đi, mà thậm chí, cậu còn tỉ mỉ đến mức đóng nắp bút đỏ đặt ngay ngắn lên bìa sách xong, mới đứng dậy, ra về “tôi đi vệ sinh” để bước ra ngoài. Trên đường đi, lúc vô tình chạm mặt vị tổ trưởng lâu năm, cậu hơi xoay người hòng giấu đi chiếc túi, rồi lễ phép lên tiếng chào hỏi.

Lục Triếp thì trực tiếp hơn, đeo túi lên cái là vịn khung cửa sổ nhảy ngay ra ngoài. Sau khi tiếp đất thành công, cậu ta còn không quên vớ tay vào trong lấy cốc cafe hãy còn bốc hơi nóng của mình.

Hai người thuận lợi gặp nhau ở cổng phụ của trường học. Lục Triếp cầm cốc cafe, không buồn để ý đến biểu tình bất lực của Cố Thanh Y, mà tự nhiên khoát vai cậu cùng đi ra trạm xe bus.

Căn phòng bọn họ thuê nằm ngay cạnh quảng trường trung tâm thành phố, cách Khải Hành khoảng hai mươi phút đi xe. Còn quán bar của bạn Lục Triếp mở thì lại ở ngay con phố M gần ấy. Đó là con phố sầm uất nhất của nơi này, cơm nước xong hai người có thể thuận tiện đưa mấy cô nàng đi mua sắm. Dù sao ngày mai cũng là cuối tuần, không cần đi làm sớm, cho nên hôm nay cũng không cần vội.

Kể ra, làm giáo viên dạy chính trị cũng có chút phiền não, chính là học sinh buồn ngủ, bản thân mình cũng buồn ngủ theo. Nhất là những người dành cả thanh xuân để ngủ trong lớp như Lục Triết, thì lần nào nói đến công việc của mình, cậu ta cũng rơi lệ đầy mắt!

“Về ngủ một giấc, hơn bốn giờ tôi qua gọi cậu đi ăn, được không?” Sau khi lên xe bus, do hai người một trước một sau, nên Lục Triếp liền vịn vào thành ghế của Cố Thanh Y, dướn đầu lên nói chuyện.

Cố Thanh Y bị mặt trời chiếu vào, khép hờ mắt, gật đầu. Màu mắt của cậu là màu trà, một màu rất hiếm thấy ở người Châu Á. Dưới ánh mặt trời, màu mắt nhạt nhòa gần như biến thành trong suốt, che khuất đi một tầng tình cảm. Lục Triết một mình chờ lâu, có chút buồn chán khó nhịn mà giơ tay kéo lông mi của Cố Thanh Y.

Cố Thanh Y: ...

“Thầy Cố, có phải cậu đi nối mi Hàn Quốc không?” Lục Triếp tay tiện xong thì miệng cũng tiện nói “Sao dài thế?” Không phải cái loại cong cong như các bà các mẹ mà là tự nhiên rũ xuống, cũng không sợ che hết tầm mắt!

Cố Thanh Y nghiêng người tránh đi sự nghịch ngợm của Lục Triếp, cầm túi lên, hếch hếch cầm về phía cửa, ý bảo nên xuống xe.

Xe còn chưa dừng hẳn, giọng nữ thông báo đã vang lên “Điểm dừng tiếp theo: Vườn hoa trung tâm, hành khách xuống xe xin mời...”

Lục Triếp không cam lòng bấu môi, bám vào cột bên cạnh nhảy xuống. Cố Thanh Y thì dụi mắt theo sau.

Lông mi của Cố Thanh Y thật sự rất dài, điểm này cùng với màu mắt của cậu hoàn toàn được di truyền từ mẹ. Có vẻ như là do tổ tiên mang huyết thống ngoại quốc, nên gen mắt nhà cậu trước giờ đều khác xa với những người khác. Thậm chí nếu nhìn kĩ, lông mi của Cố Thanh Y còn dày và dài hơn cả lông mi của con gái. Lúc còn nhỏ, cậu rất ghét bộ lông mi nữ tính này, thường lấy kéo cắt phăng đi, thế nhưng kết quả thì chỉ một thời gian sau, lông mi lại càng mọc ra nhanh hơn.

Cố Thanh Y đút hai tay vào túi quần, híp mắt nhìn màn hình nhỏ che che trước mắt.

Hai người chậm rãi đi bộ về phòng trọ, một trái một phải bước vào cửa nhà mình. Cố Thanh Y không có thói quen ngủ trưa, mà tắm xong thời gian hãy còn chưa tới hai giờ, cho nên sau khi đi một vòng quanh phòng khách thấy không có gì cần dọn, cậu liền ngồi lên khung cửa sổ phiêu phiêu gió, với lấy một quyển sách trong ngăn tủ, lơ đãng lật giở.

Cuộc sống của cậu vẫn luôn không có được sự vui vẻ thoải mái như Lục Triếp nói.

Cậu sống một mình, gần như ba bữa đều ăn ở căng tin, trong tủ lạnh thì chứa đầy nước khoáng và bánh chèo – đông đồ dự trữ để tồn tại qua những ngày cuối tuần. Trong phòng ngoại trừ giường và tủ quần áo thì chính là sách, cuối tuần nào nổi hứng, cậu mới mở máy tính xem vài ba bộ phim.

Lục Triếp từng kéo cậu qua nhà cậu ta vài lần.

Cùng một cấu trúc không gian, nhưng cảm giác lại hoàn toàn khác biệt. Vừa vào cửa là có thể thấy ngay thảm nhung mềm mại trải trên nền nhà, máy phun sương đặt ở góc phòng, trong phòng còn bày một bộ loa âm và đầu LCD cao cấp, trên khung cửa sổ thì tràn ngập các loại hoa hoa cỏ cỏ.

Đúng rồi, cậu ta còn nuôi một con chó!

Nếu so ra thì phòng của cậu chắc chỉ có thể dùng cụm từ “nhà có bốn bức tường” để hình dung!

Yên yên lặng lặng, thậm chí đến ti vi cũng không có...

Sau khi dọn vào, cậu có chút ngại phiền, nên dù chủ nhà nói có thể sửa sang theo ý mình một chút nếu thuê lâu, cậu cũng không động đến bất kì một vật trang trí cũ nào trong nhà. Thậm chí, bình thường, cậu cũng không có thói quen ngó đông ngó tây các góc ngách trong nhà. Cứ cho là đã ở đây bốn, năm năm, thì cậu cũng có thể ngay lập tức đóng gói sạch sẽ hành lý, rời đi trong vòng chưa đầy nửa tiếng.

Thói quen sinh hoạt mà thôi, cậu cũng không cảm thấy có gì không tốt.

3. Chương 3

Khoảng năm giờ, cửa nhà Cố Thanh Y bị đập vang.

Buông cuốn sách đã quên lật vài trang xuống, Cố Thanh Y chọn một chiếc áo sơ mi tùy ý, cầm theo áo khoác đi ra.

Lục Triếp đứng trước cửa, người như vừa tắm xong, nhìn qua rất có tinh thần, tóc giống như còn cố tình dùng keo vuốt để tạo cảm giác rối loạn. Lúc hai người sóng vai xuống lầu, Cố Thanh Y thậm chí ngửi thấy mùi nước hoa Hermes kinh điển trên người cậu ta.

Bên ngoài chưa tới hán, lúc bọn họ ra khỏi cửa, bầu trời vẫn còn vương ánh mặt trời. Cố Thanh Y đứng đúng hướng sáng, bị chói nheo mắt lại. Cậu vừa gọi điện cho các giáo viên khác, vừa bị Lục Triếp kéo về phía trước, thành ra bộ dáng có chút chật vật.

“Đúng, khoảng nửa tiếng nữa chúng tôi đến. Mọi người gọi xe đi, đến trước thì cứ gọi món trước, chúng tôi không kiêng gì đâu, cứ tùy ý đi ạ. Uầy, Lục Triếp, cậu đừng kéo tay áo tôi nữa, sắp bị cậu kéo đứt luôn rồi!” Tâm tình cậu rất tốt, cho nên lúc thu tay lại, cậu không quên tạt đầu Lục Triếp, nhìn bộ dạng ngốc nghếch của cậu ta nói “Đồ khỉ con.”

Lục Triếp dùng tay kéo xệ mắt xuống, le lưỡi đáp lại.

Hai người vừa đùa vừa ra khỏi khu chung cư, đi dọc theo con đường phố M. Cùng lúc đó, một chiếc xe SUV dừng ở góc đường từ từ hạ kính xuống, lộ ra khuôn mặt nhìn nghiêng lạnh như đông băng của Giang Nguyên.

Cả nhóm người đón sinh nhật, ồn ồn ào ào đòi đón đến tận rạng sáng.

Nghe nói là sinh nhật Cố Thanh Y, mấy giáo viên không cùng một tổ nhưng bình thường quen thân cũng tới. Sau khi mấy ông đàn ông thấp tùng một đám các cô nàng chếch choáng say, chân bước liêu xiêu đi mua sắm hơn ba tiếng đồng hồ, ai ai cũng vác một đống các túi xách như cái cây treo đồ. Không chỉ được nhận biết hơn năm mươi màu son của mười mấy nhãn hiệu mà còn được tận mắt chứng kiến các nàng biến hình, đúng là bị dọa sợ không nhẹ mà.

Đến hơn nửa đêm, mấy người có gia đình đều xin phép về trước.

Nhưng mười hai giờ, đối với một đám thanh niên độc thân mà nói, cuộc vui chỉ như vừa mới bắt đầu. Vì thế, dưới sự hô hào của Lục Triếp, cả đám lại kéo nhau vào quán bar. Cố Thanh Y bị oanh tạc đến không

còn cách nào khác ngoài lắc đầu nhìn theo.

Một đám các cô nàng dẫn thân vào sự nghiệp giáo dục của tổ quốc, qua hai tuần rượu liền bộc lộ bản chất, cởi xuống đồng phục đeo lên nữ trang, lúc thả tóc ra, chút nữa thì khiến Cố Thanh Y không nhận ra được. Vài người không uống được rượu nặng thì gọi một ly *Long Island Iced Tea*(*). Có điều vừa uống vài ngụm, bản thân liền ngửa ngáy chui vào giữa đám người.

Cố Thanh Y không thích náo nhiệt, nên chỉ ngồi lại cạnh quầy bar. Có không ít người đến mời rượu cậu, nhưng đều bị cậu không mặn không nhạt đuổi đi.

Mà đây là đa số, chứ thiểu số thì vẫn có người ở lại.

“Cô Ngô, cô uống chút nước đi.” Dịch mông lui về bên ghế đã sớm mất đi dấu vết từng có người ngồi qua, Cố Thanh Y đẩy cốc nước chanh về phía cô nàng đối diện.

Cô ta cười cười nhận lấy, ngón tay khẽ lướt qua mu bàn tay Cố Thanh Y. Người này chính là đồng nghiệp phòng bên cạnh, được mệnh danh là hoa khôi của Khải Hành.

Nghे nói do có quen biết với lãnh đạo nhà trường, nên cô ta vừa vào làm đã được phân công phụ trách hoạt động đoàn. Phàm là người hiểu chuyện thì chỉ cần nhìn một cái thôi cũng hiểu, tương lai sau này cô ta nhất định sẽ còn đi lên. Người cũng xinh, thành ra được không ít người theo đuổi.

Nhưng hình như cô nàng lại cố tình có ý với vị Cố Thanh Y trước giờ luôn không để cô vào mắt này. Thậm chí còn tuyên bố hằn với các giáo viên nữ khác là cho dù có phải quần chặt lấy, thì cô ta cũng phải quần được cậu.

“Thời gian không còn sớm, tôi phải về rồi.” Ngô Lị uống một hớp nước, hất hất tóc, nhìn Cố Thanh Y mỉm cười. Cái cổ trắng nõn dưới ánh đèn của quán bar có vẻ mịn hoặc vô cùng, một viên ngọc đen bọc bạc rơi ngay trước ngực, lấp lánh phản quang.

“Ừ, trên đường về cẩn thận nhé.” Cố Thanh Y cầm lấy cái cốc, uống một ngụm rượu, một chút cũng không xê dịch vị trí.

Người đẹp không vui nói “Không tiễn tôi sao? Đã trễ thế này rồi.” Một khi đã liên quan đến vấn đề sĩ diện, cô tự tin tất cả đàn ông đều sẽ không bao giờ từ chối đề nghị này.

Chỉ là... Cố Thanh Y kéo kéo khóe miệng, áy náy cười “Xin lỗi, Lục Triếp say rồi, tôi phải đưa cậu ấy về.” Nói xong, cậu còn chỉ vào Lục Triếp say khướt đang ôm cột đèn cuồng nhảy múa.”

Ngô Lị đứng nguyên tại chỗ không động, nhướn mày nhìn Cố Thanh Y, nỗ lực khiến đối phương bại trận.

Thế nhưng Cố Thanh Y cũng đứng nguyên tại chỗ như cũ, miệng cười theo phép lịch sự, ánh mắt trong vắt, không lộ ra chút thỏa hiệp nào.

“Vây được rồi.” Cô nàng tự thấy mắt mặt, không vui cầm túi xách và áo khoác trên ghế lên, lắc hông đi ra ngoài, dọc một đường đi gây ra động tĩnh không nhỏ.

Cố Thanh Y nhìn theo bóng lưng cô nàng cho đến khi nó biến mất hoàn toàn sau cánh cửa quán bar mới thu lại nụ cười, quay mình với lấy cốc nước. Cậu gác chân lên ghế, tay áo kéo qua khuỷu tay, còn tay thì đút trong túi quần. Làn da trắng nõn bị áo sơ mi đen bao lấy, gây ra một loại cảm giác cấm dục khó tả. Lục Triếp vào toilet nôn hai lần, lần nào cũng thấy thấy Cố Thanh Y duy trì tư thế này ngồi uống nước chanh. Thân thể lộ ra những đường cong xinh đẹp, phác họa lên một dáng vẻ hoàn hảo khác thường.

Cho dù đối phương đã là đồng nghiệp của mình ba năm, thành thạo Lục Triếp vẫn bị Cố Thanh Y hút hồn, khiến cậu ta phải tự hỏi với một khuôn mặt như thế thì có gì Cố Thanh Y cứ phải sống một cuộc đời tạm bợ?

Cố Thanh Y không cho cậu ta có thời gian tơ tưởng lung tung, đợi Lục Triếp từ toilet đi ra, cậu đã cầm sẵn áo khoác của cả hai, thể hiện ý phải về.

Thực tế, mấy cô nàng đồng nghiệp cũng đã say đến nói năng mê sảng. Chừa lại mấy người còn hơi tỉnh táo thì phải phụ trách đưa họ về. Cố Thanh Y đỡ lấy Lục Triếp, vẫy tay tạm biệt với những người khác, sau đó đi về phía chung cư.

Vừa ra khỏi phố M, tiếng người ồn ào của cuộc sống xa hoa trụy lạc cũng biến mất, trên con đường trống trải chỉ còn nghe thấy tiếng gió thổi. Lục Triếp ghé vào trên vai Cố Thanh Y, miệng lầm nhảm một cái tên không rõ.

“Thầy Cố à.” Lục Triếp say rượu, nín lấy áo Cố Thanh Y lau bầu “Cậu quá... Quá cứng nhắc rồi! Nếu không sao có thể độc thân đến tận bây giờ chứ? Thật là...”

Lục Triếp thấy mình quá thực nên tận tình khuyên bảo một chút “Nhiều cô gái thích cậu như vậy mà cậu xem, cậu có khác nào một tên tu hành khổ hạnh không...” Lục Triếp quệt miệng, giống như bản thân đang chịu một sự thiệt thòi to lớn.

Cố Thanh Y lười tính toán với kẻ say, một mỗi khiêng người về khu chung cư.

Đèn ở đây nhiều nhưng không quá sáng. Cố Thanh Y và Lục Triết ở trong tòa nhà sâu nhất, do dọc đường đi trồng rất nhiều cây, cho nên càng đi vào sâu, con đường phía trước càng mờ mịt, gần như không còn nhìn rõ nữa.

Và cũng vì thế, cho nên Cố Thanh Y không hề chú ý thấy một bóng người cao to đang dựa vào cột đèn đường dưới lầu.

Vị trí Giang Nguyên đứng nằm ở góc hơi lệch, sau cột đèn đường, bên cạnh thùng rác, có tầm nhìn vừa hay rơi vào con đường nhỏ đi thẳng vào tòa nhà.

Giang Nguyên rất hài lòng với vị trí chiến lược mình đã chọn, lúc anh đập tàn thuốc thứ mười sáu vào thùng rác, anh cuối cùng cũng nhìn thấy Cố Thanh Y đang chậm chạp đi tới.

Cùng người đàn ông bên cạnh.

Rạng sáng mùa thu, gió lạnh như ngấm vào xương tủy. Giang Nguyên chỉ mặc một cái áo choàng, đứng đón gió cả một đêm, các đầu ngón tay đã sớm đông thành đá.

Anh đã cho rằng mình sẽ không thể lạnh hơn được nữa.

Buổi trưa, sau khi mười mấy vị bác sĩ họp xong, kết quả cuối cùng mà vị bác sĩ phụ trách chính đưa ra chính là anh bị mất trí nhớ, nguyên nhân sơ bộ có lẽ là do não bị chấn thương, hiện nay chưa có biện pháp nào giải quyết.

“Cậu Giang, cậu có thể cân nhắc... Việc phối hợp với kì trị liệu sau khi ra viện của chúng tôi.” Ngay đến vị viện trưởng quyền uy nhất cũng không nắm chắc nói, trên trán rịn ra mấy hạt mồ hôi lạnh to như hạt đậu.

Sau khi một mình cảm báo cáo ngồi trên xe nửa tiếng, Giang Nguyên nhận được di động của mình. Vẫn là Iphone, nhưng không phải iphone anh từng dùng trước đây mà là iphone 6S màn hình lớn có chức năng mở khóa bằng vân tay khiến anh cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Mọi người nói với anh, bây giờ là năm 2016, kí ức cuối cùng còn lại trong đầu anh lúc này chính là kí ức của bốn năm trước.

Họ cũng nói, trong bốn năm này Cố Thanh Y đã chia tay với anh.

Quá trình chia tay cực kỳ thê thảm.

Và có lẽ Cố Thanh Y không còn muốn gặp lại anh nữa.

Câu cuối cùng này là người bạn thân hai mươi mấy năm nói với anh qua điện thoại “Tôi không lừa cậu, khuyên cậu chân tình, đừng đến tìm cậu ta nữa.”

“Cậu sẽ chỉ khiến cậu ta thấy phiền thêm thôi.”

Anh không biết trong bốn năm qua đã xảy ra những gì. Nhưng với anh mà nói, dường như chỉ mới qua có một đêm, mà anh đã biến thành chủ tịch Giang, mẹ anh không còn là người quả phụ ở sâu trong căn nhà

cũ kĩ, còn người anh yêu từ những năm cấp ba đến giờ, hiện nay đang dìu một người đàn ông khác về nhà!

Cố Thanh Y vẫn đẹp như xưa.

Dáng người thon dài cân xứng, khuôn mặt nhìn nghiêng tinh xảo, cho dù ẩn dưới ánh đèn mù mờ cũng khiến anh không tài nào dời mắt được.

Cậu không còn vẻ ngây ngô của tuổi niên thiếu, nhưng trái tim anh vẫn rung động đến nghẹt thở.

Như bị sai khiến, một Giang Nguyên vốn chỉ muốn đến nhìn xem cậu ấy thế nào, lại không tự chủ được mà đuổi theo hai người tiến vào chung cư.

Chú thích:

- Long Island Iced Tea: một thức uống cocktail mùa hè, lần đầu tiên được pha chế bởi Robert Butts, tại quán Oak Inn, ở Long Island, New York vào giữa năm 1970. Long Island Iced Tea được pha chế từ năm thứ rượu là vodka, tequila, gin, rum, triple cộng với cola thêm những viên đá trong veo và một lát chanh vàng.

4. Chương 4

Lúc Cố Thanh Y vác Lục Triếp vào cửa, đồng hồ điện tử trên bàn nhà cậu ta tinh một tiếng kêu âm lên, khiến Cố Thanh Y giật mình hất thẳng người xuống đất.

Trong khi chìa khóa nhà hãy còn cắm trên cửa, Lục Triếp đã ngã sấp xuống thảm nhung mềm mại, ôm lấy gối ôm, dựa vào chân ghế sofa ngủ như cá chết. Khuôn mặt trẻ con bị bấm bị ép đến biến dạng.

Cố Thanh Y không có tâm trạng thu dọn giúp cậu ta, cho nên cậu đi thẳng vào phòng ngủ, ôm lấy cái chăn Lục Triếp chưa kịp gấp ban sáng, mang ra phủ lên thân người của kẻ hãy đang nằm trên mặt đất. Nhìn Lục Triếp dù say nhưng vẫn biết đường cuộn chăn quanh mình, chỉ để lộ quả đầu bù xù như tổ quạ xong, Cố Thanh Y mới yên tâm phúi tay quay về.

Vịn vào sofa nhặt di động rơi trên sàn nhà, một Cố Thanh Y luôn ngủ trễ, lúc này cũng thấy có chút mệt mỏi. Cậu ngáp một cái, vừa đứng dậy liền trợn mắt nhìn về phía cánh cửa đang mở rộng.

A! Cậu đứng yên bất động, chằm chằm chớp chớp mắt.

Hôm nay có vẻ như cậu thực sự uống say mất rồi.

Nếu không hơn nửa đêm sao lại có người đứng trên hành lang? Là trộm sao? Có tên trộm nào thấy người mà vẫn ngang nhiên như thế không...

Cố Thanh Y hơi nghiêng đầu, gắng sức mở to mắt nhìn. Đột nhiên cậu nghĩ, cái tên có dáng người như gấu đang đứng ngốc ra kia hình như hơi giống vị tiên nhiệm không muốn nhớ lại của cậu.

Ha? Lại còn đi qua đây? Hơn nửa đêm muốn giết người hay cướp của? Ta nói cho người biết, đừng tưởng người lớn lên giống bạn trai cũ của ta mà ta không dám báo cảnh sát nhé!

Thầy Cố trong lòng lo sợ, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh mà khoác áo khoác lên vai, vẻ mặt lãnh đạm nhìn thẳng kẻ kia nói “Anh à, anh đi nhầm chỗ rồi!” Người say nói rất chậm, nhả từng chữ từng chữ, mềm mại đến mức khiến người thương.

Tiếng Cố Thanh Y không nhỏ. Cậu vừa nói xong thì đèn cảm ứng sáng lên, ánh đèn vàng ấm áp khiến con mắt vốn đã nhìn quen bóng tối của Giang Nguyên nháy mắt không thích ứng kịp, con người thu nhỏ lại lộ ra chút ít mờ mịt, ngoài khuôn mặt của người trước mặt thì anh không còn biết rời mắt đi đâu nữa.

Cố Thanh Y cứ thế mà đứng trước mặt anh, vẻ mặt hồ hững như hai người từ trước tới nay chưa từng quen biết nhau. Có lẽ do buổi tối uống rượu, hai má cậu ửng hồng, khiến cho làn da tái nhợt hút người đến cực điểm, ánh mắt vừa tỉnh vừa say mang theo hơi nước.

Cố Thanh Y khẽ mím môi, xác định người này đúng là người kia, cái vị tiên nhiệm không muốn nhớ lại nhà mình.

Cậu thở dài, giọng nói giống như bình thường vẫn nói, lịch sự đến mức giống như chưa từng quen biết người trước mặt “Anh à, anh thật sự đi nhầm chỗ rồi!”

Cậu nhớ tới mấy chuyện mà đồng nghiệp hay chia sẻ từ trang Thổ Tào Quân, liền cảm thấy tình huống lúc này của mình quả thực xứng đáng đứng top. Thậm chí đầu đề cũng không cần nghĩ nhiều mà có thể gọi luôn là người bạn trai đã chia tay thê thảm bốn năm trước ba giờ sáng đột nhiên xuất hiện trước cửa nhà ta, là muốn giết người hay cướp của?

[Trang Thổ Tào Quân: một trang tâm sự kín đáo giống như confession của mình]

Giang Nguyên cao hơn Cố Thanh Y không ít, quanh năm lại tập thể hình, cho nên vóc người anh trông cũng khỏe mạnh hơn cái dáng gầy gầy của Cố Thanh Y. Mỗi lần anh đứng trước mặt cậu, anh thật sự rất giống một bức tường hai mét nhỏ. Thế nhưng không hiểu sao Cố Thanh Y lại tự nhiên cảm thấy ánh mắt Giang Nguyên hôm nay hình như có chút đáng thương, bộ dạng cực kỳ giống với cô bé trong lớp hay tới tìm cậu khóc lóc kể lể vì kết quả học tập không được như mong đợi dù cô đã cố gắng rất nhiều.

Cố Thanh Y còn nhớ rõ câu cửa miệng của cô bé ấy là “Cái gì em cũng làm rồi nhưng môn chính trị không có yêu em!”

Cố Thanh Y thử đem những lời này đặt lên người Giang Nguyên, nhưng cậu ngay lập tức bị cái ý tưởng phi thực tế này làm cho nổi da gà, đành vội vã lắc đầu xua đi.

Đẩy Giang Nguyên đang hồng hồng con mắt đứng bất động ra, Cố Thanh Y giống như không có việc gì mà rút chìa khóa ném vào trong, rồi sập cửa bên nhà Lục Triếp lại.

Cả quá trình, Giang Nguyên đều đứng sau lưng cậu, mỗi bước đều tận lực duy trì khoảng cách 20cm giữa hai người.

Cố Thanh Y liếc mắt nhìn anh, rồi lạnh lùng quay đầu đi, móc chìa khóa ra mở cửa nhà mình. Đợi khi vào nhà, cậu liền đóng sầm cửa lại.

Ai thêm quan tâm anh ta là bạn trai cũ hay bạn gái cũ chứ! Minh nhất định là uống say rồi sinh ra ảo giác. Sau khi chia tay, cuộc sống của Giang Nguyên tốt đến không thể tốt hơn nữa, làm sao có chuyện quay lại tìm cậu đây? Ngủ một giấc, mai tỉnh lại là cái gì cũng sẽ biến mất ngay thôi.

Mẹ nó, sao cửa lại không đóng được thế này?

Cố Thanh Y buồn bực cúi đầu, thấy trong khe cửa chèn một bàn tay. Cánh cửa nhà được chủ cũ đặt làm từ chất liệu gỗ tốt, cho nên trọng lượng tương đối nặng. Cậu nhìn bàn tay thon dài bị chèn đến biến dạng, bỗng nhiên có chút không đành lòng.

Cố Thanh Y hơi khom người xuống, dùng một tay giữ cửa, một tay khác thì cạy bàn tay đang cố sống cố chết bám vào cửa nhà mình của Giang Nguyên. Thế nhưng chủ nhân của cái tay kia lại không những không thuận theo ý cậu, mà trái lại còn nắm chặt lấy tay cậu, đánh chết cũng không buông.

Cố Thanh Y nghiêng người dùng sức ép lên cánh cửa. Sau khi nghe thấy Giang Nguyên bị đau mà kêu lên một tiếng, cậu thầm nghĩ chắc anh sẽ thả tay ra thôi.

Nhưng không! Hai người cứ giằng co qua lại như vậy gần năm phút, khiến men say của Cố Thanh Y tan đi gần hết, cơn buồn ngủ cũng theo đó mà bay lên chín tầng mây.

Cậu đứng dậy, đá văng cửa nhà, khôi phục lại bộ dạng lạnh lùng trầm tĩnh như bình thường “Giang Nguyên, anh còn như vậy tôi báo cảnh sát đấy!” Ngón tay Cố Thanh Y vẫn luôn bị Giang Nguyên nắm chặt, cho nên lúc nói ra câu này, cậu có thể cảm nhận được một cách rõ ràng sự run rẩy từ anh.

Đèn cảm ứng lập lòe phát sáng, gió lạnh từ khe cửa mở hé luôn vào khiến Cố Thanh Y rùng mình. Do lúc này uống chút rượu, cộng thêm việc phải vất vả tha lời Lục Triếp một đường lên lầu, cho nên cả người Cố Thanh Y có chút nóng. Thế nhưng ngón tay của Giang Nguyên lại giống như vừa bước ra từ trong tủ lạnh. Cảm giác buốt giá truyền thẳng từ đầu ngón tay vào đến linh hồn cậu.

“Cố Thanh Y.” Giang Nguyên cúi đầu, nghẹn ngào nói.

“Anh lạnh lắm.”

Những lời này Cố Thanh Y rất quen.

Mấy năm đầu đại học, Giang Nguyên và Cố Thanh Y ở chung trong một gian phòng kí túc. Nhưng sau đợt quân sự năm nhất, nhờ một cậu bạn có gia cảnh khá giả khác trong phòng muốn ra ngoài tìm phòng ở riêng, phòng ngủ nhanh chóng biến thành ngôi nhà nhỏ của cả hai.

Thành tích của Giang Nguyên rất tốt, đầu óc lại nhanh nhẹn linh hoạt. Anh học bên *hệ thống thông tin quản lí* (*), mới năm hai mà đã cùng các đàn anh trong trường đăng kí mở một công ty. Anh nói, dù sao đồ của nhà họ Giang anh cũng không động vào được, không bằng sớm tự mình tìm lối đi riêng. Sau này trên có mẹ già, cạnh có vợ hiền, dưới có con thơ, nhất định sẽ sống một cuộc sống vui vẻ, thoải mái.

Cố Thanh Y đương nhiên không cản. Cậu là dân học triết, tuy không hiểu nhiều về lĩnh vực này, nhưng cậu biết Giang Nguyên là người có tài. Do đó, lúc Giang Nguyên bận xã giao đến hừng đông mới về trường, ngoài đầu lòng ra, cậu cũng chỉ biết chờ anh về để mở cửa cho anh.

Văn phòng công ty cách trường học không xa, nhưng công ty của Giang Nguyên vừa thành lập, có không ít việc cần giải quyết, tăng ca đến sáng là chuyện hết sức bình thường. Khi đó không còn xe bus, anh chỉ có thể đi bộ về.

Nửa đêm canh ba, Cố Thanh Y lo Giang Nguyên đi đường một mình xảy ra chuyện, nhất định bắt anh trên đường về phải gọi điện cho cậu. Từ phòng làm việc bắt đầu gọi, rồi hai người cứ thế trò chuyện, cho đến tận khi Giang Nguyên gõ cửa phòng kí túc mới thôi.

Thật ra lúc đi trên đường, có khoảng thời gian cả hai sẽ không nói gì, chỉ là Cố Thanh Y ngồi viết luận văn của mình, nghe tiếng hít thở đều đều của Giang Nguyên phía bên kia điện thoại mà cảm thấy an lòng.

Vào mùa đông, thời gian Giang Nguyên về nhà sẽ lâu hơn một chút. Cố Thanh Y xót anh, mỗi lần nghe anh nói tăng ca sẽ không tự chủ được mà không vui một lúc, sau đó không tình nguyện mà dặn anh nhớ mang khăn choàng, nhớ mặc áo khoác cậu đặt trong phòng làm việc của anh, nhớ đút tay trong túi áo cho ấm, nhớ uống nước ấm chứ không được uống nước đóng chai...

Giang Nguyên biết Cố Thanh Y không vui, cho nên trên đường về, anh sẽ không ngừng nói những câu tình cảm sến súa với Cố Thanh Y, khiến cậu dù đỏ mặt đến tận mang tai cũng không dám cúp máy.

Tận cho đến khi nghe được âm thanh trong điện thoại và trước mặt hòa vào nhau, Cố Thanh Y sẽ chạy ra mở cửa, sau đó, được một con gấu Bắc Cực ôm chầm lấy. Một tên khoác áo lông to bự chẳng ôm chặt một cậu thanh niên gầy gầy chỉ mặc áo len, còn không quên thì thào làm nũng “Cố Thanh Y, anh lạnh.”

Sau khi khiến Cố Thanh Y đỏ bừng mặt xong, Giang Nguyên sẽ nhận được một cái hôn nhẹ của cậu, có khi còn có cả nước mắt ong hâm nóng, ủ trong tay thì vừa đủ ấm, mà uống vào miệng thì lại không bị bỏng.

Nhưng giờ thì không!

Cố Thanh Y trừng mắt, lúc nhìn anh, vẻ mặt lạnh lùng mang theo ý cười châm chọc hiếm thấy.

“Lạnh? Vậy thì rút nhanh lên!”

Chú thích:

- Ngành hệ thống thông tin Quản lý: Trong bối cảnh Công nghệ thông tin phát triển mạnh mẽ như hiện tại, ngành Hệ thống thông tin quản lý (MIS- Management Information Systems) là ngành học thu hút sự quan tâm của giới trẻ trong những năm gần đây. Đây cũng là tên gọi của một chuyên ngành khoa học. Ngành khoa học này thường được xem là một phân ngành của khoa học quản lý và quản trị kinh doanh. Hiểu một cách đơn giản, Hệ thống thông tin quản lý là ngành học về con người, thiết bị và quy trình thu thập, phân tích, đánh giá và phân phối những thông tin chính xác cho những người soạn thảo các quyết định trong tổ chức – doanh nghiệp. Sau khi tốt nghiệp ngành Hệ thống thông tin quản lý, các kỹ sư cử nhân có thể đảm nhận nhiều vị trí công việc trong các cơ quan.

5. Chương 5

Giang Nguyên nhìn cánh cửa hung hăng sập lại ngay trước mắt mình.

Bốn giờ sáng, đèn đường dưới lầu đúng giờ tắt hết. Trên hành lang vắng vẻ đến mức ngay cả không khí đều phải ngưng đọng lại, anh ngồi trên bậc thang, nhìn nhìn lớp sương bám trên cửa sổ. Bên ngoài trời vẫn còn tối, một chút ánh mặt trời bình minh cũng không có. Giang Nguyên co người lại, vết thương trên tay đã đông lạnh đến chẳng còn cảm giác gì.

Anh mất gần hai mươi tiếng đồng hồ, mới miễn cưỡng chấp nhận được chuyện Cố Thanh Y và anh chia tay là thật. Dọc đường đi anh luôn tự nhủ, dù sao cũng là vợ mình, có phải theo đuổi lại một lần nữa cũng chẳng sao, thời gian bốn năm, anh có thể dùng cả quãng đời còn lại của mình để bù đắp. Cố Thanh Y yêu anh như vậy, cậu nhất định sẽ không từ chối anh đâu!

Thế nhưng cho đến tận khi gặp được Cố Thanh Y, anh mới biết lời của bạn mình thật sự không sai. Anh đi, chính là khiến cậu ấy càng thêm phiền mà thôi!

Uể oải vùi đầu vào hai khuỷu tay, Giang Nguyên lặng lẽ tựa vào tường.

Cố Thanh Y đã hoàn toàn có cuộc sống của riêng mình, đồng nghiệp hòa đồng, bạn bè ở nhà đối diện, công việc và môi trường ở đây cũng đã sớm ổn định. Chỉ là trong tất cả những thứ này, chẳng có cái gì liên quan đến một tên gốc gọi Giang Nguyên cả!

Việc anh đột nhiên xuất hiện đối với cậu mà nói, có lẽ giống như việc đang trên đường đi ăn thì nhìn thấy một món đồ ăn đã để qua đêm đáng buồn nôn – càng đừng nói đến bốn năm, lấy cho chó ăn có khi còn thương con chó ấy chứ!

Nhưng mà, anh không cam lòng!

Anh sai, anh làm chuyện không tốt, vết thương anh gây ra cho Cố Thanh Y, theo lí thì đương nhiên anh phải lãnh lấy hậu quả. Chỉ là hết lần này tới lần khác, anh lại quên mất bản thân mình rốt cuộc đã làm gì.

Ký ức và thực tế, một người đứng trên tầng mây, một người chìm dưới đáy địa ngục, hiện tại đều hợp lại trên người anh.

Báo ứng sao? Anh bắt đầu dĩ vãng cười, cuộn mình thành một khối.

Ánh trăng ngoài cửa sổ chậm rãi trầm xuống.

Buổi sáng sau khi say rượu đối với Lục Triếp đã không còn là thể nghiệm mới mẻ gì.

Cậu ta tiến vào phòng bếp mở tủ lạnh, sau khi đờ ra mất hai giây, cậu ta mới ý thức được mà cầm bình nước khoáng lên uống một ngụm. Xong xuôi, cậu ta quay lại ngồi lên sofa, ấn mở tin nhắn của tổ trưởng bộ môn.

“Ya... Mẹ nó ó ó ó...”

Tháng thi cử ở Khải Hành đúng là chuyện khiến người ta đau đầu nhất trong mọi chuyện. Học sinh ghét, giáo viên càng ghét, ngoại trừ chấm bài thi, chữa bài thi, trước đó bọn họ còn phải ra đề thi aaaaaaaaaa.

Từ khi Lục Triếp vào tổ chính trị, cơn ác mộng một tháng ra đề một lần liền bắt đầu. Đối với cậu ta mà nói, chấp vạ câu hỏi từ đồng đề quý giá mà bản thân tích trữ để cho ra một bộ đề chất lượng thực không khó lắm. Thế nhưng, bây giờ, do kì thi tuyển sinh vào cấp ba muốn nâng cao đánh giá khả năng tự phân tích của học sinh, cho nên, đứng trước luồng thông tin và hệ thống mạng internet phát triển nhanh chóng, tốc độ thay đổi đề thực sự còn nhanh hơn cả tốc độ trở mặt của con gái.

Đã thế, đề thi của Khải Hành còn là đề mẫu cho các trường trong cùng khu vực noi theo. Một bộ đề ra không hay, có thể sẽ ngay lập tức bị đưa lên diễn đàn bôi bác.

Mấy giáo viên tổ chính trị chia nhau ra đề, phong thủy luân chuyển, nhiệm vụ tháng này vừa hay đến lượt Lục Triếp. Toàn bộ phạm vi ra đề và đề mẫu đều được giao lại cho cậu, thi thì kết hợp giữa thi giữa kì với thi tháng, việc quan trọng như vậy, cậu còn có cơ hội để lười biếng sao?

Ngồi trên sofa than thở một lúc, Lục Triết đi tới ban công cho con chim sáo bảo bối của mình ăn xong liền thu dọn sách và đề thi của mấy tháng trước.

Thời điểm này mà không tìm Cố Thanh Y giúp đỡ thì đúng là phí của trời!

Lục Triếp lê dép xỏ ngón, lúc ra cửa còn thuận tay cầm theo túi kiwi vừa mua mấy hôm trước để làm bữa sáng.

“Oaaaaaaaaaaaaaaaa, anh là ai, có bệnh à, aaaaaaaaaaaaa, lão Cố, cứu mạng aaaaaa!!!!”

Cố Thanh Y bốn giờ mới đi ngủ, lúc này đen cả mặt. Cậu mặc đồ ngủ màu xám giật tung cửa, tóc tai rối loạn, ngữ khí có chút cáu kỉnh “Gi?”

Cố Thanh Y bị tiếng gào của Lục Triếp làm cho tỉnh cả ngủ, chưa kịp tìm kính mắt đã phải vội ra mở cửa, rất sợ Lục Triếp bị người ta cưỡng hiếp ngay trước cửa nhà mình.

Kết quả, trong cơn mơ màng, cậu nhìn thấy Lục Triếp run rẩy ôm tài liệu núp vào góc tường, bộ dáng sợ hãi chỉ tay về phía cầu thang.

Cố Thanh Y không hiểu. Cậu đè nén cảm xúc khó chịu khi bị ép rời giường mà ngó ra ngoài.

Giang Nguyên? Cố Thanh Y phiền đến nhú chặt mày, người này sao vẫn còn ở đây? Tối hôm qua vô cớ chạy tới phát điên còn chưa đủ chắc? Giờ anh có ngồi đây thì tôi cũng không rảnh để phục vụ anh đâu!

Hơn nữa cái dáng ngồi còn đáng thương thế kia! Cố Thanh Y buồn bực gãi đầu, nói với Lục Triếp đứng sau “Cậu vào trước đi, tôi ra đó.”

“Đợi, đợi, đợi đã!” Lục Triếp vẫn kinh hoàng như cũ, lôi kéo Cố Thanh Y “Thầy Cố à, cậu có biết đây là chủ tịch của nhà họ Giang không? Cậu quen anh ta sao?” Cha của Lục Triếp làm kinh doanh, bình thường đi đâu cũng có anh trai cậu theo cùng. Thế nhưng năm nay, không may anh cậu lại bị cầm ngay trước buổi gặp mặt thương hội, cho nên, trách nhiệm mới buộc rơi xuống đầu Lục Triếp một lần.

Một Giang Nguyên trước nay cho dù bị người người vây quanh vẫn không thềm nói lấy một chữ, quanh thân luôn tỏa ra loại không khí cảnh báo tôi không dễ chọc, tại ngày hôm đó đã để lại bóng ma khó tan trong lòng Lục Triếp. Tuy nhiên, cho dù là ai đi nữa, thì khi nhìn thấy cha mình phải mỉm cười lấy lòng một kẻ mới chỉ trẻ tuổi mình, trong lòng cũng đều khó mà vui nổi.

“Là.... bạn cùng lớp của tôi.” Cố Thanh Y chau mày, không muốn nói nhiều.

“Mẹ nó! Cậu cách người này xa một chút, đừng dính vào mấy chuyện lùm xùm của nhà họ Giang, tôi nghe nói anh ta hôm qua vừa ra khỏi *ICU*(*) đó, hôm nay lại ngất ở cửa nhà cậu, đây tuyệt đối là muốn hại cậu mà!” Lục Triếp kéo mạnh Cố Thanh Y vào nhà, thậm chí còn rút cả chìa khóa xuống, vẻ mặt nghiêm túc nói “Để tôi gọi anh tôi bảo anh ấy liên hệ với người nhà họ Giang đến mang anh ta về.”

Chiều hôm qua lúc nói chuyện với anh mình, Lục Triếp có nghe anh nhắc đến Giang Nguyên. Hiện tại, khắp nơi đều biết cái vị sếp lớn này chạy trốn khỏi bệnh viện, điện thoại không bật định vị nên không tìm được. Có lẽ chỉ một lúc nữa thôi là nhà họ Giang sẽ đủ giờ báo cảnh sát.

Cố Thanh Y ngồi trên sofa gật đầu, vẻ mặt lãnh đạm đáp “Tôi biết rồi!” Nói xong, cậu thật sự giống như không biết chuyện gì xảy ra mà lê dép đi rửa mặt. Mười lăm phút sau, Cố Thanh Y ngậm bánh mì, cầm

theo cốc sữa ra cho Lục Triếp. Tâm trạng cậu thản nhiên, không hề chút lo lắng hay khẩn trương như Lục Triếp.

Cố Thanh Y cầm bản nháp của Lục Triếp trên bàn lên, vừa xem vừa gật đầu. Ngón tay thon dài đảo qua tiêu đề “Gần đây cậu nên tăng cường khái niệm về kinh tế một chút, tính tỉ suất gì đó không đáng lưu ý, lấy việc tốc độ tăng trưởng của GDP bị giảm sút cho vào đề thi đi.” Lớp mười ở Khải Hành tuy có học chính trị nhưng lại không quá quan trọng, ngoại trừ lớp chọn khối khoa học xã hội, thì các lớp khác căn bản đều là nghe qua rồi thôi. Lục Triếp gật gù tỏ vẻ đồng ý cho có lệ trong khi hai tay không ngừng dánh lầy điện thoại gõ gõ.

Cố Thanh Y nhìn sang, không nói gì.

Cậu biết Lục Triếp nhất định là đang nói chuyện với Lục Phong về Giang Nguyên. Mặc dù không có hứng thú xen ngang, trong lòng cậu vẫn canh cánh câu nói liên quan đến ICU mà Lục Triếp vô tình nói ra.

Hai người đều không có tâm trạng, cho nên Cố Thanh Y liền dứt khoát bỏ quyển sách xuống, tựa lưng vào sofa chờ ra.

Cậu không muốn để Giang Nguyên bước vào cuộc sống của mình một lần nữa. Và đối với cuộc nói chuyện ngày hôm qua, cậu cũng chỉ coi nó như một tiết mục mua vui cho ngày cuối tuần ngắn ngủi.

Thế nhưng, Cố Thanh Y vẫn không nhịn được mà sờ sờ màn hình tối đen của điện thoại, mấy lần bật lên rồi lại tắt đi.

Giang Nguyên rốt cuộc... Đã xảy ra chuyện gì? Cố Thanh Y thở dài một tiếng, xoa xoa ấn đường.

“Ôi mẹ! Không thể nào!” Lục Triếp ngồi cạnh đột nhiên thốt lên một tiếng.

“Hửm?” Cố Thanh Y quay đầu, khó hiểu nhíu chặt mày.

“Anh tôi nói Giang Nguyên mất trí nhớ!” Lục Triếp cường điệu ghé sát vào tai cậu “Giang thị hình như muốn ép tin này xuống, nhưng anh tôi có một vài người bạn vừa hay ở trong tổ chuyên gia, nghe đâu khi Giang Nguyên vừa tỉnh lại thì hoàn toàn bình thường, phải mất một lúc bác sĩ mới phát hiện.”

Lục Triếp thần thần bí bí dừng lại một chút “Triệu chứng của anh ta là mất trí tạm thời!”

“Gì cơ?” Cố Thanh Y khó tin quay đầu, ánh mắt vô thức mở to, đồng tử co lại “Là sao? Sao tự nhiên lại mất trí nhớ?”

Lục Triếp giống như hiểu rõ chuyện lùm xùm này, đặt điện thoại xuống bắt đầu phân tích.

“Trong buổi tiệc sinh nhật, Giang Nguyên bị người đẩy từ tầng hai, ngã đập đầu xuống đất, cứ tưởng hết đường cứu chữa. Nhưng sau khi đến viện kiểm tra, kết quả từ chụp CT lẫn *chụp cộng hưởng từ MRI*(*) đều cho thấy không có chuyện gì. Bác sĩ nói có thể não bị chấn động nhẹ. Anh ta nằm viện nửa tháng thì tỉnh, biểu hiện khi tỉnh lại hoàn toàn bình thường. Phải đến lúc trợ lý đến đón anh ta xuất viện, họ mới phát hiện anh ta căn bản không nhớ mình là chủ tịch của Giang thị!!!”

Cố Thanh Y mở to mắt, ngực thất lại. Giọng Lục Triếp không ngừng rì rầm bên tai cậu “Sau khi hỏi mới biết, hóa ra Giang Nguyên nghĩ rằng bây giờ vẫn còn là năm 2012! Tất cả những chuyện xảy ra trong bốn năm này...”

Cố Thanh Y nhớ lại, bốn năm trước, Giang Nguyên quả thực cũng bị ngã từ lầu hai xuống ngay trong tiệc sinh nhật như thế.

Và chẳng bao lâu sau sự kiện đó, hai người chính thức chia tay...

Chú thích:

- ICU: ICU là từ viết tắt tiếng Anh của ” Intensive care unit” tạm dịch là các đơn vị Hồi sức cấp cứu, Điều trị tích cực, Chăm sóc đặc biệt...
- Chụp cộng hưởng từ MRI: cái loại chụp mà nằm xong chui qua hay gặp trong phim ấy =)))

6. Chương 6

Cố Thanh Y run rẩy kéo cửa, chân trần chạy ra ngoài cầu thang, nhưng chỗ Giang Nguyên ngồi đã sớm không còn bóng người.

“Mình đúng là điên rồi.....” Cậu vịn cầu thang ngồi xuống, hít một hơi thật sâu xong mới chậm rãi đứng dậy quay vào nhà.

Lục Triếp ngồi trên sofa kinh ngạc nhìn cậu.

“Tiếp tục đi.” Cố Thanh Y đóng cửa, ngồi xuống ghế đơn bên cạnh Lục Triếp, cầm sách lên bắt đầu so sánh với máy tính. Kinh tế xã hội bao gồm sản xuất, phân phối, trao đổi và tiêu dùng, phân phối và trao đổi chính là liên tục sản xuất...

Cố Thanh Y, anh lạnh!

Cố Thanh Y nhỏ giọng lẩm nhẩm khái niệm, trong đầu lại không tự chủ được mà nhớ tới viên mắt đỏ ửng của Giang Nguyên ngày hôm qua. Kí ức... Của bốn năm trước sao? Cậu nhìn chằm chằm quyển sách, nhưng dường như nhìn như nhòe ra, không kìm được mà nhớ lại đêm sinh nhật Giang Nguyên bốn năm trước.

Lúc ấy hai người sắp tốt nghiệp cao học, cậu được giáo sư đề cử đi Đức đào tạo chuyên sâu, còn công ty của Giang Nguyên thì dần dần đi vào quỹ đạo.

Những trận cãi vã là không thể tránh khỏi. Cố Thanh Y muốn từ bỏ việc học lên tiến sĩ để ở lại thành phố A cùng Giang Nguyên, thế nhưng Giang Nguyên lại dọn đồ chuyển tới công ty sống. Anh nói “Anh không phải là trẻ con, anh rời khỏi em anh vẫn sống được!” Cậu vẫn nhớ rõ bộ dạng gân cổ nghiêng răng đóng sầm cửa bỏ đi của Giang Nguyên.

Đương nhiên cũng nhớ rõ âm thanh nước nở khe khẽ ngoài cửa sau khi anh đi.

Cố Thanh Y hiểu Giang Nguyên là vì không muốn cậu từ bỏ tương lai của bản thân nên mới làm như thế. Luận văn tốt nghiệp hè năm ấy của cậu đã được đánh giá cao nhất trong tất cả các luận văn...

Nếu như... Nếu như không có chuyện xảy ra sau đó...

Thôi bỏ đi, chả có gì tên là nếu như hết! Cố Thanh Y tập trung tinh thần lại một lần nữa, hai tay đặt trên bàn phím, sửa lại vài thông tin.

Lục Triếp ngồi cạnh híp mắt nghỉ ngơi nhìn cậu, không biết đang nghĩ gì.

Lúc quay lại trường học sau mấy ngày nghỉ cuối tuần, Cố Thanh Y không tránh khỏi việc đeo hai quầng mắt đen xì.

Lúc cán bộ môn mang bài tập đến báo cáo, cậu đang ngồi cạnh cửa sổ, ánh nắng ảm áp suýt chút nữa là ru cậu ngủ mất.

“Thầy Cố, hôm nay có bốn người không nộp bài.” Hai học sinh nam cao gầy đặt một chồng *sách Ngũ Tam(*)* xuống bàn “Một người không mang, hai người nghỉ.”

“Ừ.” Cố Thanh Y mở mắt, mỉm cười gật đầu nhận lấy danh sách nhìn lướt qua “Trần Phong và Vương Hải? Hai tên nhóc này hình như không nộp bài tập nửa tháng rồi ấy nhỉ?”

Cố Thanh Y không chắc chắn nên rút danh sách ở giá sách bên cạnh ra xem, quả nhiên thấy tên của hai người kia bị đánh một hàng dấu đỏ to đùng.

“Gì đây?” Cố Thanh Y nhướn mày “Không học? Không thi nữa à?”

“Các cậu đi tập luyện cho đội bóng rổ ạ.” Một học sinh nam trong đó đẩy gọng kính, giải thích với Cố Thanh Y “Đội của trường mình hôm nay sẽ đấu trận chung kết của thành phố.”

Cạnh tranh thể thao cũng là một trong những hạng mục tương đối quan trọng của trường học, thần thoại bóng rổ Khải Hành trăm trận trăm thắng Cố Thanh Y đã từng nghe qua. Cậu gật gật đầu, biểu thị bản thân đã hiểu “Được rồi, bảo hai bạn ấy bao giờ thi đấu xong thì đến tìm thầy, thầy giảng lại bài cho, bài tập trong thời gian này cũng không cần nộp nữa.”

Nếu như đoạt được giải thưởng rồi được tuyển thẳng nhờ năng khiếu thì cũng không phải là một con đường tệ.

“À đúng rồi, thầy ơi, hôm nay thầy có muốn đến xem thi đấu không?” Một học sinh nam sấp đến, nhe răng hỏi “Hay lắm luôn ý ạ!” Trong đoàn đi cổ vũ lần này của lớp bọn họ, giáo viên chủ nhiệm lớn tuổi thì lười không muốn đi, còn các giáo viên khác thì không có hứng thú, cho nên vị trí giáo viên vẫn luôn bị bỏ trống. Lại nói, trong số các giáo viên của bọn họ thì Cố Thanh Y là trẻ nhất, tính tình cũng tốt nhất, à, dĩ nhiên là cũng đẹp trai nhất. Từ trước tới nay, mối quan hệ giữa cậu và học sinh trong lớp luôn luôn hòa nhã thân thiện. Thế cho nên, hai cậu học sinh nam liền bắt cháp, gánh trên vai trọng trách nặng nề do học sinh nữ cả lớp nhờ vả, đến mời Cố Thanh Y đi cùng.

Vì nguyên nhân này, bọn họ còn đặc biệt giấu đi bài tập mà hai cậu bạn vận động viên nhỏ của chúng ta phải thức đêm chép lại!!!

“Chiều nay à?” Cố Thanh Y nhận vé bọn họ đưa, suy nghĩ một chút rồi nói “Được thôi.” Cố Thanh Y tính toán một lúc liền vui vẻ nhận lời. Hôm nay cậu không cần đi họp, cả chiều đều nhàn rồi. Cộng thêm hôm nay Lục Triếp bị cử đi dự giờ ở trường bên cạnh, cậu cũng không cần đi ăn tối hay chào hỏi gì cậu ta, nên có đi cũng không sao.

“Yes!” Hai cậu học sinh đứng sau Cố Thanh Y nhẹ nhàng chạm tay một cái, vẻ mặt cười đến là thuần khiết vô hại. Yeah, cuối cùng bọn họ cũng không cần nghe đám ngốc của trường khác cười nhạo nữa rồi!

Từ khi có danh sách tham gia trận chung kết, hai trường học đã bắt đầu giao lưu với nhau trên *Tieba* và *Weibo* (hai mạng xã hội của Trung Quốc).

Thế nhưng vào thời điểm Dục Anh công khai huấn luyện viên kiêm người dẫn đội của bên mình, thì phần hảo hữu này liền nháy mắt bị chặt đứt. Dáng người 1m90 to cao, cơ bụng sáu múi, khuôn mặt đẹp dễ giống hệt siêu sao, lại còn là con nhà giàu mới du học ở nước ngoài về. Nói gì thì nói, chứ đây đích thực là hình tượng điển hình cho một cuốn tiểu thuyết ngôn tình!

Nếu Khải Hành không tìm ra được người có thể so sánh, chẳng phải chưa gì đã thua trước một hiệp? Đây tuyệt đối là chuyện không thể tha thứ!!

Kết quả, lúc Cố Thanh Y vừa vắt áo khoác lên tay bước vào sân vận động, cậu liền thiếu chút nữa bị tiếng hoan hô làm cho ngã ngựa.

“A?” Cậu giơ tay nhìn đồng hồ, rồi xác định lại thời gian trên tấm vé một lần nữa.

“Không đi nhầm... Mà nhì?” Cậu có chút không chắc mà nhìn đám người đang khởi động làm nóng người trên sân, đi vòng ra một vị trí không khuất tầm nhìn ngồi xuống.

Thế nhưng lúc cậu định ngồi xuống, mấy học sinh nữ lại nhiệt tình gọi “Thầy ơi thầy ơi, ngồi đây đi ạ!”

Nhìn mười mấy học sinh nữ phía trước, không quản là cao thấp mập ốm xấu đẹp, tất cả đều song song quay lại vẫy vẫy mình thực đúng là có chút chấn động. Đặc biệt là khi ánh đèn ở khán đài đối diện loang loáng sáng lên.

Chuyện gì đây? Cậu kéo kéo khoe miệng, có chút hối hận vì sao mình lại đồng ý nhét người vào cái không gian ngập tràn phái nữ khi không có Lục Triếp thể này.

Nhanh nhẹn cười một cái, Cố Thanh Y ôm áo khoác đi thẳng ra phía sau ngồi xuống.

Trận thi đấu rất nhanh liền bắt đầu, đám học sinh nữ vốn vừa cầm điện thoại chụp ảnh vừa gọi cậu đến ngồi giữa bọn họ cũng bị trận đấu trên sân thu hút, hò hét cổ vũ.

Cố Thanh Y khó lắm mới được yên. Cậu thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng bản thân, tựa vào thành ghế xem thi đấu. Dáng người cậu khá cao, cộng thêm thần kinh vận động phát triển, nguyên bản cũng là nhân vật quanh năm lẫn lộn trong đội bóng rổ của trường. Thời cấp ba, thiếu chút nữa là cậu bị giới thiệu lên đại học thể dục luôn rồi. Cơ mà chuyện này không may bị Giang Nguyên, lúc ấy đã thi đỗ vào đại học A, nghe được. Anh xông thẳng tới phòng làm việc xé tan hồ sơ của cậu, sau đó kéo cậu về lớp, dọa cho tất cả các giáo viên trong phòng đều thấy kinh ngạc.

Nghĩ đến đây, khoe miệng Cố Thanh Y vô ý nhếch nhếch lên. Cậu hơi cúi đầu, trên mặt tràn đầy dáng cười bất đắc dĩ. Ngũ quan xinh đẹp nhu hòa, cho dù ngồi phía sâu trong góc phòng cũng khiến không ít người chú ý.

Đột nhiên, Cố Thanh Y nghe thấy tiếng sột soạt ở sau lưng.

Khải Hành giành được ba điểm, không khí bên khán đài Cố Thanh Y ngồi high đến cực điểm, chẳng ai còn tâm trí đâu mà đi để ý hai người trong góc.

“Ê, cậu là Cố Thanh Y à?” Một thanh niên mặc đồng phục bóng rổ của đội tuyển Dục Anh khều khều lưng ghế của cậu chào hỏi.

Cố Thanh Y gật đầu, khẽ tránh sang một bên, ôn hòa đáp lại “Ừ.”

“À, tôi là giáo viên thể dục La Hi của Dục Anh, lần đầu gặp mặt.” Người thanh niên nở một nụ cười thật tươi, ngồi xuống vịn lên lưng ghế của Cố Thanh Y, tựa như rất thân thiết nói “Cậu có thể cho tôi số điện thoại, Wechat, Facebook, hay bất kì cách nào có thể liên lạc với cậu được không?” Lúc cậu ta cười, để lộ ra cái răng khểnh, trông vô cùng rạng rỡ, cả người tựa như một vật vô hại.

“Tôi...” Cố Thanh Y nhún nhún vai, cố gắng nghĩ xem làm sao để có thể từ chối một cách nhã nhặn nhất.

“Ê, có người bên khán đài bên kia tìm cậu đấy.” Một cánh tay từ phía sau yên lặng đặt lên vai La Hi.

La Hi bị dọa, “A” một tiếng quay đầu lại, hai tay vẫn tỳ vào thành ghế phía trước. Cậu ta nhìn gương mặt lạnh lùng của người kia, cả người ngốc ra.

“À... Ừ.” La Hi nhìn xung quanh, có cảm giác hình như đúng là thế thật. Cậu ta không thể làm gì khác ngoài đứng dậy rồi đi “Thầy Cố, lát tôi lại tới tìm cậu nhé!”

Nói xong thì nhảy xuống chạy sang khán đài bên kia.

Cố Thanh Y bất đắc dĩ ngẩng đầu, muốn nói gì đó nhưng lời ra đến bên miệng lại biến thành tiếng thở dài “...Giang Nguyên!”

“Nếu anh không đến, có phải em sẽ cho cậu ta số điện thoại của em không?” Giang Nguyên mặc áo khoác dài, cả người đều là khí lạnh, hoàn toàn đối lập với không khí bên trong sân vận động.

Cố Thanh Y không trả lời, chỉ xoay người nhìn ra hướng khác, tiếp tục xem thi đấu.

“Có phải không? Có phải em sẽ cho cậu ta không?” Giang Nguyên đứng sau cậu, có vẻ như không hỏi được đáp án thì sẽ không ngừng lại.

“Phải!”

Chú thích:

- Sách Ngũ Tam: một loại sách tham khảo của chương trình học Trung Quốc, chắc nó tương tự như mấy loại sách bài tập mà giáo viên hay yêu cầu học sinh mua để làm thêm ở Việt Nam.

7. Chương 7

Trận đấu này không thể xem tiếp được nữa.

Cố Thanh Y vắt áo khoác lên tay đứng dậy, chân dài bước một phát qua hàng ghế dưới, theo cổng sau mà ra khỏi sân vận động. Giang Nguyên không chút do dự đuổi theo trong tiếng gọi nhốn nháo của đám học sinh phía sau.

Cầu thang phía sau vừa hay nằm ở góc khuất trong sân vận động, bình thường ngoài dì quét dọn cũng ít ai buồn lui tới chứ đừng nói đến lúc này, mọi người còn đang tập trung vào trận đấu. Trên cầu thang nhất thời chỉ còn lại hai bóng người vội vã.

Cánh tay vắt áo khoác của Cố Thanh Y khe khẽ nắm chặt góc áo, dù vậy cũng không giấu được bàn tay ướt đầm mồ hôi của cậu. Cậu giả bộ như cái gì cũng không biết, tay còn lại vịn vào lan can, chạy nhanh xuống lầu. Ngoài sân vận động là con đường dài nhất của trường học, chỉ cần đi đến đầu đường là có thể bắt được xe bus ngay lập tức.

Giang Nguyên đã ngồi bốn năm trong phòng làm việc, lại còn nằm trong ICU lâu như vậy, sức khỏe chắc hẳn sẽ không tốt như trước.

Ôm ấp một chút ảo tưởng phi thực tế như vậy, Cố Thanh Y quyết định lựa chọn chạy trốn – chính là chạy!

Giang Nguyên ở phía sau nhìn bóng lưng hốt hoảng bỏ chạy của Cố Thanh Y, cắn răng đuổi theo. Anh ném áo khoác lên bãi cỏ bên cạnh, chỉ mặc độc một chiếc áo len cổ chữ V đuổi theo vợ.

Suy đoán của Cố Thanh Y không sai, thể lực của Giang Nguyên sau bốn năm ngồi trong phòng làm việc đã không còn được như những năm tháng học đại học. Thế nhưng cậu cũng đã quên, kí ức của Giang Nguyên về những chuyện xảy ra trong bốn năm nay chỉ là một con số 0 tròn trĩnh.

Nói cách khác, lúc anh bắt đầu chạy, anh vẫn cho rằng bản thân mình chính là một oppa có thể một lúc giành được huy chương vàng của cả ba hạng mục chạy một trăm mét, bốn trăm mét, ba nghìn mét trong hội thao. Sau giờ tan lớp, ngoại trừ một đám còn đang chăm chú xem bóng rổ ra thì những người khác đã sớm về hết. Phía dưới hai hàng ngô đồng to lớn, trên con đường dài hơn trăm mét phủ đầy bóng cây chỉ còn lại hai bóng người một trước một sau. Lúc này, cơn mưa nhịn suốt từ lúc xế chiều cũng nhịn không nổi nữa mà bắt đầu khe khẽ bay mù trời. Giày da của Cố Thanh Y và giày thể thao của Giang Nguyên giẫm qua đám lá ngô đồng rụng trên đất, phát ra tiếng vang sần sật.

Cố Thanh Y thấy Giang Nguyên sắp tới gần, lại phải cắn răng kéo dài khoảng cách.

Lúc còn học đại học, Giang Nguyên là một tên chân dài thể lực tốt. Lúc ấy, lớp trưởng vì bị hội thao ép đến phát điên còn phải đến cầu anh chạy thêm cả hạng mục ba nghìn mét. Cả khối trừ lớp bọn họ ra thì những lớp khác đều là học sinh có sở trường về thể dục thể thao. Mọi người trong lớp đều nói với Giang Nguyên chỉ cần chạy là được, không cần cố sức quá, thậm chí đi hết đường chạy cũng không sao, dù gì thì điểm cũng vẫn vậy. Thành tích của tập thể tuy rằng quan trọng, nhưng tất cả cũng không muốn chỉ vì vậy mà phải hi sinh nam thần Giang Nguyên của bọn họ.

Dĩ nhiên, những an ủi này đều bị Giang Nguyên liếc mắt một cái lơ đi.

Anh không chịu thua, khổ chỉ có Cố Thanh Y mà thôi!

Sáng sớm phải dậy chạy cùng, sau khi tan học phải về chạy cùng, buổi tối đi dạo xong cũng thuận tiện chạy cùng luôn. Điều này khiến cho điểm thể dục của cậu lúc cuối kì tăng vọt một phát lên tận chín mươi tám điểm.

Cuối cùng Giang Nguyên cũng giành được huy chương vàng, mà cậu cũng tự nhiên quay ra thích chạy bền.

Không biết là do cảm thấy mới mẻ hay do cảm thấy cảm giác đuổi theo bóng lưng người yêu khá là ngọt ngào, tóm lại thì trong khoảng thời gian sau đó, cậu vẫn không bỏ thói quen vận động này. Cho dù là vừa lấm bầm oán hận với con chó bên cạnh vừa cam tâm chạy theo cái tên đã mất hút từ bao giờ.

Lúc chạy đến trạm xe bus, cậu vừa hay bắt kịp chuyến xe sắp chuyển bánh.

Cố Thanh Y chân trước vừa lên xe, chân sau lái xe đã đóng cửa lái đi. Nhưng sau đó lại bị tắc đường ở ngã tư đèn xanh đèn đỏ.

Cố Thanh Y ngồi tựa vào cửa sổ xe, nhìn làn mưa bên ngoài đang dần dần lớn dần, khe khẽ thở dài.

Mùa thu đúng là một mùa khiến con người ta cảm thấy ưu thương!

Bọt nước không ngừng bám lên cửa sổ thủy tinh, chảy xuống, hòa vào nhau thành những dải nước ngoằn ngoèo bao phủ lên cửa xe. Sự chênh lệch nhiệt độ khiến cửa sổ phía trong xe cũng bị phủ lên một tầng hơi nước. Cách một tầng hơi nước và sương mù mờ mờ, Cố Thanh Y thấy ánh đèn xe cộ và biển quảng cáo trên đường như nhòe đi.

Sắc trời tối dần, âm âm u u, khiến đủ loại màu sắc ấm áp xung quanh như ẩm đạm hẳn đi. Ngồi cạnh Cố Thanh Y là một người mẹ trẻ. Cô vừa oán giận tình hình giao thông vừa dỗ dành con mình, vẻ mặt cười đến là hạnh phúc. Phía trước có lẽ là hai học sinh trung học vừa tan lớp, tuy trong miệng toàn lời trách cứ đối phương về bài thi không được như ý, thì hai bàn tay vẫn gắt gao nắm chặt.

Cúi đầu chỉnh chỉnh lại áo khoác ôm trong ngực, Cố Thanh Y cảm thấy có chút lạnh.

“Ôi, đệt, cậu nhìn bên ngoài kia!” Cô gái ngồi trước đột nhiên đẩy bạn trai ngồi cạnh một cái, chỉ ra ngoài cửa sổ, kinh ngạc nói. Tính tình cậu bạn kia cũng tốt, cho dù bị bạn gái đẩy một cái cũng chỉ cười cười lau đi sương mù đọng trên cửa sổ, cúi đầu nhìn một cái “Trời ạ, ai vậy?”

Trong lòng Cố Thanh Y cảm thấy không ổn, tay dùng lực lau đi lớp hơi nước, nhìn ra ngoài.

Người đứng trong màn mưa kia ngoại trừ Giang Nguyên ra thì còn có thể là ai?

Có lẽ lúc anh đuổi tới nơi thì phát hiện cậu đã lên xe, Giang Nguyên liền đuổi theo cho đến tận đây. Tuy đang tắc đường nhưng lái xe cũng không thể mở cửa xe, cho nên anh liền đứng ở ngoài. Quần áo ướt dính chặt lấy người, nước mưa thì theo lọn tóc chảy xuống như một dòng suối nhỏ.

Ngón tay dán trên cửa sổ có chút lạnh, lông mày Cố Thanh Y nhíu chặt lại, lần đầu tiên sinh ra một loại cảm giác không biết phải làm sao.

Cậu bắt lực với Giang Nguyên cũng không phải chỉ là chuyện mới một hai năm!

Vỗ quýt dày có móng tay nhọn, Giang Nguyên giống như trời sinh đã là khắc tinh của cậu. Cho đến tận bước đường này, cậu cũng không thể không thừa nhận bản thân mình thể mà vẫn có một chút đau lòng chết tiệt.

May mà đèn xanh một cái là lái xe giẫm ga đi ngay, Giang Nguyên cũng rất nhanh biến thành một điểm đen bé nhỏ mà bọn họ đi qua. Đôi bạn trẻ phía trước ghé vào cửa kính xe, giơ điện thoại chụp ảnh để đăng weibo.

Mà một nhân vật khác của câu chuyện đang ngồi ngay phía sau nhìn bọn họ, dảng cười bên khóe môi mang theo một chút bất đắc dĩ.

Xuống xe đội mưa về nhà, Cố Thanh Y cởi áo khoác đi vào nhà tắm.

Sau khi mặc xong áo tắm đi ra, cậu đun nước, pha một tách cafe rồi đứng đần ra trước cửa sổ phòng bếp.

Bên ngoài là một màn mưa mù dày đặc, cái gì cũng không thấy rõ, trời cũng nửa đen nửa trắng. Mãi đến tận lúc có mùi cơm chín truyền tới, Cố Thanh Y mới cảm thấy bụng mình trống rỗng. Xoay người mở tủ lạnh, nhìn từ trên xuống dưới một lượt mới phát hiện ngoài nước lọc thì chẳng còn thứ gì, kể cả sủi cảo đông lạnh cũng đã ăn hết mất rồi.

A.... Vốn dĩ hôm nay định ghé qua siêu thị!

Cậu thở dài, đóng tủ lạnh lại, gửi cho Lục Triếp một tin nhắn, nhắn cậu ta trên đường quay về thì mua chút đồ ăn cho mình.

Không ăn cơm, cũng không có việc để làm vì cả sách và máy tính đều để trong phòng làm việc ở trường chưa kịp mang về, Cố Thanh Y tắt đèn phòng khách, ngồi trên sofa thần thờ.

Lục Triếp từng nói cậu chưa từng có thời gian buồn chán nào, lúc rảnh thì dọn dẹp vệ sinh, nấu cơm, lên mạng mua sắm. Mà cho dù đã làm xong hết mọi chuyện, cậu cũng còn phải hầu hạ con chim sáo đen quý giá của cậu. Cái loại tình huống buồn tẻ này đối với Cố Thanh Y mà nói, thật sự là rất quen rồi.

Ánh mắt liếc qua tập tài liệu trên bàn, cậu lại thở dài. Cậu trai trẻ ngồi trong bóng tối, tháo cặp kính trên sống mũi xuống, ngón tay thon dài đỡ lấy hai mắt, lộ ra đường cong trên cổ và hầu kết ưu mỹ, thế nhưng toàn thân lại bao trùm một sự uể oải sâu sắc.

Mấy hôm trước, vị giáo sư ở đại học tìm được cậu. Lúc cậu còn chưa kịp giải thích hay bắt chuyện, ông đã quăng ngay cho cậu tập tài liệu, thông báo trong vòng hai tháng cậu nhất định phải cho ra một bản tương tự.

Ông không muốn từ bỏ cơ hội tiến cử đi Đức đào tạo chính thức, Cố Thanh Y biết. Nhưng đối với xấp tài liệu nằm trong góc kia, cậu muốn tìm một khoảng thời gian xem xét kỹ lưỡng, thì cũng không tìm được cảm hứng để xem.

Tìm cơ hội nói chuyện với giáo sư một chút, chính mình từ bỏ đi thôi. Cố Thanh Y hơi mím môi, bất đắc dĩ mỉm cười.

Điện thoại trên bàn đột nhiên reo lên.

Cố Thanh Y đứng dậy, không đeo kính, chỉ dùng tay sờ sờ điện thoại rồi bắt máy “Lục Triếp?”

“Mẹ ơi, Cố Thanh Y, cậu mau ra đây đi, Giang Nguyên lại chạy đến rồi, ngất ở cửa nè, aaaaa, dọa tôi đá cả ra quần rồi! Aaaaaaaa!”

Thần thờ nghe xong một tràng kêu rên trong điện thoại, Cố Thanh Y buông di động xuống, nắm lấy chìa khóa cửa vốn chưa từng khóa trên bàn chạy xuống dưới.

Trong đại sảnh lầu một, Cố Thanh Y nhìn thấy dưới chân Lục Triếp đang xách hai túi đồ to là một bóng người ướt sũng, trái tim liền xoắn lại, bước nhanh đến đỡ người lên.

8. Chương 8

“Này, Cố Thanh Y....” Lục Triếp cầm ô, xách túi, cẩn thận theo sau Cố Thanh Y.

Bọn họ sống ở tầng ba, không đến mức không dùng thang máy thì không được. Vì thế hai người thương lượng một chút, đều thống nhất không đóng tiền phí thang máy, bình thường lên lên xuống xuống đều đi thang bộ. Nhưng khi Lục Triếp nhìn thấy cảnh Cố Thanh Y dìu cái người to lớn kia lên tầng, cậu ta đột nhiên có xúc động muốn đi đóng phí thang máy ngay tức!

Cảm giác như.... Cảnh như vậy, sau này sẽ diễn ra không ít.

Im lặng lắc lắc đầu, Lục Triếp quyết định đồ ăn cho chó tháng sau vẫn là mua hàng trong nước thôi.

“Không sao.” Cố Thanh Y kiềm nén thở dốc, phát tay, bước ra khỏi chỗ cầu thang. Lục Triếp quen thuộc lấy chìa khóa từ trên người Cố Thanh Y ra để mở cửa, sau đó đứng ngoài hành lang trước cửa nhìn Cố Thanh Y đỡ Giang Nguyên nằm lên sofa, lo lắng trên nét mặt không cách nào che dấu được.

“Không sao rồi, cậu về đi.” Cố Thanh Y cầm khăn lau khô nước trên người mình, cười cười với Lục Triếp “Để chìa khóa nhà lên bàn là được.”

Hừ, có tình yêu cái là đuổi tôi luôn đấy!

“Được rồi được rồi biết rồi.” Lục Triếp đặt túi đồ trên tay và chìa khóa xuống trước cửa, quay đầu nhìn tình huống trong nhà một lần nữa mới mang vẻ mặt khó hiểu rời đi.

Cho đến tận khi nghe được tiếng đóng cửa bên nhà Lục Triếp vang lên, Cố Thanh Y mới thở phào nhẹ nhõm, buông khăn tay ra, ngồi xuống chiếc ghế sofa đơn. Liếc nhìn Giang Nguyên toàn thân đều ướt sũng bên cạnh, cậu cảm thấy như chính mình đã trở lại quá khứ.

Tháo kính mắt xuống, Cố Thanh Y tựa lưng lên sofa, lại lần nữa rơi vào uể oải và mê man lúc trước. Trong bóng đêm, ánh sáng từ ngoài len vào trong phòng, chiếu lên sườn mặt Giang Nguyên một cách rõ ràng. Cố Thanh Y thậm chí đã nghĩ rằng giá như thời gian có thể dừng lại ở giây phút này thì thật tốt. Không có quá khứ, không có tương lai, hai người bọn họ cứ như vậy, trong bóng đêm không nói lời nào mà bình thản ở cạnh nhau.

Cố Thanh Y cười tự giễu, sau đó đứng lên, vào phòng ngủ cầm một bộ đồ mới đi vào phòng tắm. Sau khi mở nước nóng và thử độ ấm cẩn thận mới lau tay đi ra ngoài.

Bên ngoài, Giang Nguyên đã cuộn thành một đống trên sofa, trong lòng ôm lấy chiếc gối ôm vắt bừa trên ghế để sưởi ấm, nhìn qua vô cùng đáng thương. Cố Thanh Y đi đến trước mặt anh ngồi xuống, nhẹ nhàng vỗ vỗ gương mặt anh “Dậy đi tắm.”

“Không.” Giang Nguyên nắm chặt tay cậu kéo vào trong lòng “Đừng!”

Đây rõ ràng là tỉnh rồi mà? Cố Thanh Y nhướn mày, trực tiếp kéo ngã người trên sofa, từ trên cao nhìn xuống “Nhanh một chút đi.”

“Vợ à, em kéo anh đi!” Giang Nguyên nằm trên sàn nhà hình như có chút lạnh, môi cũng tím lại, nhưng vẫn như cũ sống chết lôi kéo Cố Thanh Y. Đôi mắt mở to, ở đâu còn cái vẻ đáng thương như vừa mới ngất xỉu nữa chứ?

“Tự mình đi, hoặc cú đi, chọn một.” Đẩy tay của Giang Nguyên ra, Cố Thanh Y lạnh lùng nói, cũng không quan tâm xem Giang Nguyên nằm trên đất lạnh hay nóng, đi thẳng về phòng đóng cửa lại.

Đồ đạc trong phòng không nhiều lắm, hầu như khắp nơi đều là sách. Bởi vì Cố Thanh Y cũng rất chịu khó sưu tầm sách, cho nên cả một căn phòng lớn lúc này cũng trở nên có chút chật chội. Lúc nghe được tiếng nước từ trong nhà tắm vọng ra, cậu giống như bị ma xui quỷ khiến mà nhặt mấy cuốn sách từ dưới đất lên, bắt đầu sửa sang lại giá sách đã từ lâu không động tới.

Thế là, trong lúc Giang Nguyên tắm nước nóng xong, đang vui vẻ cầm khăn tắm (đi trộm được) lau tóc đi ra thì nhìn thấy Cố Thanh Y đang cúi người đặt chăn xuống, ánh đèn chiếu lên bóng lưng thon gầy, khiến khung cảnh trở lên ảm áp lạ thường.

“Vợ....”

“Tối anh ngủ ở đây.” Thấy anh tiến vào, Cố Thanh Y buông tay khỏi cái chăn đã trải xong, cầm lấy tấm thảm bên cạnh đi ra ngoài.

Lúc hai người kề sát vượt qua nhau, Giang Nguyên nhanh tay bắt lấy Cố Thanh Y “Bên ngoài lạnh như vậy, cùng..... cùng nhau ngủ đi?”

Cùng cái quỹ ấy! Gạt tay người kia ra, Cố Thanh Y trầm mặc đi ra phòng khách, ngồi xuống sofa, quay lưng về phía cửa phòng ngủ.

Giang Nguyên tủi thân mở to hai mắt, cúi đầu đi tới bên giường, hung hăng ôm lấy góc chăn hít một hơi.

Mùi của vợ quả nhiên vẫn dễ chịu như vậy! Lăn qua lộn lại, Giang Nguyên cảm giác như nỗ lực một ngày một đêm của mình cuối cùng cũng đã được đền đáp rồi. Cố Thanh Y nói với anh hai mươi chữ, còn để anh ngủ trên giường của cậu!

Tuy cách mạng còn chưa thành công, nhưng con đường phía trước có vẻ khá là tươi sáng!

Nhà cách mạng họ Giang nào đó vui vẻ chui vào trong chăn, thế mà lại hắt hơi một cái.

Mẹ nó, quả nhiên mình không còn là thanh niên hai mươi bốn tuổi nữa rồi! Dầm mưa một đêm liền có chút choáng váng. Nhắm mắt nhu nhu mày, Giang Nguyên theo thói quen lăn gần về phía cửa sổ, mở mắt liền thấy một cốc nước nóng đang bốc hơi được đặt trên mặt tủ đầu giường.

Giường của Cố Thanh Y từ trước tới nay đều được kê sát vào vách tường, thói quen này vẫn luôn không đổi. Cái tủ đầu giường cũng được kê sát vào tường, phía trên đặt đủ loại đồ dùng hàng ngày như đèn bàn, đồng hồ, kính mắt, vv... Mặt khác, ngoài chiếc cốc kia thì không còn vật nào tương tự như vậy nữa, vậy chẳng phải là chuẩn bị cho mình sao? Anh hơi nâng người dậy ghé tới ngửi ngửi, mùi vị quen thuộc của *bản lam căn*(*) liền tràn ngập chóp mũi. (Bản lam căn: một trong các dược liệu đông y, trong số các tác dụng của nó có tác dụng trị sốt cao, cảm mạo cấp tính, viêm họng thanh quản)

Một cốc nước thuốc, hai viên thuốc trắng nho nhỏ, tất cả đều dùng để trị cảm mạo.

Cố Thanh Y vẫn luôn chu đáo như ngày trước. Giang Nguyên uống hết cốc nước thuốc và hai viên thuốc, cảm thấy cả lòng dạ đều ấm hết cả lên.

Kim đồng hồ trên tủ đầu giường vừa chỉ qua bảy giờ tối, đối với Giang Nguyên của trước đây hay bây giờ mà nói thì đây cũng không phải thời điểm để đi ngủ. Thế nhưng lúc này ngồi trên giường của Cố Thanh Y, Giang Nguyên lại không ngừng được mà ngáp hết cái nọ đến cái kia.

Vì chạy tới chỗ Cố Thanh Y, cả tối qua anh đều không ngủ mà bị đưa về thành phố A, đối mặt với một đám cổ đông che dấu việc mình mất trí nhớ, sáng thì họp một cuộc họp nhỏ, chiều thì xã giao xong liền chạy đến thành phố B, tìm Cố Thanh Y tìm từ nhà đến trường, từ trường về nhà, suốt một đường đều xóc nảy, muốn không mệt cũng khó.

Đảo đảo gối đầu, trước khi chính mình mơ màng mất, anh nhắn tin cho trợ lý “Mang đồ của tôi đến dưới

nhà Cố Thanh Y”. Xong xuôi mới an tâm ôm gối tiến vào mộng đẹp.

Giang Nguyên ở trong mộng mãi ngủ, Cố Thanh Y ở ngoài lại chỗ nào cũng không ổn.

Vuốt ve điện thoại trong tay, cậu giật lấy hai tờ giấy trên bàn viết viết nháp nháp, dồn toàn lực nghĩ về đề án công hai hôm nữa phải công khai.

Thế nhưng một người bao năm nay chưa từng lơ là công tác như cậu, lúc này vừa cúi xuống lại có thể nhìn thấy tên của Giang Nguyên phủ kín mặt giấy. Bút mực đen lúc viết trên mặt giấy khô ráp có chút tắc mực, cậu liền tô đi tô lại, đem một cái tên nhỏ xíu không ngừng phóng to, hoàn toàn quên đi tâm lý làm việc.

Lúc tiếng gáy khe khẽ của Giang Nguyên truyền ra, tâm lý làm việc của Cố Thanh Y lập tức bị dập tắt ngúm.

Phiền lòng quăng nắp bút lên mặt giấy, cậu nhìn quanh nhà tìm chút việc gì đó, ánh mắt lại không tự giác rơi vào tập tài liệu về luận văn triết học trong góc phòng.

9. Chương 9: (phiên Ngoại Nhỏ) Giáng Sinh

Cố Thanh Y không thích Giáng sinh lắm.

Chính xác mà nói thì Cố Thanh Y không thích bất kỳ một ngày lễ nào, cho dù là Đông phương hay Tây phương – chỉ trừ lễ Thanh minh mới đi tảo mộ.

Nhưng điều này cũng không cản được sự thích thú của Giang Nguyên với các dịp lễ tết.

Đối với một người đàn ông coi ngày mười bốn tháng nào cũng là Lễ Tình nhân mà nói, Giáng sinh là một dịp quá là quan trọng luôn!

Đặt báo thức cho mình lúc hơn tám giờ, còn cho Cố Thanh Y là lúc hơn chín rưỡi. Vì thế, lúc Cố Thanh Y tỉnh lại thì phòng bếp đã tràn đầy mùi hương cafe, trên bàn ăn trải khăn màu vàng nhạt là hai chiếc đĩa trắng nhỏ đựng bánh mì phết bơ và trứng ốp vàng óng.

“Merry X’mas, My love.” Giang Nguyên đứng trước cửa sổ, quay người lại, nhìn thấy bộ dáng Cố Thanh Y nửa tỉnh nửa mê tựa trên cửa thì cũng chiều mỉm cười, cởi tạp dề xuống, ôm người vào lòng hôn sâu.

Kỹ thuật hôn của Giang Nguyên từ nhiều năm trước đã đạt đến trình độ cấp cao, nên lúc Cố Thanh Y dùng một tia lý trí cuối cùng đẩy anh ra thì chân cũng đã mềm nhũn.

“Giáng sinh vui vẻ.” Cố Thanh Y đỏ mặt lau môi, xoay người đi vào phòng tắm.

Cây thông trong góc phòng đã được Giang Nguyên trang trí từ sớm, phía trên treo toàn quà tặng. Dĩ nhiên Cố Thanh Y cũng góp vào đó không ít, vì tối qua Giang Nguyên ngoại trừ cái này ra thì chẳng còn tâm tư làm gì hết.

Ăn xong bữa sáng, hai người nắm tay nhau đi dạo. Một người mặc màu xám, một người mặc màu vàng nhạt, cùng khoác áo khoác nhưng vẫn lộ ra hai loại khí chất khác nhau hoàn toàn. Giang Nguyên quàng khăn cho Cố Thanh Y, nhin không được cúi đầu ẩn lên trán cậu một nụ hôn.

Có lúc Giang Nguyên cũng lo sẽ bị học sinh của Cố Thanh Y nhìn thấy thì không hay cho lắm, nhưng Cố Thanh Y thì không, hai người ra ra vào vào chẳng bao giờ kiêng kị điều gì.

Hôm nay là ngày hốt bạc của các nhà hàng. Chỗ nào cũng rực rỡ ánh đèn, ngâm nga ca khúc ngày Giáng sinh. Trẻ em đeo sừng tuần lộc, đội mũ ông già Noel chạy nhảy khắp nơi, vui vẻ nô đùa.

Xem phim rồi ăn cơm, lịch trình buổi chiều do Cố Thanh Y sắp xếp, nên Giang Nguyên cũng không biết.

Giang Nguyên thích một họa sĩ có triển lãm tranh ở thành phố B, nhưng rất khó để mua được vé. Cố Thanh Y vừa hay có một cậu học sinh, mở miệng nói với cậu nhóc một câu, người ta liền mang hai vé đến tặng tận tay.

Không những không lấy tiền mà còn tiện thể mời Cố Thanh Y một bữa cơm.

“Ha ha ha ha ha vợ à, thế mà em lại có vé!” Giang Nguyên lúc được đưa đến trước cửa nhà triển lãm, vẻ mặt hầy còn mê man. Đợi khi người ta kiểm vé vào cửa, anh mới thật sự biết được vé ở đây khó mua như thế nào.

Tuy nói có tiền chuyện gì cũng dễ làm, nhưng khi đứng trước một người làm nghệ thuật chân chính thì lại khác, khiến anh thật sự tiếc hận.

Không ngờ là Cố Thanh Y thế mà lại có thể dẫn anh vào đây!

Nhìn Giang Nguyên chạy tới chạy lui trong phòng triển lãm, Cố Thanh Y chấp hai tay sau lưng mỉm cười, giống như một người cha già dắt con nhỏ ra ngoài đi chơi.

“Thầy Cố, thầy tới rồi!” Một người đàn ông trung niên vừa phỏng vấn xong liền xoa xoa tay đi đến chào hỏi.

“Các tác phẩm đều rất tuyệt.” Cố Thanh Y bắt tay ông, hai người nhỏ giọng nói chuyện.

“A... Vị này là....?” Thấy ánh mắt Cố Thanh Y mãi không rời khỏi bóng dáng Giang Nguyên, vị nhiếp ảnh gia có chút nghi hoặc, quay đầu hỏi, tuy vậy cũng không hy vọng mình có thể nhận được đáp án gì.

“Người yêu của tôi.” Cố Thanh Y mỉm cười, khóe môi khẽ nhếch lên thành một độ cong, lộ ra cái lúm đồng tiền nho nhỏ, phảng phất làm say lòng người.

Ngày lễ hay không với tôi không quan trọng, bởi vì mỗi ngày tôi đều được ở bên anh.

Đây chính là món quà mà thượng đế đã dành cho tôi.

10. Chương 10

Sáng hôm sau, Giang Nguyên ngủ thẳng đến lúc bị mặt trời chiếu vào mới tỉnh, khi ấy Cố Thanh Y đã sớm rời nhà đi làm.

Trên tủ đầu giường vẫn đặt thuốc giống như ngày hôm qua, phía dưới đáy cốc còn dề một tờ giấy. Giang Nguyên ngồi tựa vào thành giường ngây ra một lúc mới vén chăn ra, bước xuống giường đi vào nhà tắm, vừa ngâm bài chải đánh răng vừa ngó đồng ngó tây một lượt. Sờ sờ giá sách của Cố Thanh Y, lật lật sổ sách của Cố Thanh Y, xong lại lẩn lộn trên sofa ba trăm vòng xong, Giang Nguyên mới quay lại giường ngủ. Nằm úp sấp trên giường, hai cánh tay chống lên thân mình mở ra tờ giấy được gấp đôi.

“Ra ngoài đóng cửa lại là được.

Đừng quay lại nữa.”

Cố Thanh Y từ nhỏ đã luyện *Văn Trưng Minh(*)*, một thể chữ Khải nhỏ thanh thoát linh hoạt mà vẫn lưu giữ được lực đạo của nam tử hán, chữ viết ra thật sự rất đẹp.

Tuy rằng nội dung trên tờ giấy không hợp lòng người lắm nhưng Giang Nguyên vẫn cẩn thận gấp lại cất vào trong túi áo mà Cố Thanh Y đã đặt trước trên tủ đầu giường.

Giấy đã nhìn thấy nhưng có làm theo hay không thì lại là chuyện khác. Cũng giống như lời của vợ thì phải nghe, nhưng khi vợ bảo chia tay thì có nghe hay không lại là chuyện khác vậy!

Nhàn nhã nở nụ cười, Giang Nguyên chấp tay sau lưng đi lòng vòng trong nhà. Một phòng khách, một phòng ngủ, một nhà bếp, thêm một cái ban công nho nhỏ, đúng là thiết kế hoàn hảo dành cho cuộc sống độc thân. Không gian thoáng đãng, thiết bị dù cũ nhưng vẫn trong phạm vi có thể chấp nhận được, tìm người tới sửa sang một chút, có khi lại đẹp hơn khối chỗ.

Hừm, có thể coi đây là nơi thường xuyên lui tới mới được! Giang Nguyên ngâm nga một bài hát, đi tới ban công nhìn nhìn mặt trời trên cao, nhớ tới bản tin dự báo thời tiết nói thời tiết hôm nay đẹp liền quay về phòng ngủ ôm chăn ra ban công, một tay giữ chăn, một tay lại cầm khăn lau sạch lan can, sau đó vắt chăn lên đó.

Cố Thanh Y sống rất cầu thả, ngày trời đẹp cũng rất ít khi đem chăn ra phơi. Chăn lúc nào cũng ướt sẽ không tốt cho cơ thể.

Phía đối diện có một người phụ nữ cũng đem chăn ra phơi, mỉm cười chào hỏi. Giang Nguyên cầm lấy cây lau nhà ở trong góc ban công đi vào nhà tắm. Anh ngồi trên đất giặt đi giặt lại mấy lần, cho đến tận khi nước vắt ra gần như là nước sạch mới dừng đây.

Sau khi kéo rèm cửa ra, ánh mặt trời liền chiếu rọi khắp các góc ngách trong căn phòng. Một người đàn ông cao 1m88, đứng dưới ánh mặt trời híp mắt, xắn ống tay, lật ống chân, tay trái xách xô, tay phải cầm cây lau nhà, dọc theo ánh mặt trời mà tỉ mỉ lau chùi từ trong nhà ra đến ban công. Cứ thế lau qua lau lại hai lần, sau khi quỳ xuống miết tay lên sàn nhà thấy không còn hạt bụi nào, Giang Nguyên mới đứng dậy kết thúc công việc.

Không biết khăn mặt Cố Thanh Y treo trên mắc dùng để làm gì, Giang Nguyên đành khom lưng tìm hết một lượt trong nhà tắm, sau đó ra đến phòng bếp mới tìm được một chiếc khăn tay mới. Anh dùng nước ấm giặt qua hai lần rồi lại tiếp tục xách theo xô nước nhỏ nghiêng ngả nghiêng ngả tiến vào trong phòng.

“Lao động là vinh quang á à a.....” Giang Nguyên rút tập sách mà Cố Thanh Y nhét bừa trên kệ ra, từng quyển từng quyển, phân theo chiều cao mà sắp xếp lại. Chồng sách đang đọc bị quăng lung tung trên mặt bàn cũng được anh ôm lên, cẩn thận vuốt phẳng từng góc quăn, dùng một tấm bìa thiếp kẹp vào làm dấu sách, ôm vào trong ngực, một tay còn lại lại tỉ mỉ lau sạch những góc ngách mà bình thường khó lau đến được, sau đó lại dùng khăn khô lau lại một lượt mới thả sách xuống, xếp tựa lưng sách vào tường.

Thu dọn hết một lượt sách trong nhà, trên trán Giang Nguyên đã sớm thấm ra một tầng mồ hôi mỏng. Sau khi lấy một chai nước lạnh trong tủ lạnh uống vài hớp, anh lại quỳ xuống dùng giẻ lau lau sạch sẽ từng khe hở, ngay cả góc bàn học góc tường cũng lau qua một lượt, lau sạch những lớp bụi đã đóng dày theo thời gian.

Chờ lau dọn xong cả căn nhà, mặt trời cũng sắp lặn.

“Cô tắm” Giang ngồi bệt trên sàn nhà thở ra một hơi dài mệt mỏi. Anh nhìn di động, thấy sắp đến giờ Cố Thanh Y tan làm, tinh thần nhất thời lại phơi phới như gió xuân đang về, lập tức thu dọn đồ đạc vệ sinh, rửa tay xong vào nhà bếp.

Nhưng anh đã quên, nhà bếp mới là nơi sạch sẽ nhất, cái gì cũng không có.

Bất lực nhìn tủ lạnh trống rỗng, đầu anh cũng thấy phát đau. Vốn dĩ muốn nấu cho Cố Thanh Y một bữa cơm, giờ thì hay rồi, ngay cả một món cơm rang trứng cũng không có trứng để mà rang, thậm chí đến muối cũng hết luôn!

“Vợ mình quả nhiên là người không chịu đấm bốc lửa nhân gian mà!” Giang Nguyên quay lại làm mặt quỷ với cái tủ lạnh đang phát sáng, cầm lấy áo khoác chuẩn bị ra ngoài một chuyến.

Thiết kế khu nhà này có lẽ là mẫu thông dụng hiện nay trên toàn thế giới, đó chính là trừ khi cửa bị khóa trái, còn không thì dù là người ở trong hay ở ngoài đều có thể tùy ý ra vào. Điều này đối với một kẻ ngoại lai tới xâm nhập bất hợp pháp không có chìa khóa nhà như Giang Nguyên mà nói, quá là có ích rồi!

Cầm một cái điện thoại to hơn cái bốn năm trước mấy lần, Giang Nguyên sau khi dùng vân tay để mở khóa, vừa xỏ giày vừa mở trang thanh toán trực tuyến ra.

Không biết dùng! =.=

Nói thật ra thì hơn phân nửa số phần mềm trong điện thoại, anh đều không biết cách dùng, nhất là cái app *apple pay*(*) huyền diệu kia, ở bất kì đâu cũng có thể lôi ra để thanh toán.

Giang Nguyên gọi điện cho Linda, không tin mà hỏi “Tôi thật sự có thể cầm đi động đi mua đồ ăn à?”

Linda ở đầu kia đang bận đến tối tăm mặt mày, đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại như vậy thì sửng sốt “.....À, được.”

“Vậy à? Vậy được!”

Từ sau khi tỉnh lại, Giang Nguyên đặc biệt ỷ lại Linda, cho dù là quay về Giang thị hay chạy tới thành phố B, Giang Nguyên đều nhờ đến sự giúp đỡ của Linda, có gì không hiểu cũng cầu cứu cô đầu tiên.

Linda trong nháy mắt từ một trợ lí biến thành một bảo mẫu, bắt buộc phải cố hết sức mình mà thích ứng.

Ngày đó, khi Giang Nguyên vừa hỏi hai câu đó xong, Linda ngay lập tức liền đuổi hết người trong phòng ra ngoài, chỉ chừa lại các bác sĩ. Sau khi xác định tình trạng của Giang Nguyên thì lại lập tức dán chặt miệng của mấy vị bác sĩ đó. Nói cách khác, tin tức lộ ra ngoài và kết luận các bác sĩ đưa ra chỉ là bị trấn động não nhẹ. Còn việc anh bị mất đi bốn năm kí ức, ngoại trừ viện trưởng cũng chỉ còn vị bác sĩ chủ nhiệm và Linda biết.

Tất cả đều là người mà Giang Nguyên tin tưởng, chuyện muốn giấu bao lâu liền kéo dài bấy lâu đi! Dù sao tình trạng hiện nay của nhà họ Giang cũng không có gì là không ổn, mọi người cũng sẽ không quan tâm Giang Nguyên vì sao lại buông tay không quản chuyện trong nhà mà tiếp tục duy trì công tác cho đến khi cuộc họp ban hội đồng quản trị lần kế mở ra. Tuy vậy nội bộ vẫn khó tránh khỏi có chút nhiễu loạn. Nhìn mọi người vội vàng chia tổ làm việc khiến Linda nhất thời thực hoài niệm người đàn ông trầm mặc kiệm lời nhưng uy phong vang dội trước đây.

Thế nhưng cô cũng hy vọng một Giang Nguyên tràn đầy sức sống, có thể thay thế cho một Giang Nguyên suốt bốn năm qua chỉ duy trì một biểu tình chán nản, lần nữa tìm về hạnh phúc chân chính của bản thân.

Đáng tiếc.....

“Giám đốc Giang.” Linda nhìn lịch một lúc, giọng điệu muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì cô nói đi.” Giang Nguyên vừa theo bản đồ đi đến siêu thị, vừa nói chuyện với Linda, cả đường đi nhận được không ít truyền đơn quảng cáo.

“Bà Giang..... Tối nay ngồi máy bay về nước.”

Bước chân đang vội vàng trong nháy mắt liền hơi khựng lại.

Trong tay Giang Nguyên vẫn nắm chặt vài tờ giấy quảng cáo, đầu ngón tay còn kẹp một lá cờ đỏ nhỏ, trông rất buồn cười. Nhưng bầu không khí xung quanh lại nháy mắt trở nên lạnh lẽo, dọa đứa bé đứng bên sợ đến mức phải nắm chặt lấy góc áo mẹ mình, đi vòng sang hướng khác.

“Mẹ..... tôi à?” Qua một lúc lâu, Linda mới nghe thấy Giang Nguyên ở đầu kia lên tiếng, chất giọng vẫn lạnh lùng vô tình như trước, nhưng hình như lại có thêm chút gì đó “Nói với bà, tôi ở chỗ của Cố Thanh Y.”

Sau khi cúp máy, Giang Nguyên dứt di động vào túi áo, đi tới cạnh thùng rác, gấp đôi từng tờ giấy thành hình chữ nhật rồi lần lượt bỏ vào trong.

Lúc tiến vào siêu thị, Giang Nguyên vẫn hơi cụp mắt, mày kiếm đen rậm lẩn trong tóc mai, vẻ mặt vô cảm. Anh mặc áo khoác đen, lẩn trong đám đông náo nhiệt, lại lộ ra vẻ cô đơn hiu quạnh đến xót lòng.

Cố Thanh Y về nhà không thấy Giang Nguyên.

Lúc sáng thì hạ lệnh đuổi khách, bây giờ thì lại cảm thấy cô đơn trống trải, Cố Thanh Y nghĩ mình có lẽ là điên thật rồi. Lúc khóa cửa, tay Cố Thanh Y cứ đặt trên tay nắm cửa mà do dự mãi.

Cũng không biết là mình đang trông mong cái gì, Cố Thanh Y nhún vai, cởi áo khoác mặc lên giá treo, thay dép đi vào trong nhà.

Trong nhà hoàn toàn khác với lúc cậu ra ngoài. Sạch sẽ tinh tươm, một đồng đồ vật bừa bãi cũng được sắp xếp lại cho gọn gàng. Giang Nguyên dọn phòng rất có quy tắc, cũng rất cố chấp với quy tắc này. Đồ nào đặt ở đâu thì nhất định phải đặt ở đó, bất kể là ở nhà hay ở trường hay ở khách sạn, như quần áo thay xong thì nhất định phải vắt trên tay vịn ghế, cốc uống nước thì đặt trên bàn góc bên phải, đèn bàn ở bên trái, ở giữa là bút giấy, tuyệt đối không thừa ra cái gì!

Nhìn đến sự sắp xếp quen thuộc, cậu lại vô thức nhớ lại cuộc sống bị cô vợ nhỏ Giang Nguyên quán xuyến trong quá khứ, chỉ có điều là đây chắc hẳn sẽ là lần cuối cùng đi?

Buồng cặp xuống, cậu đi vào bếp lấy sủi cảo Lục Triếp mua hộ tối qua ra, đun nước, ý định dùng nó để giải quyết bữa tối.

Cạch — Bịch, kết..

Lúc bật bếp, từ cửa liền truyền tới một loạt âm thanh mở cửa, chốt khóa, cởi áo khoác, còn cả âm thanh túi ni-lon loạt xoạt.

Cố Thanh Y cầm sủi cảo còn chưa kịp bóc trên tay, khó tin xoay người lại.

Giang Nguyên ở phía sau không giầy không tất, chân trần đứng trên sàn nhà, một tay xách một túi mua sắm lớn của *Walmart*(*), một tay ôm một xấp báo đã nhét ngoài hòm thư vài ngày nay.

“Vợ ơi, anh về rồi!” Nghe cả hàm răng ra cười, Giang Nguyên giơ túi đồ trong tay lên vẫy vẫy với cậu “Hôm nay chúng ta sẽ được ăn ngon!”

Chú thích:

1. Văn Trưng Minh: (1470.11.28—1559.3.28) là một nhà họa sĩ, một nhà thư pháp, một nhà văn học thời Minh của Trung Quốc. Ông được biết đến nhiều hơn với tư cách là một họa sĩ. Thư pháp của Văn Trưng Minh ôn hòa ổn trọng, ngay ngắn mà sinh động. Mặc dù không có khí chất hào hùng nhưng lại có nét thanh tao của thư pháp thời Tấn Đường.
2. Apple Pay: Apple Pay là dịch vụ thanh toán di động và ví số được Apple Inc. cung cấp trên các thiết bị di động iPhone 6, iPhone 6 Plus và Apple Watch – các thiết bị tương thích (iPhone 5 và các model sau này), iPad Air 2 và iPad Mini 3. Apple Pay sẽ làm việc với Visa PayWave, PayPass của MasterCard và American Express ExpressPay.
3. Walmart: Walmart là tập đoàn bán lẻ hàng đầu thế giới hiện nay được thành lập vào năm 1962 tại Bentonville, bang Arkansas, Mỹ bởi Sam Watson.

11. Chương 11

Vị giáo sư nhân dân họ Cố Nhất thời há hốc miệng, không nói được lời gì.

Giang Nguyên không thấy vẻ mặt ngăn ra của Cố Thanh Y, đi đến cọ cọ mặt cậu mấy cái rồi tự tay nhét đồ vào trong tủ lạnh.

Hoa quả, trứng gà, sữa bò, chocolate, tất cả đều bị nhét hết vào. Sau khi dọn xong tủ lạnh, anh lại mở tủ bát ra, giống như nhà ảo thuật móc ra từ trong túi các loại hạt cafe, bột trà bày lên. Khi bày xong cái cuối cùng còn sờ sờ trong túi đồ, lôi ra bốn hộp gia vị tinh xảo. Ánh đèn vàng của căn bếp chiếu lên sườn mặt Giang Nguyên thật ấm áp, khiến cho Cố Thanh Y lần đầu cảm nhận được sức sống trong căn bếp này.

Muối biển Sicilia(*), nước tương Kikkoman(*), dầu ô liu đóng chai, đến cả nước sốt cũng là sốt Kuhne(*), được đặt theo thứ tự từ cao đến thấp trên cái kệ đựng đồ gia vị bằng gỗ đã lâu không ai nhớ tới.

Giang Nguyên gấp túi nhựa thành một hộp vuông be bé, thuận tay cắt vào cái giỏ trên bệ cửa sổ “Lần sau đi siêu thị nhớ mang theo nhé.”

Cố Thanh Y bị anh đẩy ra đến cửa bếp, trong tay còn cầm xẻng lật, vẻ mờ mịt trên khuôn mặt đã sớm khôi phục lại thành vẻ bình tĩnh, ngẩng mặt lên nói “Không phải bảo anh đừng đến nữa rồi sao?”

Tuy rằng miệng nói ra câu này có chút không nỡ, nhưng cậu cũng cảm thấy chút kì vọng trong lòng mình lúc trước thật không ổn, nếu thật sự không vui về gì thì tốt hơn hết vẫn là đừng nghĩ đến nữa.

“Quốc gia kêu gọi sinh hai con mà anh còn không chấp hành đâu!” Giang Nguyên nháy mắt mấy cái, thản nhiên như đúng rồi.

.....

Thực sự là kiểu ăn cướp cường bạo điển hình của Giang Nguyên.

Thế nhưng Cố Thanh Y đã quá quen cái kiểu này, cũng đã giải quyết không biết bao nhiêu lần. Cậu hít sâu một hơi, tựa lên khung cửa, mặt không đổi sắc mà nhắm hai mắt lại “Giang Nguyên, chúng ta đã chia tay bốn năm rồi!”

Giang Nguyên đang nhanh nhẹn cắt sủi cỏ vào lại tủ lạnh hơi sưng ra một chút.

“Còn ý nghĩa sao.” Giống như câu trần thuật, lại giống như câu hỏi, giọng điệu Cố Thanh Y vô cùng xót xa.

“Còn.” Giang Nguyên không biết chỗ nào bị chạm tới, đau nhức, anh thô bạo ném sủi cỏ vào tủ lạnh rồi sập mạnh cánh tủ. Lúc anh xoay người lại còn có thể nhìn thấy rõ gân xanh hằn lên trên cổ “Ý nghĩa chính là anh thích em, ý nghĩa chính là con mẹ nó cả đời này anh đều yêu em, phải ở cùng em!”

Lời yêu đương vừa nói xong, cả không gian nhỏ hẹp bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Cố Thanh Y lạnh lùng mở mắt, không nói gì.

Hai người đứng tại chỗ giằng co nhau, không khí xung quanh trong nháy mắt lạnh xuống, không sót lại một tí ấm áp nào của lúc này.

Chuông cửa phía sau đột ngột vang lên.

Cố Thanh Y liếc nhìn Giang Nguyên đang đứng yên một cái, xoay người đi mở cửa. Nhìn qua mắt mèo một cái lấy lệ rồi lập tức mở cửa, nhường đường cho người tiến vào.

Hai đôi giày cao gót trước sau xếp ở bậc thềm trước cửa, một đôi đỏ tươi, một đôi đen bóng.

Lúc này, Giang Nguyên cũng từ trong bếp đi ra, trên người là tạp dề không biết mặc vào từ lúc nào, lên tiếng chào người đang ngồi thẳng lưng trên ghế sofa “Mẹ, Linda.”

“Tài xế ở dưới nhà, nhanh theo ta về.” Một người phụ nữ mặc trang phục màu tím than ngẩng đầu lên, tóc vấn cao, son môi đỏ, kiêu ngạo đánh giá Giang Nguyên đang đứng trước mặt “Mau tháo cái thứ ở trên người con xuống cho ta, còn ra thể thống gì nữa!”

Từ lúc họ vào nhà, Cố Thanh Y đã bắt đầu ngồi nghịch điện thoại, hoàn toàn thờ ơ với ba người bên cạnh.

“Mẹ nói đùa gì vậy.” Giang Nguyên mỉm cười vô lại, kéo tạp dề lên xoa xoa tay “Con không phải đang ở nhà sao.”

Mẹ Giang có vẻ không nhẫn nại nữa, đứng lên chau mày chỉ tay vào mặt Giang Nguyên “Sắp ba mươi cái tuổi đầu rồi còn làm ra chuyện mất mặt như này, con không làm chủ tịch nữa thì phía sau còn biết bao nhiêu người muốn làm đấy, con tưởng mình giỏi lắm sao? Nếu không phải ta.....”

“Nếu như mẹ đang nâng đỡ con, thì chức chủ tịch này mẹ tự làm đi.” Lời này nói ra không dễ nghe, nhưng Giang Nguyên lại giống như không có việc gì, bộ dạng giống như một tên ăn chơi hư hỏng không còn cách nào cứu vãn được “Dù sao thì có con hay không, không phải đều như nhau sao.”

“Con nói lại lần nữa!” Mẹ Giang giơ tay tát Giang Nguyên một cái vang dội “Từ nhỏ mẹ đã dạy con về đồ của mình, con vất đi đâu hết rồi? Còn chưa lêu lổng đủ sao?”

“Tổng giám đốc Giang, anh nói ít đi một câu đi.” Linda kinh hãi bước lên chắn giữa hai người, nháy nháy mắt với Giang Nguyên, lại lo lắng nhìn mẹ Giang tức đến nghẹn thở, cô cảm thấy như mình đã gặp phải khó khăn lớn nhất trong đời đi làm vậy.

“Ta không có thời gian với một tên phế vật không chí tiến thủ đâu!” Mẹ Giang vung tay, nếp nhăn trên khóe môi khê mím “Giang Nguyên, nếu con còn là con trai ta, thì tự con biết nên chọn như thế nào.”

Giang Nguyên há miệng muốn phản bác.

Đúng lúc này, một tiếng trống trầm trầm chấn động vang lên từ góc phòng, phá vỡ giằng co giữa hai mẹ con nhà họ Giang. Chất giọng cao mà sáng của ca sĩ trở lên đặc biệt vang dội trong hoàn cảnh này.

Ba người đột nhiên bị cắt ngang, ôm tâm tình khác nhau mà quay đầu nhìn về phía Cố Thanh Y.

“A, tôi quên cấm tai nghe.” Cố Thanh Ý vô tội nhún vai, vẫy vẫy cái tai nghe màu trắng trên tay với họ, tay khác giơ lên biểu thị áy náy. Trên mặt tràn ngập ý xin lỗi, nhưng giữa hai đầu lông mày lại toát ra ý vị

không đứng đắn “Là bài hát học trò của tôi giới thiệu cho tôi.”

Giang Nguyên thâm ý liếc nhìn cậu một cái, nghĩ thầm Cố Thanh Y lúc này thật câu người đến thao*!!![(*):
Vốn muốn để là “làm” nhưng thấy “làm” thì không đủ nghĩa lắm, mà để bất kì từ nào cũng thấy hơi tục
nên vẫn để nguyên cho đến khi tìm được từ thay thế =)))]

Mẹ Giang bị cắt ngang hừ lạnh một tiếng, nhìn Giang Nguyên trong mắt tràn ngập yêu thương không thèm
che giấu, cảm thấy nán lại một giây cũng tổn thọ liền cầm túi đi ra cửa “Giang Nguyên, mẹ cho con hai
ngày để suy nghĩ cho kĩ về tiền đồ của bản thân.”

Linda lo lắng quay đầu liếc nhìn Giang Nguyên, do dự mãi, cuối cùng vẫn là theo mẹ Giang đi ra ngoài.

Cố Thanh Y bày ra một tư thế hiếu khách mà tiễn người ra đến cửa, ân cần đến mức thiếu chút nữa là nói
một câu ‘lần sau đi lại tới’. Nhưng đợi đến khi giày cao gót của hai người kia vừa ra khỏi cửa, cậu liền đóng
cửa khóa trái ngay lập tức!

Nụ cười trên mặt cũng nhanh chóng tan biến, lúc nhìn đến Giang Nguyên lại là vẻ thờ ơ lạnh nhạt.

Nhưng Giang Nguyên lại không để tâm.

Vừa nãy Cố Thanh Y đã làm gì? Bảo vệ anh nha! Thương anh nha!

Đây là gì?

Đây là yêu nha!

“Vợ à, tối nay chúng ta ăn gì nha.”

Giang Nguyên theo sát sau lưng Cố Thanh Y không rời, cười đến nếp nhăn nơi khóe mắt lộ hẳn lên.

“Tôi có nói cho anh tiếp tục ở lại sao?” Nhìn Giang Nguyên đứng trước bồn rửa nhặt rau, trong miệng ngâm
nga bài hát gì đó, vẻ hài lòng đến không gì sánh được, Cố Thanh Y đành đỡ trán.

“Trong lòng em nói nha!” Quay đầu cười thật tươi, Giang Nguyên cực kì có lí mà nói.

.....

Tuy rằng trong lòng không ngừng cảnh cáo bản thân, nhưng cậu vẫn không nhịn được mà đi đến cạnh Giang
Nguyên, cầm lấy đồ anh đã rửa sạch đặt trên thớt, thái thành từng miếng nhỏ.

Đại khái đã qua bốn năm, nhưng không khí ấm áp giữa hai người vẫn không bị mất đi chút nào.

Trong căn bếp không quá lớn, hai người đứng song song nhau, ăn ý mà xử lý nguyên liệu nấu ăn. Giang Nguyên rửa rau, Cố Thanh Y liền cắt rồi cho vào đĩa, Giang Nguyên cầm muối, Cố Thanh Y liền đứng cạnh thu dọn mặt bàn, đưa đĩa sạch qua. Dù không nói lời nào, nhưng sự sinh hoạt ăn ý vẫn không mất đi, khiến hai người làm gì cũng hiểu ý nhau.

“Uống chút rượu không?” Giang Nguyên dùng đũa gấp short ribs(*) ra đĩa, vừa cầm một quai nồi tưới nước sốt lên thịt bò, vừa hỏi Cố Thanh Y đang rửa tay bên cạnh.

“..... Ngày mai còn phải lên lớp.” Cố Thanh Y bảo trì một tia lí trí cuối cùng, lắc đầu.

“À, vậy uống nước trái cây nhé.” Giang Nguyên mở tủ lạnh lấy nước trái cây vừa bỏ vào không lâu “Anh mua vị kiwi đó.”

Cố Thanh Y rất thích uống cái này, thế nhưng uống nhiều quá sẽ bị rát lưỡi, trước đây đã chịu khổ không ít lần.

“Chỉ có thể uống một cốc.” Giang Nguyên nói thêm, dùng nước nóng tráng qua hai cái cốc rồi rót ra đưa cho Cố Thanh Y.

Cố Thanh Y nhận lấy cái cốc, bên trong chiếc cốc nóng hổi là nước trái cây mát lạnh, cậu cúi đầu nhìn một chút mới đưa tay lên nhắm một ngụm.

Một bữa này thật sự là thỏa mãn.

Cố Thanh Y không nói nhiều lắm, chỉ thỉnh thoảng trả lời câu hỏi của Giang Nguyên, nhưng chỉ cần là điều cậu nói, Giang Nguyên đều tỏ ra là một cái gì đó mới mẻ lớn lao lắm.

Chờ đến khi Cố Thanh Y nói xong, Giang Nguyên lại chít chít nói một tràng hôm nay ở nhà làm những gì, đi siêu thị nhìn thấy gạo bao nhiêu tiền một cân, lại còn đi ngang qua cửa hàng thấy một bộ đồ rất hợp làm đồ tình nhân cho hai người.

Lúc này đây thật giống như một Giang Nguyên năm đó vừa vào đại học, chỉ là người đàn ông dần dần trở nên trầm ổn lạnh lùng sau này thì không giống tí nào.

Nhìn đôi mắt phát sáng của Giang Nguyên, Cố Thanh Y đột nhiên sinh ra loại ảo giác này.

Chú thích:

1. Sicilia: Sicilia là một vùng tự trị của Ý. Trong các vùng của Ý, vùng này có diện tích lớn nhất, với

25.708 km². Đây cũng là đảo lớn nhất ở Địa Trung Hải. Ngoài ra còn có nhiều đảo nhỏ hơn bao quanh thuộc về vùng này.

2. Nước tương Kikkoman: loại gia vị hảo hạng số 1 của Nhật Bản, là hương vị điển hình có một không hai, được làm từ đậu nành, lúa mì và muối.
3. Sốt Kuhne: Một loại nước sốt của Ý, có thể dùng để trộn Salad, chấm thịt nướng hoặc ướp thịt nướng.
4. Short ribs: hay còn gọi là thịt sườn bò, là phần thịt của xương sườn Bò, đây là một trong những phần ngon nhất, đặc biệt nhất của con Bò, thịt sườn bò chắc nhưng lại rất ngọt, không hề cứng, mỡ xen trong thịt sườn bò rất mềm, nó làm cho mọi món ăn liên quan đến phần thịt này đều vô cùng hấp dẫn.

12. Chương 12

“Vợ à, hôm nay mình ngủ cùng nhau được không?” Giang Nguyên đưa bát đũa cho Cố Thanh Y, nhìn cậu thử độ ấm nước rồi rửa bát.

“Sofa hoặc giường, chọn một.” Từ sau khi ở một mình, Cố Thanh Y chưa từng dùng nhiều bát như vậy, hôm nay đột nhiên phải đối mặt với một bồn đầy những thứ cần rửa, tâm trạng không thể nói là sáng sủa gì cho cam.

“Vậy thì sofa đi.....” Giang Nguyên nháy mắt ỉu xìu xuống “Em mà cảm thì đỡ lắm.”

Cố Thanh Y ừ một tiếng, coi như đã biết.

Cậu cũng không hiểu sao mọi chuyện lại biến thành như bây giờ.

Rõ ràng mấy hôm trước, Giang Nguyên hãy còn là một tên bạn trai cũ ngu ngốc chỉ tồn tại trong kí ức và những giấc mộng lúc nửa đêm. Vậy mà hôm nay lại giống như một người chủ khác trong căn nhà này, đứng cạnh cậu bàn xem tối ai sẽ ngủ trên giường.

Mẹ Giang vừa đi, Giang Nguyên liền nháy mắt thay đổi thái độ, đi tới cạnh cậu, hai tay vịn vào tay áo, lúng túng nói với cậu mình cãi nhau với mẹ nên không còn chỗ nào để đi nữa rồi. Tiền không có, thẻ không có, đến điện thoại cũng hết pin rồi, nếu như cậu không thu nhận anh thì anh chỉ còn nước đi ra gầm cầu mà ngủ. Đến lúc đó sẽ phải chịu cảnh màn trời chiếu đất, ăn gió nằm sương, cuối cùng chết đói nơi đầu đường xó chợ.

.....

Phải biết là giá trị con người của Giang Nguyên chính là chín chữ số đó! Bất động sản ở cái thành phố B này có khi còn phải thống kê đến nửa ngày không hết ấy. Thế nhưng, Cố Thanh Y vẫn không nhả tâm đuổi anh ra ngoài.

Thật quá bỉ ổi!

Dù đã sớm biết, nhưng những chuyện liên tiếp xảy ra gần đây vẫn khiến cho một người luôn sống ổn định

chảy lười như Cố Thanh Y cảm thấy khó mà tiếp nhận nổi!

Nhìn bộ dạng vung vẩy khăn lau đi qua đi lại của Giang Nguyên ở bên cạnh, Cố Thanh Y không khỏi nghĩ tới cái cảm giác vô tình lóe lên lúc trên bàn cơm khi nãy, liền nhớ lại chuyện Lục Triếp nói với mình hai hôm trước.

Bắt đầu từ bốn năm trước liền..... quên sao.....

Cậu lau khô chiếc bát cuối cùng, đứng rửa tay mà lòng không yên, dùng dư quang nơi khóe mắt liếc nhìn Giang Nguyên đang ở chỗ kia đi qua đi lại như một ông cụ già.

“Nghe nói, anh.... lúc trước nằm viện à?” Cố Thanh Y lựa chọn một câu mở đầu khá nhã nhặn.

“Ừ!” Giang Nguyên thấy Cố Thanh Y chủ động nói chuyện với mình, hài lòng vô cùng, vội vã đáp cái khăn lau lên bàn, đi đến cạnh Cố Thanh Y giả vờ đáng thương “Từ trên cầu thang ngã xuống đó, bị chấn động não!”

Cố Thanh Y gật đầu “Vây.... Bây giờ khỏi chưa?” Cố lưu lại di chứng gì không?

“A? Cái này không khỏi được!” Giang Nguyên hoa chân múa tay, thật thà nói “Lúc tỉnh lại có thể do bộ não tự động làm mới nên không thể nhớ được chuyện của rất nhiều năm.”

Anh nghiêng đầu, chỉ chỉ vào đầu mình, hé miệng cười.

Hai người đi ra phòng khách, Giang Nguyên và Cố Thanh Y lần lượt ngồi xuống sofa. Lúc thấy Giang Nguyên càng tiến càng gần, Cố Thanh Y liền dứt khoát đứng dậy chuyển sang ghế đơn bên trái, khuỷu tay chống lên đùi, ý bảo Giang Nguyên nói tiếp.

Giang Nguyên cũng không ngại nói thật cho Cố Thanh Y biết chuyện mình mất trí nhớ, trên mặt viết to mấy chữ ‘anh căn bản không có nhớ anh là một thằng cặn bã’, rồi nhanh chóng kể lại chuyện mấy hôm nay sau khi tỉnh lại.

Lúc nghe đến Giang Nguyên vừa tỉnh lại đã vội vàng tìm mình, Cố Thanh Y liền nhú mày.

“Hiện tại khoa học kĩ thuật rất phát triển, có thể chữa khỏi thôi.”

Giang Nguyên nghe vậy, không vui “Chữa khỏi để làm gì, như này cũng rất tốt mà!”

Không để Cố Thanh Y có cơ hội nói thêm điều gì, Giang Nguyên liền liên thanh “Anh cũng không muốn biết khi ấy rốt cuộc mình đã làm gì mà khiến em chia tay anh, bọn họ không nói cho anh biết chứng tỏ là

do lỗi của anh. Bốn năm xa nhau anh chắc chắn không sung sướng gì, thế cho nên mới vừa ngã đã quên hết mọi chuyện. Bác sĩ nói xác suất xảy ra chuyện này không lớn hơn bao nhiêu so với bị sét đánh, nhất định là do ông trời cố ý! Biết anh sai bốn năm có thể sẽ sai tiếp cả một đời nên mới cho anh cơ hội để tìm lại được em một lần nữa. Sau khi anh tỉnh lại, trong đầu chỉ toàn là em, sau đó anh nghĩ, mấy năm nay anh khiến em đau khổ như nào, thì nửa đời sau sẽ như thế mà nghe em. Ý lại em, ý lại cả một đời!”

Nghe xong một cái thông báo lớn này, Cố Thanh Y nhìn qua có vẻ vẫn bình tĩnh như trước, lông mi buông lỏng theo cái đầu hơi cúi thấp, nhưng chỉ có trời mới biết, lúc này, trong lòng cậu đang là sóng cuộn biển trào như thế nào.

Nghĩ một lúc lâu, cậu lắc lắc đầu “Thật ra.... cũng không phải là lỗi của anh.”

Khi đó, cả hai người đều đứng trước ngã rẽ quan trọng của cuộc đời, những chuyện không hay cứ bất ngờ xảy đến, khiến họ càng ngày càng không có cách nào ngồi xuống để nói chuyện tử tế với nhau một lần. Mỗi ngày đều vội vã, chấp nhận hy sinh bản thân để thành toàn cho dự định tương lai của đối phương. Thật không ngờ tới, mọi thứ lại biến thành kết cục thảm hại như vậy!

Mà đến lúc cuối, sự do dự trong nháy mắt đó của một Giang Nguyên luôn kiên định, đã hoàn toàn đè bẹp cọng rơm cứu vớt chứng cuồng loạn của anh lúc đó. (*)

Ở đâu ra mà đúng với chả sai, đều là do yêu quá mà thành thôi!

“Nhất định là anh đã khiến em không vui.” Giang Nguyên nhìn cậu, vẻ mặt chân thành “Đó là lỗi của anh.”

Tuy rằng việc qua đã lâu, bây giờ ở đây xoắn xuýt là điều không cần thiết. Thế nhưng, đối với Giang Nguyên mà nói, làm khổ Cố Thanh Y, chuyện đó chính là không thể tha thứ!

Cố Thanh Y là ai? Là người mà anh từ những năm cấp ba đã kiên quyết đặt ở trong tim, bình thường một câu nặng lời cũng chưa từng nói qua, nắm tay cũng đều là cẩn thận từng li từng tí, sợ nắm chặt tay con nhà người ta quá. Kết quả quay đầu lại, chính mình thế mà lại khiến cậu đau khổ đến không cách vãn hồi, khiến cậu một mình vất vả trở lại thành phố B, một mình trôi qua, một mình cô độc suốt bốn năm như vậy! (Cố Thanh Y:)

Quả là không thể tha thứ!

Mỗi khi nghĩ như vậy, anh đều cảm thấy điều đó quá quá đáng. Nếu như không phải Cố Thanh Y còn chút cảm giác với khuôn mặt này của anh, chỉ sợ cậu đã sớm tát lệch tám trăm cái mặt của anh rồi!

Nhẹ cười một cái ngắn ngủi, Cố Thanh Y không tiếp lời.

Hai người im lặng ngồi đó, Giang Nguyên có thể cảm nhận rõ ràng tâm trạng không tốt lắm của Cố Thanh Y. Lặng lẽ xê móng, thấy Cố Thanh Y không phản ứng, anh dứt khoát ngồi lên tay vịn sofa, một tay khe

khẽ vươn về phía cái đầu của người kia.

Nhưng đúng lúc này, ngoài cửa lại truyền đến tiếng đập cửa bang bang, chất giọng vẹt đục của Lục Triếp oang oang hỏi “Ê, thầy Cố, cuộc họp trên phòng giáo dục ngày mai cậu đi thay tôi nhé!”

Giang Nguyên ngượng ngùng buông cánh tay đang muốn ôm lấy eo Cố Thanh Y xuống, bĩu môi nhìn cậu đi ra cửa.

Mẹ cái tên công tử bột nhà đối diện kia còn chưa thôi đi hả!

Sắc mặt không vui trề trề nhìn cái người vừa bước vào cửa, Giang Nguyên toàn thân đều phát ra áp suất cực thấp.

Thế nhưng Lục Triếp hầy còn không biết thời thế mà nói chuyện với Cố Thanh Y “Gọi điện không nghe, tin nhắn không trả lời, tôi còn tưởng cậu bị làm sao rồi chứ! Ngày mai có một cuộc họp nhưng tôi lại bận đi coi thi, đề là do tôi ra, tôi phải đi giám sát xem sao, cậu thay tôi đi nhà thầy Cố, hôm nào tôi mời cậu uống rượu, ha!”

Nhờ, nhờ, nhờ, tay còn không sợ chết mà khoác vai Cố Thanh Y, hai người đứng cũng quá gần!

“Uống rượu thì thôi.” Cố Thanh Y đẩy tay Lục Triếp ra “Mai mấy giờ?”

“Hai rưỡi chiều!” Lục Triếp vui vẻ, đập mạnh một cái lên lưng Cố Thanh Y “Huynh đệ trưng nghĩa nha ha ha ha. À tôi nói thêm với cậu nè, mai La Hi của Dục Anh cũng đi đấy, cậu ta hình như có ý với cậu, còn hỏi tôi QQ của cậu. Thế nhưng tôi bảo cậu ta là phải gặp mặt thì mới cạ ra được lửa tình nên cậu ta cứ luôn muốn hẹn cậu đó. Tôi còn nghe ngóng được nguồn tin chính xác là ngày mai cậu ta cũng đến, hai người các cậu họp xong có thể tìm chỗ nào đó mà tâm sự nha. Lúc học đại học, văn bằng hai của cậu ta là triết học đó. Cái gì mà lí tưởng nhân sinh, *Hegel* (*), *Feuerbach* (*), *Nietzsche* (*), *Schopenhauer* (*),... đều có thể thảo luận. À, bên cạnh phòng giáo dục vừa mở một quán cafe đó, tôi là hội viên, được giảm 20%.”

Nói tới nói lui, Lục Triếp cảm giác chuyện này mình làm quá chuẩn. Híp mắt say sưa nghĩ đến khung cảnh sau này, La Hi chính là bạn trai của bạn thân mình... Lục Triếp giơ hai ngón tay hình chữ V với Cố Thanh Y, còn thuận tiện vẫy vẫy hai cái.

Phải biết là La Hi ở trong giới cũng có chút tiếng tăm. Con nhà giàu lớn lên đẹp trai, tính tình cởi mở rộng rãi, biết chăm sóc lại chung tình, người như vậy thật sự rất hiếm. Bao nhiêu người muốn tán tỉnh cậu ta đều bị lạnh lùng từ chối. Người như thế, vậy mà lại trong một cuộc nghiên cứu của trường học, liếc mắt một cái qua Cố Thanh Y đang ăn cơm trong căng tin, liền tuyên bố đây chính là chân ái không tán đổ tự cắt jj của cậu ta!

Ừm, tuy là có chút nói hơi quá, nhưng đây cũng coi như chứng minh được quyết tâm sống chết của vị công tử nọ!

Lục Triếp là một bé gay rất thương tiếc những anh chàng đẹp trai, cho nên cảm thấy mình phải có trách nhiệm ngăn cản việc La Hi tiến bước trên con đường trở thành một công công!

Đây có tính là câu được một tên nhà giàu không ta a ha ha.... Cảm giác cuộc đời sau này của mình sẽ thật bằng phẳng nha ha ha ha ha ha

“Cậu ngồi xuống trước đi, tôi đi lấy nước cho.” Cố Thanh Y một lúc lâu mới nhớ ra La Hi là ai, không có gì để nói nên chỉ đành chuyển hướng đề tài.

“Ày, được!” Lục Triếp cười cười đi vào phòng khách.

Nhưng trong nháy mắt, cậu ta liền ngẩn cả người.

Trên ghế sofa, Giang Nguyên nhin tròn mắt phút đang khoanh tay, lạnh lùng nhìn cậu, sắc mặt đông cứng đến mức dường như chỉ cần khẽ động một cái thôi là có thể ào ào rụng xuống cả tấn băng tuyết.

Trước mặt anh, giới thiệu tên đàn ông kia cho vợ anh???

Giang Nguyên có cảm giác như nhân cách và tự ái của mình đều bị giẫm nát hết rồi!

Chú thích:

- Hegel: Georg Wilhelm Friedrich Hegel (27/8/1770 – 14/11/1831), là một nhà triết học người Đức. Cùng với Johann Gottlieb Fichte và Friedrich Wilhelm Joseph Schelling, Hegel được coi là người sáng lập ra chủ nghĩa duy tâm Đức.
- Feuerbach: Ludwig Andreas Feuerbach (1804-1872) là nhà triết học người Đức. Ông là một trong những nhà triết học lớn của triết học cổ điển Đức. Mặc dù có chịu ảnh hưởng của Hegel, nhưng những tư tưởng của ông khác hoàn toàn so với Hegel.
- Nietzsche: Friedrich Wilhelm Nietzsche (15/10/1844 – 25/8/1900), là một nhà triết học người Phổ. Ông bắt đầu sự nghiệp như là một nhà ngữ văn học và viết nhiều bài phê bình về tôn giáo, đạo đức, các vấn đề văn hóa đương thời, và triết học.
- Schopenhauer: Arthur Schopenhauer (22/2/1788 – 21/9/1860) là một nhà triết học người Đức, nổi tiếng nhất với tác phẩm “The World as Will and Representation” (Thế giới như là ý chí và biểu tượng).
- (*) Ở đây, Giang Nguyên bị mắc chứng cuồng loạn, mà Cố Thanh Y chính là người giúp anh kiểm chế căn bệnh này. Nên khi Giang Nguyên do dự buông tay Cố Thanh Y thì chứng tỏ anh đã đánh mất tia hy vọng cuối cùng để cứu vớt căn bệnh này của bản thân. Bệnh này chương sau sẽ nói rõ.

13. Chương 13

Bị Giang Nguyên nhìn chằm chằm hai giây, Lục Triếp chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ trên trời ập thẳng xuống, nhiệt độ cơ thể cũng tụt xuống mức giới hạn của loài người.

Cố Thanh Y chưa pha trà xong, trực giác đã thúc giục cậu xoay người chạy ra cửa.

Chờ đến khi Cố Thanh Y bê chén trà ra, trong phòng khách đã chỉ còn lại Giang Nguyên đang trừng mắt biểu thị sự tức giận.

“Người đâu rồi?” Liếc nhìn bốn phía, Cố Thanh Y đặt cái chén sứ trắng xuống “Thôi bỏ đi, anh uống đi này.”

Trà là trà ngon, do phụ huynh của lớp học sinh tốt nghiệp đầu tiên mà Cố Thanh Y dạy mang tới tặng. Nghe đồng nghiệp nói, một túi lá trà ước chừng phải trên trăm. Nhưng bởi Cố Thanh Y là một người khá qua loa dưới vẻ ngoài nghiêm túc, cho nên trình độ phẩm trà chỉ dừng lại ở hai thái cực là uống ngon và không ngon! Đối với giá cả gì đó thật chẳng quan tâm. Chỉ thỉnh thoảng lúc Lục Triếp qua chơi mới pha cho cậu ta một ít.

“Hm” Giang Nguyên bê chén lên thổi thổi, hơi nóng bốc lên khiến ánh mắt anh nhuộm một tầng hơi nước, cũng làm giảm đi chút ý lạnh.

Anh vừa nãy đúng là giận, nhưng cũng đúng là có ý muốn đùa, kể ra thì anh cũng không có ghét cái người tên Lục Triếp này.

Nói đùa hơn thì, người có quan hệ tốt với Cố Thanh Y, anh đều không ghét, đa số những người không hợp cũng sẽ cố tìm ra một ít ưu điểm. Thế nhưng lúc này, Lục Triếp lại khiến cho Giang Nguyên phải đối mặt với vấn đề mà anh luôn cố trốn tránh mấy ngày qua. Không thể không nói, rất sợ!

Từ lúc anh tỉnh lại, cuộc sống vẫn luôn xoay quanh Cố Thanh Y. Lấy Cố Thanh Y là tâm, bận rộn mà mãn nguyện. Hiện tại đúng là đã khá hơn rất nhiều, lại cột được Cố Thanh Y về bên cạnh mình.

Thế nhưng sau đó thì sao?

Nhìn chăm chăm vào lá trà trong chén, vị đắng tràn vào trong mũi, trong não, khiến cho đại não luôn luôn mơ màng của anh trở nên tỉnh táo hơn bất kì lúc nào.

Thái độ của Cố Thanh Y không mặn không nhạt, có thể coi là miễn cưỡng. Bản thân mình giả vờ bất tỉnh, ngã xuống trước mặt Lục Triếp mới được Cố Thanh Y dìu về. Trước mặt cậu trở mặt mới mẹ để đổi lấy một cơ hội được sống lại đây.

Cố Thanh Y đúng y anh dự tính, cho dù có cảm thấy bất đắc dĩ cũng không từ chối anh.

Luôn luôn như vậy.

Xuyên qua làn khói nhìn Cố Thanh Y chuyên tâm đọc tài liệu, ánh mắt của Giang Nguyên dần dần mất đi tiêu cự, phía trước hiện lên khung cảnh không biết đã bao lâu về trước.

Anh sinh ra trong một gia đình giàu có, đông đúc và mỹ mãn.

Gia đình nhà họ Giang phú quý đến đời anh đã là đời thứ tư. Trong nhà hoàn toàn không áp đặt anh bất kì điều gì, khi bé được tự do phát triển, cha mẹ ân ái hòa thuận, bản thân anh cũng coi như ngậm thìa vàng mà lớn lên.

Nhưng lúc anh mười tuổi thì cha anh qua đời. Là ung thư dạ dày giai đoạn cuối, từ lúc phát hiện cho đến khi qua đời còn chưa đầy hai tháng.

Chuyện sau đó cũng giống như rất nhiều bộ phim về gia đình quyền thế. Sau lễ tang, Giang thị trực tiếp bị giao cho bác cả, mà bác cả cũng mang theo gia đình đến chiếm đoạt toàn bộ nhà cũ.

Nói chiếm đoạt cũng không phải là nói quá. Bác dậu cả cùng người anh họ không may kia có lẽ đã phải chịu ảm ức rất lâu mới lấy lại được thể diện, liền sửa lại hoàn toàn ngôi nhà. Đồ chơi xếp gỗ và mô hình của anh bị đóng gói ném hết vào nhà kho, vườn hoa của mẹ cũng bị san đi xây đình nghỉ mát kiểu Châu Âu.

Không gian của mẹ con hai người các anh tất cả đều bị khóa lại trong một gian phòng chứa đồ hẻo lánh khuất ánh mặt trời trong khuôn viên nhà cũ.

Cô nhi quả phụ, không có từ nào có thể dùng để hình dung về cuộc sống mấy năm đó của hai người.

Mẹ anh cũng là con gái của gia tộc lớn, là người không có người giúp việc thì không biết phải sống sao, là người ngoại trừ chồng con ra thì chẳng còn biết đến thứ gì.....

Cho nên từ năm lớp bốn cho đến đầu cấp hai (lớp 7), mỗi ngày về nhà ăn cơm trong bầu không khí nặng nề, xoay người lại đối mặt với hình ảnh mẹ mình khóc lóc thảm thiết, đã trở thành cội rễ cho chứng cuồng loạn (*) của anh sau này.

Thật ra đợi sau khi Giang Vĩ chết đi thì người thừa kế Giang thị vẫn là anh.

Tuy nhiên từ khi ấy, anh đã bắt đầu coi Giang thị như một cái nhà vệ sinh công cộng không hơn!

Yêu ai cần ai thì cứ cần đi thôi!

Lên cấp hai, anh không hề do dự mà chọn ở lại trong kí túc, cuối tuần cũng ở lại, nghỉ đông nghỉ hè đều tham gia đủ loại hoạt động cắm trại, nói chung là đánh chết cũng không chịu quay về.

Lên cấp ba anh cũng vẫn vậy.

Đại khái là một cuối tuần nào đó, anh giống như bình thường làm xong bài tập không còn chuyện gì liên ra

chỗ bán nước tự động mua một bình nước có gas. Không ngờ tới, trên đường lại đâm phải giáo viên hướng dẫn của hội học sinh, nói là cuối tuần này có một hoạt động tiếp đón, nhưng có một lễ tân lại bị gãy chân trên đường tới hoạt động nên muốn anh đi thay.

Đúng là khó tin! Giang Nguyên mang vẻ mặt đau khổ đi vào nhà vệ sinh thay quần áo, thầm nghĩ.

Cởi áo khoác vắt lên thành cửa phía sau, Giang Nguyên ngang nhiên cởi áo T-shirt ra rồi lại bắt đầu cởi dây thắt lưng. Mới cởi được một nửa thì phát hiện có điểm là lạ, vài giọt nước lạnh lạnh bị vẩy đến trên lưng.

Khó hiểu quay đầu lại nhìn một cái.

Oa, thật là con mẹ nó!

Cửa nhà vệ sinh hỏng, nhà trường không sửa sao! Nhà vệ sinh nam để trưng ra cho người ta tham quan sao!

Giang Nguyên ở trần nửa thân trên, quần cũng mới cởi được một nửa, cứ như vậy mà lúng túng đối diện với cậu trai trẻ đang rửa tay trước tấm gương lớn bên ngoài.

Chiếc áo khoác vắt trên cánh cửa bên cạnh đã sớm không thể mặc được nữa, hiện đang cùng với cái áo T-shirt của cậu lung lay ở trên cánh cửa.

Cố Thanh Y vẩy vẩy nước trên tay, từ chỗ hờ ra đó của anh thu hồi lại tinh thần. Xoay người đi đến bên cạnh anh kéo hai cái áo kia “Cửa ở đây bị hỏng lâu rồi.”

Thừa dịp này, Giang Nguyên vội vã khoác áo sơ mi trắng lên, cài lại dây lưng, trên mặt hơi ửng đỏ “Tôi học khoa tự nhiên..... Bình thường không hay đến tòa nhà bên này.”

“Ừm.” Cố Thanh Y không để ý lắm gật gật đầu, đưa quần áo cầm trên tay đưa cho anh “Giang Nguyên phải không? Thầy Vương bảo tôi đến tìm cậu.”

Sau khi ra khỏi WC, Giang Nguyên đi theo Cố Thanh Y quẹo quẹo rẽ rẽ một hồi.

Khoa văn hóa của trường cấp ba bọn họ khá đông học sinh, cho nên nhà trường cũng phân thành hai khu riêng biệt, không ảnh hưởng tới nhau.

Trừ khi là yêu đương, sinh viên khoa tự nhiên sao có thể biết rõ đường đi lối lại bên khoa xã hội, càng đừng nói đến cửa nhà vệ sinh phòng cuối cùng bị hỏng và cậu thanh niên có vẻ mặt nhả nhặn đang đi phía trước kia.

Cố Thanh Y không phát hiện ra ánh mắt phức tạp phía sau mình, chỉ chăm chăm đi trước dẫn đường. Cậu

và Giang Nguyên đều mặc áo sơ mi trắng, nhưng chiếc quần bó màu sọc đay của Cố Thanh Y so với cái quần tây Giang Nguyên vừa thay thì có vẻ thuận mắt hơn nhiều.

“Lát nữa cậu đi cùng với bọn họ sang bên kia đăng kí trước nhé.” Cố Thanh Y dẫn anh tới trước cửa, nhận tấm thẻ người khác đưa cho đeo lên, quay đầu nói với anh.

“Ừ.... Được.....” Giang Nguyên chỉ mãi nhìn đôi mắt gần như màu hổ phách của Cố Thanh Y, mơ hồ đáp trả hai tiếng.

Có đôi lúc, thần kinh Cố Thanh Y chậm đến mức khiến người ta hoài nghi cậu có phải hay không là một tên gay. Hoàn toàn không phát hiện ra ánh nhìn nóng bỏng của Giang Nguyên, Cố Thanh Y cứ thế mà giao anh lại cho người quản lí, còn mình chui vào phòng chuẩn bị bên cạnh.

Phía sau hậu trường bận muốn chết, xung quang đều là người này chạy qua chạy lại gọi tên người kia. Thế nhưng ánh mắt của Giang Nguyên vẫn chỉ đuổi theo tìm kiếm một bóng lưng cao gầy, đứng đơ ra như tĩnh vật!

“Giang Nguyên! Đây!” Thầy giáo cầm một tập đơn tuyên truyền lớn, liếc mắt thấy dáng người cao to liền chạy tới lôi kéo, bắt anh khoác áo vest lên rồi dẫn anh đi về phía trước.

So với hậu trường bận rộn, bầu không khí ở đằng trước lại vui vẻ mỹ mãn vô cùng. Một bạn học đang đứng hát trên sân khấu, giọng hát có vẻ không hay lắm nhưng phát âm tiếng anh lại cực kì chuẩn. Giang Nguyên đứng trong chỗ khuất, tìm một hồi lâu mới nhìn thấy Cố Thanh Y đang lật lật đồ gì đó.

A, hóa ra là ở trước mắt mình nha!

Trong tay Cố Thanh Y cầm một microphone, kịch bản trên đùi có vài dòng được đánh dấu bằng bút dạ quang, có lẽ là một trong các MC.

Cố Thanh Y vẫn mặc áo sơ mi trắng, ánh mắt vẫn bình thản, không quá quan tâm đến chuyện xung quanh mình. Lúc cúi đầu, lông mi rũ xuống sẽ tạo ra một cái bóng nho nhỏ trên khuôn mặt cậu.

Thời gian luôn xót thương mỹ nhân. Giang Nguyên nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra được Cố Thanh Y của bây giờ và mười năm trước có gì khác nhau. Bị đè nén quá lâu, ngón tay anh chợt run lên khe khẽ.

Cố Thanh Y cầm cái chén lên nhấp một ngụm nước, tay lại lật qua một trang khác.

Âm thanh lật giấy liền giấu đi tiếng hít sâu của Giang Nguyên.

Một giây sau, một ít tài liệu hoàn toàn bị vất vào góc phòng.

Dưới ánh đèn âm áp, hai bóng người dính vào cùng một chỗ. Giang Nguyên giống như sợ hãi mà nhắm chặt hai mắt, dán lên môi Cố Thanh Y, vừa hữu lực, vừa khó mà kháng cự được.

Chú thích:

- Chứng cuồng loạn: Hysteria, tiếng Việt còn gọi là chứng ictêri hay chứng cuồng loạn là một trạng thái của tâm thức, biểu hiện là sự kích động thái quá, không thể điều khiển được các cảm xúc. Những người bị “hysteria” thường mất tự chủ do một nỗi sợ hãi gây ra bởi nhiều sự kiện trong quá khứ có liên quan đến một số mâu thuẫn nghiêm trọng, bệnh thường xuất hiện sau một chấn thương tâm lý ở những người nhân cách yếu. Trong bảng phân loại bệnh quốc tế lần thứ 10 (ICD-10), Hysteria được gọi là rối loạn phân ly. Tỷ lệ gặp ở 0,3-0,5% dân số, thường gặp ở nữ giới. Biểu hiện bệnh rất đa dạng: Những dấu hiệu dạng cơ thể như mất mỗi huyệt hơi, khó thở, đau nhức... nhưng không có bằng chứng xác đáng về bệnh cơ thể; Những biểu hiện về tâm thần kinh như khóc cười, sợ hãi vô cớ, la hét, mất hoặc tăng cảm giác..., ý thức chỉ bị ảnh hưởng. Đặc điểm quan trọng là bệnh nhân rất dễ tự ám thị và bị ám thị lý kỳ hóa hiện tượng, kịch tính hóa, thích được mọi người chú ý. Nói chung, các chuyên gia y tế hiện đại đã không còn coi hysteria như là một triệu chứng để chẩn đoán, mà xem như là một chứng bệnh được xác định chính xác.

14. Chương 14

Cố Thanh Y từ trước đến nay là một thanh niên có phản ứng khá nhanh, nhưng trong một thoáng bị kéo lại kia cậu liền ngạc nhiên đến trợn tròn hai mắt. Lúc môi Giang Nguyên dán lên, vốn dĩ cậu đã hoàn toàn tỉnh táo lại, hoàn toàn có thể đẩy anh ra.

Nhưng cậu không làm thế.

Chẳng vì gì cả, chỉ vì không muốn làm thế.

Một tay Giang Nguyên đặt hờ trên hông cậu, độ ấm truyền qua lớp áo len mỏng khiến cậu có chút khó nhịn. Giang Nguyên dè dặt dán lên môi cậu, lúc anh hơi tách ra, Cố Thanh Y mới tránh đầu đi, nhưng vẫn để nguyên cho cánh tay ôm lấy sau gáy mình của Giang Nguyên.

Hai người đều im lặng một lúc lâu, Cố Thanh Y mới mở lời trước “Tôi còn phải làm việc, anh đi ngủ trước đi.”

Tránh khỏi Giang Nguyên, mất đi cái lò sưởi cỡ lớn, vừa bước vài bước, cậu đã cảm nhận được hơi lạnh. Nhíu nháu mày, thở dài “Vào trong đi!” Dựa sâu vào ghế sofa cũng không thấy thoải mái, đây có phải là cậu đang tự chịu khổ không?

Cho đến tận lúc Cố Thanh Y lấy tập bài thi từ trong cặp ra xong, Giang Nguyên vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt im lặng nhìn cậu.

Cố Thanh Y không quan tâm đến anh, cầm đồ đi thẳng vào trong phòng mở điều hòa, đặt đồ xuống, sau đó lại quay ra phòng khách dọn dẹp tài liệu rơi vãi trên mặt đất, cầm nước cầm bút lên. Lúc đi qua Giang Nguyên lần cuối cùng, liếc mắt một cái “Vào đây!”

Giang Nguyên ngoan ngoãn theo sau.

Cố Thanh Y kéo ghế ngồi trước bàn, Giang Nguyên liền tựa chân lên cái bàn bên cạnh. Trong khoảnh khắc đó, Cố Thanh Y đột nhiên cảm thấy may mắn vì cái bàn vốn dùng để đặt TV này đã bị cậu dọn sạch đi để làm bàn để sách.

“Hm... Anh có dự định gì không?” Mở nắp bút đỏ, Cố Thanh Y đầu tiên là mở quyển sách bài tập bên cạnh ra, lật xoạt tìm đề.

“Có.” Giang Nguyên cúi đầu nhìn ngón chân mình, lúng túng gật đầu “Muốn... muốn làm IT.”

“Ừ.” Cố Thanh Y lật giấy, uống một ngụm nước, lại tiếp tục cúi xuống đánh dấu trọng điểm câu hỏi. Tốc độ xem đề của cậu khá nhanh, khoảng thời gian suy ngẫm cũng rất ngắn, hai ba trang đề chỉ cần năm sáu phút là làm xong.

Vừa làm vừa lắng nghe động tĩnh từ phía Giang Nguyên, Cố Thanh Y im lặng không nói gì.

“Hôm nay anh thương lượng qua với Phan Duy một chút, anh không biết.... không biết có nên đi tìm các đàn anh khóa trên không.” Anh bắt đầu khởi nghiệp từ đại học, sau đó tiếp nhận Giang gia, chính vì thế không cần đến chỗ cổ phần đó, thì tài sản của anh cũng rất khá, đủ giúp anh khởi nghiệp lại lần nữa.

Phan Duy chính là bạn từ nhỏ của Giang Nguyên, vốn vô công rồi nghề, quần quần áo áo lướt là, mấy năm nay lại nghe nói không biết vì sao mà tham gia vào giới giải trí, hiện tại cũng coi là có tiếng, có thể giúp đỡ anh không ít.

Hôm nay lúc vừa dọn nhà, anh vừa gọi điện nói chuyện với Phan Duy ba tiếng liền.

Thật ra từ sau khi Phan Duy biết anh bị trấn động não, cũng thăm đồng tình giúp anh thu thập tin tức. Mấy năm nay, internet phát triển thực nhanh. Giang Nguyên nói đi nói lại vẫn là nên quan sát cẩn thận một thời gian đã. Hai ngày trước, Giang Nguyên nói muốn có tài liệu về Giang thị, tuy không biết lí do nhưng Phan Duy vẫn tìm giúp. Tuy anh ta không phải nhân viên trong nội bộ công ty, nhưng có Linda phối hợp, tìm ra được số liệu của Giang thị cũng không phải chuyện gì quá khó.

Phan Duy cũng thuận miệng nói luôn chuyện về công ty nhỏ của anh “Là mẹ cậu ra mặt.” Phan Duy vừa cắn hạt dưa vừa nói “Một người được công ty của Mỹ thu nhận, một người thì được viết thư giới thiệu đi đào tạo chuyên sâu ở Đại học Bắc Kinh. Lúc cậu còn chưa biết gì, thì bọn họ đã hủy công ty rồi.”

..... Cũng là trong dự liệu cả.

Giang Nguyên cúi đầu, tự hỏi có nên nói những chuyện này cho Cố Thanh Y không....

“Đổi một người đi.” Cố Thanh Y làm xong đề, mở đáp án ra so “Đổi một người có khi lại đổi ra được một hướng đi mới.”

Giang Nguyên kinh ngạc quay đầu, tâm tư rối một nùi, trọng tâm chú ý dồn hết lên việc Cố Thanh Y đang quan tâm anh.

“Ừ, được.” Giang Nguyên gật gật đầu, khóe miệng không nhin được cong lên, Cố Thanh Y nói thế nào thì chính là thế ấy.

“Ngày mai ra ngoài mua thêm một cái gối đi.” Cố Thanh Y sau khi xác định đáp án không có sai sót gì, bắt đầu phê bình chồng vở luyện tập của học sinh, thuận tiện phân việc ngày mai đi chợ mua đồ ăn cho Giang Nguyên. “Anh ở nhà cũng nhàn rồi không có việc gì.”

“Mua cả cái cốc mới nữa, rồi bàn chải đánh răng, khăn mặt gì đó nữa.” Cậu phê bài cho học sinh, bình thường chỉ gạch chân lỗi sai, trừ điểm sang bên cạnh, tốc độ rất nhanh, âm thanh lật giấy loạt xoạt.

“.....Ừ. A?” Giang Nguyên vốn đang chìm đắm hoàn toàn trong cảm giác hổ thẹn của lương dân bị ép làm chuyện xấu (?) (*), nghe thấy vậy thì kinh ngạc mở to hai mắt.

[(*) Dấu này của tác giả!]

Đây là... được đóng dấu đỏ rồi? Hộ chiếu chuyên định cư ở nhà Cố Thanh Y? (*)

Nghĩ đến đây, anh hài lòng đến mức miệng ngoác cả ra, sáp lại gần cọ cọ lên mặt Cố Thanh Y.

“Tránh ra tránh ra, đang phê bài mà!” Cố Thanh Y bị tóc anh cọ ngứa, nhanh nhẹn tránh đi.

“Cố Thanh Y, chúng ta tiếp tục bắt đầu đi.” Đùa giỡn một lúc, Giang Nguyên cười cười, dựa đầu lên vai Cố Thanh Y, khe khẽ chân thành nói.

Không phải là bắt đầu lại một lần nữa mà là tiếp tục bắt đầu. Bọn họ chỉ là bị đứt đoạn ở giữa mà thôi, không phải đã kết thúc hoàn toàn.

“Ừm.” Cố Thanh Y cúi đầu, vẻ mặt không đổi, tay vẫn tiếp tục không ngừng phê bài, giống như chỉ vừa đồng ý việc ngày mai có ăn sủi cảo đông lạnh hay không vậy.

Cũng chả phải chuyện gì quá bất ngờ.

Từ cái lúc Cố Thanh Y nhìn thấy Giang Nguyên cầm túi đồ đứng trước cửa nhà, cậu đã biết mình không còn quyền lựa chọn nào khác nữa rồi.

Vẫn chẳng vì cái gì cả, thích thì làm thôi!

Hai ngày trước, lúc cậu giúp tổ Ngữ Văn sửa bài, thấy bài văn của một học sinh nữ dùng câu nói của Thẩm Tông Văn làm mở bài, nói là.....

Lục Triếp đã từng hỏi về lịch sử yêu đương của cậu, lúc đó cậu uống đã uống chút rượu, thật sự cũng rất muốn trút hết bầu tâm sự. Nhưng mở miệng ra lại chẳng biết nói gì.

Trên thế giới này, sẽ có một người khiến bạn không ngừng chờ đợi, không ngừng hết lần này đến lần khác mà mềm lòng tha thứ, cam tâm tình nguyện mà giao bản thân mình ra. Chọn anh hoặc chọn cô độc sống qua hết quãng đời còn lại, Cố Thanh Y khi đối mặt với vấn đề này liền đơn giản bắt đầu cuộc sống của hai người.

Cậu.... Không muốn sống cô độc cả quãng đời còn lại!

Chuyện của cậu và Giang Nguyên, cậu không biết phải kể lại như thế nào nữa.

Năm lớp mười, cậu bị thầy giáo kêu đến nhà vệ sinh nam đón người, đưa anh về hội trường. Lúc đại hội kết thúc, cậu đang thay quần áo phía sau hậu đài thì bị tên ngốc ấy cản lại.

“Cậu là... Cố Thanh Y phải không?” Mặt tên ngốc ấy còn hơi ửng hồng.

“Ừ.” Gật đầu, cậu thu dọn sách vở của mình rồi rời đi, Giang Nguyên cũng theo sau ra ngoài “Cậu không nhớ đường quay về hả? Vậy tôi dẫn cậu đi.”

Giang Nguyên gật đầu, theo sát phía sau cậu.

“À ờ.... Tôi là Giang Nguyên.”

“Ừ.” Cậu biết.

“Lớp mười hai của ban tự nhiên.”

“Ừ.” Cậu lại không muốn biết.

“Quen.... quen cậu tôi rất vui.”

“Ừ.” Xem ra là một tên đại ngốc.

Dẫn người đến cổng chính, Cố Thanh Y phát tay một cái rồi quay về. Cậu cứ nghĩ thế là xong, vậy mà lúc kì nghỉ hè vừa kết thúc, trong phòng ngủ của mình lại nhiều thêm một tên đại ngốc.

“À... ờ... Bạn cùng phòng của tôi đi du lịch, sau đó ở đây thiếu người... Cho nên tôi liền đến đây ở.” Giang Nguyên lúc đó đang trải giường, thấy cậu đẩy cửa tiến vào thì lắp bắp giải thích.

“Chào anh.” Cậu kinh ngạc một chút, liền chấp nhận chuyện này. Bạn cùng phòng trước đây của cậu ở chưa được nửa tháng đã bị mẹ xách cổ lôi về, giường cũng để trống hơn nửa học kì rồi, có người chuyển vào cũng không lạ! Về phần tại sao lại là học sinh ban tự nhiên, cậu cũng lười quan tâm, cứ coi như là ngẫu nhiên đi.

Thói quen sinh hoạt của Giang Nguyên rất tốt, từ ăn mặc tiêu pha cho đến cử chỉ ngôn từ đều biết là xuất thân từ một tiểu thiếu gia. Nhưng điều này cũng không làm cho Giang Nguyên có thái độ gì. Khiêm tốn, chịu khó, thỉnh thoảng lại ngốc ngốc. Nói tóm lại, ấn tượng của Cố Thanh Y về anh rất tốt.

Chờ đến khi cậu phát hiện ra ánh mắt khác thường của bạn cùng phòng khi nhìn mình, thì cả hai đã cùng nhau vượt qua cả một năm học.

Lúc nghỉ hè lên cấp ba, trong trường tổ chức học bổ túc. Mỗi ngày bốn tiết, bắt đầu lúc tám giờ sáng, kết thúc lúc hai giờ chiều. Nhà Cố Thanh Y không xa, nhưng về nhà ở thì lại không tiện lắm, liền tìm một ngày rảnh rỗi, về nhà đóng gói hành lí đến định cư luôn trong trường.

Lúc đẩy cửa ra, trong phòng không có người, chỉ có âm thanh ồn ào của quạt trần trên đỉnh đầu. Cậu sắp xếp quần áo mang đến cẩn thận xong, cầm khăn mặt chuẩn bị đi vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Đến gần một chút, liền nghe thấy có tiếng động.

Một hành động.... mà bất kì thằng con trai nào đều biết.

Cố Thanh Y nghĩ cũng bình thường, nhưng nghe xong mặt vẫn hơi đỏ, nhẹ nhàng buông đồ trong tay xuống đi về giường ngồi, tính đợi Giang Nguyên xong việc.

Một lần đợi này, lại đợi ra chuyện không hay.

Lúc ấy, cậu đang nằm chán nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, đột nhiên nghe thấy tên mình liền giật mình.

Lúc đầu còn tưởng là nghe nhầm, nhưng khi cậu im lặng bắt đầu đọc sách thì từ nhà vệ sinh lại truyền tới một âm thanh không lớn. Đủ để cậu nghe rõ Giang Nguyên đang gọi tên mình trong lúc DIY! [tự xử]

Chuyện này.... Thật xấu hổ. Cậu ngồi quay lưng về phía cửa nhà vệ sinh, trong lúc nhất thời không biết phải phản ứng ra sao.

Chờ đến khi Giang Nguyên đi ra, cậu vẫn đang ngơ ngác ngồi đó, ánh mắt thẳng tắp nhìn ra ngoài cửa sổ, đồng tử thu hẹp lại, bình ổn nhịp thở.

Nhưng tiếng hít thở trong không gian này lại vô cùng khó chịu, Cố Thanh Y không biết mình đã đếm đến mấy trăm. Lúc cậu chuẩn bị phát điên, thì nghe thấy tiếng Giang Nguyên ở phía sau.

Tự giễu, lại ghen ngào “Xin lỗi, anh sẽ chuyển ra ngoài ngay lập tức.”

Chú thích:

- (*) Ở đây ý chỉ Cố Thanh Y kêu Giang Nguyên đi mua đồ, Giang Nguyên có cảm giác như những thứ đó giống như hộ chiếu được đóng dấu đỏ, giúp anh chắc chắn được ở lại nhà Cố Thanh Y.

15. Chương 15

Đương nhiên, cuối cùng Giang Nguyên vẫn bị cản lại.

“Ngồi xuống.” Cách một cái ghế dài, ánh nắng ánh lên trên mặt Cố Thanh Y.

Giang Nguyên ngoan ngoãn ngồi xuống, hai tay đặt trên đầu gối, mím môi nhìn lại.

Cố Thanh Y dựa vào thành cửa sổ, day day trán. Đang muốn dùng sự nhẫn nại tối đa của bản thân để khuyên nhủ bạn nhỏ Giang Nguyên rằng thời gian này là không thích hợp cho loại hành động kia thì Giang Nguyên đã ngẩng đầu lên, ngăn tất cả những lời muốn nói của cậu lại.

“Anh không sai.” Giang Nguyên hơi rướn cái cổ lên “Anh thích em.”

Cố Thanh Y mở trừng hai mắt, lúc này thì đến lượt cậu ngơ ra.

“Từ một năm trước anh đã thích em rồi, chuyển đến đây cũng là vì không quên được em.” Anh thẳng thắn đứng dậy, quay người đặt ghế về chỗ cũ rồi đi ra cửa “Dù sao bây giờ em cũng biết rồi, vậy thì cứ thế đi.”

Hơ.... Lúc này lại còn muốn làm giám đốc ngang ngược à?

Cứ thế đi?

Người nên khóc là mình đúng không!? Bước nhanh đến giữ lại Giang Nguyên lúc này đã tiến được nửa người ra khỏi cửa, Cố Thanh Y trực tiếp ấn người lên cửa, một tay khóa khóa lại, chân đạp lên ghế.

“Cứ thế đi?” Về mặt u ám nhìn Giang Nguyên đang hoang mang không hiểu gì, Cố Thanh Y cời cúc áo ở cổ tay, chậm rãi xắn lên.

Xách cổ áo Giang Nguyên túm đến trước mặt mình.

“Trẻ trâu nhỉ.” Cố Thanh Y đột ngột ghé sát lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói “Nghĩ đến ông đây cho sướng rồi xong à? Tôi bị anh chiếm tiện nghi tròn một năm, giờ anh định tính sao?”

Nghĩ đến cái tên ngọc ngà bên cạnh mình mỗi ngày lại cái kia... cái kia với mình.

Mẹ nó.

Giang Nguyên nhìn mặt Cố Thanh Y càng ngày càng gần, con mắt chậm rãi trừng lớn, nhưng cũng không dám nháy mắt, cả mặt đỏ ửng.

“Tính.... Tính thế nào....”

Anh cũng rất vô tội mà, khó lắm mới đợi được Cố Thanh Y về nhà, anh mới trốn trong phòng giải quyết một chút. Mùa hè nóng bức, Cố Thanh Y thích mặc áo sơ mi sẫm màu, mà da cậu lại trắng, mở mấy cái cúc liền thấy được xương quai xanh và cánh xuân phía bên trong. Cố Thanh Y lại không hề rụt rè, vén áo sơ mi lên quạt quạt, có lúc không giải được toán còn nằm sấp vươn qua hỏi anh, cái cảnh đó, khỏi nói cũng biết có bao nhiêu quyến rũ.

Mẹ nó chứ, anh thật sự khổ lắm, khổ vô cùng, khổ không để đâu cho hết mà!

Nghĩ đến đây, anh lại thấy tủi thân, không chút chột dạ mà trừng lại Cố Thanh Y, một bộ ta đây không cần liêm sỉ, không cần mặt mũi.

“Anh đừng chuyển ra ngoài.” Nghĩ mình hơi kích động, Cố Thanh Y chỉnh lại quần áo ngồi lên giường của mình “Chuyện đó... Cũng không đến mức ấy.”

“Em....” Giang Nguyên có chút ngạc nhiên.

“Ôi mẹ, cứ thế đi, phiền chết đi được, em còn chưa làm xong toán nữa a a a a a.” Cố Thanh Y bắt đầu lôi sách bài tập từ trong cặp trên bàn ra, về mặt chuyện cũ miễn bàn.

Trong lòng Giang Nguyên sinh ra một dự cảm nho nhỏ.

Từ khi đó, ám hiệu của anh ngày càng nhiều, hành động cũng càng ngày càng lộ liễu. Lúc nóng nhất sẽ đứng giờ chạy qua hơn nửa trường học đưa trà sữa cho Cố Thanh Y, ghé vào cửa sổ mặc cho một đám bạn nữ thét chói tai đưa thư tình.

Cố Thanh Y cuối cùng cũng chịu không nổi nữa, kéo anh đến hành lang gần đó, lúc ấy, anh biết dự cảm

nhỏ nhỏ của mình thành sự thật rồi.

Áp người lên lớp gạch sứ mát lạnh hôn sâu, Giang Nguyên đỏ ửng mặt kiên định nói với Cố Thanh Y anh đã thích cậu từ lâu.

Sau đó Cố Thanh Y đồng ý.

Không có gì ngăn cản, hai người liền ở bên nhau.

Buổi sáng Cố Thanh Y sẽ gọi Giang Nguyên dậy, chen chúc trong nhà vệ sinh cùng nhau đánh răng, buổi tối tự học thì Giang Nguyên sẽ treo tường ra ngoài mua hoành thánh ăn đêm cho Cố Thanh Y.

Trước khi tốt nghiệp thì cùng nhau chiến đấu đến tận bình minh, buổi sáng hôm thi tốt nghiệp thì ôm nhau hôn sâu. Sau khi thi vào đại học cũng không ngoài ý muốn mà đi chung một trường. Cố Thanh Y vào học Triết học, còn Giang Nguyên thì chọn hệ thống thông tin quản lí.

Thành tích chuyên ngành của Cố Thanh Y ngay từ năm nhất đã nổi tiếng, năm hai liền được một giáo sư nhìn trúng, mang theo đến các chương trình nghiên cứu, năm tư vô cùng thuận lợi mà thi đỗ cao học, trong đồng lứa khi ấy luôn luôn được nhận xét là ưu tú. Công ty của Giang Nguyên cũng dần dần đi vào quỹ đạo, tuy xã giao nhiều nhưng anh vẫn rất vui, uống say rồi thì thích ôm Cố Thanh Y, cho cậu xem tài khoản của mình, nói cậu nghe mình nhất định sẽ trở nên tốt hơn, bảo vệ mẹ và cậu thật tốt, vĩnh viễn không để hai người phải chịu chút thiệt thòi nào. Cho dù mình có chết đi, cũng sẽ không để người thân của mình phải trải qua cuộc sống như mình lúc còn bé, cơ khổ không nơi nương tựa.

Chuyện cũ đáng ra nên kết thúc ở đó. Sau sáu năm, hai người đều có chút thành tựu nhỏ, sẽ nắm tay nhau đến trước mặt cha mẹ come out, có lẽ sẽ có chúc phúc, có phần nộ, nhưng mà chuyện ấy đã không còn quan trọng nữa rồi.

Đôi khi, chuyện ngoài ý muốn luôn khiến người ta không kịp trở tay như vậy.

Năm ấy, mùa mưa Giang Nam kéo dài hơn bất kì năm nào, lượng mưa đạt đến con số người người phải ghen hòng trên trời đứng nhìn. Bác trai và anh họ của Giang Nguyên đến phía nam thị sát gặp trận đá nổ, đều chết hết.

Giang thị nhất thời rơi vào hoàn cảnh vô chủ đầy khó khăn.

Chỉ có tâm nguyện của mẹ Giang Nguyên là đạt thành, Giang Đồng chết đi, Giang Nguyên sẽ là chủ. Thành công của anh trong giới đã sớm được mọi người biết đến, so với người anh họ xấu số kia thì xuất sắc hơn rất nhiều. Giang gia cũng là một gia đình có truyền thống kinh doanh, nên chẳng mấy ai phản đối việc anh thừa kế cái ghế của ông bác. Phe cánh công ty vừa được dẹp yên, điện thoại của Giang Nguyên cũng đồng thời bị oanh tạc.

Một hôm, Cố Thanh Y từ thư viện quay về liền thấy dưới lầu đỗ một loạt xe con sang trọng. Không ít bạn học trên lầu đều ngó ra khỏi cửa sổ nhìn xem, thậm chí mấy người đi cạnh cậu còn bắt đầu lúi di động ra chụp ảnh.

Cố Thanh Y nhú mày không vui, muốn đi đường vòng ra cửa sau ký túc xá. Lúc lấy thẻ mở cửa, vô tình nhìn thấy người bị đám đồ đen kịt kia vây bắt phía trước hàng xe, thế mà lại là người đàn ông nhà mình.

Hôm ấy, lúc Giang Nguyên quay về ký túc xá, có vẻ vẫn giống như bình thường. Ngoài lúc ôm cậu ra thì lại càng dính người, đến mức Cố Thanh Y cũng hoài nghi không biết có phải chiều nay bản thân mình đã nhìn nhầm người rồi không.

Thấy Giang Nguyên không muốn nói nhiều, cậu cũng không hỏi, hai người giống như mọi buổi tối, đọc sách, viết luận, đùa giỡn. Giang Nguyên rảnh rỗi không có việc gì làm, liền ngồi trên đất sắp xếp lại đồng tư liệu Cố Thanh Y vất lung tung.

Đợi đến khi Cố Thanh Y phát hiện ra người dưới chân không có động tĩnh gì, thì Giang Nguyên đã nhìn chằm chằm mấy tờ giấy được gần nửa tiếng rồi.

“Nhìn gì vậy?” Cậu lại gần một chút, là tư liệu trao đổi sinh giáo sư mới đưa cậu ngày hôm nay.

“Em không đi đâu, yên tâm.” Sờ sờ đầu Giang Nguyên, Cố Thanh Y không buồn để tâm nữa. Hạng mục trao đổi sinh viên với Đức, giáo sư đã đưa cho cậu từ sáng, nhưng cậu cũng đã nói rõ, cơ hội này bản thân mình không cần.

“Sao lại không đi?” Giang Nguyên ngẩng đầu, ánh mắt đen nháy “Trường này tốt lắm mà?”

“Phụt.” Cố Thanh Y cười cười, nửa quỳ xuống cọ cọ lên mặt Giang Nguyên “Em không muốn yêu xa.” Tiến tu ít nhất cũng phải mất từ hai đến ba năm, bận đến trời đất mịt mù, công ty của Giang Nguyên trong nước cũng bận. Đến lúc đó, hai người một năm có khi không gặp nhau được một lần, cái được không bù nổi cái mất.

Hơn nữa, với điều kiện của cậu, đã có trường đưa ra điều kiện là cậu học tiến sĩ xong thì có thể đến nhận chức luôn. Chờ tình hình bên Giang Nguyên ổn định, cậu sẽ ra nước ngoài giao lưu một hai tháng rồi quay về thành A tiếp tục làm việc.

“....Ừ.” Giang Nguyên vươn tay ôm cổ Cố Thanh Y, hôn nhẹ một cái lên vành tai cậu.

Bình an vô sự.

Hai người tốt nghiệp như dự liệu, vừa bận làm luận văn, vừa lên kế hoạch cho tương lai.

Cứ thế cho đến một hôm, chỉ trong một đêm, chuyện đã xảy ra vượt quá dự liệu của cả hai.

Chính xác là một đêm.

Cố Thanh Y tỉnh dậy liền thấy điện thoại trên gối đầu bên cạnh tràn đầy tin nhắn và cuộc gọi nhỡ. Không biết có chuyện gì, cậu mở điện thoại xem từng tin nhắn một.

Đều là bạn học gửi tới, ban đầu đều là mấy người cậu lưu tên lưu số gửi tin nhắn an ủi thì cậu còn có thể hỏi lại, nhưng càng về sau, càng biến thành cái gì mà ha ha ha chuyện lớn như giới tính sao cậu lại gạt chúng tôi, có phải có ý với tôi không, mấy cái tin đầy quái dị. Cái cuối cùng là của mẹ, bảo cậu hôm nay lập tức về nhà một chuyến.

Ý thức được có chuyện, cậu xoay người xuống giường mở trang web của trường lên.

Lúc thấy ảnh mình và Giang Nguyên nắm tay nhau, cậu hoàn toàn tỉnh táo lại. Tin nhắn của bạn học cũng không cảm thấy lạ nữa, dù sao mình với Giang Nguyên sớm muộn cũng phải come out, bây giờ cứ coi như có người giúp trước vậy.

Gọi điện cho Giang Nguyên, Cố Thanh Y muốn nói với anh mình phải về nhà một chuyến. Ba mẹ mình tuy rằng còn bảo thủ, nhưng cũng phải không thấu hiểu cho con.

Nhưng phía bên kia điện thoại, lại là một thanh âm xa lạ, bảo cậu nhanh chóng đến phòng giáo vụ, Giang Nguyên đánh nhau với người ta.

Chờ cậu rửa mặt xong vội vã chạy đến phòng giáo vụ thì thấy Giang Nguyên đang bị ba người lôi lôi kéo kéo, đối diện là một tên mập mập mặt mũi bầm dập. Tên mập kia cậu biết, là đàn em khóa dưới cùng giảng viên hướng dẫn với cậu, nghe nói lai lịch không nhỏ.

Cậu nhanh chóng tiến lên khuyên bảo, nhìn thấy Giang Nguyên một chút cũng không vui đứng nghe, giống như cậu chỉ cần buông lỏng tay một cái là anh sẽ lại xông lên ngay, trong mắt hằn đầy mạch máu đỏ.

“Đồng tính luyện ai!” Tên mập kia còn không biết tốt xấu trốn sau lưng giảng viên nhả ra một câu.

Cố Thanh Y nhắm mắt lại, cảm giác mình không còn kìm chế được Giang Nguyên nữa.

Quả nhiên, anh trực tiếp vùng khỏi mọi người, quơ lấy cái ghế bên cạnh xông đến chỗ tên mập kia đập một cái lên vai, sau đó túm cổ áo cậu ta ấn lên tường, nghiêng răng nói “Mẹ nó, mày thử nói thêm một câu nữa xem.”

16. Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giang Nguyên cũng không phải một tên đọc sách yếu đuối.

Từ khi còn học tiểu học, một đứa trẻ dám nhốt anh họ mình trong nhà kho đánh cho một trận, ai cũng không còn tin nó có thể lớn lên thành một người hiền lành gì. Trong lúc đó, ngay cả Cố Thanh Y cũng không dám đi tới ngăn cản. Mãi đến khi thấy tên mập kia phun ra một cái răng cửa, thầy chủ nhiệm mới cho hai tên to con khác vào giữ Giang Nguyên lại.

“Giang Nguyên, em như vậy là sẽ bị phạt đó, em có biết không hả!” Thầy chủ nhiệm có quả đầu Địa Trung Hải (*) tức đến mức mấy sợi tóc lơ thơ trên đầu cũng muốn rụng xuống, ngón tay run run chỉ vào Giang Nguyên.

“Những tòa nhà này đều do nhà họ Giang xây, con mẹ nó, ông thử phạt tôi xem!” Giang Nguyên bị Cố Thanh Y giữ lại, tốt xấu gì cũng bình tĩnh lại hơn chút, khoe miệng cười lên một mặt cười nhạt.

“Em ăn nói kiểu gì vậy.” Giống như bị giẫm phải đuôi, thầy chủ nhiệm hai mắt tròn trắng, được thầy giáo đứng sau đỡ mới có thể đứng vững “Em coi trường học là chỗ nào thế hả!”

“Chỗ nào? Không phải chỗ mà một tên đầu heo cho ông hai mươi vạn, ông liền gạt cơ hội của Cố Thanh Y đi sao?” Giọng nói của Giang Nguyên không thật sự bình tĩnh, nghe rất chói tai.

Cố Thanh Y kéo tay áo của Giang Nguyên “Được rồi, đừng tính toán chuyện này nữa. Dù sao em cũng không đi.” Cố Thanh Y ghé vào bên tai Giang Nguyên nhẹ giọng an ủi, một tay xoa xoa lên vai anh “Ngoan, xin lỗi đi.”

“Anh không xin lỗi!” Giang Nguyên hiềm khi lạnh giọng nói với Cố Thanh Y đáp lại.

Anh nhẹ nhàng tránh thoát khỏi tay Cố Thanh Y, bước hai bước đến chỗ người giáo viên kia, lấy điện thoại ra bật loa ngoài, đặt mạnh lên bàn.

“Em em em em em muốn làm gì!” Ông thầy chủ nhiệm sợ đến mức tròn trắng hai mắt nhảy ra phía sau thầy giáo thể dục.

Cố Thanh Y mím môi nhìn Giang Nguyên, trong lòng có chút lo lắng.

“Thiếu gia.” Nhận điện là giọng một người trung niên, thận trọng, trầm thấp.

“Nói với bọn họ là tôi đồng ý, đồng ý LÀM! CHÚ! TỊCH! Giang thị!”

“Vâng, thiếu gia, mười lăm phút nữa tôi sẽ đến đón cậu đi kí hợp đồng.”

Điện thoại bên kia ngắt máy, tút một tiếng, cả căn phòng lặng ngắt như tờ.

“Hai mươi vạn mua cơ hội du học của Cố Thanh Y đúng không?” Giang Nguyên đi đến cạnh thầy chủ nhiệm, thân mình một mét tám lăm cao lớn ghé sát bên tai ông ta, nhếch khóe miệng mỉm cười “Vị trí này của ông, ông đoán tôi sẽ dùng bao nhiêu để đổi lấy?”

Ông nội nhà họ Giang, trước đây từng tốt nghiệp đại học A, từ đó luôn đầu tư cho trường. Hai tòa nhà dạy học mới, tòa nhà thí nghiệm và thư viện đều mang tên ông.

Nhưng sau khi Giang Nguyên nhập học, nhà trường đã không hề nhận được tin tức yêu cầu quan tâm chăm sóc gì, thậm chí lần này có người đăng một bài post ác ý như vậy, người nhà họ Giang cũng không buồn phản ứng cơ mà?

Thế nhưng, nếu thật như lời của cậu ta, thì bác trai và anh họ qua đời rồi, cậu ta sẽ trở thành chủ tịch.....

Khỏi cần nói đến việc gì khác, chỉ nói riêng đến việc muốn thay một tên giáo viên chủ nhiệm thôi cũng đã chẳng thành vấn đề gì rồi....

Dẫn theo một đám giáo viên cười nịnh đến lịch hàm, vị thần tài kia vẫn có vẻ như không hề muốn bỏ qua.

Cố Thanh Y nhìn Giang Nguyên mặt không đổi sắc sải bước đến cạnh một chiếc Bentley, muốn đưa tay giữ anh lại, nhưng đến cuối vẫn buông thông xuống.

Hôm đó, bọn họ đến tìm Giang Nguyên thương lượng chuyện này sao.

Lạnh lùng từ chối nói chuyện với thầy chủ nhiệm xong, Cố Thanh Y đút hai tay vào túi áo, chậm chậm quay về. Lúc cậu ra ngoài tùy ý khoác một cái áo khoác, bây giờ mới phát hiện hóa ra là cái áo liền mũ Giang Nguyên thay ra hôm qua. Cậu đội mũ, cúi đầu đi trên con đường nhỏ trong rừng. Buổi sáng không có nhiều người, sẽ không ai nhận ra cậu đang mặc áo của Giang Nguyên.

Quay lại phòng ngủ, cậu ngã xuống giường nhìn chằm chằm trần nhà, nhất thời liền lâm vào mơ màng.

Hôm qua, không phải mọi thứ vẫn còn tốt ư? Cậu đi học, Giang Nguyên lo cho công ty nhỏ, sau khi hai người thuận lợi tốt nghiệp sẽ công khai với cha mẹ, an ổn kinh doanh, sống cuộc sống gia đình tiêu chuẩn. Rõ ràng, chỉ còn một tháng nữa là tốt nghiệp.....

Điện thoại đầu giường không ngừng rung lên, Cố Thanh Y chau mày, sờ soạng hồi lâu mới thấy.

“Mẹ...”

“Buổi chiều con về nhà đi, mẹ với cha con muốn nói chuyện với con một chút.”

Ngón tay thon dài che ánh sáng chiếu vào mặt, Cố Thanh Y nheo mắt “Vâng.”

Giang Nguyên không ở đây, cậu cũng chỉ có thể đi một mình. Hai tay che mặt, cậu thở dài một tiếng. Quá khứ của Giang Nguyên, ít nhiều cậu cũng biết một chút, tuy Giang Nguyên không thích nhắc tới, cũng chưa từng oán hận gì với cậu, nhưng ở cùng đã lâu, chấp vá lại, cậu cũng có thể lường tượng ra một thời niên thiếu u ám.

Mỗi lần nói đến Giang thị, vẻ chán ghét của Giang Nguyên chưa bao giờ là giả. Anh từng nói, anh vĩnh viễn không muốn giải quyết loại rối loạn này, mỗi người trong công ty đều có phe cánh, gió chiều nào theo chiều ấy. Sau khi cha anh chết đi, anh đã học được, nơi nhìn rõ nhân tình thế thái nhất chính là cái Giang thị đáng ghét này.

Lẽ nào thực sự vì một người như cậu, Giang Nguyên lại quyết định gánh lên vai gánh nặng này sao?

Ánh mắt nhìn chằm chằm trần nhà trống trải, cậu ho hai tiếng, cảm thấy có chút ngạt thở. Co chân cuộn tròn người lại, Cố Thanh Y ôm điện thoại, muốn đợi Giang Nguyên trở về.

Bọn họ cần phải nói chuyện thôi, cậu nghĩ. Cậu biết, từ khi Giang Nguyên liều mạng học tập và làm việc, phần lớn nguyên nhân là vì cậu. Lúc bé, anh bị sợ hãi do mất đi sự che chở, nên bây giờ mới trở thành một người đàn ông cố chấp muốn bảo vệ người bên cạnh mình như vậy. Nhưng thật ra thì, Cố Thanh Y không cần.

Cậu cũng là đàn ông, cũng đồng dạng muốn bảo vệ Giang Nguyên.

Cậu không muốn nhìn thấy một người yếu nỗ lực trả giá và hy sinh bản thân mình.

Trời không chiều người.

Ngoại trừ những chữ này, Cố Thanh Y thật sự không còn nghĩ ra được từ nào để hình dung những chuyện phía sau.

Cố Thanh Y không chờ được Giang Nguyên quay về để nói chuyện một lần.

Phản ứng của cha mẹ cậu về đồng tính luyến ái so với cậu tưởng tượng dữ dội hơn rất nhiều. Nhất là khi biết cậu bỏ qua cơ hội đến Đức du học, cha cậu thiếu chút nữa thì dùng quyền từ điển Tiếng Anh đập nát đầu cậu.

Một mình quỳ trên mặt đất, khí lạnh từ đầu gối từng luồng từng luồng thấm vào khớp xương. Cậu và Giang Nguyên đã từng tưởng tượng ra vô số cảnh come out, nhưng không ai có thể nghĩ tới cảnh tượng chật vật khổ sở như bây giờ. Lúc bị mẹ tát chảy máu, cậu thừa nhận, cậu chưa bao giờ kiên định về tương lai hơn thế. Cậu muốn Giang Nguyên, muốn quang minh chính đại nắm tay anh đứng trước mặt mọi người, muốn

anh không cần phải lo lắng bị người xung quanh nhìn thấy, cũng sợ anh sẽ vì lời đồn mà buông bỏ tình cảm giữa hai người.

Bọn họ trước giờ đều quang minh chính đại....

Mà Giang Nguyên lúc này, đang ở một thành phố khác, ở tầng 50 của tập đoàn Giang thị, nhắm mắt giờ tay, kí tên mình lên văn kiện. Vừa buông bút, mười mấy người ngồi đó đều đứng dậy vỗ tay, tiến lên chân thành chúc mừng anh, nói với anh, buổi tối có tiệc rượu chúc mừng, anh nhất định phải tới.

Lúc bị đưa về phòng làm việc thay quần áo, Giang Nguyên hỏi người quản lí cấp cao đứng cạnh mình – cũng là trợ lí trước đây của cha cậu “Có phải các người liên thủ với trường học lừa tôi không?”

“Tổng giám đốc Giang lo lắng thái quá rồi.” Người nọ mỉm cười, đưa tay chỉnh lại y phục cho cậu “Chuyện của cậu Cố cứ để chú giải quyết cho. Con vừa mới nhận chức, những tin đồn này đối với chúng ta mà nói, cũng không lợi lộc gì. Tạm thời, con đừng liên lạc với cậu Cố, chú bảo đảm sẽ giải thích với phía trường học và cha mẹ cậu ấy, giải quyết thỏa đáng.”

Giang Nguyên lạnh mặt nhìn ông ta. Do áp lực từ thân hình cao lớn, cậu nhìn qua có chút khí thế.

“Giang Nguyên, con sẽ không cho rằng chú Liễu của con đang lừa con chứ?” Người đàn ông trung niên nâng mắt “Đã quên ai kí bài thi cho con nhiều năm như vậy sao?”

Giang Nguyên thu hồi địch ý, gật đầu “Hai ngày.”

Ý là cho ông ta thời hạn hai ngày.

“Biết rồi!” Người đàn ông cười cười, vỗ vỗ vai cậu “Thay quần áo đi, chú đi giúp người yêu con giải quyết phiền phức.”

Hai chữ “người yêu” này rõ ràng lấy được lòng Giang Nguyên, anh gật đầu, vuốt phẳng tây trang xoay người vào trong phòng. Thở dài một hơi, anh dựa vào cửa ngồi xuống, lấy từ trong túi áo ra một đôi nhẫn bạc mới mua trên đường hôm qua, nắm trong lòng bàn tay “Mẹ nó, anh đây nhớ vợ thì sao.....”

Thế nhưng, Cố Thanh Y từ nhà cha mẹ ra, khắp khiêng đi trên đường, lại không gọi được điện cho anh.

Cha mẹ cuối cùng cũng thả lỏng, bảo cậu ngày mai đưa Giang Nguyên đến cho họ nói chuyện một chút. Nhưng từ lúc đi ra ngoài, không chỉ điện thoại không có bất kì tin nhắn hay cuộc gọi nào của Giang Nguyên mà đến cả điện thoại của anh, cậu cũng không gọi được. Cậu nói với cha mẹ muốn về trường một chuyến xong mới rời đi, thuê một phòng trọ giá rẻ ở thành phố B để ngủ. Ban đêm, khi cuộn mình trong chiếc chăn lạnh lẽo, cậu không ngừng ấn gọi Giang Nguyên.

Nhưng Giang Nguyên vẫn không xuất hiện, cho dù là ngày mai hay ngày kia.

Cố Thanh Y thật sự không còn gì để miêu tả ngày hôm sau đó. Cậu gửi tin nhắn cho Giang Nguyên, ngồi đối diện với cha mẹ chờ đến khi trời tối đen, vẫn không thấy người đến gõ cửa.

Cha cậu không nhận được tất cậu hai cái, mẹ cậu thất vọng nói cậu tự làm tự chịu (*). Cậu muốn phản bác, nhưng trường học lại điện tới, thầy chủ nhiệm nghiêm khắc nói với cậu, việc đánh nhau đã tạo thành ảnh hưởng không tốt, cha mẹ tên mập bị Giang Nguyên đánh muốn cậu tới tận cửa xin lỗi, đồng thời nghiêm khắc kỉ luật cậu.

Cố Thanh Y căn bản không còn dũng khí nhìn ánh mắt thất vọng của cha mẹ nữa. Hơn hai mươi năm tuân theo nề nếp, đó là lần đầu tiên, cậu cảm thấy mất mát như vậy. Khép lại cánh cửa, một mình quay về trường, cậu ngồi trong góc phòng ngủ, không biết nên làm gì.

Ngồi lì cảm lên giữa hai đầu gối chân, cậu mở to mắt nhìn ra ngoài cửa sổ “Giang Nguyên....”

Vì sao trong lúc em kiên định như vậy, anh lại không thấy đâu?

Còn Giang Nguyên bị ngã gãy chân nằm trong bệnh viện, cũng không dễ chịu y như cậu.

Chú Liễu nói với anh, mọi chuyện ở trường đều tốt, Cố Thanh Y về nhà mình ở thành phố B, hai ngày nữa sẽ tới thăm anh.

Nhưng anh vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Đuổi người bên cạnh đi, Giang Nguyên len lén mượn điện thoại của y tá bên cạnh, vợ lấy giấy chống nháy vào nhà vệ sinh gọi điện cho Cố Thanh Y.

Sau một loạt tiếng kêu, điện thoại mới được nhận.

Giang Nguyên vừa gọi một tiếng vợ à, đã bị Cố Thanh Y cắt đứt.

“Giang Nguyên, chúng ta come out đi.”

“....A?” Giang Nguyên kinh hãi, nghe chất giọng lạnh nhạt kia của Cố Thanh Y, nháy mắt đau lòng “Xảy ra chuyện gì thế vợ?”

“Em nói, chúng ta come out đi.” Cố Thanh Y hai mắt trống rỗng, nhìn chằm chằm vào góc tường lặp lại.

“Nhưng anh vừa mới nhận chức.... Không thể.....”

“Anh quay về tiếp tục xây dựng sự nghiệp với các học trưởng không được sao? Em không ra nước ngoài, em giúp anh, chúng ta cùng nhau....”

Giang Nguyên nghe thấy tiếng nức nở của Cố Thanh Y, tâm đều vỡ nát, chân tay luống cuống an ủi “Bảo bối, em đừng đau lòng, em xem, anh tiếp nhận Giang thị rồi, bọn họ sẽ không dám bắt nạt em nữa, em muốn du học, một mình anh cũng sẽ không sao, chuyện trong trường anh sẽ giúp em giải quyết hết, anh nhất định sẽ cho em một cuộc sống thật tốt, sau này, sẽ không còn ai dám nói gì chúng ta, mà em cũng sẽ không bị coi thường nữa....”

Cố Thanh Y nhắm mắt lại, cố gắng kéo kéo khóe miệng.

“Giang Nguyên, em chỉ..... cần anh thôi.”

Giang Nguyên nghe vậy, toàn bộ những lời muốn nói đều nghẹn lại cổ họng. Cau mày mím môi một lúc lâu, anh mới cắn răng mở miệng “Nhưng mà, Cố Thanh Y, anh không làm được gì cả.” Không tiền, không quyền, anh không làm được gì hết.

Anh không thể như vậy được, anh đã nói sẽ cho em cuộc sống tốt đẹp nhất. “Chờ anh một năm, một năm thôi.” Anh vô thức nắm chặt điện thoại, hằn ra vết đỏ cũng không biết “Một năm này, anh không thể công khai quan hệ của chúng ta. Nhưng, chỉ cần anh ổn định xong công ty, anh lập tức, không, không cần lâu như vậy, nửa năm, thật sự nửa năm là đủ rồi, em đi Đức, anh ổn định công ty, chờ em về có được không? Chờ em về, chúng ta sẽ đến gặp cha mẹ, được không? Một năm này anh nhất định sẽ không ra ngoài lăng nhăng, được không? Chúng ta tạm xa nhau một thời gian rồi, rồi...” Chờ anh đủ khả năng bảo vệ em, anh sẽ quay về.

Cố Thanh Y buông tay, điện thoại rơi ở cạnh bên, tiếng Giang Nguyên lo lắng gọi phía bên kia không ngừng truyền đến.

Cố Thanh Y chán nản ngẩng đầu, ném thấy một vị mặn đắng “Em đã.. Đến gặp cha mẹ rồi.”

“Họ không đồng ý, cho nên... Chúng ta chia tay đi...”

Em không cần một người vì em mà hy sinh tất cả. Còn không cần... trốn sau lưng anh suốt đời.

Chú thích: Quả đầu Địa Trung Hải: Tức là xung quang có tóc còn đỉnh đầu thì bị hói giống như bản đồ của biển Địa Trung Hải vậy. Tự làm tự chịu: Nguyên bản là , nghĩa của cụm từ này vốn không phải tự làm tự chịu mà là ý chỉ một người phụ nữ sau khi kết hôn nhưng không đạt được hạnh phúc, tìm phải người chồng không dựa dẫm được, hoặc chỉ người yêu phải người không tốt, xấu xa, đôi khi kết hợp với cấu trúc câu than còn có nghĩ than khổ. Do chưa tìm được từ thay thế phù hợp, nên dựa theo tình huống truyện, mình thay bằng tự làm tự chịu.



17. Chương 17

“Anh cứ thế mà đồng ý à?!” Giang Nguyên vừa tắm xong, lau lau tóc, khoan chân ngồi trên giường, khó tin mở to mắt nhìn Cố Thanh Y.

“Ừm.... Ừ, đúng vậy.” Cố Thanh Y cầm sách, có lệ trả lời.

Sao có thể cứ thế mà đồng ý chứ.

Nếu thật sự chỉ dừng ở đó, vậy mấy năm nay, cậu đã tính oan cho Giang Nguyên rồi. Từ hôm đó, cậu chuyển khỏi kí túc xá, từ chối đề tài mới mà giáo sư cho, nói muốn ở nhà chuyên tâm viết luận án. Nhưng nhà đâu có về được? Sau khi nói rõ với cha mẹ, đúng là mẹ cậu có đến tìm cậu một lần, nhưng chính cậu vẫn ngoan cố không đổi — chỉ ít thì mẹ cậu đã nói vậy.

Cậu là gay, cậu thích Giang Nguyên. Chuyện này, sao mà đổi được.

Giang Nguyên mỗi ngày đều gọi điện, cuối cùng, cậu dùng hết tiền điện thoại liền dứt khoát mua một số mới, xin giáo sư nghỉ một tháng, chính mình trốn trong quán rượu ở thành phố B.

Hút thuốc cũng là lúc đó học được. Một ngày một bao, ngày nhiều nhất, gạt tàn có thể dúi đầy đầu lọc thuốc.

Cậu không biết mình đang làm gì nữa, chỉ là rất suy sụp.

Cũng không trèo lên giường ngủ, mỗi sáng tỉnh lại đều đơ ra trên thảm trải sàn, bên cạnh rơi đầy giấy viết bản thảo. Sau đó, có một đám khóa dưới tới thành B du lịch, thuận tiện mang cho cậu ít tư liệu. Khi mở cửa, thấy phòng cậu, ai cũng nói cậu sắp trở thành một nhà triết học đến nơi rồi.

Gầy gò tiêu tụy, hốc hác đến đáng thương.

Vẻ đẹp của Cố Thanh Y trong lòng các cô nàng từ trước đến nay đều là loại vẻ đẹp chỉ thuộc về những công tử cao quý, sạch sẽ thanh tú, từng ngón tay đều tỏa ra khí chất cao ngạo lạnh lùng. Thế nhưng, ngày hôm đó, người đàn ông ngồi trên thành cửa sổ ấy, lại xa lạ đến mức khiến họ suýt chút thì không nhận ra.

Nửa dựa trên vách tường, một chân gấp lên, cả người giống như một con mèo nghịch mết, biếng nhác. Giữa hai ngón tay bên trái là một điếu thuốc đang hút dở, trên đùi là một quyển sách, phía trên đặt chiếc bút máy thường dùng.

Lúc Cố Thanh Y nghe thấy động tĩnh quay đầu lại, trên cằm lún phún râu, khóe miệng cong cong cười với bọn họ, có thể nhìn rõ hàng lông mi dài dài. Trong phòng không bật đèn, ánh sáng mặt trời từ ngoài chiếu vào chính là nguồn sáng duy nhất. Cố Thanh Y ngồi đó, nhân thân mờ mịt giống như một khắc sau sẽ lập tức biến mất.

Có em gái còn không nhận được mà chụp một tấm ảnh, sau này vẫn còn là huyền thoại lưu truyền trong trường. Trong mười cô thì có khoảng ba người để hình nền này.

Sau khi nhận được tư liệu, Cố Thanh Y cũng mê man một hồi.

Cơ hội du học nhất định không còn nữa, hy vọng được ở lại trường giảng dạy cũng không còn. Cậu mất hai ngày để đăng kí lí lịch lên mạng, thời gian còn lại thì tiếp tục đờ ra.

Khi ấy, Khải Hành cũng vừa hay đang tuyển giáo viên trẻ tuổi, bằng cấp của Cố Thanh Y rất nhanh đã lọt qua vòng sơ khảo, sau đó cậu được thông báo một tuần sau sẽ tiến hành thi viết và phỏng vấn.

Một ngày cuối cùng, cậu mới ra khỏi quán rượu, mua tây trang, thu dọn đơn giản rồi tới trường. Vượt qua không chút trở ngại. Lúc cậu thu dọn hành lí dọn vào kí túc xá giáo viên thì đụng phải Lục Triếp.

Lục Triếp lúc ấy đang cầm báo chuẩn bị đi ăn mì.

Cố Thanh Y vô tình liếc mắt, mặt báo quay về phía cậu, phía trên là hình Giang Nguyên mặc tây trang, khoác tay một cô nàng xinh đẹp, nụ cười chững chạc và giả tạo. Tiêu đề thật lớn chính là thanh mai trúc mã Kim Đồng Ngọc Nữ gặp lại sau mười năm.

Cậu coi như không có gì, chia đôi tờ báo trải ra ăn mì với Lục Triếp, từ đó về sau tạo thành một mối quan hệ kiên cố bền vững.

Bốn năm sau, cậu trốn tránh tất cả tin tức của Giang Nguyên. Mà Giang Nguyên, cũng bị trách nhiệm to lớn của nhà họ Giang trói buộc, không thể tránh thoát. Đảm nhiệm một kì hạn mới, có không biết bao nhiêu người muốn lật đổ sự tồn tại của anh, anh ra vào đều bị ánh đèn flash chiếu rọi. Năm đầu tiên, anh điên cuồng đi tìm Cố Thanh Y đã khiến cho Giang thị gặp phải vô số nguy cơ sụp đổ.

Cho đến sau cùng, khi trợ lý chuyển lại lời Cố Thanh Y, muốn anh đừng làm phiền cậu nữa, anh mới từ bỏ.

Anh cho rằng, bọn họ chỉ có thể đi cùng nhau tới đây...

Thậm chí, anh còn nhiều lần nghĩ rằng, Cố Thanh Y có thể kết hôn với người khác không? Giống như bọn họ đã từng tưởng tượng, ở trong giáo đường trao nhẫn, hôn nhau, thề nguyện chung thủy.

Còn anh, đến một người chúc phúc qua đường cũng không thể làm.

“Không thể nào!” Giang Nguyên ảo não, vắt khăn mặt qua một bên.

Cố Thanh Y nhún vai, từ chối cho ý kiến.

“Vợ à, anh yêu em nhiều như vậy, như vậy.” Đi qua cọ vai Cố Thanh Y, Giang Nguyên lộ ra một bộ chim non nép mình. Chớp chớp mắt, tung ra một cái mị nhãn khó ai sánh được.

“Ừ.” Cố Thanh Y chỉ cảm thấy bên vai nặng trĩu, một tên đàn ông nóng hơn cả lò sữa chui vào trong ngực, trên người có mùi sữa tắm giống cậu, thiêu đốt người ta đến hết hoảng.

Giơ tay, xoa xoa tóc Giang Nguyên “Đi lấy máy sấy.”

!!!!

“Chờ anh!” Giang Nguyên lặn một vòng xuống giường, chạy như bay đến phòng tắm lấy máy sấy, lúc giẫm lên sàn nhà còn suýt chút nữa thì trượt chân.

“Anh cẩn thận một chút.” Cố Thanh Y nhìn Giang Nguyên giống như sắp đập đầu lên cái kệ bên cạnh, sợ đến mức sách trên chân cũng rơi xuống.

“Không sao không sao.” Nói xong, Giang Nguyên còn sợ hãi vỗ vỗ ngực, cởi dép đi chân trần đến giường, cắm điện, sau đó ngồi xuống cạnh người Cố Thanh Y, đưa máy sấy cho cậu, ngoan ngoãn cúi đầu.

Thử nhiệt độ trên tay một chút, Cố Thanh Y đưa máy sấy đến một khoảng cách an toàn, một tay tùy ý vén lên mái tóc ngắn của Giang Nguyên. Tóc anh dày và mềm, khiến người ta sờ rồi thì khó mà ngừng được.

“Chó lông xù.” Nhẹ nhàng vỗ lên ót anh, Cố Thanh Y khẽ cười.

“...Uông.” Ngả đầu lên đùi Cố Thanh Y, Giang Nguyên nghiêng mặt, ngại ngần nỡ nụ cười thỏa mãn, vành tai ửng hồng.

“Ngày mai anh đến đón em tan làm được không.” Giang Nguyên nhàn rãi ngồi nghịch góc áo Cổ Thanh Y, tự mình cân nhắc “Sau đó mình cùng đi chọn tắm thử đi, nếu không sớm muộn gì anh cũng ngã chết ở cái phòng tắm. Ừm, sau đó lại đi mua máy pha cafe, à, có phải mua lò nướng không....”

Chưa đợi anh lên xong cái kế hoạch sinh sống lí tưởng, tóc Giang Nguyên đã khô rồi. Cổ Thanh Y thu máy sấy đi tới nhà tắm treo lên, sau đó quay lại vỗ vỗ Giang Nguyên đang ngồi trên sàn nhà mơ màng suy nghĩ về kế hoạch sinh sống lí tưởng. “Anh trai, đây là nhà em thuê một năm đó.”

Cậu và chủ nhà làm hợp đồng thuê năm một, đồng thời yêu cầu không sửa lại quá nhiều từ nguyên gốc.

Lúc đầu cậu đã nghĩ đây đúng là một nơi đáng để ở lâu dài, thế nhưng không hiểu sao, lúc chủ nhà hỏi thời gian thuê, cậu lại thốt ra “Một năm đi.”

“Như vậy sao được!” Giang Nguyên nghe vậy, lẩn một cái nhảy lên “Mai chúng ta không đi mua đồ gia dụng nữa!”

“Đi mua nhà đi!”

.... Biết ngay là thế mà! Cổ Thanh Y liếc anh một cái, hít sâu, quay người tắt đèn “Anh vẫn nên đi vệ sinh cá nhân rồi ngủ đi.” Cứ cho là Giang Nguyên hoàn toàn có thể mua được một căn nhà, cậu cũng không muốn quyết định xúc động như thế, huống chi, Giang Nguyên còn đột nhiên từ vị trí đó của Giang thị chạy đến thành B mua nhà!

Không có chuyện mới là lạ!

“Ngày mai anh sẽ đi tìm Linda.” Giang Nguyên bò theo lên giường, vén chăn ngồi xuống, thương lượng với Cổ Thanh Y.

“Chuyện này anh đừng quan tâm!” Cổ Thanh Y cũng nằm xuống bên kia giường, đắp chăn xong thì quay lưng về phía Giang Nguyên nhắm mắt lại “Em tự quyết định.”

Thời gian cậu làm việc chưa lâu, nhưng lương nhà trường trả không thấp, bên cạnh đó, cậu còn theo mấy người trong tổ giáo vụ kèm gia sư cho học sinh vào kì nghỉ hè và nghỉ đông. Bốn năm qua, không nói đến những thứ khác, chỉ riêng tiền tích cóp cậu viết thêm bản thảo cho nhà xuất bản ngoài giờ dạy thôi cũng đủ để mua một căn phòng ở phía rìa cái thành B này rồi.

Lúc trước cậu cũng đã tính vậy, nên đã điều tra qua về tư liệu và giá phòng ở, không còn quá xa lạ với bất động sản nữa. Tình hình lúc này, chỉ là phòng đơn biến thành phòng đôi, và thời gian xảy ra sớm hơn một chút mà thôi.

Cảm giác Giang Nguyên phía sau không ngừng nhích gần tới, tim Cổ Thanh Y không khỏi đập nhanh hơn. Nhưng giống như do dự thật lâu, chờ đến khi cậu mơ màng ngủ mất, Giang Nguyên mới dám đưa tay đặt

nhẹ lên thắt lưng cậu.

Cố Thanh Y cười cười, đưa tay nắm lấy cái tay lớn này.

“Giang Nguyên, đừng về Giang thị nữa, em nuôi anh.” Cố Thanh Y buồn ngủ, lẩm bẩm nói.

“Ừ, được.”

18. Chương 18

Sáng hôm sau, Cố Thanh Y theo lễ thường bị đồng hồ đánh thức lúc bảy giờ, lúc với tay lấy điện thoại, mới cảm thấy trọng lượng bên hông mình.

Vỗ vỗ tay Giang Nguyên “Bỏ ra, em phải đi làm rồi.”

Giang Nguyên nửa mê nửa tỉnh, cũng không nghe rõ Cố Thanh Y nói gì, chỉ thấy người bên cạnh muốn rời đi, liền đánh chết không buông, vội vã đưa tay ôm chặt, thuận tiện gác chân qua đùi người lại, ôm Cố Thanh Y vào lòng, thật chặt!

“Này!” Cố Thanh Y bị ôm đến không động đậy được, bắt lực mím mím môi, chỉ đành dựa vào thêm một lúc. Đợi đến khi cậu thấy nếu mình còn không dậy thì ngay cả tiết một cũng muộn mới hung hăng đẩy tay Giang Nguyên ra, đập cái lò người bên cạnh một đập, rồi mới vén chăn xuống giường.

“A ——” Cố Thanh Y chỉ mặc một chiếc áo phông, vừa rời khỏi ổ chăn ấm áp liền không nhịn được lạnh. Bước nhanh đến cạnh tủ quần áo lấy sơ mi và quần tây, hai tay vừa đặt đồ xuống liền định cởi sạch.

“Khụ... Khụ khụ khụ khụ...” Giang Nguyên ngồi ngốc sau Cố Thanh Y mở to mắt nhìn đột nhiên sắc nước bọt do không kịp chuẩn bị, ôm chăn ho khù khụ.

“Sao thế?” Toàn thân Cố Thanh Y trên dưới chỉ còn một cái quần lót màu đen, nghe thấy tiếng thì quay người lại, trên tay cầm sơ mi trắng mặc lên, cài nút.

“Không, không sao!” Giang Nguyên vừa nhắm mắt ho khan, vừa âm thầm tự nhủ phía trên chữ sắc có một cây dao (*), anh quay người ra chỗ khác hít sâu mấy hơi, hai tay che mắt lộ ra một khe nhỏ, lén lút nhìn Cố Thanh Y cài nút áo, thắt lưng quần.

[Chữ sắc: , chữ dao]

A... Sao mũi thấy nóng nóng.

“Em đi đây, chiều nay phòng giáo dục họp, có lẽ sẽ về sớm một chút.” Thu dọn xong bài tập đã chữa, Cố Thanh Y vừa dọn đồ Giang Nguyên vừa tiện tay lôi ra hai túi bánh từ tủ quần áo để làm bữa sáng.

Giang Nguyên cũng lộ ra hai cái chân to dài giống cậu, đứng tựa lên khung cửa gập đầu.

“Mua gì thì tự anh mua là được, đừng đi xa quá.” Cố Thanh Y đi giày thì quay lại nói với Giang Nguyên một câu, sau đó vẫy vẫy tay ra khỏi cửa.

“Vợ à, đi cẩn thận nhá!” Vung vẫy cái quần lót nhỏ, Giang Nguyên đi tới cửa phòng tắm, tặng cho Cố Thanh Y một cái hôn gió “Đừng để ý cái tên La Hi kia!”

... Cố Thanh Y vừa đóng cửa lại vấp chân vào nhau, suýt chút nữa thì đập đầu lên cửa cầu thang.

Kỳ thật, cậu đã quên cái tên La Hi kia từ lâu rồi.....

Tuần thi cử của Khải Hành vừa kết thúc, một đám học sinh thoát khỏi lo sợ, bầu không khí trong trường đặc biệt vui vẻ.

“Các em đó, đây đã là kì thi cuối cùng của cấp ba chưa hả?!” Giáo viên chủ nhiệm trẻ tuổi gõ bàn mắng học sinh đến khàn cả giọng, nhưng thanh âm đùa giỡn vẫn y như lúc giải lao. Cố Thanh Y tựa vào bờ tường ngáp một cái, chán muốn chết chờ đến tiết dạy.

“Các em là lớp chọn đấy biết không, tiết vừa nãy tôi nhin không mắng các em là vì không muốn ảnh hưởng đến bài giảng.... Các em có biết nhiệm vụ lúc này của các em là gì không..... Cha mẹ các em khổ sở vất vả cho các em học ở Khải Hành, mỗi kỳ tốn tám ngàn học phí để các em lấy ra lãng phí như vậy à!?!.....”

Thật là, cho dù có là một cô gái hiền lành, làm chủ nhiệm rồi cũng sẽ bị ép hồng nha.....

Đổi chân chống vào tường, Cố Thanh Y trao đổi một ánh mắt với cô giáo mỹ thuật lớp đối diện.

Trời mùa thu, hai người bọn họ đều từ phòng làm việc đi tới. Cô giáo mỹ thuật kia còn đỡ, chứ Cố Thanh Y thì vừa ôm chén trà vừa ủ ấm tay, so ra có phần đáng thương hơn. Lúc vọt đến phòng làm việc thì đã gần đến giờ lên lớp, cậu vừa vơ lấy giáo án liền trực tiếp đi dạy, ngay cả bánh cũng chưa kịp gặm. Hiện giờ gió thổi áo bay lại có chút đối.

Sờ sờ dạ dày, cậu thở dài, nghĩ lát tan học hay là gọi đồ ăn ngoài đi.

“Cô ơi, thầy Cố ở ngoài kia!”

Có lẽ có bạn nhỏ nào bên trong thấy cậu, xúi giục lớp trưởng kết thúc bài ca dạy dỗ kia.

Chủ nhiệm lớp đẩy gọng kính một cái, bĩu môi, kẹp sách lên tay “Buổi trưa ăn xong thì lập tức quay lại lớp học!” Mở cửa, mỉm cười với Cố Thanh Y đang đứng đón gió “A, thầy Cố à, vào đi.”

Cố Thanh Y gật đầu, yếu ớt mỉm cười đáp lại.

Trong phòng học mở điều hòa, Cố Thanh Y sau khi vào lớp thì cởi áo trước, sau đó đưa bài tập cho học sinh phụ trách “Nghỉ năm phút nhé, uống nước đi vệ sinh, giải quyết nhanh chóng, đúng năm phút sau vào học.”

“Muôn năm!!!!” Sau khi hô to một tiếng, hơn nửa học sinh trong lớp lựa chọn gục xuống bàn, ngủ một giấc ngắn ngủn.

Cố Thanh Y thật ra rất thương yêu bọn nhỏ, bình thường bài tập không ít, mấy chuyện linh tinh cũng nhiều. Cả đám cơ bản đều phải thức đến hơn nửa đêm mới ngủ, lên lớp nghe giảng cũng không được nói chuyện, ngồi trong điều hòa ấm áp mà kiên trì không ngủ gật, cho dù đến cuối thành ra cái dạng gì, thì tinh thần như vậy cũng vô cùng đáng khen.

Bật máy tính kết nối với màn hình lớn, cậu cởi nút tay áo xắn lên, cầm phấn chép lại đầu bài lên bảng. Nhìn đồng hồ đúng năm phút mới bắt đầu lên lớp.

“Dậy đi dậy đi, hôm nay thầy tổng kết chút đề cương, các em lấy bút ra chép lại nhé...”

Nhìn một đám bị đánh thức hầy còn buồn ngủ móc bút ra, sách còn chưa mở đã lại gục xuống đập đầu lên bàn, Cố Thanh Y thở dài “.. Thôi bỏ đi, đề cương hôm nay để lát thầy in cho...”

Bạn nhỏ trong lớp nhìn cậu cảm động đến rơi nước mắt.

Tiết chính trị của lớp chọn ở Khải Hành từ trước đến nay luôn học liền, Cố Thanh Y chữa đôn hơn nửa đề cương từ lúc chín giờ đến mười một giờ.

Lúc bước ra khỏi phòng học, cậu chống tường nghỉ ngơi, quyết định phải gọi một suất ăn ngoài thật đắt tiền.

Âm thầm mắng Giang Nguyên vô số lần, lại cảnh báo bản thân sắc đẹp làm nghiêng nước, sắc đẹp làm đổ thành. Sau này có tiết buổi sáng nhất định không thể bị quyến rũ nữa! Sa vào mĩ sắc đúng là không còn gì thắm hơn thắm hơn thắm hơn a a a!

Chậm rãi đi về phòng làm việc, Cố Thanh Y ngã lên ghế quay hai vòng, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

“Tiểu Cố hôm nay tâm tình thật tốt nha.” Tổ trưởng ngồi trước mặt cậu cũng vừa tan lớp, rời khỏi máy tính đưa cho cậu túi kẹo cười “Này, con gái tôi hôm qua kết hôn đấy.”

“Chúc mừng chú ạ.” Cố Thanh Y cười cười nhận lấy, ngồi xuống mở túi kẹo ra, ngậm một cái kẹo alpenliebe vào miệng. Tổ trưởng cũng đã có tuổi, sau khi nghỉ hưu lại được mời về, chính là một trong số những giáo viên lớn tuổi trong tổ chính trị, Cố Thanh Y bình thường rất kính trọng ông. Nhưng nhắc đến việc nói chuyện phiếm với nhau thì đây vẫn là lần đầu tiên.

“Hôm nay có chuyện gì mà cười vui thế.” Pha một cốc trà, tổ trưởng ngồi xuống cạnh cửa sổ phơi nắng cùng Cố Thanh Y.

“... Cũng.... Cũng không có gì.” Cố Thanh Y mở túi bánh cắn một cái, nghiêng đầu suy nghĩ, lại cúi đầu cười, một màu đỏ ửng lan ra đến vành tai.

“Ha ha ha cái bộ dạng này nhất định là đang yêu rồi.” Con mắt giấu sau cặp kính lão của tổ trưởng giống như một vị thần già hiểu rõ mọi chuyện.

“Ôi, cái thằng nhóc này, lúc mới vào tôi còn định giới thiệu con gái tôi cho cậu đấy. Thế mà cậu xem, giờ nó kết hôn rồi tôi còn chưa dám mở miệng nữa.”

Cố Thanh Y thật sự là lần đầu nghe được, quay đầu nghi ngờ chỉ chính mình “Cháu?” “Đúng, cậu đó.” Có lẽ đã nhai bã lá trà, tổ trưởng chau mày “Nhưng vừa thấy cậu có vẻ không hứng thú, tôi cũng kiềm nén không mở miệng. Giờ cũng hay, xem ra cậu cũng tìm được mùa xuân cho mình rồi.”

Cố Thanh Y không phủ nhận, liếm liếm vụn bánh dính trên môi, nhúu mày.

Ngay cả vị dâu tây bình thường rất ghét hôm nay cũng ngon miệng không ít, không rõ là do đói quá hay tâm tình tốt thật.

Nghĩ đến ăn, Cố Thanh Y mới nhớ đến vấn đề cơm trưa còn chưa được giải quyết. Lấy điện thoại mở app đồ ăn ra, cậu lướt lướt lướt, muốn gọi món gì ầm bụng, dù sao chiều cũng còn phải họp, nếu không ăn thì chắc chắn không nghe được cái loại báo cáo giáo dục nhàm chán này.

Vừa mới chuẩn bị ấn xuống, điện thoại liền vang lên. Cố Thanh Y nhìn một chút mới nhận ra là số của phòng trực ban, nghi vấn nghe máy “Alo.”

“Alo, thấy Cố à, đồ ăn ngoài thầy gọi được người ta mang tới rồi, thầy xem tranh thủ lúc nào xuống lấy được? Tôi sờ thấy còn nóng, nên nhanh lấy ăn đi.”

Hả?

Cố Thanh Y nhìn màn hình định ấn xác nhận trả tiền kia, trong lòng hiện lên một dấu chấm hỏi.

Chào tổ trưởng xong, Cố Thanh Y đứng dậy, quyết định đến phòng trực ban xem thử, nghĩ có lẽ là đồ ăn Giang Nguyên đặt cho mình.

Bên ngoài, gió hơi lớn, Cố Thanh Y kéo khóa áo khoác cẩn thận xong mới đi đến phòng trực ban. Hai người bảo vệ bên trong đang cầm hộp cơm của mình, thấy cậu thì vội vàng đưa cho cậu một cái túi để cậu nhanh cầm về.

Nói cảm ơn xong, Cố Thanh Y nhin không được mở ra nhìn một chút.

Túi là túi màu đen, độ lớn vừa đủ một hộp cơm. Hộp cơm bên trong nhìn qua rất tinh xảo, hộp gỗ màu trắng, phía trên còn khắc hoa văn hình hoa mai màu trắng.

Vừa nhìn loại phối hợp này là biết ngay Giang Nguyên.

Đi tới phòng làm việc đặt xuống, cậu không để ý đến một đám các cô nàng bị đói đến kêu gào, mở hộp cơm ra.

Tầng thứ nhất là cơm tẻ từng hạt to tròn trắng tinh, xen lẫn đậu xanh và thịt khô hấp mềm, màu sắc vô cùng đẹp mắt.

Tầng hai là ba món ăn đơn giản: Tôm bóc vỏ xào, sườn hấp, và cải thảo xào bị chia thành ba ngăn cẩn thận. Bên cạnh hộp cơm còn có một phích canh mini, được gói vô cùng tỉ mỉ. Vừa mở ra, liền ngửi ngay thấy mùi gà hầm mộc nhĩ, nấm hương thơm nức mũi.

Giang Nguyên biết khẩu vị Cố Thanh Y thanh đạm nên cũng không dám các món cầu kì gì. Đồ ăn trừ canh ra thì chỉ có ba món xào nhỏ, thế nhưng hương vị vẫn tuyệt đối đảm bảo là thượng thượng phẩm.

Đắm chìm trong đủ loại ước ao đồ kị của mọi người, Cố Thanh Y cầm đôi đũa gỗ ở bên cạnh lên, gắp một con tôm bóc vỏ thả vào trong miệng, cười đến cả mặt tràn đầy hạnh phúc.

19. Chương 19

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trước một đám đồng nghiệp đang giương ánh mắt dò kếm đầy hâm mộ, Cố Thanh Y quét sạch toàn bộ hộp cơm.

Lúc đặt đũa xuống, cậu xoa xoa dạ dày, nghĩ có chút no.

Loại cảm giác này đã rất lâu rồi cậu chưa được trải qua — cậu không thích khẩu vị đồ ăn trong căn-tin, các loại thực phẩm đông lạnh của các nước trên thế giới cũng ăn phát chán, thế nhưng, bảo cậu tự nấu một bữa cơm, cậu thà chọn chấp nhận còn hơn.

Nói cho cùng, chuyện này đã nhắc nhở chúng ta một điều — đó là trẻ con tuyệt đối không được chiều quá, nếu không ngày nào đó chiều hư, thì chính là có kết cục như thế này.

Điện thoại trong tay đúng lúc vang lên, Cố Thanh Y vừa uống một ngụm canh nhỏ, vừa nhìn màn hình nhận cuộc gọi “Alo?”

“Vợ à, em ăn xong chưa anh qua lấy hộp cơm!” Thanh âm Giang Nguyên bất ngờ bùng nổ bên tai, khiến Cố Thanh Y sợ đến mức suýt phun hết canh gà trong miệng ra. Ho khan vài tiếng rồi nuốt xuống, cậu tìm tờ giấy lau miệng, nhìn đồng hồ treo trong phòng làm việc “Ừm, nếu không anh ở cổng chờ em, đúng lúc em cũng phải đi họp.”

Kỳ thật bây giờ đã không còn sớm, nhưng Cố Thanh Y cảm thấy đôi khi, ở một thời gian thích hợp đưa ra một lý do thích hợp để trốn việc, cũng không phải là không thể.

Dưới con mắt ý vị sâu xa của tổ trưởng, Cố Thanh Y thu dọn đồ đạc, đặt đề cương đã photo lên bàn, phía trên ghi vài câu nhắc nhở cho học sinh phụ trách có thể nhìn thấy liền chào hỏi với đồng nghiệp trong phòng rồi nhanh chóng đi ra cổng trường.

Thời gian này, còn đang là thời gian của một tiết cuối cùng, nên trong trường rất yên tĩnh. Lá phong theo gió bay lượn trong gió, đảo vài vòng trên không trung rồi mới rơi xuống mặt đất, lúc Cố Thanh Y bước qua còn nghe thấy tiếng động sần sật. Giang Nguyên đứng bên cạnh cổng trường, Cố Thanh Y từ xa đã thấy một dáng người cao to đứng dựa tường, anh mặc một áo khoác màu xanh cây đay, bên trong là áo phông đơn giản màu trắng, lúc vẫy tay với cậu còn lộ ra cái eo nhỏ và nước da màu lúa mạch, ừm, đường nét cũng đẹp.

Cái mặt già hồng hồng, cậu bước nhanh ra cổng. Gần đây có phải mùa xuân sắp đến hay không mà tư tưởng của mình có chút nguy hiểm quá, à mà, hình như mùa đông còn chưa đến mà? Một chính nhân quân tử như mình không nên bị Giang Nguyên lừa mất.

Mang theo nội tâm phức tạp, Cố Thanh Y đến trước mặt Giang Nguyên.

“Ăn ngon không?” Giang Nguyên đưa tay tiếp lấy cái túi trên tay cậu, kéo cậu tới bên cạnh ôm vào lòng, hôn lên đỉnh đầu cậu.

Hai người đứng ở góc khuất phòng trực ban, phía trước trường học đang xây đường tàu ngầm cho nên đã che đi đường lớn, chỉ để lại một đường nhỏ cho học sinh ra vào, ngoại trừ giờ cơm thì rất ít người lui tới — Giang Nguyên có thể tìm được nơi này thật không dễ dàng.

Nghĩ đến điểm không dễ dàng ấy của Giang Nguyên, cái mặt già của Cố Thanh Y đỏ lên một chút, quyết định dung túng anh, không đẩy người ra “Ừm, ăn ngon.”

Khúc khích bật cười.

Giang Nguyên thì cầm lên vai Cố Thanh Y, anh vốn không trông chờ Cố Thanh Y khen mình, lại không ngờ hôm nay cậu chủ động thẳng thắn như vậy, điều này nếu là mấy hôm trước thì chắc không thể nào xảy ra.

Tiểu biệt thẳng tân hôn.

Đại biệt thẳng kim hôn. [kim hôn: đám cưới vàng]

Giang Nguyên hôm nay được khen, cảm thấy khí trời thật ấm áp, hô hấp trong bầu không khí có sương mù lầy thừa hơn hai trăm cũng cảm thấy thơm ngát.

Quả nhiên chỗ nào có Cố Thanh Y cũng đều là thiên đường.

Mỗi lần nghĩ đến bốn năm xa cậu, Giang Nguyên đều đau lòng — một tắc quan tâm một tắc vàng, tháng ngày không có Cố Thanh Y thật lãng phí, giống như đứng ở trung tâm thế giới mà mất đi vàng bạc. Bản thân mình không chạy đi nhảy lầu quả là kì tích.

“Lát nữa em sẽ đi gặp cái tên La Hi kia đúng không?” Im lặng nắm tay Cổ Thanh Y, Giang Nguyên vô thức vuốt ve ngón tay cậu, lầm bầm.

Cổ Thanh Y quả thật không thể chịu được cái bộ dạng oán phụ này của anh, xoay người lại “Sao em cảm thấy ấn tượng của anh với cậu ta còn sâu hơn cả em vậy, nếu không em không đi nữa, cho anh đi gặp nhé?”

“Đừng, đừng đừng đừng đừng đừng đừng!” Giang Nguyên nhìn Cổ Thanh Y nhướn mày, vẻ mặt khó hiểu, còn tưởng cậu giận, vội vã nắm tay cậu hốt hoảng “Anh chỉ gặp em thôi, còn gặp ai chứ, thật đấy!”

“Hừ!” Cổ Thanh Y đảo mắt một cái, kéo Giang Nguyên ra trạm xe bus.

“Anh gọi xe tới hả? Sau này ngồi xe bus đi, có xe thì lúc nào đến cũng được” Cổ Thanh Y chỉ vào các tuyến đường nói “Hai cái này đều về được nhà. Cái trên này chạy thẳng, hai trạm là đến cửa tiểu khu. Cái dưới này thì xa hơn một chút, nhưng trên đường sẽ chạy qua siêu thị, nếu anh muốn đi, đợi ở ngay cửa nhà rồi đi cái này là được.”

Giang Nguyên gật đầu, nhỏ giọng nhắc lại hai dãy số, biểu hiện mình đã nhớ kĩ.

“Cũng cần phải mua phòng, chỉ ở đó hơn nửa năm nữa, nên nếu anh muốn mua đồ dùng gì thì đến cửa hàng tiện lợi ở phía bắc thành phố đi, đi tàu ngầm không tiện, lúc ấy anh gọi xe đi. À, nếu không thì để cuối tuần em đi với anh đi, nhờ anh đi một mình lại không cầm đồ về được.” Hai tay cậu tự nhiên buông xuống, vẫn duy trì động tác ngẩng đầu nhìn bảng hiệu, miệng dặn dò đủ thứ, rất sợ Giang Nguyên sẽ bị lạc đường ở đây.

Giang Nguyên đứng sau lưng cậu, thấy người ở trạm xe bus không có ai chú ý, liền đứng sát lại ôm lấy Cổ Thanh Y từ phía sau.

Cổ Thanh Y còn đang luôn miệng nói đột nhiên ngừng lại, ngẩn ra một lúc mới sực tỉnh tránh ra “Đang ở trước cổng trường mà!”

Sợ người khác không biết ở đây có hai người đang yêu nhau à!

“Không ai nhìn đâu, anh nhìn rồi!” Giang Nguyên cười khê, đứng cách xa một chút, hài lòng buông tay.

Xe bus chậm rãi từ xa chạy tới, Cổ Thanh Y đẩy đẩy Giang Nguyên gọi anh nhìn số xe. Từ nhỏ đến lớn, thị lực của anh luôn rất tốt, lúc kiểm tra sức khỏe để làm phi công thời cấp ba, anh chính là một trong số ít những người được thông qua.

Giang Nguyên che tay lên phía trên lông mày, hơi khum lại, nhìn ra xa “512”

“Ừ, vậy em lên đây.” Cổ Thanh Y lấy thẻ xe từ trong túi ra, vẫy vẫy tay với Giang Nguyên “Anh về đi.”

“Em lát nữa đừng có cùng La.... À không, tối nay em muốn ăn gì?” Giang Nguyên không được tự nhiên dứt tay vào túi quần, mím môi hỏi. Một tên to xác già đầu nửa làm nũng nửa nghiêm túc.

“Tùy đi.” Cổ Thanh Y thở dài, nghĩ sắp tới bọn họ nhất thời không bỏ qua cái hồ này được rồi. Lúc lên xe bus, cậu đi từ cửa trước ra cửa sau, vẫy vẫy tay với Giang Nguyên.

Giang Nguyên đưa cả cánh tay lên hươ hươ, cười rạng rỡ.

Rõ ràng đã qua không ít ngày, rõ ràng đang ở cạnh nhau, Cổ Thanh Y vẫn thấy tâm tình mình chẳng khác nào ngày mưa hôm ấy.

Ai... Tình yêu thật là đẹp..

Tiến Cổ Thanh Y xong, Giang Nguyên lấy điện thoại ra xem giờ, quyết định nghe theo lời vợ, ngồi xe bus về nhà.

Điện thoại trong túi quần rung một hồi, âm báo QQ giống như kêu mãi không ngừng, Giang Nguyên thở dài, đảo mắt móc điện thoại ra mở QQ.

Ảnh đại diện của Phan Duy là một cái ảnh có một cái đầu cầm tấm biển tròn, bên trong là số ba mươi tám.
(*)

Đột nhiên Giang Nguyên cảm thấy rất hợp, lưu lại một tấm, sau đó mới mở khung chat, lướt từ dưới lên trên.

Phan Duy: Anh trai à, anh nhanh nhanh chú ý em cái đi....

Phan Duy: Cậu không để ý tới tôi, tôi nói cho cậu biết tôi báo cảnh sát đó

Phan Duy: Có phải cậu ngã rơi mất não rồi không, còn nhớ tôi là ai không, hello?

Phan Duy: Ông nội cậu!

....

Lướt qua hơn hai mươi tin nhắn vô nghĩa, Giang Nguyên mới nhìn thấy chuyện chính.

Phan Duy: Bạn trai cũ của bạn trai của con trai của vợ trước của chồng của mẹ của mẹ tôi muốn tìm cậu hợp tác, cậu có muốn đến xem thử không! Tối mai, quán rượu ở trung tâm thành A, bảy giờ.

Mẹ cậu, mẹ, chồng, vợ trước, con trai, bạn trai, bạn trai cũ??

Giang Nguyên lầm nhấm những từ này khoảng mười lần, nhưng vẫn chưa nghiệm ra được mối nhân duyên kì diệu này. Vừa định từ chối, đã thấy Phan Duy bổ sung vài câu.

Phan Duy: Trì Uyên, cái tên sản xuất ra game mobile Hà Sơn đó, biết không?

(*) Cái ảnh đại diện:



20. Chương 20

“Gi? Không biết.” Giang Nguyên vẻ mặt khó hiểu, vừa nhìn xem có xe bus hay không vừa trả lời Phan Duy.

“Mẹ nó, sao có thể.... À quên, cậu ngã hổng nào rồi!” Phan Duy nhấn được một nửa mới nhớ ra Giang Nguyên đã quên mất chuyện của mấy năm gần đây, đương nhiên cũng sẽ không nhớ cái game moblie quốc dân này.

“Haiz, tóm lại là một người có tài, cũng là khóa trên tốt nghiệp đại học A của cậu, mai tôi cứ tạo điều kiện cho cậu qua nhé, dù sao cũng chả hại gì.” Hình như đầu kia có người nói với Phan Duy cái gì, anh ta không nhìn được đáp một tiếng “tùy” rồi lại quay lại nói chuyện với Giang Nguyên.

Giang Nguyên nghĩ một chút, cũng thấy có lí.

Anh muốn tính đến cuộc sống sau này, không thể cứ dựa mãi vào vợ được, chẳng có tí khí chất của một ông chồng tí nào. Thấy Phan Duy vì mình mà tích cực lên kế hoạch, Giang Nguyên nghĩ cho dù lần nào có ra sao thì cũng nên thử một lần. “Vậy được, tối về tôi nói với Cố Thanh Y một câu rồi chiều mai quay về thành A một chuyến vậy.”

“Ái chà, vậy chứ!” Phan Duy vừa nghe anh đáp ứng, bật cười, đẩy văn kiện trên bàn sang một bên, tựa lên lưng ghế xoay một vòng, hướng mặt ra ngoài cửa sổ, nhấp một ngụm cafe bắt đầu lăm chuyện “Tôi nói cậu đó, Cố Thanh Y thật sự chấp nhận cậu nhanh như vậy sao?”

Số lần Phan Duy gặp Cố Thanh Y không nhiều, một là do lúc học cấp ba anh toàn ở Mĩ chơi bởi phá phách, hai là do Giang Nguyên giấu kĩ quá, không thích dẫn cậu tới gặp đám bạn xấu này, sợ dọa đến Cố Thanh Y. Cho nên Cố Thanh Y cơ bản chỉ là một nhân vật trong quá trình thuật lại show ân ái của Giang Nguyên, còn số lần mà Phan Duy được tận mắt nhìn thấy Cố Thanh Y, e là chỉ năm đầu ngón tay cũng đủ tính rồi.

Cố Thanh Y trong ấn tượng là một người rất lạnh nhạt, cậu ít nói nhưng cảm giác tồn tại lại mạnh mẽ vô cùng. Khi Giang Nguyên đứng cạnh cậu thì chẳng khác nào một con chó to lớn, trước sau quần quýt. Dù thế, cũng khó thấy Cố Thanh Y thân thiện hơn chút nào. Đám bạn chơi bởi của Giang Nguyên đều cảm thấy tình yêu này của Giang Nguyên chẳng có chút giá trị nào.

Không nghĩ tới một người như thế, chia tay Giang Nguyên bốn năm mà vẫn một mình, giống như là... vẫn chờ anh.

“Đúng, không thì sao.” Giang Nguyên khịt mũi, thấy xe bus đến thì chuẩn bị lên xe.

“Không sao, vậy các cậu sau này định tính sao?” Phan Duy hỏi.

Vấn đề giữa Giang Nguyên và Giang thị vẫn chưa giải quyết xong, trong khoảng thời gian Giang Nguyên nằm viện, hình như nội bộ công ty lại xảy ra chuyện — có vẻ như chính là chuyện muốn lật đổ Giang Nguyên từ trước, mẹ anh và mấy quản lí cấp cao đều vì thế mà bận đến sứt đầu mẻ trán, chẳng còn thời gian đi quan tâm cái tên đột nhiên bãi công là anh. Nếu là bình thường, Giang Nguyên có khi đã bị bắt về không biết mấy trăm lần rồi, sao có thể vui vẻ đi dạo ở thành B như bây giờ.

“Cái gì mà tính sao?” Giang Nguyên bỏ tiền xu vào xe, đi tới phía sau ngồi xuống “Yêu đương kết hôn rồi nuôi con thôi.”

Chẳng lẽ không phải mọi người đều như vậy sao? Hay là còn làm gì khác nữa?

Phan Duy đang uống cafe, nghe thấy câu này, suýt chút nữa thì đổ cả cái cốc lên đùi mình, vội vã phẩy phẩy cái môi bị nóng, anh nhe răng đáp lời “Được, ông anh cứng lắm.”

Giang Nguyên nhún vai, biểu thị tôi chả hiểu cậu nói gì nhưng tôi sẽ coi đó như một lời khen.

Anh thật sự không có chút ý tưởng gì về cuộc sống trong tương lai.

Nếu như nói thời đại học, mỗi ngày anh đều lo sợ, muốn nỗ lực cố gắng để tạo ra một hoàn cảnh không gì sánh được, để tình yêu của bọn họ không bị ngăn cấm, thì tình hình bây giờ lại hoàn toàn ngược lại.

Quan tâm sau này sẽ xảy ra cái gì chứ? Chỉ cần có Cố Thanh Y ở bên là được!

Có gì thì đã có vợ mình ở bên cùng nhau gánh vác rồi, sợ gì!

Nghĩ vậy, anh liền cúp điện thoại của cái tên Phan Duy uất đến ghen hòng kia, một mình xách theo hộp cơm đi siêu thị, tối nay vợ còn muốn ăn cơm đó, không rảnh mà tám nhảm với tên rồi việc đó đâu.

Một đầu khác, Cố Thanh Y vừa xuống xe bus, đi lại trước cửa, đợi đúng hai giờ mới chậm rãi đi vào bên trong.

Lục Triếp hôm nay phải đi coi thi đợt thi mô phỏng vào cấp ba. Từ sáng sớm, nhóm chat QQ của phòng làm việc đã bị oán giận oanh tạc không ngừng nghỉ, lúc im ắng duy nhất có lẽ là cậu ta đang đi kiểm tra tụi nhỏ. Từ thủ đoạn gian lận kém cỏi đến năng lực giải đề thoát hóa của học sinh, dù cách một cái màn hình nhưng mọi người đều có thể tưởng tượng ra bộ dạng nước bọt tung bay của cậu ta. Ai cũng thán phục tài ăn nói của Lục Triếp, cảm thấy cậu ta không đến Đức Vân Xã(*) bái sư thì thật đáng tiếc.

Cố Thanh Y nhìn đồng tin than thở trong nhóm chat, cúi đầu cười cười bước đi, không ngờ đến chỗ rẽ lại va phải người khác.

“A, ngại quá ngại quá, cậu không sao chứ...” Cậu vội vàng xin lỗi, cất điện thoại vào túi áo, ngẩng đầu lên.

Tóc quần mắt to, dáng người vô hại vẻ mặt vô tội, có chút quen mắt.

Cố Thanh Y mở to hai mắt, câu nói của Giang Nguyên đột nhiên hiện lên trong đầu.

— Có phải em muốn đi gặp tên La Hi kia không.

— Có phải em sẽ nói chuyện với tên La Hi kia.

— Cái tên La Hi kia.

— La...

“La Hi?” Cậu không chắc chắn gọi một tiếng.

Thanh niên phía đối diện vẻ mặt vẫn như đang nằm mơ, nghe thấy cậu gọi tên mình, không tự chủ được mà nhoẻn miệng cười, gật mạnh đầu “Là tôi đây.”

Người giáo viên xinh đẹp của trường kể bên mà bản thân mình vừa nhìn thấy trong ảnh chụp của học sinh đã tâm tâm niệm niệm nhớ mãi, người chỉ gặp qua một lần đã thành người trong lòng của mình, ôi mẹ ơi, lúc này lại đang đi cạnh mình, ha ha ha, lại còn vừa gọi tên mình, ôi chao, thật là... thật là... xấu hổ chết đi được!

“Không phải... không phải nói là thầy Lục tới sao?” Mặt cậu ta hơi hồng, cách nửa bước đi cạnh Cố Thanh Y, quay đầu hỏi.

“Hôm nay cậu ấy đi coi thi, tôi đến thay.” Cố Thanh Y cười, âm thầm bước nhanh hơn, đến trước cửa phòng hội trường, giúp La Hi mở cửa “Vào đi.”

Cậu.. cậu... cậu.... cậu... cậu ấy mở cửa giúp mình!

Cậu ấy quả là dịu dàng!

La Hi ôm mặt bước nhanh vào, cậu ta cảm thấy như mình mà đứng lại một chút nữa thôi là có thể sẽ xông lên thơm Cố Thanh Y một cái.

Nhìn La Hi ngồi xuống, Cố Thanh Y cố ý chọn một chỗ ngồi khá xa, thừa dịp hội nghị còn chưa bắt đầu, lúi độn thoại ra.

Trên điện thoại hiện lên thông báo Giang Nguyên gửi tới mấy tin nhắn. Cậu mở ra xem một chút thì thấy là mấy tấm ảnh drap giường, phía dưới còn một khuôn mặt cười trộm, hỏi Cố Thanh Y thích màu nào.

Rất nhanh, hình ảnh phía dưới không ngừng thêm cái mới, Cố Thanh Y nhìn qua, phát hiện trong đám drap giường màu sắc hoa văn đơn giản thế mà lại lòi ra một tấm màu đỏ chót hình uyên ương hí thủy và sớm sinh quý tử.

— Em nhớ em không bảo anh mua drap giường mà.

Cậu mím môi nhần lại.

— À, bác gái mua thức ăn với anh nói, vợ chồng mới cưới thì phải mua từ drap giường trở đi nha!

Chú thích:

- Đức Vân Xã: một đoàn kịch nổi tiếng của Trung Quốc, chuyên về loại hình nghệ thuật được gọi là , giống như tấu hài bằng lời nói, có từ 1 đến 2 người, họ không diễn mà chỉ đứng nói chuyện với nhau để gây hài, tập trung vào lời thoại là chính.

21. Chương 21

Cuối cùng, dưới uy nghiêm của Cố Thanh Y, Giang Nguyên chỉ đành mua một cái drap giường màu vàng nhạt đơn giản, dù cho trong lòng vẫn hướng về tấm drap màu đỏ thắm hình uyên ương hí thủy kia.

Mà Cố Thanh Y vừa cùng Giang Nguyên thảo luận vấn đề drap giường xong, đang nói chuyện chờ Giang Nguyên ra khỏi siêu thị thì phát hiện hội nghị kết thúc. Cậu nhìn đồng hồ, phát hiện đã năm giờ chiều.

Ặc, trong hội nghị nói gì vậy? Cậu nhìn một đám người trẻ tuổi đang thu dọn tài liệu và sách bút của mình, nhú mày nhớ lại nhưng không nhớ được gì. Hy vọng về rồi không phải viết báo cáo, cậu nghĩ vậy rồi thuận theo dòng người đi ra ngoài.

Lần họp này toàn giáo viên trẻ, mọi người đều xa lạ, cũng không muốn nhiệt tình làm quen, cho nên tan họp ra ngoài ai cũng vui vẻ thoải mái, mỗi người đều chú tâm vào điện thoại của chính mình oán hận.

Cố Thanh Y vừa báo cho Giang Nguyên mình đã tan họp sắp về nhà, vừa theo dòng người chen chúc ra khỏi cửa.

Kỳ thật đa số đều là các cô giáo tới họp, cho nên Cố Thanh Y thân cao mét tám, đứng giữa một rừng giày cao gót thì vẫn khiến người ta chú ý vô cùng. La Hi đang vất vả tìm cách ra khỏi phòng họp thì thấy Cố Thanh Y ở phía xa xa. Cậu nhỏ giọng nói xin nhường đường, liền lợi dụng ưu thế người cao dáng dài chen đến chỗ Cố Thanh Y. Đang định vỗ vai Cố Thanh Y, thì lại không may giẫm phải giày của một cô giáo lớn tuổi bên cạnh. Dù bà đã đi giày cao, nhưng dáng người 1m55 vẫn không lọt vào trong mắt La Hi.

“Ngại quá ngại quá!” Nhìn bà tức giận tới trợn mắt, La Hi vội vàng nhỏ giọng xin lỗi, mắt to ngập nước, lúc cười lên còn hở ra một cái răng nanh.

“Thôi không sao.” Vị giáo viên già đầy gọng kính mảnh, sửa lại quần áo lắc đầu nói “Đi đi.”

Ai lại không thích thiếu niên cười lên giống như một đóa hướng dương chứ? Nhìn qua cũng chẳng lớn hơn cháu mình là mấy, thật khiến người ta thương.

“Cảm ơn ạ!” La Hi hơi cúi người, quay đầu chạy đi — vừa va phải cô giáo kia khiến cậu lại cách Cố Thanh Y xa một chút. La Hi đứng lại nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng Cố Thanh Y.

Công sức không phụ người.

Cố Thanh Y đang đứng ở trạm xe bus, thấy xe về nhà đang ở đến chỗ đèn xanh đèn đỏ thì vai bị người ta

vỗ một cái.

Ngạc nhiên xoay người lại, cậu thấy một người hai bước gộp thành một, áo khoác vắt trên vai, trên người chỉ mặc một cái áo phông đen, thở mạnh nói với mình “Thầy... Thầy Cố.” Lúc ngẩng lên, còn thấy mồ hôi giống như nước biển hỗn loạn trên trán.

“Thầy La.” Mắt thấy xe đã đến, Cố Thanh Y cười lấy lệ, liên tục quay đầu nhìn đường, nhưng một tay La Hi vẫn đang đặt trên vai cậu, cậu có muốn chạy cũng không chạy được.

“Ừ, ừ là tôi là tôi.” Chờ La Hi lấy lại được nhịp thở, xe bus đã đi mất dạng, Cố Thanh Y cũng chỉ đành bất đắc dĩ đứng đó duy trì nụ cười lễ nghi nhìn cậu ta, thấy cậu ta không nói gì nữa mới hơi nhướn mày ý bảo cậu ta tiếp tục.

“Cái đó.... Bên cạnh có quán cafe, tôi mời cậu một ly nhé.” La Hi rốt cuộc nói ra lời ghen trong hòng, cả mặt đỏ ửng, cười đến lông mày cũng ngập vẻ vui mừng.

Cậu có cảm giác, Cố Thanh Y là đồng loại.

Từ trước tới nay, La Hi theo đuổi người khác rất táo bạo. Một là do cậu có thể xác nhận đối phương là gay, hai là do, điều kiện của cậu khiến ít người có thể từ chối được. Cậu cũng rất cởi mở, anh thích tôi tôi thích anh chúng ta liền ở bên nhau, còn không thì lại là bạn.

Thế nhưng với Cố Thanh Y thì không giống thế.

Lúc cậu thấy ảnh chụp Cố Thanh Y thì nháy mắt liền giống như bị thần Cupid cầm mũi tên tình yêu bắn vào tim, ngứa ngứa, đau nhức. Tại sao lại có thể có một người đàn ông xinh đẹp nhưng không chói mắt như vậy cơ chứ!

Trong trận bóng rổ, cậu cuối cùng cũng được tiếp xúc với người thật, dưới sự cổ vũ của Lục Triếp và bạn bè chạy qua hơn nửa sân đấu, mở miệng làm quen, thế nhưng, có trời mới biết, lúc nói chuyện, chân cậu run như thế nào.

Tuy lần đó bị một tên ngốc to xác có phần đẹp trai cắt ngang, nhưng cậu đã lên kế hoạch cho lần gặp nhau tiếp theo, chỉ một giai đoạn tác chiến thôi cũng đã viết kín hai mặt giấy lớn, còn chăm chú hơn cả chép tư tưởng Mac Lenin ngày xưa. Thật không ngờ, hôm nay vừa thấy Cố Thanh Y nở nụ cười liền khiến cậu quên sạch những kế hoạch to lớn mình đã vạch ra, liếc nhau một cái thì tim giống như treo lên hòng luôn.

Con mắt màu trà, thật xinh đẹp.

Giống như viên thạch anh mẹ cậu vẫn cất kỹ, màu sắc ấm áp, tinh xảo, quý giá.

“Có...” Cố Thanh Y vừa nghĩ tới Giang Nguyên đầy miệng La Hi này La Hi nọ liền nhức đầu, liền mạng nghĩ ra một cái cớ từ chối.

“Không xa đâu! Thật đấy, một ly cafe thôi, được không?” La Hi hơi nhần mảy, ngược lên nhìn Cố Thanh Y, trông thật giống một cây cải thìa đáng thương.

“Được rồi.” Cố Thanh Y là điển hình của kiểu người ăn mềm không ăn cứng, một người thầy vừa thấy học sinh khóc lóc nói em rất cố gắng liền ngay cả một câu nặng lời cũng không nỡ nói, thì chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Đành để Giang Nguyên chờ thêm một lúc vậy.

La Hi thấy cậu đồng ý, hưng phấn đến mức đứng ngay đó, quay người bật nhảy lên, hai tay nắm lại ra trước ngực ra dấu chiến thắng xong mới xoay người hé ra nụ cười “Đi bên này.”

Quán cafe thật sự không sai, chính là chỗ Lục Triếp đề cử.

Ánh đèn trần ngập không gian ấm áp, trên mặt bàn có những đường vân giống như được làm từ gỗ, các vật trang trí màu xưa cũ được trang trí tùy ý, có bàn còn thấp một cây nến.

Thế nhưng nghĩ đến Giang Nguyên đang nấu cơm ở nhà, Cố Thanh Y lại không có tâm trạng để thưởng thức khung cảnh ưu nhã này.

La Hi gọi một cốc hot chocolate phủ bột cacao, cậu cũng tiện tay chỉ một cốc. Hai người ngồi đối diện nhau, có chút xấu hổ.

“Ừm...Thầy Cố.” La Hi đặt cốc xuống bàn, bên mép còn dính vụn cacao, lúc nói chuyện có chút buồn cười “Tôi muốn xin số điện thoại của cậu có được không?”

Cố Thanh Y dựa người vào sofa, vắt chéo chân, áo khoác đặt một bên. Cậu cầm cafe đặt trên đầu gối chân, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve miệng cốc, cả người giống như một con mèo biếng nhác. Cậu đang lo lắng nhìn dòng xe ngoài cửa, đột nhiên nghe thấy La Hi mở miệng, có chút kinh ngạc quay lại, nhưng rất nhanh đã bình thường lại “Được.”

La Hi chìa điện thoại ra, cậu nhập số của mình vào.

Điện thoại màu đen nằm giữa những ngón tay trắng nõn bị quay một cái, trả về cho chủ. Ngay lúc La Hi định vươn tay nhận lấy, Cố Thanh Y lại rút tay về, để lại hai tay La Hi lơ lửng giữa không trung. “Thật ra thì nên ít liên lạc một chút, vì vị kia nhà tôi, máu ghen tương đối nhiều.”

Nói xong, cậu đứng dậy, đặt di động lên bàn đẩy qua, vẻ mặt vẫn quy củ như cũ “Cảm ơn cafe của cậu.”

Lúc La Hi còn đang ngẩn ngơ, Cố Thanh Y đã cầm áo khoác, nhanh chóng đẩy cửa rời đi.

Gió lạnh thổi qua mặt La Hi, cũng khiến trái tim cậu tỉnh táo lại. Cố Thanh Y vừa nãy, thật sự là trêu ghẹo người ta mà...

Nhưng Cố Thanh Y lại không nghĩ vậy.

Bắt kịp xe, tâm tình cậu thật tốt. Cố Thanh Y đứng dựa vào cây cột gửi tin nhắn cho Giang Nguyên.

Chiều vừa nãy là chiều từ chối rất ý tứ của Giang Nguyên mà cậu đã được chứng kiến không ít lần. Nó vừa không thoát khỏi cấp bậc lễ nghĩa, vừa không khiến đối phương hy vọng, mà còn duy trì được quan hệ bạn bè, một khi quang minh chính đại tuyên cáo available như vậy, thường sẽ khiến đối phương lịch sự rút lui.

Cậu cảm thấy như vậy rất tốt.

Nhưng điều mà cậu trăm triệu lần không nghĩ tới chính là La Hi không quan tâm điều đó.

Có bạn trai? Sợ gì, chia ra là được!

Đây là người duy nhất từ trước đến giờ cậu ta muốn theo đuổi, có bỏ qua sĩ diện một chút cũng đâu có sao.

22. Chương 22

Lúc Cố Thanh Y mở cửa, liền liếc thấy Giang Nguyên đang đeo tạp dề ngủ gật trước bàn cơm. Đầu gật gật từng cái, mỗi lần gần sát xuống mặt bàn lại gian nan nâng lên một chút, xong lại dần dần thấp xuống.

Mười năm rồi, cái tư thế ngủ gật của học sinh trung học này vẫn không đổi chút nào.

Nhẹ nhàng đặt túi xuống, treo áo khoác cẩn thận xong, Cố Thanh Y mới đi vòng lên phía trước, thử độ ấm của thức ăn trên bàn trước, món nào nguội thì đem đi hâm nóng, mới quay lại vỗ nhẹ đỉnh đầu của Giang Nguyên “Bạn học Giang, tỉnh nào.”

Thật ra, lúc Giang Nguyên nghe thấy tiếng động đã tỉnh, nhưng do không thể chịu nổi cơn buồn ngủ mới lại mơ màng tiếp. Bị Cố Thanh Y gọi, anh mở đôi mắt đang khép hờ, phát hiện Cố Thanh Y đang ôm lấy mình, một tay đặt lên vai anh, tay kia thì nhẹ nhàng vuốt ve tóc anh.

Giang Nguyên theo bản năng đưa tay ôm lấy thắt lưng Cố Thanh Y “Về rồi à.”

Cố Thanh Y ở trên đỉnh đầu anh khẽ cười, khom lưng tì cằm lên đầu anh “Ừ, về rồi.”

“Ăn một chút đã, hôm nay mệt rồi thì ngủ sớm một chút.” Cố Thanh Y hôn lên tóc anh một cái, giúp anh cời tạp dề vắt lên lưng ghế, sau đó lấy bát dưa ngồi vào bên cạnh.

Không cần nói đến lịch trình tâm lý của Giang Nguyên, chỉ nói riêng đến hai hôm nay ở nhà dọn dẹp, rồi đi mua đồ làm cơm, hôm nay thì tới trường đưa cơm, thể lực tiêu hao cũng không nhỏ, mệt mỏi cũng là lẽ tất nhiên.

“Ừ, được.” Giang Nguyên kéo cái ghế lại gần Cố Thanh Y, nửa dựa vào người cậu, vừa tự mình ăn cơm vừa gấp đồ ăn cho Cố Thanh Y “Mình tự chọn cá mua về làm, vẫn là ăn ngon nhất.”

Cố Thanh Y gật đầu, món ăn Giang Nguyên nấu trước giờ đúng là ngon thật. Nghĩ nghĩ lại thấy nên khen một chút, cậu liền há miệng nhai nhai miếng cá Giang Nguyên gấp tới, chẹp chẹp miệng “Gấp mấy miếng nữa nào.”

Giang Nguyên từ trước đến nay không chịu được khen ngợi, thấy Cố Thanh Y híp mắt thích ăn, vui đến cả cổ cũng đỏ, vội vàng ngồi thẳng người bắt đầu gỡ cá. Cố Thanh Y chống cằm nhìn anh, cười cưng chiều.

Cơm xong, Cố Thanh Y đứng bên cạnh bồn rửa rửa bát, Giang Nguyên đứng cạnh pha nước mật ong, tự mình uống thử một hộp xong đưa tới bên mép Cố Thanh Y ý bảo cậu nếm “Ừm, được rồi!” Anh dùng cái thìa gõ gõ lên thành cốc, rồi như đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó “Vợ ơi, mai anh muốn về thành A một chuyến.”

Hôm nay sau khi quay lại, anh tra một ít thông tin về người tên Trì Uyên mà Phan Duy nói, lại tải Hà Sơn xuống chơi một lúc, cảm thấy người này dù sao cũng đáng để mình đến gặp một lần.

“Ừm, đi đi.” Cố Thanh Y vẩy vẩy cái bát đã rửa sạch trong tay để bọt nước rơi xuống bồn rửa, không mặn không nhạt nói một câu, một bộ giống như chuyện này có gì hay mà phải báo với em.

“Ừm, bây giờ tối anh ăn cơm xong, anh sẽ lập...”

“Quay về vội thế làm gì?” Cố Thanh Y nhíu mày “Buổi tối lái xe không an toàn, anh nhất định còn phải uống rượu, sáng hôm sau hãy về đi.” Vẩy vẩy đôi dưa cuối cùng xong, Cố Thanh Y rửa tay, vội lấy cái khăn bên cạnh lau khô.

Thật ra cậu chẳng nghĩ gì cả, nhưng lúc đi ra khỏi nhà bếp rồi, vẫn thấy Giang Nguyên đang bê cốc nước mật ong đứng đực ra, cậu mới ý thức được, con chó lớn Giang kia lại bắt đầu nghĩ đông nghĩ tây rồi.

Cốc nước trong tay Giang Nguyên hãy còn ấm, thế mà trong lòng lại nguội lạnh dần.

Vừa nãy không phải còn tốt sao, hôm nay không phải còn ôm mình xoa đầu mình sao!

Chẳng lẽ em ấy không luyến tiếc mình, muốn mình về sớm ư, chẳng lẽ em ấy không lo người nhà họ Giang đến tìm mình gây rối ư, chẳng lẽ không sợ mình uống nhiều ư, chẳng lẽ không lo mình bên ngoài tìm người khác ư ư ư?

Em vốn luôn... không nỡ để anh đi cơ mà. Vì sao bây giờ lại dứt khoát như thế... không bận tâm... như thế....

Cũng phải, dù sao mình cũng chỉ là một tên bạn trai cũ bị coi thường chạy đến tái hợp mà thôi....

“Đồ con heo nhà anh đó.” Cố Thanh Y bước vài bước quay về trước mặt Giang Nguyên, hung hăng kéo đầu anh xuống, cau mày hung dữ “Em không có ý gì khác đâu.”

Giang Nguyên cúi đầu nhìn cốc nước, không chịu ngẩng lên nhìn cậu.

Cậu lấy hai tay đỡ mặt anh lên, buộc Giang Nguyên đối diện với mình “Anh sẽ làm vậy ở ngoài sao?”

“Không.” Nhanh chóng lắc đầu, thiếu chút thì hất văng tay Cố Thanh Y.

“Vậy anh sẽ bị người ta làm vậy?”

“Không!” Giang Nguyên mở to mắt, tận lực chứng minh mình là một người bạn trai tràn đầy sức mạnh.

“Cho nên em còn gì để lo lắng nữa?” Cố Thanh Y mút mút môi trên Giang Nguyên “Hay là, anh sợ em làm vậy? Thật ra mai là cuối tuần, em đi đón anh nhé?”

Còn chưa nói xong, cậu đã thấp giọng bật cười, thân thể kề sát Giang Nguyên cùng nhau run lên.

Giang Nguyên kéo eo Cố Thanh Y, không ngừng đuối theo bờ môi cố ý tránh đi của cậu, hai người đứng đó chơi trò hôn hôn một chút rồi lại tránh ra, hôn hôn một chút rồi lại đuối theo.

“Ngày mai nhiều người, mẹ nó còn toàn là gay, không cho em đến được.” Anh phồng má thành một quả cầu to, mũi cọ cọ cái mũi cao thẳng của Cố Thanh Y, tình cờ còn cọ lên gương mặt nhăn nhui của cậu. Vợ anh lớn lên đẹp như vậy, lỡ như bị nhìn trúng thì làm sao bây giờ.

“Cất.” Cố Thanh Y cười cười, cuối cùng hôn lên chóp mũi Giang Nguyên một chút “Đi chuẩn bị một chút đi, em giúp anh sắp hành lý.”

Nói xong, cậu đẩy Giang Nguyên ra khỏi phòng bếp trước, còn mình đi phía sau. Bất đắc dĩ lắc lắc đầu,

cậu cảm giác như con đường an ủi trái tim yếu đuối của Giang Nguyên nhà mình còn dài lắm.

Lúc đại học, đương nhiên cậu không lỡ để anh đi. Khi ấy, cậu hãy còn ngây ngốc trong lối sống Ivory tower, mà Giang Nguyên thì đã bước chân vào xã hội, anh vừa đi, cậu liền lo lắng cả buổi, sợ anh uống nhiều hại thân, sợ anh theo người ta học cái xấu — xã hội đối với Cố Thanh Y khi ấy thật sự vẫn xa lắm.

[lối sống Ivory Tower: Live in an ivory tower = Lối sống thu mình lại để tránh gặp rắc rối hay thiệt thòi cho bản thân. Thường xảy ra ở giới trẻ còn đang học tập và sinh sống trong môi trường trường học.]

Nhưng bây giờ, chính cậu cũng đã là một người có tuổi, cảm thấy Giang Nguyên cũng sớm thành thực trưởng thành, công tác đối với hai người mà nói, cũng chỉ đơn giản là hai người xa nhau, không ngủ cùng một đêm mà thôi.

Đưa tay xoa xoa tóc Giang Nguyên, Cố Thanh Y cứng chiều mỉm cười.

Vốn đã không chứng chạc, bây giờ lại như càng ấu trĩ muốn chết!

“Hm?” Giang Nguyên cho rằng Cố Thanh Y gọi anh, nghiêng đầu qua.

“Ngày mai anh vuốt tóc lên đi, dùng keo vuốt tóc ấy.” Cố Thanh Y nhún vai “Như thế chắc đẹp trai lắm.”

!!!!

Thầy Lục sau khi đi coi thi về đang lao lực quá độ nằm trên sofa ôm Tiểu Bát xem phim thì nghe thấy một loạt tiếng đập cửa như thấy quỷ vang lên.

Lưu luyến liếc nhìn TV, lại tuyệt vọng nhìn ra cửa, cậu nhắm mắt lại giả điếc.

“Lục Triếp! Hừ!” Hiện tại không chỉ có tiếng đập cửa mà cả tiếng chuông khó nghe, tiếng người đáng ghét cũng truyền tới.

Chờ chút!

Ôi mẹ! Cậu kêu lên một tiếng đi ra mở cửa, cái đầu loạn như ổ gà nhìn người trước cửa quả nhiên không phải Cố Thanh Y hòa nhã thiện lương nhà đối diện.

Mà là lão già hung thần ác sát nhà Cố Thanh Y!

“Cậu có keo vuốt tóc không? Cho tôi mượn chút?” Giang Nguyên không hề vòng vo mà nghiêm mặt trực

tiếp vươn tay ra trước mặt Lục Triếp.

Hung cái gì chứ! Ông đây cũng có bạn trai có được không! Bạn trai ông đây còn là con lai! Siêu cao! Siêu đẹp! Siêu hung! Đợi anh ta về còn không đánh chết anh!!!!!!!

Đối mặt với Giang Nguyên, Lục Triếp âm thầm bắn ra vô số đạn máu, tức giận buông tay nắm cửa đi vào phòng tắm cạnh đó, ném ra một cái lọ tinh xảo dán mác nước ngoài “Này!”

Giang Nguyên đưa tay đỡ lấy cái lọ vừa vẽ một vòng parabol trên không trung, kéo lên khóe miệng “Cảm ơn nha!”

“Đi thông thả, không tiễn!” Đóng cửa cái rầm, Lục Triếp túi hờn cầm điện thoại nhấn một cái tin vượt qua biển khơi “Cận Kỳ Phần, em bị bắt nạt, bao giờ anh mới về, tất cả bọn họ đều bắt nạt em, anh mau về đánh họ giúp em đi hu hu hu hu hu hu, sao số em khổ thế cơ chứ, sao tự nhiên lại muốn yêu xa chứ a a a a...”

“Ngày mai, đón anh ở sân bay.”

“....A?”

“Chồng em về làm chỗ dựa cho em.”

Ở cửa nhà bên kia.

Cố Thanh Y ngồi trên sofa nói chuyện điện thoại với phụ huynh học sinh, cái gì mà phương pháp giáo dục, dạy dỗ tâm huyết, từng lời từng lời nói ra trôi chảy, nhưng thật ra tâm lại chẳng để ở đó.

Trong phòng tắm đối diện, Giang Nguyên đang khom người ghé sát vào cái gương kéo kéo tóc.

Một ít tóc mềm mại rủ trên trán bị vuốt lên thành một cái mái phồng phồng chỉnh tề, ngũ quan anh tuấn của Giang Nguyên liền hoàn toàn lộ ra dưới ánh đèn. Cái trán mịn màng sung mãn, hai hàng lông mày đậm mà thẳng, con mắt phía dưới ánh lên nét mê hoặc, bờ môi bị hơi nước trong nhà tắm hun đến đỏ hồng, giống như trái cây tươi ngon gọi người đến mua.

Nhìn theo luồng sáng kia chậm rãi đến gần rồi dừng lại trước mặt mình, Cố Thanh Y quyết định kết thúc cuộc gọi thảo luận về phương châm giáo dục vô nghĩ với phụ huynh học sinh, một tay giữ lấy cằm Giang Nguyên hôn lên.

Giang Nguyên lộ ra nụ cười thành công, tay vòng xuống dưới đầu gối Cố Thanh Y, không khó khăn gì mà ôm người bế lên.

(*) Chương 23 vốn là một chương H =))) Nhưng do viết vào đúng dịp năm mới nên tác giả không đăng theo truyện mà chỉ đăng weibo =))) Sau khi lật weibo của tác giả không thấy, t mới lò dò lên Tấn Giang, hóa ra tác giả chỉ đăng tải trong vòng mấy tiếng hay 1 ngày gì đó, nên chúng ta sẽ không có chương 23 đâu, mọi người xin hãy tự tưởng tượng =))) *khóc một dòng sông*

23. Chương 23

Nguồn nhảy chương mời các bạn đọc chương tiếp theo.

24. Chương 24

Đã lâu không , Cố Thanh Y một đêm này chẳng biết hôn mê bao nhiêu lần.

Hôm sau, lúc bị chuông điện thoại đánh thức thì đã thấy trên màn hình hiện thời gian là năm rưỡi chiều, cậu lười biếng ngồi dậy, mở điện thoại lên “Alo?”

Người vừa tỉnh, giọng còn hơi khàn khàn, mang theo tâm tình thỏa mãn, âm cuối hơi lên cao, khiêu khích Giang Nguyên ở đầu kia tinh thần rung động.

“Tỉnh đi thôi.” Anh hạ giọng, không để ý sự chế nhạo của Phan Duy, trốn vào một góc, cẩn thận dặn dò “Anh nấu chút cháo, hâm nóng ở trong bếp đó, đợi lát nữa em ăn một chút nhé. Không được uống cafe, cũng không được uống trà, không tối lại không ngủ được. À, đúng rồi, trong cháo anh cho thịt nạc với rau xanh rồi, em đừng ăn cái khác, cay hay mặn đều không tốt, ừm, biết chưa?”

“Biết rồi biết rồi.” Cố Thanh Y ngáp một cái, lười biếng “Anh buổi tối uống ít rượu thôi.”

“Anh biết rồi.” Giang Nguyên ghé người vào lan can trên ban công, cúi đầu nhìn xuống dưới, trong ánh mắt là sự dịu dàng khó phát hiện.

Trò chuyện thêm hai câu, Giang Nguyên liền giục Cố Thanh Y đi ăn cơm, còn mình đi chuẩn bị cho bữa cơm tối.

“Ừm, vậy cúp nha?” Cố Thanh Y kẹp di động bên vai, cầm một cái thìa ném thử cháo.

“Yêu em.” Giang Nguyên hôn hôn lên điện thoại, chờ Cố Thanh Y cúp máy.

Lúc quay lại phòng, Giang Nguyên thấy Phan Duy cả mặt đều treo lên cái dạng “ông nội cậu” mà nhìn

chăm chăm anh.

Giang Nguyên không chút khách khí vỗ mạnh lên vai anh ta, ghé lại nói “Sao thế?”

“Cậu đúng là có rơi mất não thì vẫn buồn nôn như trước thôi.” Phan Duy nổi lên một thân da gà, quay sang lắc đầu với Giang Nguyên.

Giang Nguyên nghe xong, vậy mà lại nở nụ cười, dương dương đắc ý he he hai tiếng, đút điện thoại vào túi quần “Đó là sự ân ái của bọn tôi.”

“Nhưng mà nói thật” Phan Duy đi đến cạnh cái tủ lạnh nhỏ, móc ra hai lon bia, mình mở một lon, còn một lon thì ném cho Giang Nguyên “Cậu bây giờ so với bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ trước đây tốt hơn nhiều lắm.”

Giang Nguyên của mấy năm trước, đâu có bộ dáng của một người đang sống?

Đừng nói đến tụ tập đàn đúm với bọn họ, ngay cả hoạt động giải trí bình thường còn không có. Nếu dùng lời của Phan Duy để nói, thì chính là, đến cả ông nội anh còn thì thoảng về lại trường cũ nghe giảng, nhưng Giang Nguyên thì lại hoàn toàn từ bỏ phản kháng. Phàm là chuyện trong công ty, đều tự thân đi làm, người khác trên dưới trong ngoài phải có đến năm sáu trợ lý, còn anh thì chỉ mời duy nhất một người là Linda về giúp mình một ít, còn đâu đều là tự thân ra mặt.

Khi đó, Giang Nguyên sợ nhất không phải là công việc, mà là không có công việc.

Phan Duy còn nhớ rõ, có một năm, Giang thị vừa kết thúc một dự án trước Quốc Khánh, tạm thời hết việc, kết hợp với ngày lễ thì vừa hay được nghỉ một kì nghỉ dài khoảng mười lăm ngày, anh khi ấy cả ngày rảnh rỗi liền muốn đến kéo Giang Nguyên vất vả đi chơi.

Giang Nguyên ở một mình, trong nhà vắng ngắt, rõ ràng thời tiết rất nóng, nhưng vừa bước vào nhà Giang Nguyên, Phan Duy liền thấy cả người lạnh run. Căn phòng rất lớn, nội thất bày đặt giống như y bản mẫu, phòng bếp không có nhân khí, còn Giang Nguyên thì mặc quần áo nằm trên sofa, tay rũ xuống, chân gập lên, hôn mê, bên cạnh đặt một chai nước còn hơn nửa.

Nếu không phải anh còn thở phì phò, Phan Duy thiếu chút nữa thì cho rằng đây là hiện trường giết người.

Vừa đánh thức người dậy, thì câu đầu tiên nghe được lại là “Công ty có chuyện à?”

Chuyện con mẹ cậu!

Phan Duy xoay người xách anh đi rửa mặt, chờ cho đẹp được cái vẻ ngoài luộm thuộm mới lại túm người đi ăn một bữa cơm. Một người vốn dĩ có thể xử lí hết cả một bàn tôm hùm và hai lon bia, bây giờ lại mất

gần tiếng đồng hồ chỉ để ăn một tảng thịt bò to bằng bàn tay.

Ngày đó, người trong nhà hàng rất đông, thế nhưng bọn họ quen thân với ông chủ, nên được ngồi ở khu vực tư nhân, không cần vội, anh đành bất đắc dĩ ngồi đợi Giang Nguyên ăn xong. Kết quả lúc hai người xuống nhà, lại đụng ngay một đôi đồng tính đang cầu hôn, người quý trên mặt đất lấp bắp cả ngày cũng không thành được một câu, nhưng người đang đứng vẫn mặt đầm nước mắt, giật lấy nhẫn đeo lên, sau đó nắm lấy người kia hôn lên.

Mọi người xung quanh ồn ào, Phan Duy sợ đến không dám quay đầu sang.

Giang Nguyên đứng cạnh anh, trên mặt không có biểu tình gì, chỉ nhanh chóng xuyên qua đám người.

Ngày đó, hai người đi dọc theo bờ sông tản bộ, anh Giang Nguyên thiếu chút nữa thì ngã luôn xuống sông.

Nhìn Giang Nguyên hiện tại lộ ra vẻ vui tươi hoạt bát, đậm mùi yêu đương khiến người ghen tị, Phan Duy ngược lại cảm thấy, quên đi cũng tốt.

“Cắt.” Giang Nguyên cười cười, chạm lon với anh, chun mũi nhún vai.

Có thể ngã một lần này, đúng là đời trước đã tích đủ đức.

Sáu giờ mười lăm phút, hai người xuống dưới nhà.

Vốn dĩ hẹn nhóm người Trì Uyên bảy giờ, nhưng sau khi Phan Duy nhận điện thoại lại đột nhiên nói bọn họ đã tới, còn dẫn theo trẻ con.

Giang Nguyên hơi hiếu kì, lúc ở trong nhà hàng đợi người liên nghĩ, hai người đàn ông nuôi hai đứa trẻ, cuộc sống sẽ như thế nào?

“Ui da!” Vừa nghĩ, Giang Nguyên đã nghe thấy một tiếng động nhỏ ở phía sau.

Phan Duy đang ra ngoài gọi món, trong phòng chỉ còn mình anh, anh nghi ngờ quay người lại, liền thấy một bé trai mặc áo khoác bò sữa đang ngã úp sấp trên mặt thảm, đôi mắt to phản chiếu ánh đèn thủy tinh trong phòng chớp chớp, lấp lánh tỏa sáng.

Có lẽ là lúc gõ cửa bị ngã, Giang Nguyên bước nhanh đến bế nhóc lên, nhẹ nhàng phủi bụi trên người nhóc “Ngã có đau không?”

“Không ạ!” Tên nhóc này là con lai, rất đẹp, cái mặt béo béo nhưng cằm vẫn thon, cả khuôn mặt nhuộm một màu hồng khỏe mạnh, giống như một cái bánh bao vừa ra lò.

đứa nhỏ xuống nhưng lại bị nhóc nắm chặt quần áo, chỉ đành tiếp tục chiều nhóc mà ôm lấy.

“Ngại quá.” Tri Uyên vừa vào cửa liền cởi áo khoác “Vốn định về nhà thay quần áo thôi, ai ngờ tên nhóc này lại cứ ần vạ đòi theo.”

Hôm nay anh vốn định đưa Thẩm Quyên và bọn nhỏ đi chụp ảnh xong rồi về, sau đó mới ra ngoài xã giao, biết đâu được là đi đến nửa đường cái tên nhóc Đâu Đâu này lại một mực đòi đi theo để gặp chú đẹp trai kia.

Đẹp đẹp đẹp, đẹp cái rắm ý! Tri Uyên đột nhiên cảm thấy hối hận vì đã cho nhóc xem ảnh chụp của Giang Nguyên, tên nhóc này từ nhỏ đã thích những thứ đẹp đẽ, từ các cô bé xinh đẹp ở nhà trẻ cho tới anh trai mình cho tới các cô đi chú bác đi qua đường, một người cũng không tha.

Thế nhưng, Giang Nguyên này đúng là đẹp thật, áo sơ mi màu xanh ngọc và áo vest đen, cúc áo cũng là màu xanh nước biển, cả người cao ngất anh khí, lúc cười lại mang theo nét dịu dàng.

Lúc Phan Duy và Thẩm Quyên vừa nói chuyện vừa đi tới, đã nhìn thấy hai lớn một nhỏ đang vui vẻ nói chuyện trong phòng. Đâu Đâu ngồi giữa hai người, quay sang phải được đút một ngụm trà sữa nóng, quay sang phải lại được đút một miếng bánh crepe chocolate, vô cùng hạnh phúc

Phan Duy lắc đầu, cảm thấy khung cảnh trước mắt này mà dùng để bàn chuyện làm ăn thì có vẻ quá hòa nhã rồi.

Thẩm Quyên ở một bên lại không buồn để ý, nhẹ nhàng nở nụ cười, lắc đầu dắt theo một bé trai khác “Tiểu Nhượng, con đi trông em đi.”

Một cậu bé mặc tây trang màu xám bạc nghiêm chỉnh giống cha mình, nghe vậy gật gật đầu, đi tới giữa phòng, lạnh lùng kéo Đâu Đâu ra khỏi cái ghế, ép nhóc đứng thẳng người “Thẩm Khiêm Chi, em lại chạy ra ngoài làm chuyện xấu hổ nữa sao!”

Hai cái tay nho nhỏ của Đâu Đâu lo lắng kéo kéo góc áo bò sữa, cúi đầu đứng một bên không nói lời nào.

Thẩm Quyên nhìn Đâu Đâu cuối cùng cũng chịu ngoan ngoãn, mới đi đến trước xoa đầu hai đứa trẻ, bảo bọn chúng đi cạnh mình, còn mình thì bắt tay với Giang Nguyên vừa đứng lên “Thẩm Quyên, người yêu của Tri Uyên.”

25. Chương 25

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu, mọi người cùng nhau ngồi xuống.

Hai đứa bé ngồi xen kẽ cạnh hai người ba, Đâu Đâu thì ngồi giữa Thẩm Quyện và Giang Nguyên, còn Tiểu Nhượng thì ngồi giữa Trì Uyên và Phan Duy.

Bàn rất lớn, nhưng sáu người ngồi, lại không lộ ra chút trống trải nào.

Phục vụ bắt đầu đưa món lên, Phan Duy nói chuyện về giới giải trí với Trì Uyên, nói đến lửa cháy ngàn ngọn, Giang Nguyên thì chậm rãi uống trà bàn chuyện làm ăn với Thẩm Quyện, cũng rất hài hòa.

Thẩm Quyện mang đến cho một cảm giác thật thoải mái, nhẹ nhàng mà bình thản, một chút cũng không có vẻ kiêu căng của kẻ bề trên, lúc nói đến con cái và người yêu, trong mắt còn hiện lên sự cứng chiều và bao dung. Vừa qua tuổi ba mươi, trên vai gánh lấy trách nhiệm của cả một công ty lớn, nhưng trên người lại không nhìn thấy chút áp lực cuộc sống nào, thản nhiên, cởi mở, cuộc sống hạnh phúc không gì sánh được.

Hai đứa nhỏ, một tên Thẩm Khiêm Chi, một tên Trì Nhượng, không tranh không đoạt không kiêu không nóng, thật tốt.

Anh ước ao nhìn một nhà người ta, cúi đầu cười khẽ — anh và Cố Thanh Y, cũng sẽ hạnh phúc như vậy.

Mấy người đều không mở miệng nói chuyện làm ăn, trên bàn cơm chỉ tán dóc mấy chuyện phiếm, đều tốt nghiệp từ đại học A cho nên càng nói càng thân thiết, nói đến giảng viên già trong trường, lại nói đến những chuyện lí thú mới phát sinh gần đây trong thành, nói đến nói đi, liền một mạch đến tận lúc ăn xong món tráng miệng.

“Chuyện kia, là như vậy.” Trì Uyên đưa giấy cho Tiểu Nhượng, ý bảo cậu bé lau miệng, bản thân thì nhìn Giang Nguyên cười cười “Tôi gần đây muốn làm một trang mua bán trên mạng, nhưng do lập nghiệp từ lĩnh vực trò chơi cho nên có chút mới lạ với lĩnh vực này. Nghe Phan Duy nói, lúc học đại học, cậu đã từng tham gia một hạng mục như vậy, tôi cảm thấy trang web cậu làm rất đẹp, cho nên nói với Phan Duy, muốn tìm cậu hợp tác.”

Lúc Trì Uyên nói chuyện có thói quen mỉm cười, ngữ điệu cũng thoải mái, giống như đang tìm bạn bè giúp đỡ.

Giang Nguyên gật đầu, ôm lấy Đâu Đâu đang quấn chặt lấy mình, học theo Tiểu Nhượng lau lau miệng, cười nói “Được.”

Lúc trước, anh đã tìm hiểu qua mọi thứ về Zic và Trì Uyên, vừa nhìn liền biết vụ hợp tác này chính là vận lớn của bản thân. Vốn lo ngại chuyện có nội tình, lúc đến gặp mặt còn cảm thấy hơi thấp thỏm, thế nhưng khi thấy người một nhà bọn họ rồi lại cảm thấy mình nghĩ nhiều quá.

“Vay qua một thời gian ngắn, chúng ta lại hẹn một cái hẹn chính thức.” Thẩm Quyện lấy tay thử độ ấm của sữa một chút mới đưa sang cho Trì Uyên “Hợp đồng và bản thỏa thuận gì đó thì phải kí trước, nếu không đợi lúc Giang thị tới cướp người sẽ không hay.”

Giang Nguyên hơi hé miệng, kinh ngạc nhưng lại vui mừng. Thu lại tâm tình, gật gật đầu, tiếng nói có chút kiềm chế “Được.”

“A, chú đừng khóc mà.” Đâu Đâu vừa quay người muốn dứt đồ tráng miệng cho Giang Nguyên, thấy vành mắt anh hồng hồng, còn tưởng anh bị bắt nạt, dẫm cái chân nhỏ nhỏ lên đùi Giang Nguyên, ôm lấy cổ anh dỗ dành “Ba ba con đáng ghét lắm, đến con còn bị bắt nạt mà! Đừng khóc nha, ngoan, con lấy bánh pudding của con tặng cho chú có được không, chú nhìn này, ăn một miếng, nỗi buồn sẽ bay hết sạch!”

Tên nhóc trắng nõn chà lau gương mặt Giang Nguyên, ngón tay dài nhưng tròn vo, móng tay được cắt ngắn sạch sẽ.

Giang Nguyên không nhịn được cười, gật đầu “Ừm, vậy con dứt chú nhé.”

Nghe vậy, Thẩm Quyên và Trì Uyên đều sửng sốt, Phan Duy ngồi đối diện xấu hổ che mặt.

Mẹ nó, bản tính của con chó lớn Giang lại sắp bại lộ rồi! Cái tên chó đội lốt người kia không thể duy trì hình tượng người thành công trong giới kinh doanh được một chút hay sao!!

Trì Uyên nhìn Đâu Đâu cẩn thận xúc lấy một thìa bánh pudding, bánh pudding trơn mềm khẽ lay động, cuối cùng bị đưa vào trong cái miệng đang há ra của Giang Nguyên.

Trì Uyên túm lấy ngực áo bên trái, vẻ mặt đau lòng nhìn sang Thẩm Quyên “Cho tới giờ nó còn chưa dứt cho em lần nào.”

Bạn nhỏ Thẩm Đâu Đâu, lần thứ hai giao lưu với Giang Nguyên, liên triệt để yêu thích ông chú này, ngay cả việc bắt nạt ba mình cũng không cần.

Về phần tại sao, chỉ có trời mới biết! Có lẽ là nhìn chán hai ông bố đẹp trai nhà mình rồi nên muốn chuyển sang... một nhà khác chẳng?

“Thẩm Khiêm Chi, đi xuống.” Trì Nhược ngồi đối diện không lạnh không nóng nói một câu, ngay cả mắt cũng chưa thèm ngẩng lên, từ tốn dùng giấy lau tay.

Giang Nguyên tò mò liếc Đâu Đâu một cái, phát hiện mặt của bánh bao nhanh chóng phồng lên, giống như đang đấu tranh tư tưởng, sau đó thì ngoan ngoãn bỏ xuống, đứng ở bên cạnh ngoan ngoãn nắm vạt áo.

Trì Nhược buông tờ giấy xuống, nhìn thấy cái chân béo trắng của Đâu Đâu khó chịu ngo nguẩy trên nền đất, khẽ chau đôi lông mày đẹp, chính mình xuống khỏi ghế, đi tới nhặt giày của Đâu Đâu lên, bán quỳ đi vào cho nhóc.

Đâu Đâu hình như rất sợ anh trai, run rẩy đứng im, lúc bị anh trai nắm lấy mắt cá chân, nước mắt còn

thiếu chút là rớt ra.

Thắm Quyên nhấp một ngụm trà, bình tĩnh cười nói với Giang Nguyên “Trong nhà chúng tôi, Trì Nhược là to nhất!”

Giang Nguyên gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Đứa bé này lớn lên giống như một bông hoa cao ngạo vậy, cao y hệt một ngọn Himalaya.

“Hai đứa bé này bao nhiêu tuổi?” Giang Nguyên vô thức gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn, giống như có điều suy nghĩ.

Trì Uyên nghiêng đầu tính một chút “Năm tuổi rưỡi.”

“Lão Giang, cậu như vậy là muốn tính toán rồi à.” Phan Duy vừa nhìn bản mặt của Giang Nguyên là biết anh nghĩ gì, nhướn mày mỉm cười.

“Ừm.” Giang Nguyên rất thoải mái thừa nhận, nhún nhún vai “Muốn có một cô nhóc giống Cố Thanh Y...”

Lúc một nhà Trì Uyên rời khỏi khách sạn đã là đêm muộn. Đâu Đâu ghé vào trong lòng Giang Nguyên ngủ vù vù, bị Thắm Quyên ôm lấy thì đột nhiên tỉnh giấc, hai tay túm chặt Giang Nguyên không buông, đến cả anh trai đến khuyên cũng không được, đã nhận định Giang Nguyên rồi thì nhất định phải ngủ Giang Nguyên, à không, là ngủ với Giang Nguyên.

Trì Uyên cũng dễ tính, phát tay “Nếu không phiền thì cậu giúp chúng tôi trông nó một tối nhé.”

Thế là hôm nay, khi Cố Thanh Y vừa uống sữa vừa nhìn Giang Nguyên ở màn hình bên kia, ngoài ý muốn nhìn thấy một khối nhỏ trùm chăn bên cạnh Giang Nguyên.

“Sao vậy, khách sạn còn cung cấp dịch vụ đặc biệt à?” Cậu cười, đá lông nheo, đùa giỡn nói.

“Hừm, sao em không có tí nghi ngờ nào hết vậy.” Giang Nguyên mếu máo tủi thân, dùng ngón tay che khuất camera, giọng nói mang theo ý cười mà đếm ngược “Ba! Hai! Một ——”

“Surprise!”

Trong màn hình nhảy ra hai cái đầu to đùng, không cần nói gì cũng dọa Cố Thanh Y sợ đến sắc mặt một cái, chờ nuốt ngụm sữa xuống xong lau lau khóe miệng, cậu mới hé miệng, ý cười lan dần “Trời ạ.”

“Đây là con trai của Trì Uyên, chính là người hôm nay hợp tác với anh đó, tên nhóc này vừa gặp anh đã thích.” Giang Nguyên cẩn thận cuốn chặt tên nhóc chỉ mặc mỗi cái áo phong hình bò sữa, ôm vào lòng mình, xoa xoa cái đầu tóc xoăn nhỏ, cúi đầu nói “Giới thiệu cho em đó.”

“Ba Cố!” Đâu Đâu không chút do dự, nằm sấp xuống, ôm lấy ipad, tặng Cố Thanh Y một cái kiss vang dội.

Cái phong nền Giang Nguyên lúc này cũng khó tránh khỏi sợ hãi, mẹ ơi, nhanh như vậy đã nhận cha rồi sao? Lúc Trì Uyên đưa quần áo của nhóc cho anh còn nói đùa để nhóc nhận một người cha nuôi, vậy mà tên nhóc này chưa gì đã tự mình gọi rồi. Giang Nguyên nhớ lúc ăn cơm có nói ra tên của Cố Thanh Y, không ngờ nhóc lại nhớ kĩ.

Thông minh quá, ôi, sao không phải con cái nhà mình cơ chứ! Anh không thêm để ý Đâu Đâu đang tức giận vì bị cắt ngang cuộc nói chuyện, nâng mặt nhóc lên xoa xoa “Ôi trời ạ, con đúng là dễ thương mà, con chắc là thiên sứ rồi, mau gọi ba ba đi, con thích gì mai ba dẫn con đi mua.”

“Con thích ba Giang với ba Cố lắm!” Đâu Đâu giơ một ngón tay, híp mắt lộ ra một hàm răng trắng tròn.

Giang Nguyên nhìn ánh mắt kinh hỉ nhưng đầy cưng chiều của Cố Thanh Y, chỉ biết đứa bé này sau này chắc chắn là con nuôi nhà mình rồi.

26. Chương 26

Cố Thanh Y cũng rất thích Đâu Đâu, chơi với nhóc đến tận khi cốc sữa trên tay mình nguội lạnh mới phát hiện thời gian không còn sớm. Kêu Giang Nguyên đi hâm nóng sữa cho Đâu Đâu, đừng để nhóc trước khi đi ngủ tinh thần quá hưng phấn như vậy. Cách một cái màn hình hôn tạm biệt Đâu Đâu xong, cậu mới tắt màn máy.

Quay lại nhìn không khí đột nhiên quanh quẽ, cậu thậm chí bắt đầu cảm thấy có chút không quen.

Sướng thì dễ mà khổ thì khó.

Không hiểu sao lại tự nhiên nghĩ tới những lời này, cậu bê cốc ngồi góc ra một lúc, lắc lắc đầu, cảm thấy mình quả là suy nghĩ lung tung, đứng dậy đến phòng bếp rửa cốc, úp lên cạnh chiếc cốc mới mua trên kệ. Nhìn nước theo thành cốc trượt xuống, tay Cố Thanh Y còn đang ngâm trong nước, cả người đã lại ngẩn ra.

Đợi đến lúc giặt mình tắt nước đi, thì tay cậu đã lạnh như băng. Đặt tay trước miệng hà hơi, cậu xoa xoa tay, tiếp tục ngồi chỉnh lí báo cáo của buổi họp chiều qua. Ngón tay đặt trên bàn phím, lại nhìn nhìn điện thoại, cuối cùng mở ipad, gửi một dấu chấm qua cho Giang Nguyên.

Dù sao tổ trưởng cũng không giục báo cáo, mình cũng không biết viết gì, vậy tranh thủ giải quyết vấn đề cá nhân, yêu đương hẹn hò một chút cũng được ha?

Giang Nguyên bên kia rất nhanh đã nhấn lại, âm báo QQ khiến Cố Thanh Y đang cố gắng tìm một cái cớ để trốn việc giặt mình. Cậu tắt máy tính, tháo ipad ra rồi đi vào phòng ngủ trùm chăn, mở khung chat ra nói chuyện với Giang Nguyên.

— Sao lại còn không nghe lời bằng Đâu Đâu thế này, ngoan, ngủ đi.

Cố Thanh Y tắt đèn cuộn tròn trong chăn, ánh sáng duy nhất trong phòng chính là ánh sáng huỳnh quang phát ra từ điện thoại, cậu nhìn mấy chữ vừa nhảy ra, đột nhiên có cảm giác như hai mươi tám cái tuổi đầu rồi mới được thể nghiệm qua việc trốn trong chăn nhắn tin cho bạn trai.

Ngẫm lại đúng là có chút kích thích thật!

QQ của Giang Nguyên là do cậu hai ngày trước, lấy máy của cả hai add nhau, hình đại diện là một khuôn mặt nhìn nghiêng. Ánh đen trắng. Lúc Cố Thanh Y nhìn qua còn cảm thấy quen mắt, sau nhìn kĩ thì lại càng quen hơn, cậu chạy vào nhà vệ sinh soi mặt mình trong gương, mới xác định được khuôn mặt có đường cong vô cùng xinh đẹp kia chính là mình!

Cũng không biết anh chụp lúc nào, nhưng vì nó đẹp nên quyết định tha cho anh.

Cố Thanh Y đắm đắm cái hình đầu mình, cười cười, nhủ thầm một lát nữa mình cũng đổi.

— Sao vậy, ngủ thật rồi à?

Giang Nguyên bên kia đợi mãi không thấy cậu nhấn lại, lại nhấn tới một câu.

Cố Thanh Y nằm trong chăn thấy hơi lạnh, giật giật ngón tay trả lời

— Không, vừa nhớ anh.

Cậu đơn giản nói, nhưng Giang Nguyên lại giống như bị sét đánh, mở to mắt nhìn chằm chằm màn hình một lúc lâu, máu trong người sục sục sôi trào, găm thét dâng lên đỉnh đầu. Anh bật người một cái nhảy xuống giường, ôm Đâu Đâu ra giữa giường để tránh nhóc lăn ngã, chính mình khoác áo bước ra ngoài ban công, gọi điện cho Cố Thanh Y.

Nghe thấy tiếng Cố Thanh Y ừ một tiếng nhận điện, Giang Nguyên cảm thấy mình sắp không kìm nổi máu huyết sôi trào trong người mình nữa rồi.

Anh nắm di động, trực tiếp ngồi xuống góc tường ngắm cảnh đêm, thấp giọng đáp lại Cố Thanh Y một tiếng ừ đầy ý tứ.

“Hôm nay thuận lợi không?” Cố Thanh Y kéo khoe miệng, lộ ra mỉm cười chính mình cũng không biết, lấy chăn trùm kín đầu, hỏi Giang Nguyên.

“Tất cả đều tốt.” Giang Nguyên tựa vào cánh cửa thủy tinh sát đất, lúc nói chuyện phả ra một hơi khí trắng “Người một nhà Đâu Đâu ai cũng tốt, rất thú vị.” Khi anh nói chuyện, nhớ lại khung cảnh một nhà hạnh phúc mỹ mãn kia, ngữ khí không khỏi mang theo chút hâm mộ cực kì.

Cố Thanh Y sao không biết trong đầu Giang Nguyên có gì, nhưng cậu vẫn muốn trêu anh một chút. Cậu xoay người, đổi một tư thế thoải mái hơn, nhỏ giọng nói “Thật ra bây giờ chúng ta cũng hai tám tuổi rồi, muốn một đứa trẻ cũng rất hợp lí, anh nói đúng không? Dù sao em cũng rảnh chăm nhóc, anh đi công tác, em vừa hay vẫn còn một cái gối ôm ấm áp...”

Giang Nguyên bên kia đã sớm cười thành tiếng, nhưng anh vẫn lo lắng “Buổi tối em ngủ có lạnh không? Hôm trước anh thấy trong tủ có một cái chăn nhỏ, em đừng ngại ra ngoài lấy, bị cảm thì làm sao! Bị cảm sẽ không sinh cho em đâu!”

.....

Bên Cố Thanh Y sột soạt một chút, có lẽ là xuống giường đi lấy chăn, chờ lúc quay lại ư gọi Giang Nguyên một tiếng, đã là vài phút sau.

Hai người lại tiếp tục chủ đề “Thế em không cảm thì anh sinh cho em hả?”

“Sinh sinh sinh, đến lúc đó, anh mỗi ngày đều vác cái bụng to đi làm, gặp ai cũng nói anh muốn sinh cho bạn nhỏ Cố nhà chúng ta một đứa trẻ, để bọn họ biết đường mà chuẩn bị lì xì cho lễ đầy tháng, lễ đầy tuổi... Con chúng ta vừa sinh ra sẽ là một quý bà giàu có luôn.”

“Sao anh biết là con gái chứ.” Giọng Cố Thanh Y buồn bực, lại có chút ý cười “Con trai cũng tốt mà.” Đứa nhỏ kia sẽ khỏe mạnh, khẩu khí giống Giang Nguyên, nhất định sẽ rất vui.

Giang Nguyên quay đầu, xuyên qua cửa thủy tinh nhìn Đâu Đâu đang ôm gối đầu ngủ ngon lành, mặc dù biết Cố Thanh Y không nhìn thấy nhưng vẫn gật gật đầu, giọng nói dịu dàng đến chảy nước “Đều tốt, trai gái đều tốt.”

Chỉ cần là ở bên nhau, cái gì cũng tốt.

Lôi kéo Cố Thanh Y không biết xấu hổ mà nói lời yêu thương, mãi sau Giang Nguyên mới chịu chấp nhận cho Cố Thanh Y đã không chịu nổi từ lâu cúp máy. Anh cảm thấy Cố Thanh Y sau khi thấy Đâu Đâu tâm tình rất tốt, đêm hôm khuya khoắt hãy còn hòa trò đùa của anh.

Đợi khi sự nghiệp của mình ổn định, liền nuôi một đứa thôi.

Anh ghé vào cửa hóng gió đêm, lưu luyến nở nụ cười.

Lúc kim đồng hồ chỉ đúng mười hai giờ đêm, Giang Nguyên mới nhìn đồng hồ, chuẩn bị quay về phòng ngủ. Đi lại ngoài ban công xác định cửa sổ đã đóng hết, anh mới quay lại chỗ cũ, cầm điện thoại quay về phòng.

Lúc xoay người, thị lực phi công của anh lại bắt được một bóng dáng quen thuộc.

Có điểm nghi ngờ, anh đặt điện thoại xuống chiếc bàn nhỏ, chính mình tựa vào cây cột bên cạnh, nghiêng người quan sát động tĩnh phía dưới. Ban đêm, người bên ngoài khách sạn không nhiều lắm, phòng của anh vừa hay hướng ra cửa chính, ngay chỗ đài phun nước trước cửa. Căn phòng không quá cao, anh có thể nhìn rõ chuyện đang xảy ra ở dưới cửa khách sạn.

Một chiếc Cadillac màu đen im lặng đỗ lại chỗ tiếp khách, bên cạnh xe là một người đàn ông Giang Nguyên vô cùng quen thuộc.

“Chú Liễu?” Giang Nguyên chau mày, có chút nghi ngờ.

Cũng không thể trách anh miễn cảm, chỉ là sau khi nghe Cố Thanh Y kể lại chuyện của bọn họ, trong anh luôn tồn tại địch ý với nhân vật máu chốt này.

Liễu Trí là trợ lý của cha anh, cũng là người khi ấy tìm anh về sau khi bác anh mất, và ông ta cũng là người đã đồng ý với anh sẽ chăm sóc Cố Thanh Y thật tốt.

Lạnh lùng nhìn người đàn ông phía dưới phát tay về nơi nào đó, Giang Nguyên càng cảm thấy nghi ngờ.

Một người năm mươi mấy tuổi, đêm khuya xuất hiện trước cửa khách sạn, còn mặc một thân chính trang, cho dù có giải thích thế nào thì có vẻ như cũng không giống với chuyện mà một người nho nhã như chú Liễu của anh có thể làm ra.

Thật không ngờ, chuyện phát sinh sau đó lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của anh — Người đàn bà xinh đẹp ưu nhã đang cất bước đến cạnh chú Liễu kia, nhìn từ góc độ nào, cũng thật giống mẹ mình!

Đợi khi hai người họ đối mặt xoay người lại, thì Giang Nguyên càng vững tin hơn.

Đó chính là mẹ mình, là phu nhân của giám đốc trước trước trước đây, là mẹ của giám đốc trước, cũng chính là mình, không sai!

27. Chương 27

Hai người phía dưới cùng nhau lên xe, rất nhanh đã biến mất trong bóng đêm.

Giang Nguyên đứng nguyên tại chỗ, trên mặt xuất hiện biểu tình vừa mê man vừa phẫn nộ.

Anh đột nhiên căm ghét thị lực của mình, nghĩ nếu như không nhìn được xa như vậy, bây giờ anh vẫn có thể tiếp tục ôm tâm tình ngọt ngào và hoàn mỹ như Cố Thanh Y, lên giường đắp cái bánh bao nhỏ dễ thương Đâu Đâu ngủ một giấc.

Chậm chạp chống tay lên cái cột bên cạnh, anh ngồi vào chiếc ghế sofa, cả người rơi vào một khoảng không không biết phải làm sao.

Từ khi anh tỉnh lại đến bây giờ, tất cả đều tốt, thậm chí, anh còn có cảm giác như mình chưa từng mất đi bốn năm kí ức. Bạn thân Phan Duy tận tâm giúp đỡ anh, người yêu Cố Thanh Y vẫn mỉm cười ở bên cạnh anh, rồi cả cơ hội hợp tác hiếm có. Vừa nãy, anh với Cố Thanh Y còn đang tính đến việc muốn nuôi một đứa trẻ.

Nhưng lúc này nhớ lại, bản thân mình đã không chú ý đến.. hướng đi của nhà họ Giang.

Anh hoàn toàn không nhớ một chút gì về Giang thị, Linda và Phan Duy giúp anh tìm được ít tư liệu, anh vội vã xem qua xong cũng chẳng nhớ ra được cái gì.

Anh đã nghĩ hay cứ quên đi, coi như chuyện ấy chưa từng xảy ra, giống như mình chỉ vừa tốt nghiệp đại học, cùng Cố Thanh Y bắt đầu một cuộc sống mới.

Chỉ tiếc, loại chuyện trời toại lòng người này, tỉ lệ xảy ra thật sự quá thấp!

Châm một liều thuốc, ngồi trên ban công, anh ôm lấy áo khoác, thở dài. Trong nháy mắt lại nhớ lại cái đêm ngồi trước cửa nhà Cố Thanh Y, lạnh lẽo, thảm hại. Vô thức mở điện thoại, ngón tay Giang Nguyên dừng lại trên tên của Cố Thanh Y, nhìn cái hình đại diện bị anh chụp được trong danh bạ, do dự một lúc lâu, mới buông xuống, khóa máy lại.

Tĩnh một tiếng, ở ngoài ban công vắng lặng, phá lệ rõ ràng. Giang Nguyên thở dài, hai ngón kẹp lấy liều thuốc, khuỷu tay chống lên đầu gối, cúi đầu xuống.

Một đêm mất ngủ.

Ngồi đến tận khi bên trời ửng lên ánh sáng màu trắng, Giang Nguyên mới nhẹ nhàng thu dọn sạch sẽ ban công, không muốn để Đâu Đâu ngủ thấy mùi thuốc lá. Anh vào nhà tắm tỉ mỉ tắm rửa một lần, tắm xong còn xịt chút nước hoa. Nước hoa này là do Linda đưa tới cùng quần áo của anh hai hôm trước, lúc đó, Cố Thanh y ngủ thấy thích, liền đặt trên bàn, lúc dọn hành lí cho anh thì thuận tay để vào.

“Ba Giang.”

Tên nhóc trên giường đã tỉnh, áo phông cuộn lên đến ngực lộ ra cái bụng tròn nắn trắng nõn, ngái ngủ ôm chăn lắc lư cái đầu gọi anh.

“Ừ.” Giang Nguyên mỉm cười, đi qua tựa vào bên giường xoa xoa đầu nhóc “Tỉnh chưa?”

Hôm qua Trì Uyên lúc đưa nhóc cho anh đã dặn dò Đâu Đâu tinh lực rất sung mãn, sáng sớm đã có thể quần người.

“Vâng~ Lại... lại nhắm mắt một xíu là tỉnh ngay thôi ạ.” Đâu Đâu chép chép miệng, tựa vào người Giang Nguyên cọ cọ, mắt lại híp lại.

Giang Nguyên ôm đứa nhỏ mềm mại ấm áp, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ lắc lư lắc lư, khẽ cười.

“Người ba Giang thơm quá!” Đâu Đâu nắm vạt áo Giang Nguyên, híp mắt cười, lông mi vừa dài vừa đen in trên khuôn mặt trắng trẻo, cực kì xinh đẹp đáng yêu.

“Người Đâu Đâu cũng thơm mà.” Giang Nguyên ôm Đâu Đâu lên, cọ cọ mũi nhóc một trận xong mới ôm nhóc vào nhà vệ sinh lau mặt. Tối qua Trì Uyên đã đưa Đâu Đâu về nhà tắm rửa thay quần áo trước rồi mới tới, cho nên sáng nay Giang Nguyên cũng không cần thu dọn gì nhiều, chỉ yêu cầu khách sạn mang tới một cái bàn trải nhỏ cho trẻ em, cẩn thận đánh răng cho nhóc xong thì lấy khăn mặt giặt nước ấm xoa xoa mặt cho nhóc, cuối cùng mới nắm tay nhau đi ăn sáng.

Đúng chín giờ, Thẩm Quyện mang theo Trì Nhượng đến đón Đâu Đâu.

“Đêm qua làm phiền cậu rồi.” Thẩm Quyện lịch sự mỉm cười, đưa túi giấy trên tay cho anh. “Hôm nay công ty Trì Uyên có việc đột xuất nên không qua đây được, cậu ấy bảo tôi cầm thứ này đến cho cậu, là quà cho người yêu.”

“À, cảm ơn anh.” Giang Nguyên có chút ngạc nhiên nhận lấy túi giấy, ngẩng đầu lên thấy Thẩm Quyện gật đầu mới mở ra, phát hiện bên trong là hai cái hộp lớn nhỏ tinh xảo.

“Cái lớn là bánh cookie mấy hôm trước Tiểu Nhượng và Đâu Đâu làm, ăn ngon nên muốn mang tới tặng các cậu một ít nếm thử, còn hộp còn lại là lá trà, Trì Uyên nói người yêu cậu là giáo viên, bình thường vất vả, uống một chút có thể hạ nhiệt.”

“Phiền hà rồi.” Giang Nguyên cảm kích đóng túi giấy lại, để ở bên cạnh, gật đầu với Thẩm Quyện, mím môi như muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng chỉ bình tĩnh nói một câu “Sau này, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức.”

Thẩm Quyên ưu nhã nhún mảy, không nói gì, nhưng trong mắt tràn đầy ý cười.

Đâu Đâu ngồi bên cạnh chơi với Tiểu Nhượng, thấy Giang Nguyên và Thẩm Quyên cười, chính mình cũng cảm thấy vui vẻ, xông lên ôm lấy chân Thẩm Quyên, há to miệng “Ba ba! Vừa nãy ba Giang muốn mới con với Tiểu Nhượng ăn kem!”

Thẩm Quyên sững sốt một chút, lập tức phản ứng lại, nuông chiều gật đầu “Trầm Đâu Đâu, con đếm xem tuần này con ăn kem mấy lần rồi.”

“Anh cũng đồng ý rồi mà.” Đâu Đâu chờ mong nhìn Tiểu Nhượng đang lạnh lùng đứng im, thấy cậu nhóc cũng khẽ gật đầu liền quay lại nhìn Thẩm Quyên.

Hai người dắt hai đứa trẻ đến bãi đỗ xe ngầm, dự định đến cửa hàng đồ ngọt gần đó.

Tình hình giao thông ở trung tâm thành phố những ngày cuối tuần rất tẻ, Giang Nguyên ngồi ở ghế trước, nhìn đèn giao thông, bất giác ngẩn người.

Thẩm Quyên bẻ lái, nghiêng đầu thì lơ đãng thấy dưới mắt Giang Nguyên có chút vết thâm, thân thiết hỏi “Hôm qua Đâu Đâu quấy cậu sao? Ngủ không ngon à?”

“Không, không có.” Giang Nguyên nghe Thẩm Quyên nói mới đột nhiên tỉnh lại, miễn cưỡng cười “Đâu Đâu ngoan lắm.”

“Mà.. tổng giám đốc Thẩm... biết tình hình gì của nhà họ Giang không?” Giang Nguyên nắm chặt tay, các khớp xương trắng bệch, do dự lâu lắm mới hỏi ra lời.

“Mấy năm trước có hợp tác làm ăn với cậu, gần đây thì không có nữa.” Thẩm Quyên cũng không tò mò sao anh lại hỏi chuyện này, chỉ thẳng thắn nói ra.

“À, đúng nhỉ.” Giang Nguyên gượng cười gật đầu, thiếu chút nữa đã quên anh từng làm tổng giám đốc bốn năm “Vậy, những phương diện khác thì sao, mấy tin đồn trong giới thương nghiệp chẳng hạn?” Anh nhún nhún vai, mơ hồ nói.

Thẩm Quyên lắc đầu “Tôi không quan tâm lắm đến những chuyện ấy.” Tuy chị gái Thẩm Quyên có đôi khi sẽ nói mấy chuyện bát quái, thế nhưng anh không hay nghe lắm.

“Cảm ơn, không có chuyện gì.” Giang Nguyên nhìn ra ngoài cửa sổ, trong mắt không nhìn ra biểu tình. Thẩm Quyên ngồi cạnh chú ý thấy, quyết định lúc về sẽ đến hỏi chị mình ít chuyện xem sao, nếu như Giang Nguyên có gì khó khăn, chính mình cũng có thể giúp cậu ấy một chút.

Anh rất thích Giang Nguyên, lúc Giang Nguyên còn tại chức chính là lúc Zic và Giang thị hợp tác tuyệt vời

nhất. Tuy là tâm trạng Giang Nguyên nhìn qua có chút không tốt, nhưng điều ấy không ảnh hưởng đến việc anh điều hành Giang thị.

Cho nên, sau khi Giang Nguyên bỏ Giang thị rời đi, Thẩm Quyên liền nảy ra ý tưởng — Trì Uyên muốn phát triển hạng mục mới từ lâu, nhưng chưa tìm được người hợp tác tốt.

Chạy tới chạy lui, vất vả lắm Thẩm Quyên mới từ chỗ An Hòa lấy được cách liên lạc với Giang Nguyên, sau đó mới hẹn được người ra gặp mặt. Lúc vừa thấy Giang Nguyên, liền phát hiện anh giống như biến thành một người khác, vui vẻ thân thiết. Trì Uyên gặp mặt lần đầu tiên đã khẳng định đây là một người hợp tác thích hợp nhất. Càng không cần nói đến con trai mình vừa gặp đã nhận cha nuôi.

Nếu như Giang thị còn có khó khăn gì đổ lên đầu Giang Nguyên, thì chính là việc khiến Thẩm Quyên anh cảm thấy không vui nhất.

28. Chương 28

Dừng xe trước cửa hàng hay dẫn hai đứa nhỏ tới, Thẩm Quyên để Giang Nguyên dẫn con mình vào trước, còn mình thì đi đến một góc riêng, gọi điện cho chị gái.

“Alo, có chuyện gì vậy?” Từ sau khi chị anh từ chức tổng giám đốc, sống càng ngày càng thoải mái, mỗi ngày đều ở nhà trồng cây tưới hoa chăm con nuôi cún cưng, ngữ điệu nhận điện cũng thật nhẹ nhàng.

“Gần đây nhà họ Giang có chuyện gì không chị?” Anh cũng không khách khí, trực tiếp mở miệng hỏi.

“Không.” Giọng nói bên kia có chút không hiểu “Ngoại trừ chuyện Giang Nguyên từ chức thì nhà họ Giang còn có thể xảy ra sóng gió gì nữa thế?”

Không có chuyện? Thẩm Quyên nhú mày, trong lòng nổi lên nghi ngờ, nhưng vẫn không nói gì, tùy ý hàn huyên với chị mình hai câu rồi cúp máy.

Lúc quay lại trong quán, anh nhìn thấy hai đứa con trai nhà mình đang ngồi cạnh nhau ăn kem ly từ ngoài cửa kính, Tiểu Nhượng chia phần lớn số kem trong ly của mình sang cho Đâu Đâu, ngồi cạnh nhìn nhóc ăn.

Giang Nguyên ngồi ở một phía khác, khoe miệng mỉm cười, nhưng ánh mắt lại không biết đang nhìn cái gì, con người vốn tươi sáng, lúc này lại trống rỗng vô thần, mang theo một chút buồn bã không nói rõ được.

Thẩm Quyên tự biết anh có việc riêng, sau khi đưa hai đứa trẻ tiễn Giang Nguyên về khách sạn xong liền tạm biệt.

Giang Nguyên đứng trước cửa nhìn Thẩm Quyên mỗi tay dắt một đứa rồi đi, mỉm cười gơ tay vẫy vẫy với chúng. Nhìn theo bóng lưng ba người khuất dần sau góc rẽ, anh mới quay người về phòng đóng cửa lại.

Giang Nguyên ngồi trên giường, dưới chân là hành lí đã thu dọn cẩn thận. Anh ôm lấy cánh tay, cúi đầu nhìn tấm thảm đẹp đẽ trên sàn.

Cũng may Phan Duy đặt phòng khách sạn hai ngày, nên anh cũng không phải rơi vào cái tình trạng là đến một nơi để ngồi ngốc ra cũng không có. Anh đã hứa với Cố Thanh Y sẽ không động đến bất kì chuyện gì của Giang thị nữa, thế nhưng chuyện đến nước này, lẽ nào lại đổi ý?

Anh nắm chặt nắm tay, lông mày chau lại.

Tình cảm của anh dành cho mẹ mình rất phức tạp — rõ ràng là bà ấy cũng chẳng xứng với một chữ mẹ. Sau khi cha anh qua đời, Giang Nguyên đã phải trở thành một người đi chăm sóc chứ chẳng phải một người được chăm sóc. Lúc anh nói với Cố Thanh Y về gia đình mình, cậu đã dùng câu “một người phụ nữ cóm nắng (*)” để hình dung mẹ anh.

Là một cô con gái sinh ra trong gia đình giàu có, lại được gả cho một người đàn ông mà cho dù là phương diện nào cũng đều hoàn hảo, ưu tú, sau đó, lại sinh được một đứa con trai đáng để tự hào, bà đã có một nửa đời trước khiến ai ai cũng phải ghen tị! Nhưng càng về sau, chồng đột ngột qua đời, công ty đổi chủ, những ghen tị âm謀 của quá khứ bỗng biến thành cười nhạo. Điều này đối với một người phụ nữ sống hơn ba mươi năm chưa từng bị bất cứ một chút oan ức nào mà nói, thật sự là rất tàn khốc.

Cho nên Giang Nguyên chưa từng oán hận bà không quan tâm mình, cũng không trách móc bà phung phí tiền bạc mà cha để lại vào những vật phẩm xa xỉ thượng hạng.

Tuy nhiên, không oán hận, trách móc cũng không đồng nghĩa với việc Giang Nguyên còn tình cảm với bà. Sự ảm áp trong kí ức đã sớm biến mất, thay vào đó, là tiếng khóc lóc chửi rủa mỗi đêm, chỉ cần là được yên tĩnh một chút thôi, bản thân mình cũng cảm động đến rơi nước mắt rồi, lấy đầu ra mà còn ở đó trông mong tình thương của mẹ?

Nói là tình cảm, không bằng nói là cảm nhận của Giang Nguyên về mẹ mình, lúc này chỉ còn lại là một phần trách nhiệm mà thôi.

Nhưng trong kế hoạch tương lai anh vạch ra, vẫn có sự tồn tại của bà. Cho dù là khi ấy hay bây giờ...

Điện thoại trong tay đúng lúc vang lên, suy nghĩ của Giang Nguyên bị cắt đứt, anh quay đầu nhìn, phát hiện phía trên điện thoại chính là hình ảnh Cố Thanh Y đang dịu dàng mỉm cười.

Anh lặng im nhìn một lúc lâu, mới chỉnh đốn lại được tâm trạng nhận điện, mở miệng nói chuyện như bình thường “Vợ anh lại nhớ anh sao~”

“Xi.” Cố Thanh Y đang đẩy xe mua đồ ở siêu thị, nghe thấy giọng nói ngọt xớt của Giang Nguyên thì không nhận được mà đỏ mặt “Lúc nào anh về? Em đang mua thức ăn ở siêu thị, lát về sẽ cầm cơm trước.”

“Ừm... Anh đang nghĩ..” Giang Nguyên ngã ra giường, nhắm mắt lại nghe tiếng thở nhẹ nhàng của Cố Thanh Y “Em nói xem, anh về lúc nào thì tránh được giờ nấu cơm tối?”

“Đừng có mà mơ!” Cố Thanh Y đứng giữa một nhóm phụ nữ, vừa tự nhiên chọn rau, vừa hạ tối hậu thư cho người đàn ông nhà mình “Trước năm giờ về đến nhà, sáu giờ ăn cơm, cứ vậy nhé, em cúp máy đây, à, đợi đã, anh muốn ăn thịt bò hay thịt ba chỉ?”

“Thịt bò đi, lấy thêm hai quả cà chua nữa, về hầm súp cho em.” Giang Nguyên cười đáp lại.

Quan tâm cha mẹ gì chứ, về nhà dỗ vợ đã!

Hai thành phố cách nhau rất gần, tự lái xe cũng chỉ mất hai tiếng đồng hồ. Xe của Giang Nguyên là lúc còn ở Giang thị, tùy tiện sai trợ lý đi mua, một chiếc Cayenne màu trắng không quá khoa trương, xe mới, mọi thứ đều tốt, Cố Thanh Y cũng thích. Nhưng điều thích nhất ở chiếc xe này chính là tốc độ nhanh và có thể tăng tốc trên mọi loại địa hình.

Lúc về đến thành phố B, anh nghĩ, chính mình đã ổn rồi.

Chậm rãi vượt qua các loại đèn đỏ để về nhà, Giang Nguyên vừa hay gặp Cố Thanh Y đang xách theo hai cái túi to bước xuống xe bus. Anh dừng xe trong bãi đỗ xe của chung cư, sau đó len lén đi theo phía sau cậu.

Dáng người Cố Thanh Y cao ráo, thân hình cũng đẹp. Vai rộng, eo thon, mặc một chiếc áo khoác dài, bóng lưng thon gầy nhìn từ phía sau đẹp muốn chết đi được! Mấy cô nhóc học sinh đi ngược chiều với Giang Nguyên, giống như vừa tan học, còn đang đeo cặp sách, túm lại nhỏ giọng nói về Cố Thanh Y, còn lấy điện thoại ra lén lút chụp trộm, chia sẻ cho nhau xong thì khúc khích bật cười.

Giang Nguyên lắc đầu, trên mặt hé ra nụ cười chỉ thuộc về vợ cả, hai chân bước nhanh, chạy tới ôm lấy Cố Thanh Y từ phía sau “Nhớ anh không!”

Tay xách hai túi đồ to, lưng lại vác một con chó lớn, Cố Thanh Y loạng choạng cúi đầu về trước, cảm giác như một giây sau mình có thể văng tục ngay lập tức “Nặng chết đi được! Xuống!”

Giang Nguyên nghe thấy tiếng hít khí điên cuồng từ phía sau, hê hê, thành công rồi. Anh mỉm cười đỡ lấy túi đồ trên tay Cố Thanh Y, một tay khác ôm lấy eo cậu, vuốt ve đường cong từ bên ngoài áo khoác, đột nhiên cảm thấy tâm tình cũng không đến mức nát bét như vậy.

“Mua cho anh ít đồ ăn vặt đó.” Về nhà, lúc Cố Thanh Y treo áo khoác lên thì thấy Giang Nguyên đang lục túi đồ, giải thích “Không biết anh còn ăn những thứ đó không.”

Lúc còn học cấp ba, Giang Nguyên rất thích ăn vặt. Lúc ở cùng nhau, đồ ăn mẹ Cố nhét vào balo cho Cố Thanh Y mang đi, đa phần đều chui vào bụng Giang Nguyên. Sau này lên đại học, ở gần siêu thị, thú vui lớn nhất của Giang Nguyên chính là mỗi tuần lại kéo Cố Thanh Y đến đó càn quét khu đồ ăn, cái gì cũng nếm thử, từ một bao kẹo nổ to giá hai đồng đến một cái bánh pudding giá hai trăm đồng, chỉ cần là thứ anh chưa từng ăn qua, đều nhất định phải mua về một túi. Cho đến tận năm ba, sau khi đã nếm đủ loại đồ ở siêu thị, mới quyết định ra một số đồ thường xuyên mua.

“Ăn chứ, sao lại không ăn.” Giang Nguyên liếc nhìn Cố Thanh Y, vẻ mặt em thật kì lạ.

Nói xong còn lôi một gói kẹo sữa, bóc hai cái nhét vào miệng.

“Ăn ít thôi, lát còn ăn cơm đấy.” Cố Thanh Y thay xong quần áo mặc ở nhà, đi đến cạnh Giang Nguyên, lấy một cái làn đựng từ trong túi ra — cái này là mua riêng cho Giang Nguyên. Đồ của Cố Thanh Y trước giờ không nhiều lắm, ngoài mấy cái kệ sách ra thì hầu như không còn gì khác. Cho đến tận khi Giang Nguyên đến ở, cậu mới phát hiện đồ vật ngày càng nhiều lên. Cho nên tranh thủ lúc Giang Nguyên không ở đây, liền đến cửa hàng tiện lợi mua một cái tủ vải và một cái làn đựng đồ.

Nhìn những thứ này được lấp đầy, trong lòng sẽ càng kiên định hơn.

“Đói chưa? Anh đi nấu cơm.” Giang Nguyên ngậm hai viên kẹo sữa, ghé vào trên vai Cố Thanh Y nói.

Cố Thanh Y lắc lắc đầu “Không đói lắm, nghỉ một lát đã.” Giang Nguyên gần như tựa hết lên người cậu, nhưng giống như không tựa hẳn xuống, nên tư thế không được tự nhiên lắm. Cố Thanh Y đứng thẳng người, vỗ vỗ anh, để anh gối đầu lên đùi mình nằm xuống. Nhìn anh chỉ mặc một cái áo mỏng, cậu sợ anh lạnh, liền với lấy chiếc chăn nhỏ đắp lên ngang eo anh.

Giang Nguyên nhìn đường cong duyên dáng dưới cằm Cố Thanh Y, khịt khịt mũi.

“Mệt sao.” Cố Thanh Y nhẹ nhàng xoa xoa gáy anh, có khi lại giúp anh nhu nhu huyết thái dương “Nằm một chút đi, nhưng đừng có ngủ, cẩn thận không cảm mất.”

Giang Nguyên gật gật đầu, co chân lên, ôm chặt lấy Cố Thanh Y, hít mũi.

“Uất ức à?” Cố Thanh Y đẩy Giang Nguyên ra, giọng nói mang theo tiếng cười, ngón tay trắng nõn véo vành tai anh “Ai bắt nạt anh?”

Giang Nguyên càng ôm cậu chặt hơn, quay đầu lộ ra một con mắt, hơi hơi héch cằm “Dù sao cũng không vui, em dỗ anh đi.”

Sặc, muốn chết luôn!

Cố Thanh Y túm tai anh, hai ngón tay nhéo một vòng “Còn biết làm nũng đúng không, hửm? Còn biết làm nũng nha, ra ngoài có một ngày một đêm cái gì không học lại đi học cái này ha?”

Giang Nguyên không phản kháng, cả người giống như không xương nhũn ra trên người Cố Thanh Y, ánh mắt nhìn chằm chằm cậu, trong veo như nước suối nguồn.

Cố Thanh Y giống như phát hiện ra điều gì không ổn, không đùa giỡn Giang Nguyên nữa “Có chuyện gì không thuận lợi sao?”

Giang Nguyên vẫn không nói gì, động nửa người, sự dịu dàng trong đáy mắt gần như trào ra ngoài.

Cố Thanh Y có chút lo lắng, nghiêm túc lại “Hợp tác không thành sao? Hay là trên đường có chuyện gì? Không sao, chuyện này không được chúng ta cũng không cần vội, được không? Không muốn làm cái này thì chúng ta lại làm cái khác, không cần buồn, nhé?”

Giang Nguyên vẫn không nói, Cố Thanh Y lo lắng nhìn anh, giống như một giây sau anh sẽ khóc òa lên.

Anh mỉm cười, áp sát lại, ôm hai tay cậu đặt lên má mình, mặt đối mặt với cậu. Nhìn con mắt sáng màu của cậu, trong ngực chẳng còn gì ngoài cảm giác ấm áp.

Tất cả đều không còn quan trọng nữa, chớp mũi chà chà cậu, anh chạm lên môi Cố Thanh Y.

“Tốt, tất cả, đều tốt.”

Cố Thanh Y thuận theo hé miệng ra, mặc anh đưa lưỡi vào, hai người nhẹ nhàng liếm cắn môi đối phương, trao cho nhau một nụ hôn sâu. Tay Giang Nguyên đặt trên lưng Cố Thanh Y không tự chủ được mà siết chặt. Cố Thanh Y lại vòng tay qua cổ anh, nhắm mắt lại hưởng thụ sự cọ sát không mang theo bất kì nào.

Lúc thở hỗn hển tách ra, Giang Nguyên nhìn đôi mắt ngập hơi nước của Cố Thanh Y, bất giác thở dài.

“Cố Thanh Y, có em ở đây thật tốt.”

29. Chương 29

Cố Thanh Y biết Giang Nguyên đi chuyến này, chắc chắn đã có chuyện.

Nhưng Giang Nguyên không nói, cậu cũng sẽ không hỏi.

Giang Nguyên mơ màng gối lên đùi Cố Thanh Y ngủ một tiếng, mới tỉnh táo đứng dậy đi nấu cơm. Cố Thanh Y ngồi trên sofa nhìn bóng lưng Giang Nguyên vui vẻ nấu cơm, cưng chiều mỉm cười.

Yên tâm đi, mặc kệ là chuyện gì, em đều sẽ gánh vác cùng anh.

Tốc độ làm cơm của Giang Nguyên rất nhanh, tay chân nhanh nhẹn cho thịt bò vào hầm, xoay người nạo khoai tây thành những miếng mỏng, cho vào chảo dầu đảo đến khi hai mặt vàng óng, mới thái cà rốt và ớt thả vào, chưa đến hai phút đã bùng ra một đĩa khoa tây xào thơm phức. Anh gọi Cố Thanh Y đang ngồi xem tài liệu trên sofa hai tiếng xong lại quay lại rửa rau.

Chờ Cố Thanh Y cạo được đến bên bàn ăn, trên bàn đã bày đầy đủ cơm tối và bát đĩa, Giang Nguyên thì đứng một bên tháo tạp dề, nhìn Cố Thanh Y nhoài người qua thành ghế, cầm đũa nhìn trái nhìn phải một hồi lâu mới dừng lại gấp một miếng thịt bò hầm mềm mềm thơm phức.

Cái nồi đó đặt khá xa, cậu phải kiễng chân lên mới gấp được một miếng, lúc đang phù phù thổi ngует, thế mà lại bị chặn ngang. Giang Nguyên không chút khách khí há miệng, vừa ra sức hà hơi vừa quyết tâm ngoạm miếng thịt đi.

Nóng chết nhà anh đi! Cố Thanh Y nhe răng, không hình tượng liếc anh một cái.

Lôi cái ghế ra ngồi xuống, Cố Thanh Y quyết tâm không cho Giang Nguyên ăn cơm tử tế. Anh đưa đũa đến đâu, Cố Thanh Y sẽ phi đũa đến đó, ngón tay trắng trẻo cầm trên đôi đũa sẫm màu thật đẹp thật đẹp, nhưng lúc tranh thức ăn thì lại chẳng lưu tình chút nào. Cậu không ăn kịp, đồ trong bát đã chất thành một đống, nhưng Cố Thanh Y vẫn ngang nhiên chơi trò đấu đũa với Giang Nguyên.

“Vợ à... Đói...” Giang Nguyên dẹt miệng, dâng lên một cái bát cơm trắng, làm nũng “Em không chia cho anh chút nào sao.”

Lúc này, Cố Thanh Y mới bê bát mình lên, gấp cho anh chút đồ ăn.

Ăn xong bữa cơm như đánh trận, Cố Thanh Y dọn bát, quay đầu hỏi Giang Nguyên có muốn đi dạo một chút hay không.

Quảng trường nhỏ phía dưới chung cư mỗi ngày đều rất náo nhiệt, dắt chó đi dạo, cho trẻ con ra chơi, đều rất hòa thuận — chỗ này đều là người trẻ ở cho nên tránh được rất nhiều rắc rối.

“Ừ.” Giang Nguyên vốn đang ngồi trên sofa bất an nghịch nghịch gói kẹo, liền bật dậy gật đầu.

Thu dọn túi rác xong, hai người mỗi người xách một túi, nắm tay nhau xuống lầu.

“Hai ngày nay không thấy Lục Triết nhỉ.” Cố Thanh Y giống như nghĩ đến gì đó, lắc lắc Giang Nguyên

đang đi trước “Em có nên gọi điện hỏi thăm cậu ta chút không?”

“Hỏi thăm cái rắm, vất đi thì càng tốt.” Giang Nguyên hiển nhiên rất oán hận, lúc ném rác vào thùng còn cố ý nhét xuống tận đáy thùng, khiến cái thùng cao hơn nửa người cũng phải nghiêng ngả muốn đổ ra.

“Thế thì em cũng vất anh đi luôn nhé, ở đây còn có thùng rác này.” Cố Thanh Y cười, nhìn Giang Nguyên giữ nắp thùng giúp mình, ném rác vào.

Sau đó mới tiếp tục nắm tay nhau, chậm chậm đi ra ngoài khu chung cư.

Ở trung tâm có một con sông nhỏ, vừa hay ở ngay cạnh chung cư bọn họ sống, nước sông không sạch lắm, lá cây không xanh lắm, người cũng không nhiều lắm. Dù là Cố Thanh Y và Giang Nguyên không cố kị điều gì, thì cả hai cũng không muốn đi khắp nơi rêu rao. Hai người đi ra quảng trường nhỏ, tiến về phía dòng sông.

Dọc bờ sông có thể nhìn thấy đủ loại liễu rủ, tới mùa thu chỉ còn là những cành khô là trên mặt nước, lúc gió thổi qua thì khê khê chạm lên mặt nước tạo thành những vòng sóng nhỏ, cô đơn nhưng không hoang vu.

Giang Nguyên thừa dịp ít người, thẳng thắn ôm lấy eo Cố Thanh Y, để cậu dựa lên vai mình, hai người chậm chậm đi tới. Không có nói chuyện, chỉ thì thoảng liếc nhìn nhau, tình cảm nồng nàn.

“Trường học gần đây bạn không?” Đi đến một rừng cây nhỏ, hai người ngồi xuống một chiếc bàn đá, còn không biết xấu hổ mà ngồi chung một cái ghế, Giang Nguyên thì cầm lên vai Cố Thanh Y hỏi.

“Cũng ổn, em dạy có một lớp, nên cũng không có nhiều chuyện lắm.” Cố Thanh Y không rõ vì sao Giang Nguyên lại hỏi vậy, nhưng vẫn trả lời, nhún nhún vai “Học sinh cũng rất tốt, thành tích ổn lắm.” Lớp chọn, nên thành tích so với các lớp khác cũng hơn, không ít học sinh đều tự giác ở lại sau giờ học hỏi bài giáo viên. Có lần, Cố Thanh Y còn bị chặn ngay trước cửa nhà vệ sinh để hỏi, lí do là do mấy tên học sinh không hiểu sao lại cãi nhau một vấn đề chính trị ngay trong lúc giải quyết, cho nên vừa ra khỏi nhà vệ sinh, nhìn thấy cậu thì liền ngăn lại tiếp tục cãi nhau ngay ở đó.

“Hài lòng không? Làm giáo viên ấy.” Giang Nguyên đảo đảo mắt, không nhìn rõ biểu tình.

Cố Thanh Y nhảy bèn nhận ra Giang Nguyên có tâm sự, nhúu mày, tay xoa xoa mặt anh “Hài lòng chứ, việc nhàn lương cao, lại còn được nghỉ đông nghỉ hè, có gì mà không tốt?”

“Thật sự... Tốt à?” Giọng Giang Nguyên nhẹ đến mức Cố Thanh Y nghĩ mình nghe nhầm.

Cố Thanh Y hơi mím môi, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên bàn tay anh đặt trên bụng mình, thuận tiện ôm lên ủ ấm cho anh “Lúc vừa mới bắt đầu, thật ra em cũng không thích.”

Giang Nguyên yên lặng lắng nghe.

“Ai mà vui được, anh nói có đúng không? Cứ nghĩ sẽ được ra nước ngoài giao lưu, cứ nghĩ sẽ được làm giảng viên đại học, cứ nghĩ sẽ được tiếp tục làm nghiên cứu với giáo sư, nhưng tất cả đều không còn nữa. Ngay đến cả bạn trai mình, cũng đi mất.”

Giang Nguyên nắm tay thật chặt, đầu dán lên lưng Cố Thanh Y, nghẹn giọng nói “Xin lỗi...”

“Nghe em nói hết đã....” Cố Thanh Y bị cắt ngang cũng không bực, vô thức nghịch nghịch ngón tay Giang Nguyên “Lúc em đến đây, em rất không vui, tìm việc rồi thuê nhà, em đã cho rằng mình sẽ sống không vui như vậy cả đời. Thế nhưng không phải thế, sau khi bắt đầu đi làm, các thầy cô giáo lớn tuổi trong trường quan tâm đến em rất nhiều, đồng nghiệp thì nhiệt tình, học sinh thì tôn trọng. Em dần dần bắt đầu thích ở đây, cũng bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ chuyện này. Nhóm học sinh đầu tiên em giảng dạy thành tích thi tốt nghiệp rất tốt, anh biết không? Thủ khoa văn hóa là học sinh trong lớp em đó, còn đỗ vào đại học Quang Hoa Bắc Kinh, đến nay vẫn còn thường xuyên liên lạc với em. Trong bốn năm này, em có rất nhiều học sinh, cũng có rất nhiều bạn bè, thậm chí còn tìm lại được anh, cho nên, có gì không vui chứ?

Em không đi du học, chả liên quan gì đến anh hết. Vốn dĩ em cũng quyết định sẽ học tập thật tốt ở trong nước, cho nên nói thẳng ra, cùng lắm thì anh cũng chỉ hại em mất đi một cơ hội ra nước ngoài giao lưu, tham quan mà thôi. Đương nhiên, nếu anh muốn bù đắp cho em thì kì nghỉ đông này em rất rảnh. Còn những chuyện khác thì chẳng liên quan gì đến anh đâu. Ba mẹ em giận em vì em là gay, em rời khỏi thành phố A vì em phiền tên mập kia, em làm giáo viên cấp ba vì em muốn nuôi sống mình. Anh thử tính xem, có chuyện gì liên quan đến anh không? Hả?

Thật là, bắt em nói một mạch nhiều như thế, khát chết rồi, lát nữa anh nhớ mời em trà sữa đó.”

Giang Nguyên nghe được có chút ngạc nhiên, cuối cùng chỉ biết gật gật đầu “Ừ, ngã tư có một quán, anh mời em cốc lớn.”

Cố Thanh Y khẽ lắc đầu, đồ con nhà giàu. Tránh khỏi tay anh, đứng lên sửa sang lại quần áo, cậu chìa tay về phía Giang Nguyên “Được rồi, được rồi, về nhà với chồng anh nào.”

Cũng không phải là thiếu niên phát ra hào quang sau lưng, cũng không phải là khung cảnh gió thổi mây bay gì, chỉ là Cố Thanh Y thản nhiên đứng đó, một tay đút trong túi trong túi áo khoác, nghiêng người hé ra một nụ cười, đằng sau là một con sông nhỏ, và một con đường nhỏ vắng người.

Giang Nguyên nghĩ, đây có lẽ là món quà quan trọng nhất trong cuộc đời mà thượng đế đã dành tặng cho anh từ khi anh vừa mới sinh ra.

Anh vươn tay, được Cố Thanh Y dùng sức kéo dậy. Đỡ lấy thất lưng Cố Thanh Y, trao nhau một nụ hôn sâu xong, hai người mới đan tay, dắt nhau đến quán trà sữa đầu phố.

Người trên đường dần dần nhiều thêm. Lúc qua chỗ đèn xanh đèn đỏ, Giang Nguyên muốn buông tay Cố

Thanh Y ra, nhưng không ngờ, anh lại bị đối phương hung hăng giữ lại, thậm chí lòng bàn tay còn bị cào nhẹ cảnh cáo. Anh dừng lại một lúc, giống như muốn tiêu hóa sự thật này. Cuối cùng thì cúi đầu, đỏ mặt, nhẹ nhàng cười khúc khích nắm tay Cố Thanh Y đến xếp hàng sau một đám các cô nàng.

Cuối thu, trời tối sớm, cho nên đến giờ đó, con đường bên cạnh cửa hàng đều sáng ánh đèn. Màu đèn sáng trắng ấm áp, cộng thêm ánh đèn xe loang loáng trên đường, khiến cho cả thành phố giống như sáng bừng lên sức sống. Tấm biển hiệu to lớn giữa không trung cũng bắt đầu lên đèn, dòng chữ “chào mừng đến với thành phố B” liên tục biến hóa màu sắc chạy qua. Ở cửa hàng bên cạnh, một khúc dương cầm chào mừng được mở lên, ngẫu nhiên sẽ lọt ra ngoài theo khe hở của cánh cửa xoay. Giang Nguyên cúi đầu nhìn cảnh đêm phản chiếu trong ánh mắt của Cố Thanh Y, bỗng nhiên cảm thấy, cho dù có phải đối mặt với những chuyện khó khăn sau này, thì chỉ cần có người này ở bên, anh đều sẽ dễ dàng vượt qua.

Lúc hai người đứng trước quầy gọi đồ, Giang Nguyên vẫn chưa thu hồi sự dụi dụi trong đáy mắt.

“Một cốc trà sữa matcha cỡ lớn thêm thạch đen, đường 30%, Giang Nguyên, anh muốn uống gì?” Cố Thanh Y chưa nhìn đã đọc ra một cái tên, lúc này mới quay lại chú ý ánh nhìn ngọt chết người của Giang Nguyên.

“Ặc, anh bị bệnh à?” Đột nhiên đỏ mặt, cậu cong khuỷu tay định huých Giang Nguyên một cái, nhưng lúc giờ tay lên mới phát hiện, hóa ra hai người vẫn đang nắm tay nhau, thế là mặt lại càng như bùng cháy.

“Giống cậu ấy.” Giang Nguyên đã hoàn toàn thu lại sự mất hồn lúc nãy, tràn trề sức sống, nửa dựa vào quầy gọi đồ, chống tay lên, hé ra một nụ cười sáng lạn câu dẫn, khiến cô bé bán hàng tuột tay không cầm chắc phiếu tính tiền. Tấm phiếu bay đến giữa không trung thì được Giang Nguyên bắt được, vẫy vẫy với cô bé “Cảm ơn nhé.”

Còn chưa lảng lơ xong đã bị Cố Thanh Y nắm mạnh bả vai kéo ra chỗ chờ đồ.

Hai người có chút đồng cảm nhìn cô bé bán hàng ôm mặt chạy vù vào trong, đẩy một cô bé khác về mặt hoang mang ra thay thế.

“Đúng là nên vất anh vào thùng rác mới phải...” Cố Thanh Y đỏ mặt nghiêng răng.

“Vừa nãy không biết ai còn xưng là chồng anh ấy nhỉ?” Giang Nguyên cúi đầu, vênh vác dựa vào Cố Thanh Y, quay về phía một nhóm các cô gái gần đó, bày ra nụ cười tươi mang đậm tính đánh dấu.

30. Chương 30

Cố Thanh Y cuối cùng cũng nhìn không nổi cái dáng vẻ điên điên dở dở của Giang Nguyên nữa, nhận lấy trà sữa cô bé bán hàng đưa tới xong liền dậm dậm mặt Giang Nguyên, kéo người nhanh chóng về nhà.

“Em quyền rũ anh, em còn thẹn thùng cái gì!” Giang Nguyên bị cậu bỏ xa đằng sau, vừa cắn ống hút vừa cười cười.

“Thế mới biết anh già đến không cần mặt mũi nữa rồi, thật là, cái mặt anh mới đáng thương làm sao, anh vẫn là đừng cần nó nữa đi thôi.” Cố Thanh Y hút được một khối thạch đen, nói nghe không rõ ràng lắm.

Giang Nguyên lắc đầu, làm ra vẻ không thèm để ý “Có em ôm lấy anh là được rồi.” Tên trẻ con này, vênh vào chết đi được.

Cố Thanh Y thở dài, lúc quay lại phía bờ sông mới thả chậm tốc độ. Vừa nãy đi nhanh quá, có chút đau hông. Giang Nguyên buồn cười đứng sau cậu vỗ vỗ lưng, tư thế cực kì cung kính hiếu thuận “Ông à, tuổi ông lớn rồi, chú ý một chút đi nhé.”

“Mẹ nó.” Cố Thanh Y xoay người bật cười, giả vờ tức giận chống nạnh, chỉ chỉ vào trán Giang Nguyên “Gọi ba ba!”

“Con trai!”

“Lăn lăn lăn lăn lăn lăn, lăn đến chỗ nào mát mẻ mà ngủ, đừng có ở trước mắt em dọa người.”

Hai người đùa giỡn bên bờ sông, tiếp tục phát triển cuộc nói chuyện ngốc nghếch. Cố Thanh Y uống trà sữa rất nhanh, cuối cùng còn đến cạnh Giang Nguyên, định hút trà sữa trong tay Giang Nguyên. Nhưng Giang Nguyên muốn đùa cậu nên không cho, kiễng chân giơ lên cao lắc lư, trả thù vụ cơm tối.

Cố Thanh Y đâu không lại anh, liền lựa chỗ anh không phòng bị mà cù anh, sau đó lại đuổi theo anh đến tận lan can bên bờ sông mới đoạt được trà sữa, hưng hăng hút một ngụm lớn ngay trước mặt anh, lúc hút còn vênh vênh mặt, một bộ thèm đòn. Cũng may, gần đó không có ai, nếu không thấy hai tên đàn ông ba mươi tuổi đùa giỡn ấu trĩ như vậy, không chừng còn cho rằng bệnh viện tâm thần hôm nay cho bệnh nhân ra đây vui chơi!

“Cố Thanh Y.” Giang Nguyên bị một tay Cố Thanh Y đè lại, ánh mắt trong trẻo “Anh ầm ức.”

“Anh thật sự bị ầm ức á.” Cố Thanh Y có vẻ không tin nhìn anh, buông tay, đá đá chân ý bảo Giang Nguyên tiếp tục đi về phía trước.

“Anh bị thật.” Giang Nguyên đi sau cậu, trong giọng nói mang theo ý cười nhưng ngữ khí thật sự rất buồn, vừa đá đá hòn sỏi vừa bình thản mở miệng “Lúc anh về thành phố A đã thấy mẹ.”

Chưa kịp chuẩn bị đã nghe thấy câu này, Cố Thanh Y còn chưa kịp nuốt trà sữa đã nghiêng đầu mở to mắt “Hửm?!”

“Thật.” Giang Nguyên nhún vai, bất đắc dĩ cười “Thấy ở khách sạn, đêm hôm khuya khoắt, bà ở cùng một người đàn ông khác.”

Cố Thanh Y hơi mím môi, nuốt trà sữa trong miệng xuống, ánh mắt phức tạp nhìn Giang Nguyên. Cậu hiểu rõ trong lòng Giang Nguyên, mẹ anh có vị trí nào, cũng đại khái hiểu ra lí do khiến tâm trạng Giang Nguyên không tốt. Nhưng cậu cũng cảm thấy, chuyện có lẽ không chỉ có vậy, nếu không, Giang Nguyên sẽ tuyệt đối không nhắc đến những điều hai người đang cật lực trốn tránh.

Cậu nắm tay Giang Nguyên, nhéo nhéo, ý bảo anh nói tiếp.

“Người đàn ông bên cạnh bà... là trợ lí của cha anh, cũng là.... người mang anh về Giang thị.”

Bộp!

Trong lòng Cố Thanh Y chấn động mạnh mẽ, con mắt tròn to, mày nhăn chặt “Anh nói thật?” Có phải là trợ lí của cha Giang Nguyên hay không, cậu không quan tâm, vì đó chỉ là nút mắc tình cảm của thế hệ trước mà thôi. Thế nhưng, cái người này lại chính là người đã mang Giang Nguyên từ trường học về Giang thị, cũng là người đã gây ra hiểu lầm to lớn giữa hai người khi anh nằm viện. Cho nên, nhìn từ góc độ nào thì chuyện này cũng không hề đơn giản.

Nếu mẹ Giang Nguyên đã sớm có chuyện với ông ta, thì vì sao còn muốn Giang Nguyên quay lại Giang thị nắm quyền? Lại vì sao mà sau bốn năm, khi Giang Nguyên tuyên bố rời đi lại không truy đuổi mà chỉ giả vờ ngăn cản tượng trưng một chút?

Ngón tay vô thức nắm chặt cốc trà sữa, Cố Thanh Y và Giang Nguyên đều rơi vào im lặng, chỉ có mười ngón giao nhau là nắm càng chặt thêm.

“Có phải anh... muốn nhúng tay vào chuyện này lần nữa không?” Một lúc lâu sau, Cố Thanh Y mới lên tiếng, giọng nói có chút nghẹn, rung rung hỏi Giang Nguyên.

Giang Nguyên lắc đầu, thấy Cố Thanh Y lo lắng thì không khỏi đau lòng “Không, anh đã đồng ý với em rồi.”

“Nhưng đây là mẹ anh.” Cố Thanh Y có chút loạn, vừa đi cạnh Giang Nguyên vừa không ngừng suy nghĩ.

Giang thị hợp tác với người xấu, nên Cố Thanh Y không muốn Giang Nguyên có bất kì liên hệ gì với nó. Thiếu đi bốn năm kí ức, thiếu đi hiểu biết về Giang thị, đối với Giang Nguyên chỉ lợi chứ không hại.

Nhưng Giang thị lúc này, cũng là cơ nghiệp có công lao của Giang Nguyên. Cố Thanh Y đã gặp qua người trợ lí tên Linda kia mấy lần, mỗi lần cô ấy đến đưa đồ sẽ bóng gió hỏi thăm thái độ của Giang Nguyên một chút. Lúc nói chuyện phiếm, cô ấy còn kể cho Cố Thanh Y nghe bốn năm Giang Nguyên đảm nhiệm là bốn năm phát triển nhất của Giang thị, hiện giờ Giang Nguyên đi rồi, tâm người cũng đi theo, tất cả nhân viên

đều rất nhớ anh.

Ừm, cô ấy còn nói gì nữa nhỉ?

Nói Giang Nguyên vất vả bốn năm lại được lợi cho người khác.....

Hừ!

Cố Thanh Y đột nhiên đứng sững lại, bắt đầu tỉ mỉ hồi tưởng. Là chuyện mấy hôm trước, lúc Linda vội vàng đến đưa đồ cho Giang Nguyên lần cuối, đều là quần áo và đồ dùng anh hay dùng trước đây.

Lúc ấy, Giang Nguyên đang nấu cơm nên Cố Thanh Y nhận thay. Thấy cô nhìn Giang Nguyên giống như có chuyện muốn nói lại thôi, cậu không đành lòng, liền mở miệng dẫn chuyện, hòng muốn làm dịu bầu không khí.

Kết quả, trọng tâm câu chuyện lại chuyển đến chuyện của Giang thị, Cố Thanh Y không muốn nghe, nhưng người bên cạnh lại nói đến kích động bưng bưng, đành tùy ý ngồi nghe, thì thoảng ừ ừ hai tiếng, tin tức duy nhất cậu bắt được chính là sau khi Giang Nguyên rời đi thì có người được lợi.

Cậu trước nay không suy nghĩ gì, vì Giang thị có thuộc về ai thì cũng chẳng liên quan gì đến cậu. Nhưng giờ, mẹ Giang Nguyên lại có quan hệ với người quản lý cao cấp kia của Giang thị.. Việc này vẫn nên tìm hiểu lại cận kề một lần mới được.

Cậu ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, phát hiện người phía sau đang chăm chú nhìn cậu.

“Hai ngày nữa mời Phan Duy đến nhà mình ăn bữa cơm đi.” Cậu xoa xoa tóc Giang Nguyên “Mấy năm rồi em chưa gặp anh ấy.”

Hai mắt Giang Nguyên sáng rực, gật đầu. Cố Thanh Y khẽ cười, tiếp tục nắm tay anh đi về phía trước, trong lòng lại suy tính chuyện khác.

Lúc hai người về đến khu chung cư, trời đã tối đen.

Người trên quảng trường đã tan đi không ít, chỉ còn mấy đôi tình nhân nắm tay nhau đi dạo. Nhưng hai người hiển nhiên là không còn tâm trạng, cho nên đi thẳng về tòa nhà bọn họ ở.

“Đợi chút, em đi vất rác đã.” Cố Thanh Y giơ giơ cái cốc không trong tay, để Giang Nguyên đứng đó chờ cậu, chính mình thì chạy tới thùng rác bên cạnh gốc cây, mở nắp vất rác vào. Giang Nguyên đứng nhìn, bỗng nhận ra chỗ kia có chút quen mắt.

Hình như là chỗ mình đứng đợi Cố Thanh Y lúc đến tìm cậu ấy lần đầu tiên. Khi ấy, anh hút không biết bao nhiêu điếu thuốc trong lúc chờ Cố Thanh Y. Thế mà lại chờ được cậu vác theo Lục Triếp say đến bỏ lê ra đường trở về. Anh còn tưởng đó là tình nhân nhỏ mới của Cố Thanh Y chứ!

Kéo kéo khoe miệng, Giang Nguyên nghĩ mình lúc đó đúng là có vấn đề, gu của Cố Thanh Y sao có thể kém cỏi như vậy!

Giờ nghĩ lại, thật ra cũng chưa lâu lắm, nhưng mình giống như đã hoàn toàn tiếp nhận một thế giới khác. Đứng ở đây dùng ánh nhìn của một vị chủ nhà mà nhìn, ừm, cây đẹp lắm, vị trí thùng rác cũng đẹp nữa.

A, khoan đã, người vất rác đi đâu rồi? Giang Nguyên nhìn xung quanh thân cây, phát hiện Cố Thanh Y đang ngồi xổm ở đó.

Không thấy có động tĩnh gì, Giang Nguyên liền vội vã chạy tới, rất sợ Cố Thanh Y sẽ đột nhiên đau bụng đến không cất tiếng gọi anh được. Anh chạy nhanh đến ngồi xuống cạnh Cố Thanh Y, đỡ lấy vai cậu vội vàng hỏi “Sao vậy? Khó chịu ở đâu sao? Có muốn đi viện không?” Trong đầu Giang Nguyên nhảy ra hình ảnh Cố Thanh Y sắc mặt tái nhợt, mồ hôi đầm đìa, cảm giác như lòng quặn lên. Cố Thanh Y lại cố tình không chịu quay đầu lại, nghiêng nửa người quay về phía anh. Nhất thời, Giang Nguyên nghĩ ra đủ loại bệnh tật, cái gì viêm ruột thừa xong dẫn đến nhồi máu cơ tim, tắc nghẽn mạch máu não, v.v..., dọa anh sợ gần chết, ra sức lay lay bả vai Cố Thanh Y, mồ hôi lạnh thấm đầy trán.

Sớm biết vậy đã không đuổi theo cậu lúc vừa uống trà sữa xong, sớm biết vậy đã không để cậu ấy ăn nhiều cơm tối như thế, sớm biết vậy đã không nói cho cậu ấy biết chuyện phiên lòng đó, sớm biết vậy....

“Ày, anh lay cái gì vậy!”

Ngay khi Giang Nguyên còn đang mê đắm trong một vụn câu “sớm biết vậy”, Cố Thanh Y xoay người lại, sắc mặt hồng hào, trong mắt còn ánh lên tia sáng, giống như rất vui.

“Hả? Em không sao à?” Giang Nguyên dựng ngược mắt, âm thầm thở phào ra một hơi “Vậy em...”

“Meo meo~”

Tiếng gì vậy? Giang Nguyên rùng mình, cứng ngắc cúi đầu.

Lúc anh cúi đầu, liền đối mặt với một vật nhỏ bần thủ đang được Cố Thanh Y ôm vào lòng. Cố Thanh Y dịu dàng nhìn nó, hai ngón tay còn khe khẽ vuốt ve đầu nó.

Anh biết nó là mèo! Giang Nguyên nuốt một ngụm nước bọt, mơ hồ có một loại dự cảm không tốt. Cố Thanh Y từ nhỏ đã thích mèo, lúc học đại học đã từng nắm rõ tất cả các cử động tập trung mèo hoang, mỗi ngày còn cầm theo thức ăn cho mèo đến đó kiểm duyệt. Nếu không phải bác gái dưới lầu kiểm tra quá nghiêm khắc, có khi cậu còn chẳng do dự ôm mấy con về!

Cậu đã sớm tính mua một con mèo sau khi tốt nghiệp, nhưng có lẽ là bị trì hoãn. Sau này lại rơi vào giai đoạn ăn không đủ no, nên lại tiếp tục trì hoãn. Nhưng giờ thì tốt rồi, Giang Nguyên đã quay về làm đầu bếp, nhặt con mèo nhỏ này về, Cố Thanh Y hoàn toàn không có lí do gì để không làm.

Quả nhiên, Cố Thanh Y cởi áo khoác, bao lấy con vật bần thủ đang run rẩy kia ôm vào lòng, trong mắt hiện lên sự vui sướng và yêu thương không gì ngăn cản được. Thế nhưng, lúc cậu ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên đang cứng đờ ra thì sắc mặt lại không được yêu thương như thế “Ngây ra đó làm gì, mở cửa đi chứ!”

31. Chương 31

Chú chó Giang một giây trước hãy còn được hưởng thụ sự dịu dàng của vợ yêu, một giây sau đã bị cái vật vừa xấu vừa không to bằng nắm tay anh đoạt đi mất!

Cái đồ xấu xí kia còn đang cắn cắn ngón tay Cố Thanh Y?! Bà nội nó chứ! Ai cho nó cái gan đó vậy!?

Giang Nguyên vẻ mặt hung ác, xắn tay áo lên đi tới giống như muốn giật đồ với Cố Thanh Y, bị cậu trừng mắt một cái, chỉ đành quay lại hai tay ôm đầu gối xồm trong góc tường, hồng hồng con mắt nhìn Cố Thanh Y cầm vài cái áo len cũ bỏ vào trong làn, ôm vật nhỏ kia lên xoa xoa.

Cái làn đựng đồ kia, rõ ràng một giây trước còn là đồ Cố Thanh Y mua cho anh để đựng đồ ăn vặt! Giờ thì thành hang ổ của tên mèo kia rồi!

Cuộc đời bất công, mẹ nó, cuộc đời đúng là bất công mà!

“Đi bật nước nóng đi, em tắm cho nó.” Cố Thanh Y không buồn quay đầu lại, chỉ lắc lắc tay với Giang Nguyên “Đừng nóng quá nhé.”

Tên nhóc trong lòng kia rõ ràng rất sợ, núp trên đầu gối Cố Thanh Y run rẩy, lúc được cậu ôm lấy thì vươn móng vuốt ôm chặt lấy tay cậu. Cố Thanh Y bị ôm có chút đau, nhẹ hít một hơi, lập tức bị Giang Nguyên bắn qua một ánh nhìn cảnh giác. Cậu hươ hươ tay, lại ôm con mèo nhỏ vào trong ngực.

“Nhặt từ thùng rác ra còn ôm vào lòng, bắn chết đi được!” Giang Nguyên đứng xả nước trong phòng tắm, một tay thử độ ấm nước, quay đầu trách móc Cố Thanh Y đang ôm mèo đứng trước cửa, nhưng động tác tiếp lấy con mèo thì vẫn rất nhẹ nhàng.

“Đừng vào đây, bên trong ướt lắm.” Giang Nguyên kéo ống quần ngồi xuống, xả nước vào cái chậu màu hồng phấn bên cạnh.

Trong chậu đã đầy nước ấm, Giang Nguyên mới đặt vòi hoa sen sang một bên, lấy tay múc một ít nước dội

lên người con mèo nhỏ. Con mèo sợ nước, bốn chân ôm lấy tay Giang Nguyên, muốn bò lên chạy đi, lại bị Giang Nguyên túm lại tiếp tục ôm trong lòng bàn tay. “Đừng có mà nhúc nhích nha, có tin tao ném mày đi không!”

Cố Thanh Y đứng ở cửa nghe vậy, nhướn mày trêu tức nhưng không nói gì.

Dù sao sức lực của con mèo cũng không lớn, hướng chỉ lại còn là một con mèo vừa lạnh vừa đói. Giang Nguyên vốn vẫn đề phòng móng vuốt của nó, lại đột nhiên phát hiện ra, cho đến khi tắm xong bọc trong khăn tắm, tên nhóc này thế mà lại chỉ lộ ra cái đệm thịt màu hồng nhạt, nhút nhát.

“Coi như mày biết thời!” Giang Nguyên nhìn lướt qua, không tự nhiên ôm lấy con mèo to bằng gần cái nắm tay đang nằm úp sấp như một đứa trẻ con đưa ra ngoài. Cố Thanh Y thừa dịp Giang Nguyên sẩy lông cho nó, đi tới phòng bếp hâm nóng một ít sữa, đổ vào bát thủy tinh, thấy bên Giang Nguyên đã gần xong, mới bê tới “May mà hôm trước đi siêu thị không thấy loại sữa hay uống nên đổi sang sữa dê, không nóng lắm.”

“Đối với nó còn tốt hơn với anh.” Giang Nguyên chu miệng không chịu nhận, nâng cầm con mèo lên gãi gãi, chờ Cố Thanh Y hôn lên môi anh một cái, mới lắc đầu ra về bát đặc dĩ nhận lấy, đặt con mèo lên bàn ăn.

Con mèo được tắm rửa sẩy lông qua, thoát nhìn đẹp đẽ lên không ít. Hai người đàn ông không biết xấu hổ mà một trái một phải khom người xuống nhìn nó liếm sữa. Động tác của con mèo rất chậm, tuy rất đói, nhưng nó vẫn vươn cái chân trước ra gẩy gẩy cái bát, mỗi lần liếm một cái lại ngẩng đầu lên nhìn quanh bốn phía, hai mắt tròn to, lộ ra vẻ vô tội. Thế nhưng, được hai người tranh nhau vuốt ve, nó cũng quen dần, ít nhất thì đã không run lên bần bật nữa.

“Giang Nguyên Giang Nguyên! Mất hai màu kia!” Ánh đèn nhà bếp không sáng lắm, Cố Thanh Y phải mở to mắt mới nhìn ra được một bên mắt của con mèo là màu hổ phách, còn một bên khác là màu xanh nhạt, viền mắt tự nhiên, kèm theo râu dài và đẹp, lông toàn thân trắng muốt, rất có vẻ là ta đây thật đấy!

“Xấu chết đi được, đồ quái dị.” Giang Nguyên kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, chống tay búng lên trán con mèo, nhân lúc nó không để ý thì úp đầu nó vào bát sữa. Con mèo nhỏ cả mặt đều bị dính sữa, đợi đến lúc được Cố Thanh Y cứu thoát thì đã đáng thương đến mức không kêu nổi một tiếng meo mà chỉ ư ư trong cổ họng.

Để trừng phạt, chú chó Giang lại đi lấy khăn ẩm, mạnh mẽ cầm qua lau mặt và cổ cho mèo con, cái đầu nhỏ tránh trái tránh phải, mãi rồi cũng lau sạch.

Cuối cùng, để nó thoát khỏi độc thủ của Giang Nguyên, Cố Thanh Y đành tự mình ôm lấy mèo, lấy muống nhỏ dút từng muống từng muống cho nó, thấy người đối diện chống cằm hứng thú nhìn mình, liền nhin không được mà mắng một tiếng “Anh xem, còn không phải anh thích nó chết đi được, ở đó mà làm giá cái chứ!”

“Em không hiểu đâu.” Giang Nguyên ra vẻ thần bí, giơ ngón trỏ lên lắc lắc “Thương cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi, đây là phương pháp nuôi dạy mèo ưu tú của anh.”

“Được rồi, ông bố nghiêm khắc, anh đi tắm đi thôi.” Cố Thanh Y bật cười, ném qua cái khăn tắm bọc con mèo khi này “Thuận tiện giặt cái khăn dính nước tiểu của con trai anh nữa nhé.”

Con mèo nhỏ cuối cùng được bố trí ngủ ở bên giá sách sắt trong góc tường phòng ngủ.

Sau khi hai người tắm rửa thu dọn ổ cho mèo xong, đã là hơn mười một giờ. Con mèo nhỏ ghé vào sát mép làn, mở to mắt meo meo nhìn hai người đi qua đi lại. Cố Thanh Y xoa xoa tóc, ngồi xổm xuống cạnh nó nghịch một chút, thấy nó mệt mới lấy cái khăn nhỏ đắp lên người nó, ngón tay bị móng vuốt của mèo con đè lại, cậu ngồi nhìn nó dần dần nhắm hai mắt lại mới đứng dậy, ần ần hai chân có chút tê.

Xoay người liền nhìn thấy Giang Nguyên mặc quần cộc, đang ngồi xếp bằng, tay khoanh trước ngực, trừng mắt với mình.

“Người hơn năm mươi cân, có thể chững chạc một tí không.” Không quan tâm Giang Nguyên đang đổi, Cố Thanh Y vén chăn lên nằm xuống, mở ipad đặt giữa hai người “Qua đây đi, mua đồ cho con trai anh.”

Giá đồ dùng cho mèo không thấp, sữa dê cho mèo con, ổ mèo, giá treo cho mèo, đồ cào móng cho mèo, đủ loại nhét vào trong giỏ hàng. Cố Thanh Y vốn thích nuôi mèo, nên hôm nay được làm chủ, rất vui vẻ mà mở ra tất cả những đồ vật mình thích cho Giang Nguyên xem.

“Dùng tiền của anh để nuôi mèo khác...” Lúc Cố Thanh Y thanh toán thì nghe thấy Giang Nguyên ở bên yếu ớt oán giận một câu.

Cố Thanh Y bất đắc dĩ, lúc này chọn đồ người này còn muốn cái này đắt nhất cái kia tốt nhất, thế mà giờ thì... Đúng là thay đổi như chong chóng, trở mặt như trở bàn tay! Lười đáp lại anh, Cố Thanh Y trực tiếp thay lại thành số tài khoản của mình, chuẩn bị nhấn thanh toán.

“Em vì nó mà muốn chia nhà với anh!?” Giang Nguyên thở dốc vì kinh ngạc, mạnh mẽ giành lại ipad dùng vân tay của mình để thanh toán.

..... Cho nên mới nói vẫn là do không được tự nhiên mà! Cố Thanh Y không phản bác được đành quay đầu trừng Giang Nguyên, đổi lại là một ánh mắt uy hiếp đậm mùi ngu ngốc.

“Mai em phải đi làm, anh mang nó tới bệnh viện tiêm vắc xin phòng bệnh nhé.” Hai người đối tư thế, nằm xuống, Cố Thanh Y gối đầu lên tay Giang Nguyên, suy tính.

“Ừ, anh biết rồi, mệt thì ngủ đi.” Giang Nguyên ôm vai Cố Thanh Y, ngón tay xấu xa vờn nhẹ trên xương quai xanh của cậu.

“Em nhớ ở đường bên cạnh có một chỗ to lắm, em đi ngang qua...”

“Biết rồi biết rồi, mẹ đứa nhỏ à, em cứ yên tâm đi.”

“Dùng chăn ôm đi, đừng để bị cảm lạnh.”

“Vâng, lạnh chết anh cũng không để lạnh nó, ngoan, ngủ đi, mai em còn có tiết một đấy, cẩn thận không lát nữa lại không dậy được.”

“Không được, anh cũng không được lạnh.” Cố Thanh Y co lại trong lòng anh, một tay đặt lên ngực anh, nhắm mắt lại.

Khóe miệng Giang Nguyên cong lên, nhẹ nhàng vuốt mái tóc vừa gội sạch của cậu, thấy cậu đã ngủ say mới lúi diêm thoai dưới gối ra.

Cố Thanh Y còn gối đầu lên một cánh tay của Giang Nguyên, cho nên anh chỉ có thể một tay cầm ip6 khó khăn nhập chữ, còn Phan Duy ở phía đối diện thì tốc độ lại nhanh như một tên học sinh cấp hai cả ngày ngồi net. Anh mới gửi được một câu, anh ta đã gửi lại hai mươi câu.

—— Alo

—— Gì đấy?

—— Tôi đang đi uống rượu, cậu có chuyện gì thì nói đi.

—— Người đâu rồi?

—— Cậu có chuyện thì nói nhanh đi, bên cạnh tôi còn có hai em gái đó.

—— Nay, gần hai phút rồi đấy, cậu rốt cuộc muốn nói gì thế?

—— Giang Nguyên, cậu mà còn thế là chúng ta tuyệt giao đấy.

——!!!!!!!!!!!!

——

Đến lúc này, Giang Nguyên mới dùng tay trái ấn xong một câu, sau khi sửa lại lỗi chính tả xong thì gửi đi, một đến không nhắc nổi tay lên “Sau hai ngày nữa đến nhà bọn tôi ăn cơm đi.”

—— Sau hai ngày nữa, là mấy ngày vậy?? —— Đạo này tôi đang rảnh, ở chỗ cậu mấy ngày nhé.

—— Thành phố B có gì chơi không, Cố Thanh Y có cho cậu ra ngoài chơi không?

—— À, đúng rồi, nhà cậu ở đâu, tôi còn chưa đến mà.

—— Cậu đến đón tôi hay tôi tự qua đó?

—— Vừa hay tôi có một em gái nhỏ quê ở thành phố B, hay là tôi đến nhà cô ấy ở nhĩ, tôi vẫn hơi sợ thầy Cố nhà các cậu.

—— Thầy Cố có đồng ý cho tôi đến không?

Lần này Giang Nguyên rất tỉnh, không thèm để ý anh ta lảm nhảm nữa mà tạch tạch ấn mấy chữ xong liền văt điện thoại sang một góc, ôm lấy Cố Thanh Y đi ngủ.

Đầu kia, trong phòng riêng của quán bar đêm to nhất thành phố A.

Phan Duy đẩy đẩy cô gái bên cạnh đang không ngừng lôi kéo anh, chống cằm nhìn chiếc điện thoại đang được đặt trên mặt bàn, suy nghĩ sâu xa.

“Giám đốc Phan, sao thế, làm đề toán à?” Một người giám đốc khác ở cạnh, giơ một ly rượu lên cười nói. Hai cô nàng ngồi cạnh anh, cũng không biết nghe được cái gì hay mà cười đến run rẩy cả người.

“Đừng ồn nữa.” Phan Duy chau mày nói một câu, tiếp tục ôm cánh tay nhìn chằm chằm tin nhắn trên điện thoại chỉ hiện duy nhất một chữ “Ừ.” vô tình.

32. Chương 32

Cuối cùng, Phan Duy vẫn không hiểu được sau hai ngày kia có nghĩa là mấy ngày, liền ngay sáng hôm sau, vừa tỉnh rượu một cái là chạy đi thu dọn đồ đạc, mặc kệ thư kí phát điên oán giận, báo cho người ta một tiếng xong thì chính mình thành thoi lái xe đến thành phố B.

Lúc Giang Nguyên nhận được điện thoại, anh đang họp qua mạng với Trì Uyên. Nhóm người Trì Uyên ở phía bên kia, ngồi trong một căn nhỏ, đồ ăn vặt chất ở giữa bàn giống như đang mở tiệc trà, khiến Giang Nguyên cũng cảm thấy muốn ăn, bày đủ loại đồ ăn vặt ra bên cạnh, bóc một gói khoai tây chiên ăn, con mèo nhỏ thì nằm úp sấp trên đầu gối. Anh vừa bóc khoai tây vừa bàn chuyện.

Kết quả, một gói khoai tây còn chưa kịp hết, thì điện thoại của Giang Nguyên đã vang lên.

“Gì thế?” Thấy là Phan Duy gọi, anh vừa nhắc máy liền hỏi luôn.

“Ôi mẹ nó, Giang Nguyên, cậu ở đâu thế, tình hình giao thông ở đây sao nát thế, tôi còn bị xe đâm nè!!!”

.... Giang Nguyên nhìn một đám người trong máy tính phóng qua ánh nhìn nghi hoặc, cười cười xin lỗi.

“Ở đâu vậy, tôi đến đón cậu.” Tắt màn hình đứng dậy, Giang Nguyên tiện tay cầm theo áo khoác bên cạnh, một ngón tay ấn lại khóa cửa, ra ngoài.

Phan Duy ngồi ở một ngã tư xa lạ, hung hăng quệt cái mũi bị đỏ ửng chảy nước của mình.

Anh đường đường là một công tử nổi danh, đường đường là một giám đốc, đường đường là một người đàn ông nho nhã, thế mà ở trước cổng chợ bán đồ ăn, bị một chiếc xe tải chở rau cải trắng đâm nát con Maserati đắt tiền vừa mua.

Ngồi xồm trên đường, chia nhau một bao thuốc lá với người lái xe tải, Phan Duy xoa xoa mũi, vĩnh viễn nhìn chân, trông ngóng người anh em tốt nhà mình.

“Cái đó của cậu, muốn bao nhiêu tiền bồi thường?” Chủ xe tải là một người đàn ông trung niên vạm vỡ, thẳng thắn, buồn bã thở ra một vòng khói.

“Thôi, không cần chú bồi thường đâu.” Phan Duy uể oải liếc sang “Mà chú cũng đừng đợi với tôi nữa, tôi không dám lái xe đâu, đợi anh em tôi đến đón thôi.”

Thật ra cũng không nghiêm trọng lắm, cho nên Phan Duy không muốn làm khó người ta. Anh dù gì cũng là con cháu nhà lắm của, loại chuyện tham ô tiền của người dân này, cũng không nhất thiết phải làm.

Chủ xe cải trắng cảm kích, nhét bao thuốc vào trong tay Phan Duy “Vậy cậu từ từ chờ, rau của tôi còn chưa giao xong, tôi đi trước nhé, có duyên sẽ gặp lại.”

Có duyên cũng đừng gặp thì hơn.

Phan Duy chán nản châm một điếu mới, nhìn dòng người qua lại chỗ ngã tư, đột nhiên sinh ra một loại lỗi giác thi ca.

Lấy điện thoại, mở ghi chú, anh ngâm điếu thuốc, bắt đầu nghĩ về việc công ty mình nên xuất bản một chút thơ ca gì đó.

Lúc Giang Nguyên phi như bay đến, liền nhìn thấy Phan Duy giống như một người công nhân khuôn vác, một thân áo khoác Armani cũng chẳng buồn để ý, ngồi xõm trong đồng bùn đất, bên tai giắt một điều, miệng ngâm một điều, vẻ mặt đau buồn vùi đầu vào di động, giống như anh ta bị táo bón, a a a a nửa ngày cũng không thả được rắm vậy!

“Đi thôi.” Ôm chút thương hại với người anh em có tướng ngại về trí tuệ, Giang Nguyên túm cổ áo Phan Duy vất lên xe, chính mình bước sang bên ghế lại ngồi xuống, lái xe quành quành rẽ rẽ một lúc đã về được đến khu chung cư.

“Cứ thế mà về thẳng nhà á? Tôi còn chưa ăn trưa mà! Cậu tìm một cửa hàng trước đi chứ.” Đập đập cái ghế xe, Phan Duy nháy mắt liền quên bém mắt cái ý định thi ca của mình, chỉ còn nhớ được hiện thực tàn nhẫn là Giang Nguyên không cho anh ăn cơm!

Giang Nguyên chuyển lái, dừng lại dưới lầu chung cư, xuống xe dẫn Phan Duy theo. Lúc leo hết mấy tầng cầu thang, mở cửa nói “Giao hàng trong phạm vi ba km, tùy cậu chọn, nhanh lên, chiều tôi còn có việc cần ra ngoài.”

Giang Nguyên mở cửa, một quả cầu lông trắng lao nhanh đến cọ cọ chân anh, giơ móng vuốt lên cào nhẹ ổng quần anh.

Anh đưa tay xách quả cầu lông lên, lấy một đôi dép từ trong tủ ra đưa cho Phan Duy đang há hốc miệng “Vào đi.”

Trong nhà rất gọn gàng, có thể nhìn ra hai người đã cẩn thận thu dọn và sắp xếp như thế nào. Khắp nơi đều tràn ngập mùi ân ái, cốc tình nhân, dép tình nhân quần áo tình nhân, trong nhà toàn một màu ghi trắng và xanh xám nhưng lại giống như mọi góc vách đều hiện lên bong bóng tình yêu màu hồng phấn, khó chịu đến mức khiến Phan Duy đứng ngồi đều không thoải mái, chỉ có thể xấu hổ đi vào trong bếp mở tủ lạnh lấy đồ uống.

Mở ra chiếc tủ lạnh hai cánh đôi vợ chồng nhỏ mới mua, Phan Duy lần nữa sững sờ tại chỗ.

Mẹ nó, cái này quá là phong phú luôn!

Đồ ăn từ tối qua còn lại được đậy kín trong hộp, bên cạnh hộp là nguyên liệu nấu ăn tươi ngon, jambon, bacon, hành tây, phomat, bơ. Phía dưới còn sữa dê và sữa chua. Dưới nữa là hoa quả, mỗi quả đều tươi ngon mọng nước, khiến người động tâm. Bên cánh tủ, tầng trên xếp trứng gà và đủ loại nước tương, còn phía dưới thì xếp một loạt nước hoa quả và nước có gas. Cả tủ xếp kín không một khe hở.

Cầm một chai nước chanh, Phan Duy ánh mắt phức tạp đóng tủ lại “Thầy Cố đúng là... thực đức mà.”

Có thể cứu sống Giang Nguyên từ trong cuộc sống chỉ có nước lọc ra, không thể không thừa nhận Cố Thanh Y đúng là một nhân vật vĩ đại!

Giang Nguyên cầm sữa dê ấm đứng cạnh sofa, ngồi xuống đút cho quả cầu lông, nghe thấy Phan Duy nói vậy thì từ chối đưa ý kiến, chỉ ừm một tiếng. Quả cầu lông rất ngoan ngoãn, dầm dẫm cái đệm thịt lên đùi anh, tự mình nằm sấp xuống liếm liếm sữa. Giang Nguyên xoa xoa lông nó, thì thoảng thì gãi gãi cằm, giúp nó lau vết sữa bên miệng.

“Ôi mẹ.....” Phan Duy ôm nước chanh từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy khung cảnh dịu dàng như vậy trong phòng khách, đột nhiên cảm thấy hoài nghi tính chân thật của thế giới này. Mẹ ơi, mẹ nói cho con biết cái sinh vật có vẻ mặt yêu thương sẵn sốc mà con không quen kia là gì vậy? Tuyệt đối không phải thằng bạn Giang Nguyên ngu ngốc của con đâu, tuyệt đối không.....

Lết đến sofa bên cạnh ngồi xuống, Phan Duy lấy điện thoại ra lướt weibo một chút để bình tĩnh lại. Thấy Giang Nguyên đứng dậy thu dọn bát sữa con mèo uống xong, hoàn toàn không giống như muốn nói chuyện quan trọng gì với anh, lúc này mới nhớ ra “À, buổi chiều cậu định làm gì? Gọi tôi đến có việc gì không?”

Giang Nguyên thản nhiên xoay người, chỉ con mèo nằm ở góc sofa “Mang nó đi tiêm vacxin phòng bệnh, mua đồ ăn, đón Cố Thanh Y tan làm.”

Vốn dĩ, anh còn định đến phía nam thành phố để mua chút đồ ăn vặt cho Cố Thanh Y, thế mà lại bị Phan Duy làm phiền. Thấy thời gian không còn kịp nữa nên đành thôi vậy!

Giám đốc Phan ngồi trên sofa, đối diện với con mèo hai màu mắt. Mãi đến tận khi tên nhóc kia bò đến trên đầu gối anh, anh mới thật sự hiểu được Giang Nguyên lúc này không hề nói đùa. Nhìn bóng lưng Giang Nguyên rửa bát trong bếp, trong nháy mắt, Phan Duy liền nghĩ hình tượng của người đàn ông Giang Nguyên này, trong mắt anh lại cao lớn thêm không ít.

Đùa gì chứ, trong nhóm bọn họ, tùy ý lôi ra một người, người đó cũng sẽ không bao giờ xuống bếp! Ở nhà thì có cha mẹ cô dì chăm sóc, ra nước ngoài du học thì thuê người giúp việc nấu cơm dọn nhà, cứ cho là không có ai thì cũng có thể đi một nhà hàng nào đó ăn uống như vua.

Thế nên, trong suy nghĩ của Phan Duy, một người đẹp trai tài giỏi sao có thể đi mua thức ăn về nấu cơm cơ chứ?

Thân mặc áo khoác Armani, tay đeo đồng hồ cơ mở ra cửa xe Maserati, cầm làn đi vào chợ mua sữa và cải trắng? Cái này đã vượt quá phạm vi thơ ca rồi có được không??

“Đừng ngốc nữa, nhanh lau sạch bùn đất trên áo của cậu đi, còn ra ngoài nữa.” Giang Nguyên vẩy vẩy nước trên tay, đi vào trong phòng cầm một cái khăn choàng lên cổ, lại ôm lấy tên nhóc kia bao vào trong ngực, đứng ở cửa chờ Phan Duy đang cầm khăn lau áo.

33. Chương 33

Đi trong gió lạnh mùa thu, giám đốc Phan – Phan Duy rất hiu quạnh.

Anh nghĩ thế giới đã biến thành màu xám xịt mất rồi, thậm chí là cô nàng minh tinh đòi mấy hôm nữa dọn đến ở chung gửi qua cho anh một tấm ảnh quần khăn lụa nằm trên giường đầy gợi cảm, anh cũng cảm thấy không hứng thú nổi.

Phan Duy nhìn không được mà hồi tưởng lại xem Giang Nguyên rốt cuộc là tuýp đàn ông như nào.

Bọn họ biết nhau từ lúc vừa mới sinh, nói đến Giang Nguyên, Phan Duy liền nghĩ đến việc chỉ cần một chén trà, vỗ quạt bộp bộp xoạch xoạch là hai người bọn họ có thể nói chuyện với nhau hết một ngày một đêm. Giang Nguyên đó đang ở đâu rồi?

Bọn họ chính là những đứa con nhà giàu, vừa sinh ra đã quần áo lụa là nha!

Giang Nguyên từ nhỏ đã là một ông trời con, có thể thu thập được toàn bộ trẻ con cùng tuổi hay không cùng tuổi trong khu phố... Sau này mất cha thiếu mẹ, lại càng trở lên càng đáng sợ. Năm lớp sáu tiểu học, đã có thể quật ngã một tên hàng xóm cấp ba, chỉ vì thằng đó nói một câu là mẹ anh bị điên. Sau này lên cấp ba thì quả là... Chỉ cần đáp cặp liếc mắt một cái cũng có thể úp ngã cả một nhóm người.

Cái khí thế đó, có thể sánh ngang với mười khẩu pháo cối!

Nhưng giờ thì sao? Mười khẩu pháo cối đó đã nhuyển đến vô hại, tiến nhập vào quần thể các cô dì chị em. Cuối đầu bước theo Giang Nguyên vào bệnh viện thú cưng, Phan Duy cảm thấy ngực mình mơ hồ phát đau.

Bên cạnh có một cô gái dẫn chó đến tạo hình, vốn đang selfie up lên mạng xã hội khoe bạn bè, thấy hai người bước vào cửa thì máy anhe ngay lập tức đổi chiều.

Quá đẹp trai luôn! Cô gái nhìn không được, lôi kéo người tạo hình cũng mắc bệnh mê giai bên cạnh, cùng nhau cắn môi thấp giọng gào thét.

Hai người đàn ông đẩy cửa bước vào đều cao to, eo thon chân dài. Người đi trước mặc áo khoác phi công và quần bò bó màu đen, trên mặt đeo một chiếc kính râm, khí thế to lớn, tuy ôm mèo nhưng động tác lại rất nhẹ nhàng. Con mèo hai màu mắt trên tay anh ngoan ngoãn đặt một cái vuốt lên lòng bàn tay anh, con mắt màu vàng và xanh trong veo như nước nhìn thẳng về phía trước. Người đi sau thì khoác một cái áo khoác dài bên ngoài áo len cổ chữ V màu vàng nhạt, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, thân hình cao to nhưng lại tỏa ra sự dịu dàng hơn rất nhiều.

Cô nàng đứng ở quầy đồ mặt “Chào anh, xin hỏi, anh cần gì?”

Giang Nguyên tháo kính đeo lên ngực, chỉ chỉ con mèo nhỏ trong tay “Nó, tiêm và tắm.”

“Vâng, mời theo tôi sang đây.” Cô gái xoắn hai tay đi vào trong. Người làm ca chiều không nhiều, Giang Nguyên đứng ở quầy thanh toán xong, liền đi vào bên trong giao mèo cho bác sĩ. Con mèo nhỏ rời khỏi ngực anh, bị người lạ ôm lấy, cho là mình lại bị đem đi vất vào thùng rác, liền dùng móng vuốt mắc lấy quần áo của Giang Nguyên, hai mắt ươn ướt. Giang Nguyên đang nói chuyện với Phan Duy nên không để ý, chỉ cảm thấy không biết tại sao móng vuốt của con mèo lại bị mắc lại, cho nên dùng tay gỡ ra.

Lúc chạm phải cái móng vuốt, lại thấy con mèo đang toàn thân run rẩy, lúc này mới thấy không đúng.

Quay đầu nhìn, con mèo treo lơ lửng giữa tay mình và tay của người nhân viên, người kia ngại ngần nhìn anh xin lỗi, nỗ lực vuốt ve để giảm bớt sự sợ hãi của nó. Giang Nguyên khoát tay “Đi đâu, tôi đi với.”

Nói xong, ôm mèo về trong lòng, cảm giác được nó nhỏ giọng nức nở, liền đổi thành kiểu ôm dành cho trẻ con, bàn tay to lớn xoa xoa cái đầu nhỏ dụi vào ngực mình, nhẹ giọng nói “Thật là sợ chết đi được, tắm mà cũng bắt ba đi theo.”

Tắm cho mèo rất phiền phức, người của bệnh viện thú cưng vốn đã chuẩn bị đầy đủ, không ngờ được khi Giang Nguyên đặt con mèo nhỏ xuống đất, dùng nước nhỏ xả lên người nó, con mèo lại hoàn toàn không giãy dụa, chỉ có hai con mắt là nhìn chăm chăm anh. Lúc giao lại cho nhân viên, Giang Nguyên cũng ngồi lại, im lặng đối diện với con mèo.

Phan Duy đứng sau cảm thấy mình thật dư thừa, lấy điện thoại ra chụp một tấm, không vòng vèo đăng lên weibo kèm theo bốn chữ “phụ tử tử hiếu”. Vừa đăng đã nhận được vô số bình luận – vì dù sao giám đốc Phan nhà chúng ta cũng được coi như một người nổi tiếng không lớn không nhỏ trên mạng xã hội mà.

Anh tự mình làm chủ một công ty giải trí, số người nổi tiếng quen biết còn nhiều hơn cả thím giúp việc trong nhà, cho nên cũng rõ không ít chuyện trong giới. Từ đó, anh quyết định lập hẳn một tài khoản riêng lấy tên là “ba ba giới giải trí”, không có chuyện thì đăng vài tấm ảnh trai xinh gái đẹp thu hút đạo diễn và dư luận, tuy không phải quảng cáo nhưng cũng là một trong những mẹo làm ăn trong sạch.

Tấm hình vừa đăng đã khiến người trên weibo nổ tung, bình luận bên dưới đều nghiêng về giả thuyết đây là người mới của công ty, sôi nổi bàn luận xem tương lai có thể nổi tiếng hay không.

Lẫn trong đám bình luận hỗn loạn, có một bình luận lấy tốc độ hỏa tiễn phi lên top bình luận đầu. Phan Duy nhìn lướt qua, quyết định trả lời.

— Follow anh lâu như vậy, không ngờ anh cũng là gay, nói nhanh anh tóm được cậu nhóc đẹp trai này lúc nào nha! Sinh hoạt tốt hay không nha!

— Gay cả nhà cậu, tóm được từ lúc còn cưỡi trường đó!

Cùng ngày hôm đó, cụm từ “ba ba giới giải trí gay” đã trở thành cụm từ hot nhất trên thanh tìm kiếm, khiến cho đoàn làm phim vốn đang định dùng chiêu tung ra chuyện lùm xùm của nữ chính để câu khách cũng bị rút dài!

Chờ người ta lẩn qua lẩn lại con mèo xong cũng đã bốn giờ chiều.

Cả tinh thần và cơ thể Phan Duy đều uể oải, lại bị Giang Nguyên kéo theo đến siêu thị. Nhìn Giang Nguyên quen thuộc đi đến khu rau thịt, Phan Duy ngồi xổm xuống cạnh thang máy gọi điện.

“Con trai à, cò chuyện gì vậy?” Mẹ Phan đang chơi mạt chược, không khí có chút âm ỉ.

“Không ạ, con chỉ muốn hỏi nhà mình có thiếu gì không thì để con mua mang về.”

“Ôi trời ơi, con trai của tôi ơi, con quản chuyện này làm gì chứ, chuyện này đâu đến lượt con làm đâu, mấy người giúp việc trong nhà làm hết rồi. Con đói thì về ăn cơm là được, sao mà tự nhiên khách khí với mẹ con thế hả!” Mẹ Phan giống như giạt mình, Phan Duy còn nghe thấy cả tiếng vỗ ngực.

Đây mới là phản ứng bình thường của người lớn trong nhà nha! Đây mới đúng là thái độ chính xác trong lòng quần chúng nha!

Quả nhiên, Giang Nguyên mới là người không bình thường! Là anh em của anh, anh không thể để Giang Nguyên cứ đắm chìm như vậy mãi được!

Sau khi nói với mẹ là không sao, không có chuyện gì, con đùa, hôm nay con không về, Phan Duy cúp máy, cất điện thoại vào trong túi, dựng cổ áo khoác lên, đi đến chỗ Giang Nguyên đang chọn rau. Tựa vào quầy tính cân, Phan Duy dùng một tay kéo kính râm của mình xuống, lộ ra ánh nhìn tự cho là quyến rũ “Hôm nay, tôi mời các cậu ăn cơm, muốn đi đâu thì chọn đi, tôi bao.”

Giang Nguyên ôm chặt con mèo trong lòng, một người một mèo đều ngẩng lên nhìn Phan Duy, song song phát ra âm thanh cười nhạo “Thiếu năng!”

“Hầm xương, dùng củ cải hay cà rốt?” Giang Nguyên đi tới bên cạnh chọn củ cải, quay đầu hỏi.

“.... Củ cải.”

Phan Duy vs Giang Nguyên, hiệp một, lose!

[hầm xương dùng cả hai]

Lúc chen chúc với một đám cô dì thanh toán tiền thức ăn, Phan Duy ra khỏi siêu thị trái tim liền vỡ tan “Vừa nãy mấy bà cô đó sàm sỡ tôi!”

“Ai bảo cậu câu dẫn người ta!” Giang Nguyên kéo áo, sợ con mèo ở trong nhảy ra, giơ chân đá Phan Duy ở bên. Lúc nãy tính tiền, bị một đám các cô bao vây, hai người rất tự nhiên mà hấp dẫn tầm mắt của mọi

người. Giang Nguyên còn tốt, cúi đầu lạnh mặt không nói gì, cho dù không đeo kính cũng sinh ra một loại khí thế khiến người ta không dám nhìn. Thế nhưng Phan Duy bên cạnh thì lại tương đối xui xẻo, hai tay chống vào thành quây, quay đầu nhìn Giang Nguyên, còn chưa kịp nở nụ cười thì đã bị một bác gái bên cạnh sán tới “Chàng trai, cái áo này của cậu chất liệu thật là tốt, có phải là lông dê không?” Bác gái kia sờ sờ cổ áo mình, như để chứng minh lời nói là thật, còn kéo thêm hai bác gái khác đến sờ sờ. Một lúc sau liền biến thành không thể ngăn cản nổi! Nào là chất liệu quần áo tốt, kiểu dáng áo lông đẹp, rồi nào là nước hoa trên người cậu thật thơm, vừa hay tôi muốn mua nước hoa cho chồng tôi bla bla thật là trùng hợp.

Hợp cả nhà thím!

Phan Duy giận bưng bưng đi sau Giang Nguyên, càng nghĩ lại càng tức, cảm thấy như mình bị xúc phạm, lúc đến cửa còn chưa kịp đợi Giang Nguyên mở cửa đã đập một cái để xả giận, cho là cửa cứng không hỏng cho nên đập rất mạnh.

Không ngờ là cửa lại cứ thế mà mở ra....

Cố Thanh Y đang cầm một con dao nhỏ mở hộp giấy chuyển phát nhanh, thấy cửa mở thì cầm dao quay người lại “Về rồi à? A... Đây là... Phan Duy?”

“Thầy.... Thầy Cố...”

34. Chương 34

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cố Thanh Y nhìn Phan Duy không hiểu sao mà vừa nhìn thấy mình đã ỉu xìu xuống, thân thiết nở nụ cười “Chào anh, mau vào nhà đi.”

Giang Nguyên đứng phía sau Phan Duy, vẻ mặt đã sắp không đợi được nữa, mẹ nó, đập cửa nhà anh, lại còn che không cho anh nhìn vợ anh à! Đẩy Phan Duy ra, Giang Nguyên cởi giày vào nhà, thả đồ trong tay xuống, ngay cả mèo cũng không móc ra đã nín lấy cảm Cố Thanh Y hôn sâu “Hôm nay anh mệt chết đi được.”

Xoa xoa tóc anh, Cố Thanh Y chà chà mũi anh “Ừ, khổ cho anh rồi.”

Mẹ ơi, chỗ này có người giết chó nè!!!

Phan Duy chống khung cửa, cảm thấy như một giây sau là có thể nôn ra máu ngay lập tức. Thanh niên thời này sao mà tự nhiên thế chứ, không thấy ở đây còn một người nữa à! Một người lớn như này, các cậu không nghĩ đến cảm nhận của tôi ư!!

Thế nhưng hai người trong nhà lại giống như chẳng quan tâm đến anh. Cố Thanh Y vốn còn muốn quay đầu nhìn anh, kết quả lại bị Giang Nguyên chặn lại, quay mặt cậu về cái hộp chuyển phát nhanh trên bàn.

Đêm hôm qua lúc mua đồ, cả hai đều trả thêm tiền để được chuyển qua ngay trong ngày hôm sau, cho nên chiều nay, hầu như đồ đã được gửi đến, một đồng to to nhỏ nhỏ xếp đầy cả mặt bàn, có vài cái còn rơi tạt xuống đất. Con mèo nhỏ còn bị nhét trong áo khoác của Giang Nguyên, nghe thấy tiếng của Cố Thanh Y liền chui đầu lên từ chỗ kéo khóa, nghiêng đầu vui vẻ nhìn Cố Thanh Y.

Cố Thanh Y ôm nó từ trong áo khoác của Giang Nguyên ra, đặt vào cái thùng giấy nho nhỏ dùng để chuyển phát nhanh bên cạnh, mặc nó vịn vào mép thùng dướn người lên nhìn hai ông bố nhà mình dờ dờ được chuyển tới.

Dù sao hai người cũng không thiếu tiền, lại thêm Giang Nguyên – một “ông bố nghiêm túc” ở đó, nên Cố Thanh Y có muốn tiết kiệm một chút cũng không được. Cái giá leo trèo dành cho con mèo được chọn rất lộng lẫy, cộng thêm cả đồ lấp ráp thành tường trèo (*), tất cả đều được xếp trong một cái thùng to đặt ở góc tường.

“Phan Duy, cậu sắp xếp cái kia đi.” Phan Duy vốn đang ngồi ngoài cửa đợi hai người nòng nân xong thì thấy trước mắt lòi ra một cái thùng nhỏ. Anh không hiểu ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, phát hiện người nọ hất hất cằm về phía mấy tấm phản, cây cột và ổ mèo, nhất thời ngây ra.

Giơ ngón tay chỉ vào mình “Tôi á?”

“Không thì ai?” Giang Nguyên liếc mắt nhìn anh như nhìn tên ngốc “Nhanh lên, đừng có mà than vãn, dọn xong mới được ăn đó.”

Đồ đạc của con mèo nhỏ thế mà thu dọn thật rườm rà, đợi ba người phân công nhau sắp xếp xong thì cũng đã tốn không ít thời gian!

Cố Thanh Y ngồi xuống trước ngăn tủ, đặt sữa và thức ăn cho mèo vào tủ. Giang Nguyên đứng lấp giá trèo cho mèo. Còn Phan Duy thì bị sai chạy tới chạy lui thu dọn thùng rỗng trên đất, thi thoảng còn đưa đồ dùng cho Giang Nguyên. Hạnh phúc nhất chính là con mèo nhỏ, vui vẻ chạy tới chạy lui trên đất, còn quần vào chân Cố Thanh Y đánh vòng.

“Các cậu cứ như nuôi con ấy.” Phan Duy cuối cùng cũng dọn xong, ngồi trên sofa chờ cơm.

Cố Thanh Y đứng ở phòng ăn xếp bát đĩa, nghe vậy thì nhìn anh cười cười.

Cậu không có ấn tượng gì lớn về Phan Duy, chỉ biết anh là bạn thân từ nhỏ của Giang Nguyên, cho nên nghĩ mình vẫn nên đối tốt với anh một chút. Chỉ là giám đốc Phan đáng thương của chúng ta từ lúc nhỏ đi học đã luôn bị giáo viên “bắt nạt”, nhìn thấy cô giáo mỹ thuật xinh đẹp thôi chân đã nhũn cả ra, thì nói chi đến giờ đây, một thầy giáo chính trị cấp hai đang đứng trước mặt cười với anh. Phan Duy đứng là đến suy nghĩ muốn chết cũng nổi lên rồi!

Phản xạ ngồi thẳng lưng, Phan Duy nở ra một nụ cười tiêu chuẩn, đoan trang đáp lại Cố Thanh Y. Con mèo bên cạnh bị động tác của anh đánh động, sợ đến mức vội vàng lên vào trong bếp, cọ đến cạnh chân Giang Nguyên.

“Ôi mẹ ơi, con làm gì đấy.” Giang Nguyên đang thái rau, thấy động thì giật cả mình, rửa sạch tay xách con mèo đặt lên vai mình, thấy nó liếm mặt mình thì khề hừ một tiếng.

Phan Duy cũng đồng dạng không dám ở lại cùng một phòng với Cố Thanh Y, từ từ chuyển mình vào trong bếp, theo sau Giang Nguyên trộm đồ ăn.

Phòng bếp của căn nhà dành cho một người ở không lớn, một mình Giang Nguyên thân cao gần 1m9 đứng thôi đã đủ thấy chật chội, lúc này Phan Duy lại chạy tới xoay trái xoay phải như một cái đuôi, thì cho dù là đứng đâu, khóe mắt cũng thấy được một tên thiếu năng đang bốc thịt từ trưa còn lại ăn vụng!!

“Tôi nói này.” Giang Nguyên giơ cái nồi lên, nhần nhịn không phát diện “Chỗ nào trong phòng khách nhà tôi trêu cậu à?” Nếu không thì chui vào bếp làm gì.

“Không, cái đó, còn không phải do tôi nhớ cậu quá à! Một phút cũng không muốn rời!” Phan Duy có chút chột dạ, miệng ngậm thịt, mắt đảo loạn lo lắng.

“.....Cảm ơn.” Giang Nguyên mím môi, không còn gì để nói.

Lúc trước chúng ta đã nói qua, tốc độ làm cơm của Giang Nguyên rất nhanh, cho nên cái đuôi Phan Duy này cũng chẳng làm được bao lâu đã lại bị ép quay về đối mặt với thầy Cố đang mỉm cười hòa ái kia.

Trong nhà vừa mua một chiếc bàn ăn dài sáu người ngồi, Cổ Thanh Y ngồi ở vị trí chủ nhà, Giang Nguyên ngồi bên trái cậu, đối diện là con mèo nhỏ im lặng ngồi liếm sữa, tạo thành khung cảnh một nhà ba người ấm áp. Mà ở phía đối diện Cổ Thanh Y, chính là Phan Duy đáng thương bị Giang Nguyên đầy quân ra đó.

Phan Duy nhìn Cổ Thanh Y ở phía đầu kia rũ mắt gấp rau cho Giang Nguyên, cảm giác như mình chỉ cần nhắm mắt lại là có thể nghe thấy tiếng nói dịu dàng của giáo viên chủ nhiệm cũ “Nào, chúng ta để Phan Duy đứng lên giải thích vấn đề này một chút nhé?”

Cụt hứng và cơm tẻ mềm mịn trong bát, Phan Duy quyết tâm hóa sợ hãi thành niềm vui ăn uống — Mẹ nó! Anh đây tốt nghiệp đại học, tốt nghiệp cấp ba sắp mười năm rồi vì sao còn sợ giáo viên chứ! Vì sao chứ!!!

Hừ, tức chết mất! Cơm mà đồ ăn Giang Nguyên làm ngon quá!

Nhanh chóng ăn xong một bát cơm, Phan Duy chẳng ngại chút nào đi vào phòng bếp tự mở nồi cơm ép cho mình một bát cơm đầy chặt, sau đó lại quay về bàn ăn phần phật chiến đấu.

Nhìn Phan Duy ăn, Cổ Thanh Y quay đầu nhìn Giang Nguyên mỉm cười “Có vẻ như gần đây tài nấu nướng của anh lại lên rồi?”

“Đùa gì vậy.” Giang Nguyên mặt không đổi sắc đưa tay vén tóc giúp Cổ Thanh Y “Anh chưa nấu cho ai ăn đâu.”

“Giang Nguyên, cậu thôi được rồi đấy.” Phan Duy vừa và cơm vừa đứng dậy rướn người gấp đĩa rau ở xa vào bát mình “Cậu còn chưa thêm nấu cơm cho chính mình nữa!”

Nuốt cơm trong miệng xuống, hai tay Phan Duy nhận lấy nước ấm Cổ Thanh Y đưa tới, uống một hớp, cắn đũa chỉ vào Giang Nguyên, vẻ mặt tôi sắp tố cáo cậu, quay đầu nói “Thầy Cổ à, tôi nói cậu nghe, người này ở nhà chỉ uống nước lọc thôi. Lúc đáng sợ nhất còn bị ngắt ở nhà luôn, nếu không phải tôi sau này mỗi ngày đều đến lôi cậu ta đi ăn, có khi hương khói nhà họ Giang đến đời cậu ta là đứt rồi!”

Cổ Thanh Y có chút kinh ngạc, quay sang nhìn Giang Nguyên, đau lòng.

“Anh không nhớ gì cả, cậu ta nói linh tinh đấy.” Giang Nguyên nhún vai, nắm lấy Cổ Thanh Y khẽ miết “Em xem, không phải bây giờ anh tốt lắm sao.”

Cổ Thanh Y mím môi, biết mình cũng chẳng thể nào trách Giang Nguyên được, dù sao chính cậu cũng sống rất bừa bãi. Có thể thấy Giang Nguyên trở nên như vậy nguyên nhân phần lớn cũng là do mình, so với mình, một giáo viên nho nhỏ, trọng trách của anh không biết là nặng nề hơn bao nhiêu lần. Nghĩ đến Giang Nguyên dù có thể hình to lớn như trâu nhưng chỉ cần ngắm mưa liền phát sốt, trong lòng Cổ Thanh Y liền sinh ra một chút mùi vị khó nói.

Cậu cười cười với Giang Nguyên “Ừ, tốt.” Sau này, mình nhất định phải chú ý đến Giang Nguyên nhiều hơn, ít nhất cũng không thể để anh bạn đến bỏ cơm nữa!

Phan Duy nhìn hai người đối diện ánh mắt tràn đầy tình cảm, nắm chặt tay nhau, con người quả thật như muốn nhảy ra đến tận chân trời. Thật tình, tôi mách lẻo một câu mà hai người cũng có thể tình cảm như vậy thì đúng là quá tài tình rồi! Hai người có thể nghe được trọng điểm câu nói của tôi không vậy? Tức chết mất, đường đường là một người đàn ông hoàn hảo đẹp trai có tiền, mình sao phải chạy đến đây để bị chọc mù mắt chứ!!!!

“Này, Giang Nguyên.” Anh cắt ngang đường nhìn của cặp chồng chồng nhỏ, ngừng đầu “Gần chỗ các cậu... có khách sạn không?”

Xem ra hôm nay, Giang Nguyên sẽ không nói chuyện chính với anh, vậy anh còn không đi thuê phòng tìm người đến mua vui!

“Khách sạn?” Giang Nguyên nguy hiểm nhướn mày “Sofa lớn như vậy, cậu ra khách sạn làm gì? Tối tôi còn có chuyện muốn nói với cậu đó.”

Lớn như vậy..... Phan Duy quay đầu nhìn sofa trong phòng khách.

Nghẹn ngào gật đầu “Ừm.”

Ăn xong, ba người ra ngoài đi dạo một vòng, quay về đánh răng xong, Cố Thanh Y liền ôm mèo vào trong phòng, nhường phòng khách lại cho hai người.

“Nè.” Giang Nguyên móc hai lon bia từ tủ lạnh, ném cho Phan Duy “Ngồi đi.”

Phan Duy gật đầu, khoanh chân ngồi xuống, mở nắp giữa đầu uống một ngụm, ngón tay chậm rãi gõ lên thân lon, nhếch mép cười “Còn muốn ngồi uống bia, nhất định là chuyện lớn. Nói đi, muốn tôi giúp gì?”

Giang Nguyên chống khuỷu tay lên đầu gối, ngón tay đan vào nhau chống cằm, nghe Phan Duy nói thì thở dài cười, vươn người về phía trước để rút hai tấm ảnh từ túi sau quần bỏ đặt lên bàn.

Phan Duy hơi bị cận, neho mắt cũng chưa nhìn rõ được nên hơi nhíu mày.

“Mẹ tôi.” Giang Nguyên lại chống cằm, một tay chỉ chỉ vào góc trái của ảnh chụp.

“Liễu Trí.” Ngón tay lại chuyển sang bên cạnh.

“Ồ, trở về tôi cho người theo dõi.” Phan Duy không thể hiện ra quá nhiều kinh ngạc, gật đầu nhấp một ngụm bia. Công ty anh nuôi không ít “chó săn”, một ít chuyên để mua vui, một ít khác thì khá khó nói, dù sao rất nhiều chuyện trong nhà, chuyện làm ăn không hay cũng không tiện để người khác đi làm.

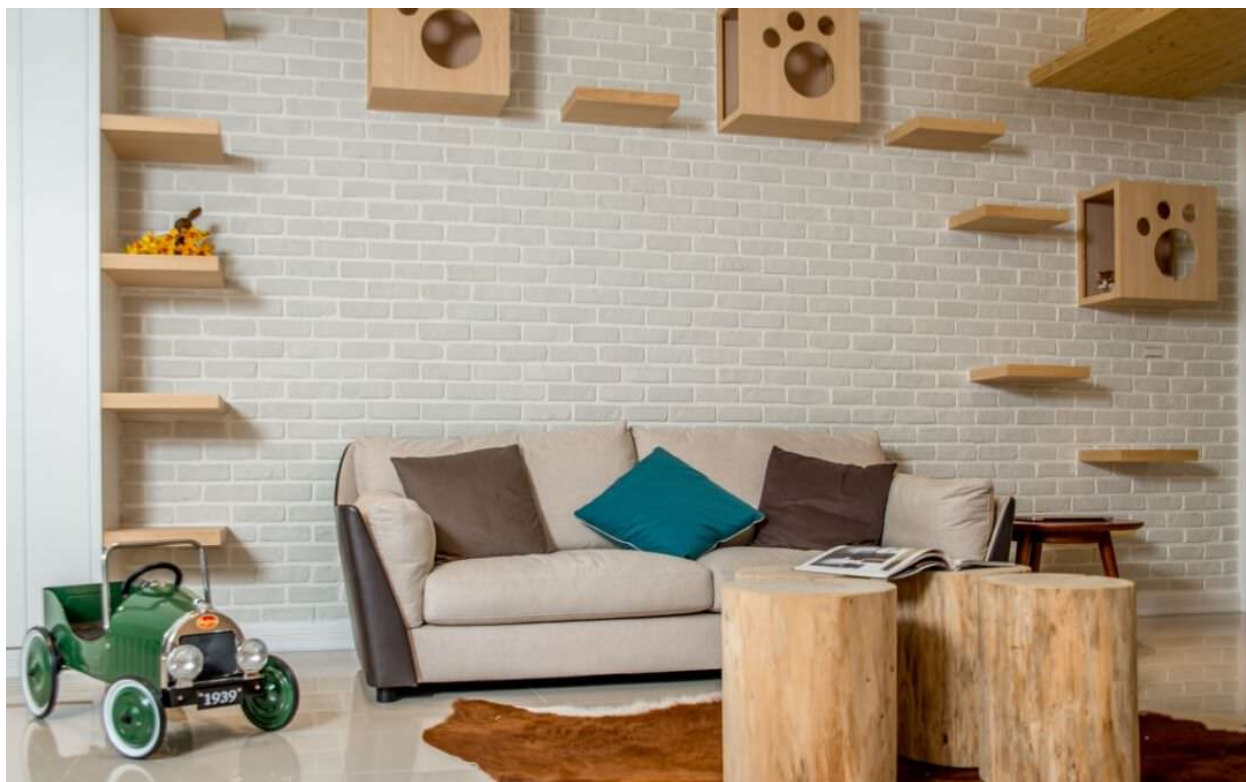
Anh từ nhỏ đã không thích mẹ của Giang Nguyên lắm, không chỉ không đối tốt với Giang Nguyên mà còn mỗi ngày gây trở ngại cho Giang Nguyên. Sau này, khi Giang Nguyên đã về gia nhập Giang thị, còn ở sau lưng Giang Nguyên, đâm không ít dao vào công ty mình, ghê tởm đến mức, anh không muốn nói cho Giang Nguyên nghe một chút nào.

Hiện nay, vừa nhìn anh đã biết có chuyện, nên cũng lười tỏ ra kinh ngạc, hay tỏ ra không thoải mái, nên chỉ đơn giản đồng ý.

“Mặt khác, dùng danh nghĩa của cậu, giúp tôi liên lạc với quản lí bộ phận tiêu thụ của Giang thị một chút.” Giang Nguyên cúi đầu, chú tâm làm sạch móng tay mình, ngữ điệu thờ ơ “Nói có người muốn mời ông ta uống trà.”

Chú thích: Tường trèo dành cho mèo

(*) Lảm nhảm một chút: Ngại quá, hôm nay mình mới để ý trong nhà có bạn cmt ủng hộ *gãi đầu* Cảm ơn vì mọi người đã ủng hộ, hy vọng mọi người có thể đọc truyện vui về *thươn thương*



35. Chương 35

“Ồ.” Phan Duy gật đầu, quay người móc túi hạt dưa từ trong cái rổ đồ ăn vặt của Giang Nguyên “Này, ăn đi.”

Giang Nguyên gật đầu, hai ngón tay kẹp lấy tấm ảnh giờ đến trước mặt Phan Duy, nhận về một nắm hạt dưa bắt đầu cắn, thuận tiện bật ipad, mở bộ phim kiếm hiệp mà gần đây anh ở nhà rảnh rỗi xem giết thời gian lên, lôi kéo Phan Duy cùng thưởng thức đồng loại thiếu năng của anh ta.

“Phụt!” Phan Duy gửi tin nhắn cho thuộc hạ nhà mình xong, bắt đầu ngồi xem phim cùng Giang Nguyên, một tay giờ ra đựng vỏ hạt dưa, miệng lách tách cắn không ngừng “Ồi mẹ, thầy Cổ chịu được cậu xem cái này hả?”

Giang Nguyên lườm anh một cái “Không phải tôi đang kéo cậu xem cùng đây sao!”

“Ý, bộ này đáng xem đấy.” Phan Duy lắc đầu, chỉ ngón tay vào nữ chính “Cô ấy, sáu mươi vạn một tập đó.”
[1 vạn = 10.000 nên 10 vạn = 100.000]

“Người trên giường cậu ra à?” Giang Nguyên nhú mày, quay đầu nhìn nữ chính diễn xuất cứng nhắc trong màn hình “Gu thật kém!” Không đẹp bằng Cổ Thanh Y mà sao đòi lắm tiền thế? Đoàn làm phim thật sự đập một số tiền lớn như vậy vào bản mặt đòi nợ của cô ta ư?

“Thôi đi, loại hàng này có cho tôi, tôi cũng không cần. Giang Nguyên, cậu như vậy là sỉ nhục tôi đấy cậu có biết không!” Phan Duy oán giận “Gu của tôi luôn rất cao, biết không hả?”

Giang Nguyên mặt không đổi sắc, ngửa đầu uống một ngụm bia, lộ ra đường cong đẹp đẽ, hầu kết di chuyển lên xuống, nhìn qua vô cùng gợi cảm “Thôi đi, bắt đầu từ cấp hai, đối tượng yêu thầm của cậu đều trông như là gái gọi ấy!”

Phải biết là giám đốc Phan nhà chúng ta chính là một đứa trẻ ngoan, lúc ở trường luôn chui vào góc tường giả vờ vô hình đó! Không được chú ý nhiều như Giang Nguyên, cũng không ngang ngược phá phách như những đứa trẻ nhà có tiền khác, Phan Duy đích thực là một bạn nhỏ không có chút tiếng xấu nào! Có khi, giáo viên trên hành lang gọi lại bê hộ chồng bài tập cũng khiến anh sợ đến đỏ hồng cả mặt.

Đương nhiên, lúc ấy cũng chẳng có bạn học nào thích anh cả. So với Giang Nguyên nhận được thư tình nhiều như mây trên trời, thì cậu bé ngây ngô Phan Duy chỉ biết âm thầm giấu kín tình yêu say đắm của mình nơi đáy lòng.

Sau khi can đảm hơn được chút, anh mới dám hẹn cô nàng mình thích ra ngoài, nhưng lại kéo theo Giang Nguyên đi cùng!

Mỗi lần như vậy, Giang Nguyên chỉ cần liếc mắt nhìn những cô nàng đó một cái sẽ lập tức buông đũa, gọi nhân viên tính tiền rồi lôi anh đến một nhà hàng khác.

Tóc xoăn dài, lông mi dán dày, môi đỏ giống như nhai bút màu, không ai lọt được mắt Giang Nguyên, thua Cổ Thanh Y xa đến tận đâu cũng không biết nữa!

“Đó là do cậu thích đàn ông chứ không phải do thẩm mỹ của tôi có vấn đề!” Phan Duy tức giận ném lon bia lên bàn, phồng má, lê dép đến trước cửa phòng.

Giang Nguyên khiêu khích hất cằm nhìn anh, ý bảo cậu lên đi...

Phan Duy trừng mắt, hung hăng giơ tay lên, nhẹ nhàng gõ hai tiếng lên cửa “Thầy Cố, chúng tôi uống rượu, cậu có muốn ra uống cùng không?”

Lúc Cổ Thanh Y mở cửa đi ra, chỉ thấy Giang Nguyên đang ghé vào tay ghế sofa cười ngặt nghẽo.

Khó hiểu quay đầu nhìn Phan Duy đang ôm gối ngồi một đống bên cạnh, Cổ Thanh Y nghiêng đầu “Các anh sao thế?”

Bàn chuyện thì không khí phải nặng nề một chút mới đúng chứ nhỉ.

Đây là sao? Còn cần cả hạt dưa nữa?

“Không sao ha ha ha ha ha, vợ à, em qua đây đi, đừng để ý cậu ta ha ha ha ha ha ha.” Giang Nguyên lau nước mắt, vẫy vẫy tay với Cố Thanh Y “Cậu ta bảo nhớ trường nhớ lớp, nên mai muốn đưa em đi làm đó ha ha ha ha ha.”

Cố Thanh Y biết anh đùa, chỉ nhún mày không nói gì, ngược lại nhìn ipad “Sao anh cũng xem cái này thế?”

Phan Duy âu sầu cọ lên sofa, ôm lon bia chán nản, nghe Cố Thanh Y hỏi vậy thì hai mắt tròn tròn “Thầy Cố thích à?”

Cố Thanh Y lắc lắc đầu “Đồng nghiệp của tôi thích.” Quay lại cười với Giang Nguyên “Chính là Lục Triếp đó, mỗi ngày đều ôm máy tính xem cái này. Vừa kêu gào vừa mua vip, nói là phim không hay nhưng mà tay thì không ngừng vất tiền đi.”

Giang Nguyên ôm ngang hông cậu kéo vào lòng, đầu đặt lên vai cậu, khẽ cười một tiếng.

Giang Nguyên ôm Cố Thanh Y, Phan Duy ôm lon bia, ba người cứ như thế cùng nhau ngồi xem tập mới nhất. Trong phim vừa hay đến đoạn nam chính ngã xuống núi mất trí nhớ, nhìn lời thoại trong phim, Giang Nguyên hơi đỏ mặt.

“XXX, sao chàng có thể không nhớ rõ thiếp? Trời ơi, lẽ nào chàng còn quên cả quá khứ giữa chúng ta? Thiếp yêu chàng, thiếp yêu chàng, chàng ngẩng lên nhìn thiếp đi, thiếp yêu chàng mà ~~~~~ A ~~~~~” Nữ chính nắm vai nam chính lạnh lùng, đau đớn gào khóc kêu la giống như lợn bị chọc tiết.

Giang Nguyên lặng lẽ kéo Cố Thanh Y đến trước mình che đi khuôn mặt đang đỏ ửng.

Phan Duy vốn cạ lời với cái phim nên không chú ý xem, liền chú ý thấy hành động mờ ám của Giang Nguyên. May mà Cố Thanh Y vẫn đeo kính, nghiêm túc nhìn chăm chăm màn hình, theo dõi chiều hướng phát triển của tình tiết trong phim, cho nên không chú ý đến hành động của Giang Nguyên, dù gì cũng bị sờ tới sờ lui thành quen rồi!

Ngay lúc Giang Nguyên thấy màn hình không còn động tĩnh, lặng lẽ nhô đầu ra, thì nữ chính lại chẳng hiểu sao tự nhiên bạo phát “Chàng chính là cả thế giới của thiếp, giờ chàng không cần thiếp nữa, thiếp sống còn nghĩa lý gì, thiếp sống còn nghĩa lý gì nữa chứ ~~~~~ A ~~~~~”

Ầm!!

Giang Nguyên xấu hổ đến mức lập tức đập đập đầu vào sau lưng Cố Thanh Y, hai tay ôm chặt eo cậu kéo cậu lắc lư theo.

Câu này sao lại thấy như mình đã từng nói qua vậy? Trời ạ, hóa ra là câu mình nói hôm đến tìm Cố Thanh Y hu hu hu. Mình đáng ra nên là một bức tường cao lớn che chở Cố Thanh Y, chứ không phải giống như cô ả nữ chính này. Hu hu, một giây trước mình còn chê cô ta trông giống như gái gọi nữa.....

Lúc này, Cố Thanh Y bị Giang Nguyên quấy rầy, đành bỏ phim xuống, quay đầu nhìn Giang Nguyên đang ghé vào trên người mình che khuôn mặt đỏ ửng, vỗ vỗ tay anh “Sao vậy?”

“Chắc là nhớ lại những tháng ngày đáng xấu hổ của mình đây mà.” Phan Duy thông thả trút đồng vỏ hạt dưa trong tay mình xuống, thờ ơ cười nhạo một tiếng “AI – MÀ – KHÔNG – CÓ – CHỨT – CHUYỆN – XẤU – HỔ – CHỨ! Thầy Cố, thầy nói xem có đúng không?”

Cảm nhận được Giang Nguyên lại co thêm lại, vành tai nóng bừng như sắp bốc khói, Cố Thanh Y đẩy đẩy gọng kính sáng lóa trên chóp mũi, chau mày suy nghĩ một lúc mới hiểu ra.

Lúc đó Giang Nguyên chạy tới tìm mình hình như rất giống thế này.

Tuy là tình huống hơi tương phản, nhưng biểu tình đau khổ khi ấy đúng là giống. Có điều, anh nhìn đẹp hơn nữ chính này nhiều lắm. Ừm, vẻ mặt cũng đau khổ hơn, không giả như kia, khiến mình lúc ấy nhìn cái là đã thấy đau lòng rồi, đau có giống cô nàng kia, diễn như con khỉ.

Á, lạc đề rồi.

Kéo Giang Nguyên ra, nhìn anh như một đứa trẻ xấu hổ trốn sau lưng mẹ, một mực không chịu buông mình ra, Cố Thanh Y đành thôi, giơ tay lên ôm lấy anh “Thật ra, anh lúc ấy đẹp trai lắm.”

“Thật không?” Giang Nguyên lộ ra một con mắt, có chút chờ mong nhìn cậu.

Cố Thanh Y chân thành gật đầu “Sao em lừa anh được chứ. Hôm ấy anh đi rồi, em còn chạy theo mà.”

Tuy là không thấy người đâu nữa.

Nhìn thấy Giang Nguyên từ vai mình lộ ra hai con mắt, Cố Thanh Y nhin cười, tiếp tục chân tình khuyên nhủ “Thật ra, đàn ông mà, đôi khi khác người một lần cũng rất tốt, thật đấy.”

Giang Nguyên lúc này mới thò cả cái đầu ra, cúi xuống nhỏ giọng xác định lại “Thật... thật à?”

Anh vẫn cảm thấy, là một người đàn ông to lớn, lại còn là một người đàn ông lớn tiếng phải bảo vệ một người đàn ông khác, sao có thể lộ ra khoảng thời gian yếu mềm như thế. Nghĩ đến mình lúc đó, cái gì cũng không quan tâm, sống chết chạy tới tìm Cố Thanh Y, không sự nghiệp, không tiền tài, đến cả điện thoại cũng không có. Thảm hại như vậy mà lại xuất hiện trước mặt Cố Thanh Y, đúng là mất mặt, quá mất mặt!!!

Vốn dĩ là mình cũng quên rồi, ai ngờ hôm nay xem cái phim truyền hình ngu ngốc kia lại nhớ ra, đúng là chết tiệt mà!

Phan Duy không nhìn nổi hai người bọn họ ngồi đó xoa xoa nhau không coi ai ra gì nữa, giờ tay ném cái lon rỗng vào thùng rác cách đó hơn mấy mét “Tôi nói này, hai người các cậu... có thể kiềm chế chút chút không. Các cậu đối xử như vậy với người khách còn độc thân như tôi đây là không có tốt đâu à nha.”

Cố Thanh Y nhún vai, cười “Nếu không ngày mai giám đốc Phan đến trường với tôi, tôi giới thiệu mấy người cho anh, đều là mấy cô gái trong phòng tôi, học lực cao, nhan sắc cao, đến tiền lương cũng cao luôn, đảm bảo đảm đang tài giỏi.”

“Không hưởng nổi không hưởng nổi đâu!” Phan Duy vội vã xua tay “Cậu tiếp tục xem phim đi, tôi đi nghe điện thoại đây.”

Anh lo lắng hươ hươ chiếc điện thoại đang reo trên tay, khoát tay với Giang Nguyên, hai người cùng nhau đi ra ban công.

Cố Thanh Y nhìn bọn họ kéo cửa kính lại, chính mình cũng tắt ipad, đi tới giá sách phía sau chỗ Phan Duy vừa ngồi, rút ra một chồng tài liệu, tìm số liên lạc của giáo sư cho, đứng ở nơi xa nhất gọi điện cho ông “Thầy ạ, em là Cố Thanh Y.”

“Vâng, em chuẩn bị cũng ổn rồi.” Cậu cầm tài liệu về phòng, nhìn bản thảo luận văn và thư giới thiệu đã viết xong.

“Dạ? Hai hôm trước thầy thấy em ấy ạ?” Kẹp di động lên hõm vai, Cố Thanh Y kéo một ngăn tủ ra lấy USB, cắm vào máy tính để lưu tài liệu “Vâng, bên cạnh em đứng là Giang Nguyên, thầy không nhìn nhầm đâu ạ.”

Giáo sư nói thấy cậu ở siêu thị, bên cạnh còn một dáng người cao lớn chọn đồ ăn, nhớ ra nên thuận miệng hỏi cậu.

Nghे giọng thầy có chút lo lắng, Cố Thanh Y cười cười. Rút USB ra, đây nắm lại, ném lên trên tập tài liệu đã thu gấp gọn gàng, cậu đưa tay cầm lấy điện thoại, ngẩng đầu lên, trong con mắt màu trà hiện ra sự dịu dàng nhưng cũng kiên định vô cùng.

“Thầy ạ, bốn năm nay em đã nghĩ rất nhiều, thầy cứ yên tâm đi, em sẽ không hi sinh bản thân mình vì tình yêu nữa đâu.”

Em sẽ trở lên mạnh mẽ hơn, cho đến khi em có thể sống vai cùng anh ấy. Không cần được che chở, không cần được chăm sóc, để Giang Nguyên có thể yên tâm đi con đường anh ấy đã chọn.

Nửa dựa vào cạnh bàn, cậu nhìn bóng lưng cao nhất của Giang Nguyên ngoài ban công xa xa, cong mắt cười.

36. Chương 36

Cuối cùng, đêm hôm đó, đến cả sofa Phan Duy cũng không được ngủ.

Nằm trên thảm trải sàn ngoài phòng khách, Phan Duy đung đung Giang Nguyên đang ngồi quay mặt vào máy tính, đầu khổ hấp thu chút xú độ ấm tỏa ra.

“Thôi được rồi, phiền cậu chết mất.” Giang Nguyên bót chút thời gian quay sang nhìn Phan Duy, vẻ mặt ghét bỏ “Vợ tôi mở điều hòa cho cậu rồi cậu còn muốn gì nữa.”

Nửa tiếng sau.

Cố Thanh Y sau khi chỉnh lí tài liệu, thảo luận với người trong tổ bộ môn một chút về tiến trình giảng dạy xong, mới thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi ngủ.

Bên ngoài, Giang Nguyên và Phan Duy mỗi người một máy tính, Giang Nguyên giống như đang phân tích những tư liệu nhận được, còn bên Phan Duy thì có một tấm ảnh mở rộng toàn màn hình, khung đối thoại không ngừng nhảy ra. Điện thoại của hai người đặt bên cạnh, rung động giống như , màn hình nháy sáng liên tục, bên trên là đủ loại tin tức.

Cố Thanh Y nhìn đồng hồ trên tường, nghĩ bọn họ đêm nay phần lớn là không ngủ, bèn đi tới phòng bếp lấy hai cái cốc, vừa ngáp vừa đun nước pha cafe cho hai người. Xoa xoa trán, tựa lên cạnh tường nhìn hai dáng người đang chiến đấu hăng hái trong phòng khách, cậu không tự chủ được mà nhớ lại cảnh mình và Giang Nguyên trong những năm thi cử trước đây.

Tuy nói hai người đều là học sinh xuất sắc, nhưng xuất sắc đến đâu thì cũng phải ôn tập!

Trước ngày thi, dưới sự thúc đẩy to lớn của tình yêu, hai người đều chăm chỉ học hành.

Giang Nguyên ngồi xếp bằng trên giường, điên cuồng lật bài thi loạt xoạt, tập giấy bên cạnh xếp cao như một ngọn núi nhỏ. Mỗi ngày anh đều làm một đề, lật qua lật lại cho đến khi nhớ kĩ mới đổi một đề mới, cả tập đề đều bị lật đến nhàu nhĩ. Cố Thanh Y ngồi cạnh, vừa cầm giấy trắng viết các mốc lịch sử và đề mục chính trong sách chính trị, vừa giúp Giang Nguyên cắt những câu sai được đánh dấu đỏ ra dán lên trên vở, đợi hai hôm sau anh lại làm lại.

Thời gian tắt đèn của kí túc xá lớp mười hai lùi xuống mười hai giờ đêm, quy định tuy cứng nhắc, nhưng cũng là vì muốn bọn họ được nghỉ ngơi. Có những người chưa làm xong bài tập trong ngày, chỉ đành dùng đèn tích điện, tiếp tục chiến đấu. Trước đây, Cố Thanh Y vốn không quan tâm lắm đến việc thi lên cao đẳng đại học, cho nên học hành tương đối buông thả, thích học sao thì học nấy, chỉ có triết học mới khiến cậu đọc nhiều hơn vai quyển sách. Thế nhưng, sau khi ở cùng Giang Nguyên, nhìn bộ dạng học ngày học đêm của anh, chính mình cũng tự nhiên thay đổi, chú tâm đến kì thi hơn, khiến cho các thầy cô giáo đều vui đến ngất xỉu.

Cuối cùng, hai người đạt được điểm văn lí cao nhất trường, nguyện vọng vào được đại học A, tự nhiên cũng không còn đáng lo nữa.

Nghĩ đến đây, Cố Thanh Y lắc đầu mỉm cười.

Nước bên cạnh vừa kịp sôi, Cố Thanh Y đưa tay định cầm, lại đột ngột dừng giữa không trung, đổi hướng về phía máy pha cafe mới mua.

Vắt vả như vậy, cho bọn họ uống đồ ngon một chút đi.

Lúc bê hai ly cafe bằng sứ trắng ra, Phan Duy ở ngoài đã không chịu nổi cơn buồn ngủ, dùng sách triết cứng như gạch của Cố Thanh Y làm gối, ghé vào bên bàn trà đánh một giấc.

Giang Nguyên thấy cậu đi ra, nụ cười cũng mang theo chút mệt mỏi “Em mau đi ngủ đi, hôm nay anh sẽ không vào đâu.”

Cố Thanh Y gạt đầu, đặt hai ly cafe nóng hổi lên đệm, cúi đầu hôn lên môi Giang Nguyên “Cố lên.”

Cậu đi tới bên cạnh chỉnh lại nhiệt độ điều hòa và máy phun sương xong, đi vào trong phòng ôm cái chăn nhỏ, một đắp lên vai Phan Duy, một cái khác thì chèn qua đùi Giang Nguyên “Cũng may trong nhà có chăn để thay đổi, đợi lát Phan Duy tỉnh thì anh bảo anh ấy uống chút nước ấm nhé, đừng để bị lạnh, trong siêu có nước vừa đun đấy.”

Giang Nguyên gạt đầu, vươn tay ôm cổ Cố Thanh Y, chớp mũi chạm chớp mũi một lúc lâu, mới bị Cố Thanh Y cười cười đẩy ra, quay lại làm việc.

Sau khi Phan Duy tỉnh lại, nhìn thấy trước mặt mình đặt một cốc cafe bốc khói nghi ngút và một cốc nước mật ong, trên vai đắp một cái chăn, nhất thời thấy mình như bị sự ấm áp của thầy Cố bao lấy. Cọ cọ Giang Nguyên “Ồi nha, Giang Nguyên nha, tôi nói này, đi đâu mới tìm được người đàn ông tốt như vậy đây?”

Giang Nguyên đang bận phân tích bảng biểu báo cáo, thấy bộ mặt thèm đòn của Phan Duy, nhịn lại cảm xúc muốn nắm cho anh một nắm, nói “Tìm Cố Thanh Y mới tốt như vậy, còn những người khác á, cậu đừng có mà mơ, muốn thì đến bar tìm người chơi, còn có thể một khóc hai nháo ba mua bao là giải quyết xong.”

Giang Nguyên biết thừa bản tính của Phan Duy.

Trêu hoa ghẹo nguyệt, rút * vô tình, đánh tám trăm gậy cũng không đánh ra được chút đứng đắn nào, còn đòi yêu đương tử tế. Theo cái đám hỗn tạp bên cạnh, gần mực thì đen, chẳng học được điều gì tốt, nếu như chọc phải người đáng sợ nào đó, lại còn là đàn ông, thì đúng là xui xẻo chết luôn.

“Thôi, tôi cũng chỉ tiện miệng hỏi thôi mà.” Phan Duy day day huyết thái dương, không chấp “Em gái mềm mại tôi còn chẳng có thời gian đi tìm, ở đó mà tìm đàn ông.”

“Tôi là vì thấy cậu với thầy Cổ thật tốt, nên mới hỏi thôi.”

Anh thật sự chưa nhìn thấy không khí gia đình nào ấm áp mà bình thản như vậy, từ nhỏ đã chưa từng thấy. Mới lên lớp một, đã thấy cha mình đề tình nhân lên chính đàn dương cầm của mình làm tình, lớp hai theo mẹ đánh ghen. Sau này, mẹ cũng nghĩ thoáng hơn, mỗi ngày đều ra ngoài đánh mặt chược tìm mấy tên đàn ông eo lá chơi bời. Anh cũng được tận mắt nhìn thấy.

Lúc trước, anh vốn cũng rất ngưỡng mộ cái gia đình chẳng kéo dài được bao lâu kia của Giang Nguyên, thế nhưng giờ lại đột nhiên xảy ra chuyện ghê tởm như này, đúng là ông trời không cho mình cơ hội được tin tưởng vào tình yêu đích thực mà.

Lắc lắc đầu, anh cảm điện thoại lên, tiếp tục xử lý công việc.

“Đây là tất cả những gì cậu lấy được à?” Giang Nguyên quay đầu hỏi Phan Duy.

Anh lật xem ghi chép tài chính của sáu năm gần đây, từ một năm trước khi bác trai mất cho đến năm nay khi anh bị ngã.

“Phải nói là tất cả những gì lưu truyền bên ngoài.” Phan Duy suy nghĩ một chút, gật đầu “Nhưng tôi cảm thấy.... hình như công ty các cậu có chút gì đó mờ ám, giống như... giống như rất kì lạ.”

Phan Duy mặc dù đại học học hành vớ vẩn, nhưng ít ra cũng là dân tốt nghiệp ngành quản lí, còn lặn lội lên đến tận thạc sĩ, nên vẫn nhìn ra được nhiều điều. So với Giang Nguyên chỉ biết dựa vào kinh nghiệm thực tế, đến giờ còn quên sạch lí thuyết ngành kĩ thuật mà nói, lí giải mấy chuyện vòng vo này, thật ra lại có khả năng hơn rất nhiều.

Giang Nguyên nhú mày, đưa máy tính cho anh.

“Cậu xem.” Phan Duy cũng đã từng xem qua những tài liệu này, tốc độ xem rất nhanh “Giai đoạn phát triển của Giang thị rất ổn định, chưa từng xảy ra chút chuyện gì, năm nay cũng thu được một hạng mục, chính là cái hạng mục đầu tư trọng tâm lúc trước.”

Giang Nguyên gật đầu, chống cằm nhú mày “Ừm. Giang thị vốn là một công ty dựa vào công thương nghiệp là chính, nhưng tôi càng nghĩ càng thấy không đúng, giống như... tốc độ mở rộng lĩnh vực thật sự là hơi nhanh thì phải.”

Đến giai đoạn sau này thì chính là thôn tính và thu mua các công ty một cách bừa bãi, không theo trình tự quy tắc nào.

Giống như mua một cái bánh mì lớn mà không mất tiền vậy. Giang Nguyên tuy không nhớ rõ, nhưng vẫn tự tin chắc chắn đây không phải phong cách làm việc của mình.

Phan Duy gật đầu, tắt máy tính, bẻ ngón tay suy nghĩ “Ừm, thật ra còn chuyện này, cũng không phải chuyện quan trọng, nên tôi định lúc nào rảnh lại nói với cậu sau.”

Giang Nguyên biểu thị cậu nói tiếp đi.

“Không phải... tôi nuôi mấy người tình nhỏ sao.” Phan Duy hiếm khi đỏ cái mặt già “Ai da, dù sao cũng không phải cái loại chưa đủ mười tám đầu. Hai hôm trước, các cô ấy thấy tôi tìm thông tin về Giang thị, nên nói với tôi, nói là bạn của các cô ấy, ừ thì cũng là kiểu được bao nuôi ấy, có quan hệ với mấy quản lí cao cấp của Giang thị, nên tôi để các cô ấy đến nhà bọn họ xem thử.” Có nhiều thứ, không để được trong nhà, nhưng lại để được ở nhà tình nhân.

Giang Nguyên mím môi, gờ tay nén cười, ý bào tiếp đi.

“Hừ, cậu mà còn thế, tôi không nói nữa đâu!” Phan Duy ngồi thẳng người, mặt đầy căm giận “Tôi vì chuyện liên quan đến cậu mà còn phải liên lụy đến các cô ấy, tôi thấy tôi đúng là tội đồ mà.”

Giang Nguyên cười đến bị sặc, ho khan, cầm lấy cốc nước uống để ép xuống, kéo vai anh “Anh em tốt, anh em tốt, sau này nếu như mấy cô nàng ấy có đánh nhau, tôi nhất định sẽ dẫn Cố Thanh Y đến làm công tác tư tưởng cho họ ha ha ha ha ha!”

Phan Duy đẩy tay anh ra, tức giận nói “Hừ, ảnh chụp các cô ấy đưa cho tôi đó, tôi thấy có vài người đang âm thầm di dời tài sản.”

Lúc này, Giang Nguyên mới thu lại nụ cười.

Phan Duy tiếp tục nói “Vợ và con cái đều đã đổi sang quốc tịch nước ngoài rồi, có gì, cậu biết đấy, đi cũng tiện.”

Giang Nguyên gật đầu, quay lại nhìn màn hình phát sáng “Tôi có tính toán rồi.”

Chuyện Phan Duy nói không phải chuyện ngày một ngày hai, cho nên Giang Nguyên không muốn bị Phan Duy nhìn chăm chăm như vậy, liền đứng dậy, ném cái chăn trên chân sang cho anh, để anh ôm gối lăn đến cạnh máy phun sương ngủ. Bản thân mình thì đi vào bếp, đóng cửa chính, mở cửa sổ, hút thuốc.

Hút xong thuốc nhưng vẫn chưa buồn ngủ, anh đành giặt cái khăn bên cạnh lau dọn. Dọn xong cũng vẫn chưa buồn ngủ, nghe tiếng gáy của Phan Duy ngoài phòng khách, anh nhìn đồng hồ thấy sắp sáng, liền quyết định nhẹ tay nhẹ chân làm cơm trưa cho Cố Thanh Y.

Cắm cơm, lấy ngó sen từ trong tủ lạnh ra, rửa sạch, làm nóng nồi, kẹp thêm tôm bóc và thịt vào trong làm món ngó sen ba vị. Đậu Hà Lan xào đơn giản, cuối cùng là thịt ực gà ướp mật ong, rắc thêm tỏi cho vào chiên.

Cắt kĩ ba món ăn, cơm cũng chín. Anh lấy trứng từ trong nồi ra, dùng rong biển và trứng cuộn cơm lại, cắt thành từng đoạn nhỏ đặt vào trong hộp.

Rửa sạch phích đựng canh, rót canh miso vào, sau đó thu dọn đồ đặt vào bên cạnh áo khoác của Cố Thanh Y. Bên ngoài trời đã sáng, tiếng gọi con cái dậy đi học vang lên từ khắp các gia đình, anh dựa vào bên cạnh Phan Duy khép mắt lại.

Cố Thanh Y hôm nay dậy muộn, đợi khi chuông báo reo đến tận hồi chuông cuối cùng mới run rẩy chui từ trong chăn ra. Buổi sáng không có Giang Nguyên thật sự là đau lòng.

Mơ màng nhảy qua hai cổ thi thể ngoài phòng khách để vào nhà vệ sinh rửa mặt, cậu về phòng thu dọn máy tính và luận văn nghiên cứu của mình xong thì cầm đồ ăn Giang Nguyên đã chuẩn bị trước, nhẹ nhàng mở cửa đi làm.

Đương nhiên, cũng không quên cầm theo đơn xin nghỉ việc cậu đã viết xong từ hai hôm trước.

37. Chương 37

Chuông vào học vang lên, Cố Thanh Y nhìn hơn nửa số học sinh ngã rạp ra bàn, nhúu mày.

“Thầy Cố, thầy cho bọn em nghỉ một chút đi mà.” Cán bộ môn học vừa bê bài tập vừa giương ra vẻ mặt đau đầu khổ “Tiết trước kiểm tra toán, đúng là không muốn sống nữa luôn thầy ạ.”

Cố Thanh Y đồng tình nhìn cán bộ môn học, nhẹ nhàng đặt bài thi trong tay xuống “Thế thì càng phải tỉnh táo lên, hôm nay chúng ta còn phải kiểm tra hết chương nữa.”

A a a a a a a a a a a.

Nhất thời, trong lớp xác chết ùn ùn vùng dậy, gào khóc thảm thiết.

Tiến độ của lớp chọn nhanh hơn lớp thường rất nhiều, nhưng lại vừa thống nhất lại tiến trình, cho nên, Cố Thanh Y chỉ đành dùng mấy tiết này để bọn nhỏ làm bài kiểm tra, đợi các lớp khác đuổi kịp.

“Được rồi, được rồi, thầy không chấm điểm đâu.” Thi cử kiểm tra ở Khải Hành đều phải ghi tên và số thứ tự, lúc trả bài, giáo viên sẽ đứng trên bục giảng, đọc điểm rồi gọi từng người một lên nhận lại bài của mình.

“Nhưng mà các em cũng đừng có mà làm cho có nhé, nếu không thầy sẽ cho là các em bịa bừa ra đấy.”

Học sinh ở dưới nào quan tâm đến mấy cái đó, không chấm điểm thì không thể coi là kiểm tra được! Vậy thì cứ làm bừa đi thôi, làm xong rồi thì bịa ra hay gì đó ai cần lo nữa chứ?

Nghe thấy một loạt tiếng hô vang “muôn năm”, Cố Thanh Y cười cười phát đề.

Sáng nay, cậu đã đến phòng giáo vụ tìm giáo viên phụ trách đưa đơn xin nghỉ việc và giải thích lí do. Sau đó, còn nhận được cả điện thoại của hiệu trưởng. Khải Hành là trường tư nhân, theo lí thì giáo viên có từ chức, trường học cũng sẽ không lôi kéo, nhưng sau khi hiệu trưởng biết chuyện, vẫn muốn giữ Cố Thanh Y lại.

Dù sao giáo viên vừa vào mà đã được cả học sinh lẫn cấp trên yêu quý cũng không nhiều.

Kế hoạch của Cố Thanh Y vốn là dạy hết kì này, sau đó dành kì nghỉ đông để đi du lịch cùng Giang Nguyên, lúc về tập trung học tiếng, đợi đến tháng tư khai giảng kì học mới thì cậu sẽ đi. Giờ hiệu trưởng đã mở lời, cậu cũng không tiện từ chối, đành hứa trước khi đi sẽ ôn cho khối mười hai thi được thành tích tốt nhất.

Ngồi sau bàn giáo viên nhìn học sinh vùi đầu làm bài kiểm tra, cậu chống cằm mỉm cười, tiện tay cầm viên phấn ném vào một tên nhóc đang lén xem sách giáo khoa ở bàn cuối. Thấy tên nhóc đó ngẩng đầu nhìn mình cười cười xong, le lưỡi cất sách lại trong ngăn bàn, cúi xuống làm bài tử tế, Cố Thanh Y mới quay đi, hướng tầm mắt ra ngoài cửa sổ.

Lá ngô đồng đã rụng gần hết. Đông lại sắp đến.

Cậu nheo mắt nhìn ánh sáng mặt trời lọt qua từng kẽ lá, tốc độ quay bút trên tay nhanh hơn. Điều hòa ấm áp thổi, Cố Thanh Y nhìn học sinh bên dưới đều thành thật làm bài, liền úp sấp xuống bàn gối đầu lên tay, chỉ để lộ ra đôi mắt sáng màu, dưới ánh mặt trời giống như biển thành trong suốt.

Điện thoại đặt trên mặt bàn khẽ rung lên, đánh động đến tận mấy viên phấn đang nằm yên trên bàn, khiến một ít bụi trắng bay lên trong không khí. Cố Thanh Y vẫn nằm yên không nhúc nhích, nghiêng mặt cầm lấy điện thoại, tắt âm xong mới mở màn hình lên.

Là tin nhắn của Lục Triếp.

— Tối nay đến nhà hàng nhỏ đối diện Khải Hành, dẫn theo người đàn ông nhà cậu cùng nhau ăn bữa cơm.

Cậu dùng ngón tay ấn ấn một tin nhắn trả lời, sau đó cất điện thoại vào túi, tiếp tục nằm rạp xuống nhìn học sinh làm bài.

“Thầy ơi, thầy đừng nhìn em như thế nữa, em sắp không kiểm chế được ham muốn lôi điện thoại ra chụp

thầy rồi!” Gần tới giờ tan lớp, không ít học sinh đã làm xong bài sớm đang ngồi ngây ra. Lúc đối diện với đường nhìn của Cố Thanh Y, một cô bé không nhận được đồ mắt, nhỏ giọng kêu một tiếng.

Một đám nhóc liền cười vang.

Cố Thanh Y giả vờ trừng mắt nhìn cô “Một tấm một bữa khao! Thầy đắt lắm đó!”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha!” Một ít học sinh còn đang cố gắng chiến đấu, nghe vậy đều đình công, ném bút ngồi cười.

Cố Thanh Y bước ra khỏi bàn giáo viên, đứng tựa vào cạnh bảng phát tay “Được rồi được rồi, làm xong rồi thì nộp lên đây, vừa nợ các em một tiết nghỉ, giờ bù nhé.”

Người đàn ông cao gầy đứng dưới ánh mặt trời, mắt sáng tóc tối, lúc nghiêng mặt còn nhìn thấy ánh sáng chiếu lên sườn mặt, xương lông mày hất xuống một bóng râm nho nhỏ. Cả người giống như chìm vào cùng cảnh vật, nhìn về phía màn hình điện thoại mỉm cười.

Môi hồng răng trắng, quả là một người nho nhã.

Cố Thanh Y cũng mặc bộ nhỏ, nhắc bọn chúng lớp khác còn đang học xong thì để bọn chúng tự ngồi tại chỗ giải lao, còn cậu thì thu dọn đồ đạc, xếp lại bài thi, đi đến phòng làm việc.

Lúc này còn chưa tan lớp, nên trong phòng làm việc chỉ có mỗi mình tổ trưởng đang đeo kính lão ngồi ghim đề. Ông thấy cậu đi vào thì nhìn lên “Ồ.”

Cố Thanh Y mỉm cười chào ông, đi tới bàn mình để bài thi và sách lên, rót nước uống.

“Ra ngoài thì phải chăm chỉ đọc sách, chú ý thân thể, nghe chưa.” Tổ trưởng vẫn đang loay hoay với cái ghim giấy, nói với Cố Thanh Y.

Cố Thanh Y hơi xúc động, buông cốc nước, nhìn bóng lưng của tổ trưởng trả lời một tiếng “Vâng, cháu biết rồi.”

“Nếu như cậu muốn đi thì nên nói với Lục Triếp một tiếng. Quan hệ hai đứa tốt như vậy, bảo cậu ta đi tiễn cậu đi. Còn người khác thì thôi, không đến làm loạn thêm nữa.” Cái kẹp ghim giống như lại dùng được, tổ trưởng ôm một chồng đề thi bên cạnh đến, lạch cạch lạch cạch bắt đầu ngồi ghim.

Cố Thanh Y gật đầu, lúc này có muốn nói gì cũng không nói ra nổi.

Cúi đầu nhìn sách giáo khoa đã dùng qua bốn năm, cậu cũng không khỏi sinh ra tình cảm. Mở sách ra, bên

trong là đánh dấu và chữ viết của chính mình, lời dẫn và giấy nhớ kẹp khắp nơi, sách còn bị lật qua lật lại đến nong gáy.

Cậu đã từng cho rằng, mình sẽ như vậy cả đời...

Có chút thốn thức sờ sờ mũi, cậu cầm hộp cơm Giang Nguyên chuẩn bị, định đi hâm nóng lên để ăn.

“Tay nghề của vợ cậu cũng không tệ nhỉ, rất đảm đang.” Tổ trưởng vẫn đang ghim bài, thấy cậu cầm túi ra ngoài thì lắc đầu chép chép miệng “Vợ tôi năm đó cũng làm cho tôi vậy.”

Chân Cố Thanh Y vấp một cái, nhưng trên miệng vẫn cười tiếp lời “Vâng, đảm đang lắm ạ.”

...

Ở đầu kia, trong nhà.

Giang Nguyên “đảm đang” móc hai gói mì ăn liền từ trong tủ ra, quay lại hắt hơi hai cái lên người Phan Duy.

“Mẹ nó! Cậu phun nước bọt lên mặt tôi!” Phan Duy đang cầm lọ keo vuốt tóc Giang Nguyên mượn của Lục Triếp hai ngày trước, vốn định hỏi anh vấn đề cơm trưa ăn gì thì bị phun cho cả mặt đều là nước bọt.

“Ai bảo cậu ngáng đường tôi.” Giang Nguyên cũng hơi ngại, đỏ mặt, giơ khuỷu tay huých Phan Duy ra, cầm lấy nước sôi đổ vào mì.

Phan Duy tức giận ngồi xổm xuống trước máy tính, quệt mũi, lấy giấy ra lau mặt, sau đó mở mắt trừng trừng nhìn những ảnh chụp và tư liệu không ngừng được gửi tới.

Cứ nghĩ đến thành phố B thì sẽ được đi du lịch thắng cảnh, ăn đồ ngon, ngắm người đẹp chứ!

Giờ thì hay rồi! Không những phải nhìn cái bản mặt của Giang Nguyên cả ngày, mà còn phải nhịn cơm! Chơi gọi số, chơi đến hơn mười lần cũng không chơi ra được xem ai sẽ ra ngoài mua đồ ăn, còn bị Giang Nguyên dùng để an ủi!

Anh ghét đồ cay mà!

Hung hăng hít mũi một cái, Phan Duy rút điện thoại đã hết pin sang một bên, ôm máy tính từ dưới đất lên, ghi lại từng thông tin mình nhận được.

Đêm qua, anh cho người đi theo mẹ Giang Nguyên, thay ca nhau theo đến tận giờ này, nhưng theo họ báo lại thì cũng không có chuyện bất thường nào.

Phan Duy không kiềm được tức giận mắng bọn họ một trận, nói thừa, một người đàn bà sáng sớm đã đến công ty, cơm trưa còn chẳng ăn thì mớ đầu ra chuyện bất thường!

Đánh xong, hung hăng tắt màn hình, Phan Duy nhận mì ăn liền Giang Nguyên đưa, nhét một gói lớn vào trong miệng “Tức chết tôi rồi!”

“Ừ.” Giang Nguyên cũng không để ý hình tượng, ngồi cạnh anh ăn mì, hai người một trái một phải giống như tội phạm trong trại cải tạo, tóc tai rối bời, mặt mũi phờ phạc.

“Khổ cho cậu rồi, chờ qua chuyện này tôi mời cậu ăn cơm.” Giang Nguyên hút một gói mì, nhai nhai, đẩy đẩy Phan Duy ngồi cạnh.

“Cậu biết tôi ghê nhất kiểu này mà!” Phan Duy bị cay đến đỏ bừng miệng, nhìn kĩ còn thấy cả mắt cũng ửng đỏ.

Đùa giỡn gì đó, đúng là không biết xấu hổ mà.

Giang Nguyên biết anh nghĩ gì, tóm cổ anh lắc lắc “Được rồi được rồi, không đùa nữa. Cậu hẹn người của Giang thị ngày mai hả? Tối chúng ta đi mua quần áo nhé.”

“Được, tôi muốn quẹt thẻ của cậu!” Phan Duy đặt bát mì xuống, cầm tay áo lau nước mũi “Tôi vừa nhìn trúng một mẫu mới.”

.... Giang Nguyên mang theo tâm lí quan tâm trẻ chậm phát triển, gật gật đầu.

Thế nhưng kế hoạch của hai người lại bị một tin nhắn của Cố Thanh Y phá vỡ.

— Lục Triếp mời chúng ta ăn cơm, anh dẫn Phan Duy qua trường em nhé.

Phan Duy sắp đến nhìn tin nhắn một chút “Quên đi, tôi đi không hay lắm đâu.”

Giang Nguyên quay đầu lườm anh một cái “Hừ, đại gia cậu từ lúc nào thì hiểu chuyện thế? Thôi đi, đi thay quần áo rồi đi đón vợ tôi!”

Nói xong, anh một đạp đạp bay máy tính, nhảy nhót vào phòng tắm tắm rửa thay đồ.

Cổng trường Khải Hành, bốn giờ năm mươi lăm.

Do trước cổng trường đang thi công, cho nên Khải Hành quy định giờ tan học cho các lớp là lớp mười năm giờ, mười một năm giờ mười năm và mười hai năm rưỡi, chưa đến giờ sẽ chưa mở cổng.

Cố Thanh Y chen chúc giữa một đám học sinh và ba mẹ đến đón con, từ xa đã nhìn thấy Giang Nguyên và Phan Duy.

Một người dựa vào Cayenne, một người dựa vào Maserati, cổ áo dựng thẳng, đeo kính râm, trông vừa ngốc nghếch vừa thu hút, khác biệt hẳn một góc.

Cậu nghĩ vậy, nhưng những cô nhóc phía sau thì không.

Đa số học sinh lớp mười đều biết cậu, thấy cậu đi cùng với học sinh thì rất nhiều người đều chạy đến gần cậu hỏi thăm chòm sao, tình hình yêu đương của cậu, còn lôi kéo cậu đứng so chiều chiều cao. Tóm lại là mỗi người đều có lí do ngăn cậu ra ngoài.

Dù sao cổng trường cũng chưa mở, Cố Thanh Y cũng tùy ý cho chúng đùa. Đối diện với ánh nhìn của người bảo vệ, cậu – một giáo viên vẫn chỉ đành đứng lại đợi giờ mở cổng cùng với nhóm học sinh.

“Trời ơi, các cậu nhìn kìa a a a a a a a~” Một cô bé phía sau kêu lên, khiến cậu giật mình “Cổng kìa cổng kìa, trời ơi, tớ muốn ngất luôn a a a a a a a~”

Một viên đá liền làm dậy sóng mặt hồ yên tĩnh.

Chờ lúc Phan Duy phát hiện vô số điện thoại di động đang được giơ ra sau thanh sắt, chính anh cũng có chút ngạc nhiên “Mẹ ơi, đây là cái chuyện gì thế?”

Đi thăm đồ à?

Giang Nguyên thì bình tĩnh hơn, đẩy đẩy kính râm “Hậu viện của Cố Thanh Y chẳng.”

38. Chương 38

Lúc trường học mở cổng, một đám bạn nhỏ lớp mười lại chẳng ai dám ra ngoài.

Học sinh nam thì nhìn chăm chăm chiếc xe lịch lãm của giám đốc Phan, học sinh nữ thì nhìn hai dáng người cao to, ai cũng chăm chú giơ điện thoại lên chụp ảnh. Nhất thời, đến cả việc phải về nhà ăn cơm

cũng quên sạch.

Cố Thanh Y đột nhiên cảm thấy Lục Triếp mời cơm ở cạnh trường thật không khoa học!

Chỗ hai người Phan Duy đỗ xe, vừa hay lại là bãi đỗ xe trường học dành riêng cho phụ huynh đến đón con, cho nên rất nhiều bậc cha mẹ cũng bị thu hút nhìn qua, không biết là con gái nhà ai mà lại có được người bạn trai ưu tú như thế.

Cố Thanh Y khó nén khỏi đỏ mặt, cúi đầu, dùng áo khoác che hơn nửa khuôn mặt ra ngoài.

“Ui thầy Cố, sao thầy đã đi rồi.” Cô bé bên cạnh giật mình, vừa định kéo cậu lại, thì đã nhận ra thầy Cố của bọn họ đang đi về hướng người đàn ông dựa vào chiếc Cayenne.

Một người vốn lạnh nhạt như thầy Cố, lúc nhìn thấy hai người kia, lại nở ra một nụ cười rực rỡ như nắng, thậm chí là nắng chói mắt.

Nhưng thầy Cố có vẻ như không để ý.

“Nè, cậu nói xem, có phải thầy Cố rất giống ngao kiều thụ không.” Một học sinh nữ vốn đứng cạnh Cố Thanh Y lúc trước, kéo tay áo bạn học nói “Anh đẹp trai kia đúng là cưng chiều hết biết.”

Cố Thanh Y đi tới trước mặt Giang Nguyên, nhìn miệng anh chuẩn bị phun ra một chữ “vợ”, liền hai tay đút túi quần, gơ chân đạp anh một cái. “Im lặng.”

“Ừm.” Giang Nguyên ngượng ngùng bĩu môi “Chúng ta đi ăn đi, anh với Phan Duy đỗ xe ở đây, lát quay lại lấy.”

Cố Thanh Y cũng chẳng buồn quan tâm anh nói gì, chôn mặt trong áo như cũ, cúi đầu ừm một tiếng.

Cô bé phía sau kết luận “Chắc chắn là đúng rồi!”

Cửa hàng nhỏ trước Khải Hành là do một bác gái trước đây làm trong căng tin của Khải Hành mở ra, ngon mà không đắt, còn có thể cảm nhận được mùi vị của cơm trong căng tin, là lựa chọn hàng đầu của mỗi lần liên hoan giáo viên.

Lúc Cố Thanh Y dẫn theo hai người mở cửa đi vào, bác gái đang mang thức ăn lên, thấy cậu thì cười cười chỉ lên trên lầu. “Tiểu Lục chờ con trong phòng đó.”

Cố Thanh Y cười đáp lại “Vâng.”

Nói xong, vẫy tay với hai tên ngu ngốc đang đứng ở cửa sổ chiều cao “Mau lên đây đi, đừng ở đó mất mặt nữa!” Hai người đứng trước cái cửa không tính là cao hoa chân múa tay xem ai có thể đi vào mà đụng được khung cửa phía trên, sau cùng còn tháo cả đồng hồ để đua, ai đụng được thì coi như là thắng.

Cố Thanh Y vịn vào thanh vịn cầu thang, cùng mấy người giáo viên đang ăn cơm trong cửa hàng, đỡ trán nhìn hai người chỉnh lại quần áo ngay ngắn, rướn người chuẩn bị bước vào trước cửa.

“Cậu là... thầy Cố? Lục Triếp bảo tôi ra đón các cậu.”

Phía sau đột nhiên truyền tới một giọng nói trầm thấp, ấm áp, mang theo chút ý cười, vang lên bên tai giống như khiến tim bùm một cái nổ tung. Cố Thanh Y nghe được, tâm trạng liền nhộn nhạo một trận.

Cậu tránh người sang chỗ khác “Vâng.”

Người đàn ông trước mặt không biết cao bao nhiêu, nhưng chắc chắn sẽ đụng phải khung cửa. Mái tóc hơi dài màu vàng được vuốt ngược ra sau, cổ định ở sau ót, mũi cao mắt sâu, con mắt màu nâu nhạt giống như mắt ông hút người, tai trái đeo một cái khuyên tai màu đen, dưới ánh đèn không sáng lắm của cầu thang, phát ra một chút ánh sáng phản quang nhàn nhạt. Môi mỏng hơi cong, tùy thời tùy chỗ mà cho người ta cảm giác mê hoặc.

Cố Thanh Y gật đầu với anh ta, giọng nói nhã nhặn “Xin lỗi, chờ một chút.”

Đứng ở cầu thang đợi hai người kia đeo lại đồng hồ đi lên xong, cậu mới quay người đi theo người kia tiến vào một căn phòng nhỏ.

Lục Triếp đang nằm sấp trên thành cửa sổ, vênh mông lên chờ người. Trên hành lang không thấy bóng người, ngay cả bạn trai kêu đi đón khách cũng không thấy. Cậu ăn hết một đĩa lạc rồi mà vẫn không ai tới, đang quyết định đợi tên Cận Kỳ Phàn kia quay lại thì sẽ đập đĩa phát uy, ai ngờ mông lại bị véo một cái.

!?!?!?!?!?!?!?

Giờ đĩa định đập người tập kích phía sau, nhưng tay đã bị người nhanh chóng nắm lại.

Đĩa bị ngón tay thon dài từng chút từng chút một gỡ ra, lòng bàn tay của cậu lúc ấy còn bị hơi ẩm khe khe vuốt qua, thở phào một cái, Lục Triếp quay người “Sao lâu thế?”

“Anh ra chậm nên lỡ người.” Cận Kỳ Phàn nắm tay cậu nháy mắt, mỉm cười.

Lục Triếp bĩu môi, không nói nữa, lúc này mới đi vòng ra sau vẫy vẫy tay với nhóm người Cố Thanh Y đã ngồi xuống từ lâu “Gọi món đi, tôi sợ các cậu ăn không giống tôi.”

Tính cách Lục Triếp cũng không phải dạng khách khí, nhìn thấy Phan Duy hoàn toàn xa lạ và Giang Nguyên nửa đời xa lạ cũng vẫn nhiệt tình, ngồi xuống vừa ăn lạc vừa chỉ vào người đàn ông bên cạnh Cổ Thanh Y.

“Cận Kì Phàn, người.. kia của tôi. Cổ Thanh Y, đồng nghiệp thân nhất của em, bên cạnh là người đàn ông của cậu ta, bên cạnh nữa là bạn. Lại đây làm quen chút đi nào.” Lục Triếp cười hì hì uống một ngụm nước trong cái cốc Cận Kì Phàn đưa tới, tâm tình tất nhiên tốt vô cùng.

Bốn người khác vừa mỉm cười giới thiệu đơn giản xong thì cửa phòng đã bị gõ vang.

Bác gái bê bát canh chua trên tay, bước tới đặt lên mặt bàn “Nào, nói gì thì cũng phải ăn trước đã. Tiểu Cổ và Tiểu Lục đều thích ăn cái này đấy.”

Cận Kì Phàn giống như không biết nó là gì, ghé đến cạnh Lục Triếp hỏi, híp mắt nghi ngờ, Lục Triếp giống như thử độc, kiên nhẫn bê một bát nhỏ ăn từng miếng từng miếng một, thở dài tỏ vẻ lối sống không hợp.

Giang Nguyên ngồi đối diện nén cười, múc cho Cổ Thanh Y một bát nhỏ, thuận tiện gọi món giúp Phan Duy xong mới múc canh vào bát mình, ba người bê bát mỉm cười nhìn nhau.

Cận Kì Phàn không nói nhiều lắm, cơ bản toàn ngồi nghe Lục Triếp ở cạnh càu nhàu, tuy cũng chẳng nghe lọt tai nhưng vẫn ra vẻ chăm chú lắng nghe lắm. Một đôi mắt nhướn lên mang theo ý cười nhìn Lục Triếp, rất chiều người. Nói chuyện mới biết, hóa ra anh ta là con lai bốn đời, huyết thống người Trung Quốc đến đời anh ta thì không còn rõ nữa, tiếng Trung và tên tiếng Trung gì đó, cũng phải đến tận năm đó gặp được Lục Triếp ra nước ngoài du học mới đi học lại, nhưng kể ra thì nói cũng có thứ tự lắm.

Cổ Thanh Y thật ra đã từng nghe Lục Triếp nhắc về anh ta.

Hình như là xuất thân trong gia đình có truyền thống âm nhạc, tuổi nhỏ nhưng đã theo cha mẹ là nhạc sĩ violin đi lưu diễn khắp nơi. Bản thân anh ta học chuyên về piano, thành tích rất tốt, nghe nói còn được lễ hội âm nhạc trông mong rất lâu. Thế nhưng lại cứ như là tính tình nổi loạn, không đi theo con đường âm nhạc truyền thống cha mẹ đã trải sẵn, một mình chạy tới Mỹ làm người chế tác âm nhạc!

Cổ Thanh Y còn tưởng là một người có tính cách lạnh lùng, độc đoán, không ngờ lại là một vật hiếm mê người như này.

“Đợi chút, anh nói là, anh nhận được lời mời của Trình Ngải?” Phan Duy vốn đang vui vẻ xoay xoay bát, nghe thấy Cận Kì Phàn nói thì hơi nghẹn, nói xong một câu liền ho lấy ho để.

Cận Kì Phàn gật đầu, nhẹ nhàng đặt lại chiếc đĩa lên giá đỡ, động tác vừa quy củ vừa nghiêm chỉnh “Cậu ta là một ca sĩ rất khá, anh biết cậu ta sao?”

Phan Duy đảo mắt một cái, làm bộ ngất xỉu. “Trách không được cái tên đồ chơi đó lần trước báo lên một

bản dự toán khổng lồ như thế, còn cả ngày ở nhà không đi làm, tôi hỏi còn kêu là bí kíp gia truyền độc nhất vô nhị. Hừ, tôi bị cậu ta chọc cho sắp hự thậm luôn, nghĩ đến thành phố B rồi còn tính đi làm kiểm tra một trận ấy.”

“Thời gian tôi về nước bị kéo dài một chút, thật ngại quá.” Con mắt cười của Cận Kỳ Phàn hơi nheo lại, lông mi dài và cong lộ ra, ngọt như mật đường.

Phan Duy trước giờ luôn bao dung người đẹp, phát tay ý không sao “Là người một nhà thì yên tâm rồi, tôi chỉ sợ tên gốc đó mang tiền của tôi ra ngoài làm bừa thôi. Anh bạn, cố gắng nhé, tôi còn phải kiếm tiền từ cậu ta đó.”

Cận Kỳ Phàn nhếch miệng, lộ ra một hàm răng trắng “Chuyện này cứ giao cho tôi.” Mấy người ngồi xung quanh một chiếc bàn tròn, Lục Triếp vừa hay ngồi cạnh Phan Duy, nghe anh nói, liền vỗ vai vai “Yên tâm, nhất định không sao đâu!”

Phan Duy chạm cốc với anh ta “Đến lúc đó mở tiệc chúc mừng, tôi sẽ mời cậu ăn cơm, năm sao sáu sao, tự chọn hay phục vụ gì đó đều tùy cậu hết.”

Lục Triếp vẽ mặt thấu hiểu gật đầu “Người đàn ông nhà tôi anh mang đi đi, cứ tùy ý mà bóc lột!”

Hai cốc nước dĩa chạm nhau, vang lên âm thanh giòn tan, coi như giao dịch thành công.

Một bữa ăn vui vẻ.

Lục Triếp và Cố Thanh Y ngồi bàn về kế hoạch ôn tập cuối kỳ. Ba người ngồi cạnh nghe không hiểu, cũng quyết định chọn chủ đề bàn luận khác, từ đầu tư cho tới các chuyện lùm xùm trong giới giải trí. Lúc Phan Duy giới thiệu cho Cận Kỳ Phàn kế hoạch đầu tư lần thứ bốn và Giang Nguyên phân tích xu hướng cổ phiếu hiện nay, toàn bộ khách ăn đều đã đi hết, bác gái ngồi đợi đến ngủ gật, cuối cùng không chờ nổi nữa, phải cầm chổi quét dọn ra ngoài.

Phan Duy lái xe về khách sạn, giống như ngày mai thật sự sẽ đi khám bệnh sớm. Còn hai đôi khác thì ở đối diện nhà nhau, cho nên sau khi đưa mắt nhìn Giang Nguyên rời đi sau khi dẫn đường, anh liền chậm chậm đi về con đường sáng đèn phía trước.

Không khí bên ngoài cũng không tệ nhỉ.

Trời đã gần muộn, trên đường ít xe có vẻ trống trải. Ven đường có một loạt các sạp hàng ăn đêm, một vài đôi tình nhân ngồi trong lều bạt, uống rượu nói chuyện phiếm, thi thoảng lại truyền ra một ít tiếng cười.

Lục Triếp đề nghị đi bộ quay về, mọi người cũng không ý kiến.

“Cố Thanh Y, cậu có nhớ cái hôm chúng ta đi uống rượu mừng sinh nhật cậu không.” Lục Triếp và Cận Kỳ Phàn đi song song nhau, không hiểu sao lại quay lại hỏi Cố Thanh Y.

Cố Thanh Y gật đầu mỉm cười “Cậu uống như một tên ngốc luôn.”

“Hừ, vạch trần chuyện xấu của tôi hả.” Lục Triếp lay lay vai của Cận Kỳ Phàn, tư thế kì dị đi về phía trước “Nhưng mà nghĩ lại, giờ tốt thật đấy.”

Cố Thanh Y đương nhiên hiểu ý cậu ta, đẩy Lục Triếp một cái “Được rồi, đi tử tế đi.”

Tháng ngày có người yêu ở bên, đương nhiên, không còn gì tốt hơn nữa rồi.

39. Chương 39

Sáng hôm sau, Cố Thanh Y nửa tỉnh nửa mê thấy Giang Nguyên ra ngoài nhận điện thoại. Chờ lúc anh mang theo một thân lạnh lẽo chui lại vào trong chăn, cậu mới tiếp tục lặn vào trong ngực anh.

“Sao thế?” Cậu vẫn đang buồn ngủ, cố gắng chớp chớp mắt hỏi anh.

“Phan Duy nhập viện rồi.” Biểu hiện của Giang Nguyên giống như một lời khó nói hết, cau mày muốn nói lại thôi “Nhưng không nghiêm trọng lắm.”

Cố Thanh Y hoàn toàn tỉnh táo lại, xoa xoa vùng giữa lông mày, gật đầu “Chúng ta thu xếp thời gian đến thăm ấy đi.” Cũng không biết bị gì mà đột nhiên nghiêm trọng đến mức phải nhập viện.

Giang Nguyên thấy Cố Thanh Y đứng dậy, nửa tựa vào đầu giường ngáp một cái “Ừ.”

Nhưng hình như Phan Duy không bị gì nghiêm trọng thật, vì lúc gọi điện, anh còn nghe thấy tiếng anh ta nhai đồ ăn vặt, ngữ điệu cũng cợt nhả “Ồ có hai ngày thôi, cậu đừng lo cho tôi quá, tôi cũng biết cậu yêu tôi rồi, thiệt tình... Dù sao công ty tôi cũng chẳng có chuyện gì, việc cậu nhờ tôi tra cũng không tra ra ngay được, tôi cứ lười biếng nằm ở bệnh viện hai ngày đã. Nhưng mà này, người cậu nhờ tôi hẹn bên thành phố A cũng ổn rồi đấy, nên qua xem sao đi.”

Nhìn bóng lưng Cố Thanh Y cách đó không xa đang uống nước, Giang Nguyên nhú mày.

Mẹ nó, lại phải đi công tác, không được ở bên vợ yêu, thật là cô đơn tịch mịch mà!

Hôm qua anh nói với Cố Thanh Y chuyện về thành A, Cố Thanh Y vừa bình tĩnh gật đầu, vừa giúp anh

thu dọn đồ đạc, không có tí gì gọi là nũng nịu đòi giữ anh lại.

Cứ cho là hai người đều đã là lão chồng chồng, thế nhưng cũng không thể sống mà không có chút kích thích gì như thế chứ! Đã lâu rồi chưa được ư ư a a he he hi hi ưm ưm đó!

Hôm qua anh lại còn nghe được Lục Triếp kia ở đối diện kêu đến đủ vang!!!!

Vậy mà Cố Thanh Y vẫn có thể vừa nghe vừa thản nhiên viết giáo án, quay đi quay lại toàn nói mấy chuyện chính trị cấp hai anh nghe không hiểu. Sau đó còn kiên nhẫn bàn luận phương pháp học tập với học sinh hơn bốn mươi phút. Giang Nguyên ngồi sau cậu xử lí công việc nghe mà phát phì.

“Lần này đi mấy ngày?” Cố Thanh Y cắn bánh mì, thò đầu vào hỏi anh.

“Còn phải xem tình hình nữa.” Giang Nguyên ngồi xếp bằng, xòe ngón tay tính tính “Thuận lợi thì chắc khoảng bốn ngày.”

“Vậy bao giờ đến nơi thì gọi cho em nhé, em đi làm trước đây.” Phất phất tay, Cố Thanh Y lấy tay gửi cho Giang Nguyên một nụ hôn xa, xoay người không chút lưu luyến chạy về cương vị công tác.

Giang Nguyên lắc đầu đứng dậy rửa mặt, cầm keo vuốt tóc vuốt gọn đám tóc mềm mại rũ xuống trước trán lên, thay một thân quần áo đen. Người đàn ông trong gương râu đã cạo sạch, lộ ra khuôn mặt đẹp trai sạch sẽ. Giữa lông mày hiện ra sắc mặt sinh hoạt cuộc sống vui vẻ, khóe miệng hơi nhếch lên, nói là giám đốc lạnh lùng, chẳng bằng nói là ông chồng mới cưới đầy hạnh phúc.

Giang Nguyên hít một hơi, thu lại biểu tình của bản thân.

Linda trộm ghi hình lại cho anh không ít cuộc họp, khiến anh và Cố Thanh y phải xem mất mấy ngày. Chỉ là lúc ôm Cố Thanh Y trên đùi, vùi đầu vào hông vai cậu, anh thật sự không ngờ được lúc họp cái mặt mình lại cứng đờ như vậy, rốt cuộc thì cuộc sống khi đó có bao nhiêu bi thảm chứ?

Nếu anh come out với mẹ thì có lẽ đã không thảm hại như vậy.

Đưa tay vuốt lại sợi tóc rũ xuống, Giang Nguyên cầm chìa khóa xe và tài liệu lên, ra cửa.

Đường về thành phố B không dài, lúc trên đường cao tốc, Giang Nguyên lại gọi cho Linda hỏi chuyện liên quan đến tình hình công ty gần đây, đại khái đã nắm được hướng đi của mấy người quản lí cấp cao mới gặt đầu ý bảo biết rồi.

Cổ phần Giang thị gần đây thật sự có biến động, anh cũng phải qua Linda mới biết. Sau khi Giang Vĩ và con trai ông ta qua đời, Giang Nguyên là người duy nhất thừa kế Giang thị. Lúc ấy, hầu hết cổ đông trong công ty đều thừa dịp thu mua cổ phần, làm chuyện xấu, khiến cho cổ phần công ty rồi thành một nùi.

Cuối cùng, cổ phần trong tay Giang Nguyên hợp với mẹ anh vừa hay chiếm được năm mươi bảy phần trăm, mới có thể áp chế giành lại được công ty. Dù lúc trước từ chức chạy mất, thì chức vị này cũng tuyên bố bỏ trống chứ không đổi người, do cổ phần vẫn nằm trong tay anh.

Nhưng với tình hình mẹ mình như thế kia thì... cũng khó nói.

Liệu Trí đã làm cho công ty mười mấy hai mươi năm, cũng gọi là có chút cổ phần, địa vị cũng tạo ra ảnh hưởng không nhỏ.

Nếu như ông ta thật sự muốn đổi đầu với anh, Giang Nguyên thật sự không biết mình có thắng nổi không, vì dù sao thì đến mặt người ta anh còn chưa gặp được.

Cũng may, vừa đi vào quán trà, Giang Nguyên đã thấy người ngay.

Tầm bình phong ngăn không gian thành một ngăn nhỏ, Giang Nguyên không cảm xúc hơi mỉm cười, nghiêng người tựa lên tấm đệm màu cây đay, nhìn người đàn ông đang thấp thỏm bất an ngồi đối diện.

“Ông uống trà đi.” Giọng Giang Nguyên rất trầm, hồ hững. Anh cũng không ngồi thẳng, duỗi tay, đẩy chén trà đến phía đối diện. Trong mắt nhìn không ra tình cảm gì.

“À, vâng vâng vâng.” Quản lý Ngô vội vàng bê chén trà trước mặt, tay run run, còn làm vãi một ít nước trà màu vàng lên mặt kính. Lúc ông tới, còn tưởng là giám đốc Phan hẹn mình tới bàn chút chuyện làm ăn nhỏ, sung sướng ôm theo quà cáp lên đường. Tuy cũng hơi tò mò vì sao lại là quán trà, nhưng cũng không để ý nhiều. Không ngờ, chờ ở quán cả buổi, lại chờ được Giang Nguyên sắc mặt lạnh lùng mệt mỏi nhưng không thiếu khí thế bước vào.

Hôm Giang Nguyên về công ty từ chức, ông cũng ở đó. Lúc ấy, anh triệu tập hội nghị khẩn cấp để từ chức, theo đúng trình tự thực hiện, khiến cho một đám quản lý cấp cao đều bị dọa đến rơi cả chén trà. Sau đó có mấy vị cổ đông lục đục tới, bọn họ liền bị mời ra khỏi phòng họp, cả đám ở ngoài cửa nghe tiếng văn kiện bị ném bay tứ tung, nện lên bàn thủy tinh, tiếng Giang Nguyên một mình át hết tất cả, nhin không được mà run lên.

Từ đó trở đi, sự tôn kính và ca ngợi ông đối với Giang Nguyên, triệt để biến thành sợ hãi.

“Hôm nay, ông có việc gấp sao?” Giang Nguyên nghiêng đầu cười.

“Không không không, không có không có.” Quản lý Ngô vội khăn tay từ trong túi quần ra lau mồ hôi trên trán “Cậu xem hay là như vậy đi, tối nay để tôi làm chủ mời khách, hy vọng giám đốc Giang cho ít mặt mũi, thế nào.”

Giang Nguyên nhú mày, cười như không cười mà a một tiếng, sau đó gật đầu “Chắc rồi.”

Ở một đầu khác.

Cố Thanh Y ghé vào lan can trên hành lang, bên cạnh là một học sinh dáng người ca to, hai người ghé vào rất gần, khiến Lục Triếp tan lớp đi ngang qua không nhìn được mà giờ điện thoại lên chụp một tấm.

“Cái đó, là số điện thoại này sao?” Cố Thanh Y lấy điện thoại ra ghi lại.

“Thầy yên tâm đi ạ, em học ba năm rồi.” Cậu bé bên cạnh vẽ mặt thành thật “Dạy hay lắm ạ.”

Cố Thanh Y gật đầu, vỗ vai cậu, vẽ mặt nghiêm túc “Tương lai của thầy, thật sự giao cho em đó.”

40. Chương 40

Chuyện đầu tiên sau khi Cố Thanh Y quay lại phòng làm việc chính là lôi điện thoại ra lưu số.

Nói thật, lớn đầu rồi, lại còn làm giáo viên lâu như vậy, giờ còn phải tìm người kèm thêm, tự cậu cũng cảm thấy có chút ngại, mãi tới hôm nay mới gọi một học sinh cũng có dự định ra nước ngoài du học ra, hỏi chuyện tìm giáo viên tiếng Đức.

Kết quả thật khéo, bạn nhỏ kia cũng đang mời một gia sư, nghe nói dạy không tệ, Cố Thanh Y liền xin số, quyết định học bù lại.

Già rồi, nên hầu như đã quên hết rồi....

Trong phòng làm việc mở điều hòa, không khí ẩm áp. Mấy cô nàng bên cạnh đang bàn nhau về màu son mới ra, số này số kia, Cố Thanh Y nghe mà không hiểu.

Cậu đột nhiên cảm thấy may mắn vì mình thích một người đàn ông, thi thoảng dẫn nhau đi mua quần áo thôi cũng đủ vui vẻ thỏa mãn rồi.

Nếu không, mỗi ngày đều phải ngồi nghiên cứu mấy cái này chắc điên mất!

Nghĩ vậy, cậu tựa lên ghế, mở điện thoại ra định nhắn tin cho Giang Nguyên.

— Ăn trưa chưa?

Giang Nguyên trả lời rất nhanh.

— Vừa xong, giờ đang ở McDonald nè.

Cố Thanh Y cạ lời, nhưng cũng biết Giang Nguyên có một niềm đam mê vô hạn đối với đồ ăn nhanh, cho nên nghĩ đi nghĩ lại cũng không ngăn cản mà chỉ thở dài nhún vai.

— Em tìm giáo viên đi học, cuối tuần anh về không? Em định thưởng lượng giờ học với cô ấy.

Giang Nguyên thật ra lại get trọng điểm rất khá.

— Cô ấy?

Cắn một miếng Hamburger, Giang Nguyên ngồi trên ghế cao, tâm trạng có chút phức tạp. Hừm, con gái à. Nhưng mà nghĩ lại thì vẫn tốt hơn so với tìm một tên thầy giáo nào đó đúng không? Đến lúc đó, nam nam ở chung, nhờ đâu Cố Thanh Y lại vô ý lộ ra xương quai xanh hay tháo một hai cúc áo thì không an toàn lắm.

Ai da, thật là đáng ghét, cái quán McDonald này còn nợ mình một túi khoai tây đấy, đói chết mất.

Trong lòng không thoải mái, Giang Nguyên hút một hơi Coca lớn, lấy điện thoại trực tiếp gọi qua.

“Alo, vợ à, anh nói nè, tính công kích của con trai chúng ta hơi mạnh mẽ, em nhớ bảo giáo viên của em cách xa nó một chút nha, nếu không bị thương tổn chỗ nào anh cũng không chịu trách nhiệm đâu. Còn nữa, các em học gì thì học, nhớ là thời thời khắc khắc đều phải nằm dưới đường nhìn của con nhé, nếu không em lại khiến cho cô ấy thích em thì hậu quả nghiêm trọng lắm, sẽ tạo cho tâm hồn yếu ớt của con mình tổn thương to lớn đấy! Thật đó!”

Hai người chưa từng nghĩ đến việc đặt tên cho con mèo nhỏ, cho nên Giang Nguyên mở miệng khép miệng, nói nhiều nhất vẫn là con chúng ta. Cố Thanh Y vốn còn phản đối, nhưng cuối cùng quen miệng cũng trực tiếp gọi con trai luôn.

“Được rồi, được rồi, em cũng sắp thành một ông chú ba mươi rồi, anh cho là còn bao nhiêu thu hút chứ.” Cố Thanh Y nói rất nhẹ, mang theo ý cười “So ra thì giám đốc Giang nhà chúng ta lại càng có cơ hội trên hoa ghẹo nguyệt hơn ấy nhỉ.”

Giang Nguyên hiếm khi thấy Cố Thanh Y nói đùa, trong lòng không khỏi nhộn nhạo. Làm bộ làm tịch ôi cha ôi cha mấy tiếng, Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn nụ cười ngọt chết ruồi in trên cửa kính.

“Chào anh, đây là khoai tây của anh sao?”

Nghe thấy tiếng người bán hàng sau lưng, Giang Nguyên quay đầu, vẫy tay “Của tôi.”

Xoay người chú ý nhìn, mới phát hiện không đúng.

Người bán hàng bưng khay đồ đứng sau mình, đối mặt với một người đàn ông ngồi trong góc phòng. Người kia hơi ngạc nhiên, cười cười khoát tay “Không phải của tôi, nhầm người rồi.”

Giang Nguyên nheo mắt lại nhìn chăm chăm người kia một lúc.

“Ngại quá, ngại quá.” Cô bé quay người đỏ mặt, liên tục cúi người xin lỗi, bê khay chạy đến cạnh Giang Nguyên “Hai anh giống nhau quá, xin lỗi, xin lỗi ạ.”

“Không sao.” Giang Nguyên nhận khoai tây, nhẹ nhàng mỉm cười “Giống thật.”

Người đàn ông ngồi trong góc phòng không cần nghi ngờ, chính là một người xa lạ, nhưng Giang Nguyên vẫn phải công nhận hai người thật giống nhau. Lông mày rậm, mũi cao, ngay cả độ cong của khóe môi khi mỉm cười cũng giống. Bỏ qua đôi mắt có chút sâu sắc, khí chất điềm đạm của anh, nói hai người là song sinh có khi lại chẳng ai thêm nghi ngờ.

Người đàn ông kia giống như cũng nhận ra Giang Nguyên đang nhìn mình, thả cốc nước chanh trong tay xuống cười cười “Chào anh.”

Giang Nguyên cũng lịch sự gật đầu “Chào anh.”

Chào hỏi xong, hai người đều quay đi, Giang Nguyên tiếp tục nhìn mình trong gương, nói chuyện với Cố Thanh Y qua điện thoại.

“Vừa nãy sao thế?” Cố Thanh Y nghe ra được tiếng động bên này, hỏi.

“Không sao.” Giang Nguyên tùy ý trả lời “Người bán hàng nhận nhầm người thôi.”

Giải quyết xong bữa trưa, Giang Nguyên đến phòng vệ sinh rửa tay.

Nhìn mặt mình trong gương hồi lâu, Giang Nguyên híp mắt, nhẹ nhàng chép miệng một cái.

Anh đã từng nghe người ta nói, trên thế giới này sẽ khoảng ba người giống y như mình. Hôm nay gặp được người thật, Giang Nguyên vẫn có chút khó mà tin được.

Lau mặt, hít một hơi, anh đẩy cửa ra ngoài.

Trụ sở chính của Zic đặt ở trung tâm thành phố A.

Khác với Giang thị lấy nghiệp gia đình phát triển đến tận ngày nay, Zic từ sớm đã chọn phát triển theo hướng liên quan đến nghệ thuật. Lúc Giang Nguyên bước vào đại sảnh, liền thấy không ít người mẫu nhỏ xinh, dọc theo đường đi nhìn rất đẹp mắt.

Trì Uyên từ trong phòng nghỉ pha một tách cafe quay về, đã thấy Giang Nguyên ngồi ở phòng họp nhỏ chờ anh.

“Tối rồi à?” Anh cười cười buông cái tách xuống “Vừa hay chúng tôi đang định mở cuộc họp.”

Phòng làm việc của Trì Uyên thực chất chỉ là một phòng nhỏ dựa vào quan hệ mà có được ở Zic lúc mới lập nghiệp, nhưng sau này, do hai ông chủ tình nghĩa thân thiết như người trong nhà, nên phòng làm việc này cũng được giữ lại như nơi phong thủy của cần bảo vệ của công ty.

Bởi vì những máy móc ở đây không được dùng thường xuyên, cho nên mấy chị gái, cô dì, thím, bác ở phòng bên cạnh rất thích đến đây nghỉ ngơi. Có lúc còn gọi người mang sữa mang nước tới, ở trong này cần hạt dưa nói chuyện phiếm.

Vì thế nên Giang Nguyên lúc này liền lâm vào một cảnh tượng.

Một đám người trẻ cản trở cuộc họp đứng đứng ngồi ngồi khắp phòng pha cafe, pha sữa, hơn mười phút vẫn chưa họp được. Bên cạnh còn có mấy cô nàng chân dài đứng nói xấu nhau. Giang Nguyên nói lỏng cà vạt, chạy tới tủ lạnh móc một lon coca.

Lúc quay về, Trì Uyên đã ngồi xuống, cười cười bảo mấy cô nàng ra ngoài.

“Lát nữa mua bánh gato cho các cô nhé.” Người kỹ thuật viên để đẩy mấy cô nàng ra ngoài đành phải bỏ chút vốn “Chúng tôi họp bốn mươi phút thôi, nhiều hơn thì tôi sẽ là người đầu tiên đả các cô.”

“Các anh ở đây thật vui.” Giang Nguyên chống cằm, cười với Trì Uyên.

Trì Uyên khoát tay, bắt đắc dĩ “Điên quen rồi, có lẽ không sửa được.”

Phòng làm việc hầu như đều là bạn học hoặc bạn của anh, lúc làm trò chơi tìm hơi nhiều người, thành ra chẳng trả đủ lương, đành đến nương nhờ vào Zic. Thế nhưng mỗi người đều được thể hiện bản thân, cho nên sinh hoạt cũng vui vẻ thoải mái.

Thế nhưng tốt hay xấu, thì lúc họp cũng rất nghiêm túc.

“Kế hoạch của chúng ta chính là như vậy.” Trì Uyên kéo màn hình lớn, bật máy tính, chiếu powerpoint hạng mục báo cáo lên “Trực tiếp đào sâu vào khai thác một trang web mua bán có tính chất chuyên nghiệp trên hải đảo...”

Giang Nguyên bật máy tính, nhìn bản kế hoạch trên màn hình, lại nhìn bản tóm tắt bên cạnh. Chờ Trì Uyên nói xong, mọi người liền tiến vào thảo luận.

“Tối nay ăn cơm cùng nhau không?” Lúc tan họp, Giang Nguyên ngồi lại với Trì Uyên một lúc, Trì Uyên vừa chỉnh lại tài liệu vừa quay đầu nói với Giang Nguyên. “Đâu Đâu với Tiểu Nhượng nhớ cậu lắm.”

Giang Nguyên nghĩ tới hai tên nhóc kia, không tự giác nở nụ cười “Hai hôm nữa đi, tối nay tôi có việc rồi.”

41. Chương 41

Trì Uyên biết Giang Nguyên ở thành phố A có nhiều chuyện phải lo, cũng không giữ anh nữa, hai người xử lí công việc xong thì tiễn anh ra khỏi Zic.

Theo dự báo thời tiết, từ tuần trước, thành phố A đã chính thức vào đông. Giang Nguyên chậm chậm đi trên đường, gió thổi có chút lạnh, anh nheo mắt nhìn lên bầu trời. Ánh mặt trời không quá ấm áp, nhưng cũng không quá chói mắt. Một cái vòng tròn trắng trắng treo trên không trung, rất đáng yêu.

Giang Nguyên kéo cái áo khoác dài trên người, chen chúc trong dòng người, đi về phía nhà hàng, tâm trạng hiếm khi bình tĩnh như thế.

Giống như một người già đã trải qua nhiều chuyện trên đời, Giang Nguyên cảm thấy, lúc này đây, bất cứ chuyện nào cũng không khiến mình dậy lên kích động. Càng nhiều vấn đề, trong lòng sẽ càng muốn đi giải quyết nó. Đợi tất cả xong xuôi, cuộc sống của mình và Cố Thanh Y cũng sẽ chậm rãi đi về hướng ngày mai tươi sáng.

Anh thấy rất may vì tất cả những gì mình nhớ được lúc này, đều là quãng thời gian tươi đẹp trong đời.

Cho nên, lúc mở ra cánh cửa, đối mặt với một đám người cung kính chào hỏi mình, anh liền tự động dậm nhậm lại.

“Tối muộn rồi, thật xin lỗi.” Anh cởi áo khoác, khoác lên sofa, đi tới cạnh bàn bắt tay mọi người.

“Giám đốc Giang nói gì vậy.” Quản lí Ngô kéo ghế cho Giang Nguyên, gọi phục vụ mang đồ lên, chính mình cũng cầm một bình trà nhỏ đi rót hết một vòng, sau đó mới ngồi xuống.

Phòng này là căn phòng đắt nhất của nhà hàng, cái bàn rộng vừa đủ hai mươi người ngồi lúc này lại chỉ có năm người, nhìn qua thấy rõ sự lạnh lẽo. Món ăn nhanh chóng được mang lên, tất cả lớn nhỏ, có hơn mười món.

Bầu không khí không giống như dùng để ăn cơm, Giang Nguyên ngồi ở ghế chủ vị, im lặng bê chén trà, lắc lắc rồi uống một ngụm, một tay tự nhiên đặt trên bàn, ngón tay dài, khớp tay rõ ràng, trên ngón vô danh đeo một chiếc nhẫn bạc, không bắt mắt nhưng vẫn nhìn ra được.

Trên bàn ăn đều là quản lý cao cấp của Giang thị, mấy năm trước đã theo Giang Nguyên. Thế nhưng Giang Nguyên không giống những người khác, có chút thú vui sở thích gì, mà có chuyện hay không có chuyện đều ở lì trong phòng làm việc, không làm việc thì ngồi ngây ra, không ngồi ngây ra thì lại làm việc. Không thích uống rượu cũng không thích uống trà, sinh hoạt còn khô cằn hơn cả sa mạc.

Vốn dĩ bọn họ nghĩ thế cũng tốt, ít nhất sẽ không phải chạy qua chạy lại nịnh nọt ông chủ gì đó.

Thật không ngờ, sau khi vị giám đốc này từ chức một tháng lại quăng cho quản lý Ngô cái cục diện này.

Nơm nớp lo sợ.

Ngoài bốn chữ này, thật không còn chữ nào có thể hình dung tâm tình của bọn họ lúc này. Quả là hận không thể ôm tình hình công tác báo cáo xong thì nhanh chóng rời đi.

“Đều nhìn tôi làm gì.” Giang Nguyên đặt chén xuống, giương mắt lên “Quản lý Ngô với mọi người dùng cơm đi chứ.”

Đều là người đã thành tinh, nhìn ánh mắt cũng biết Giang Nguyên hôm nay không có ý định làm khó bọn họ, liền bắt người bê bát lên hàn huyên nói chuyện, ăn cơm. Trong bữa ăn còn không quên giao lưu bồi dưỡng chút tình cảm đồng nghiệp trước đây. Chuyện kết hôn chuyện linh tinh, bốn người mà như mười mấy người đang nói.

Phần lớn thời gian, Giang Nguyên đều ngồi nghe bọn họ nói, thấy không khí trùng xuống lại gọi ra một chủ đề, sau đó lại im lặng, chống cằm ngồi suy nghĩ.

“Không còn sớm nữa, chúng ta tan tiệc thôi.”

Vừa qua bảy giờ, Giang Nguyên nhìn đồng hồ, đứng dậy uống hết ly rượu trước mặt. Hai ngón tay vân vê chân dài của chiếc ly, lắc lắc với mọi người “Cảm ơn đã chiêu đãi.”

Cùng lúc đó, thành phố B.

Cố Thanh Y ngáp một cái, ngồi ở trên bục giảng, chán đến mức xoay xoay điện thoại, học thuộc từ mới. Đèn huỳnh quang trong phòng rất sáng, phản chiếu vào bảng đen rồi hắt ra, khiến Cố Thanh Y nhìn không rõ lắm, đành ngồi dậy, dựng thẳng sách lên.

Khải Hành nhân dịp sắp thi cuối kì, chẳng hiểu sao lại vẽ ra chuyện tự học thêm buổi tối, khiến cho ai nghe

thấy cũng lệ rơi đầy mặt. Giáo viên thay nhau trông lớp, ba tiết học, từ sáu giờ đến chín giờ.

Bài tập của lớp mười không nhiều, không ít học sinh ngồi dưới đã làm xong. Ai cũng tự giác thu dọn sách vở, mấy đứa nhỏ cũng khẽ khàng ngồi tại chỗ giải lao, vẽ tranh, đọc tiểu thuyết, v.v..

Cố Thanh Y dù không nghiêm khắc nhưng cũng là người yêu cầu kỷ luật, thái độ lúc dạy học, cho dù là ai cũng không dám nhờn. Do đó, bọn nhóc cũng không dám giương giương ra trước mặt cậu mà chỉ dám len lén lười biếng.

Có học sinh giống như không làm hết được đề, mang bài thi lên hỏi cậu.

Cố Thanh Y khép lại sách từ mới, để sang bên cạnh, nhận lấy đề thi của học sinh, giảng cho cậu nhóc “Cải cách xí nghiệp nhà nước, thầy mới nói hôm nay mà? Em xem hướng đi của bảng số liệu này...”

“Thầy ơi.” Học sinh kia thật ra lại không nghe cậu nói mà nhìn chăm chăm quyển từ điển tiếng Đức bên cạnh cậu, hỏi “Thầy đang học tiếng Đức ă?”

Cố Thanh Y không để ý, gật đầu “Ừ.”

“Thầy định làm giáo viên hướng dẫn cho đoàn du học trong kì nghỉ đông này ă?” Cậu học sinh mở to hai mắt, giọng nói không nhỏ, nên đánh động đến một nhóm học sinh khác trong lớp. Mọi người nhanh chóng bàn tán sôi nổi, không ít người nhìn Cố Thanh Y chờ mong.

Kì nghỉ ở Khải Hành luôn tổ chức một đoàn du học đến các quốc gia. Một giáo viên quản lí một nhóm học sinh, cho nên cũng không ít giáo viên phải đi cùng. Nghỉ đông năm nay vừa hay là đi Đức, học sinh và giáo viên cũng đang chuẩn bị báo danh.

Cố Thanh Y lắc đầu cười “Lần này là tổ trưởng từng cấp học đi với các em.”

Người phía dưới á một tiếng, ồn ào không nhỏ.

Cố Thanh Y gõ gõ bút xuống bàn “Trật tự trật tự, không giáo viên phụ trách hành lang lại đến phê bình bây giờ.”

“Thầy ơi, thế thì thầy học tiếng Đức làm gì ă? Thầy muốn dạy môn tự chọn ă?” Cô bé ngồi bàn đầu cách cậu rất gần, nhỏ giọng hỏi.

“Sau khi nghỉ đông, thầy định ra nước ngoài du học một thời gian ngắn.” Cố Thanh Y cười cười, quay lại tiếp tục giảng bài cho cậu nhóc đứng cạnh.

Trước đây cậu cũng nghĩ, không biết nên nói chuyện này với bọn nhỏ vào lúc nào, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn chưa nghĩ ra được thời gian thích hợp, chỉ sợ ảnh hưởng đến cảm xúc trước khi thi của chúng. Nhưng nghĩ lại, không nói cũng sao. Thế nhưng vừa có người hỏi, mình cũng nhân cơ hội nói ra vậy.

Cậu bình tĩnh nhưng học sinh trong lớp lại không bình tĩnh được như thế.

Ai mà không biết tổ chính trị ở Khải Hành chỉ có hai thầy giáo trẻ? Cho nên lúc biết lớp mình được Cố Thanh Y – giáo viên đại biểu cho nhan sắc trong trường giảng dạy, ai ra đường cũng đều thẳng lưng bước đi. Giờ thì... Cố Thanh Y đi rồi, Lục Triếp lại lên lớp mười hai dạy, để bọn họ lại cho mấy thầy cô giáo già, bọn họ còn không bị các lớp khác cười cho thối mũi?

Hơn nữa, Cố Thanh Y thật sự là một giáo viên tốt, cậu không quá nghiêm khắc, nhưng khóa nào được cậu dạy cũng đạt thành tích cao. Bản thân cậu cũng không cầu mong điều gì, nên không muốn gây áp lực lớn lên học sinh, thầy trò ở cùng nhau, vui vẻ là chính. Cho dù mới có một năm, nhưng cũng sinh ra rất nhiều tình cảm.

Đột nhiên cậu nói phải đi như vậy, cả lớp đều im ắng lại, ngẩng đầu nhìn Cố Thanh Y không nói lời nào, vẻ mặt buồn bã. Thậm chí còn có cô bé trực tiếp nhào vào lòng bạn bên cạnh khóc nức nở, lúc ngồi thẳng dậy, hai mắt hầy còn hồng hồng.

Cố Thanh Y không nghĩ bọn nhỏ sẽ có phản ứng lớn như vậy, hơi ngạc nhiên nhưng hé miệng lại không biết phải an ủi thế nào. Nghĩ nghĩ, cậu liền nói “Thế này đi, các em tự học trước đi, lát tan học, thầy mời mọi người ăn xiên nướng nhé?”

Khải Hành nằm trên một con đường thương nghiệp, buổi tối có không ít sạp hàng đồ nướng. Học sinh trong lớp tổng cộng là ba mươi mấy người, Cố Thanh Y nghĩ chắc mình cũng có thể quản lý được. Nếu không chuyện này truyền ra, cậu bị trừ lương không nói, có khi còn bị thầy phụ trách gọi xuống căn nhà làm khó một hồi luôn ấy.

Vất vả trấn an đám học sinh xong, cậu lại giảng bài cho cậu nhóc lên hỏi. Cố Thanh Y nhìn quyển từ đơn, chẳng còn tâm trạng học nữa, đành lấy điện thoại ra nhắn tin cho Giang Nguyên.

Thời gian trước, cậu rất hay nhớ lại xem lúc mới bắt đầu mình với Giang Nguyên có nồng nàn như bây giờ không.

Bởi vì trong kí ức của cậu, cậu không phải là một người thích dính người, cho dù Giang Nguyên ra ngoài làm gì cậu cũng tin tưởng anh, cho anh không gian và thời gian cá nhân riêng.

Nhưng giờ thì mình cứ như biến thành một bà vợ nhiều chuyện, không có gì cũng chạy tới hỏi Giang Nguyên hai câu. Như trưa ăn gì, con trai đã ăn chưa, thấy bài tập khó còn chụp lại gửi qua chia sẻ với Giang Nguyên, chuyện buổi tối ăn gì cũng phải nói đến hai tiếng đồng hồ. Giang Nguyên thì tùy thời tùy chỗ đều nhanh chóng trả lời, sau đó, cuộc nói chuyện của hai người sẽ dài mãi dài mãi không dứt.

Hai ông chú với nhau rồi.... Như thế có phải không hay lắm không ta?

Cậu có chút phiền não, chau chau mày, sờ sờ cằm.

Có phải nên, ừm, bảo trì khoảng cách thích hợp để thấy nhau tốt đẹp hơn không?

Nhìn di động không ngừng nhảy ra tin nhắn của Giang Nguyên, Cố Thanh Y có chút không muốn nghĩ nữa.

Bỏ đi, có lẽ là già rồi nên hơi nhiều lời, hai ông già nói chuyện với nhau coi như trừ hại cố gắng cho xã hội đi! Cố Thanh Y nghĩ vậy, quyết định cầm điện thoại lên nói chuyện mời học sinh ăn xiên nướng với Giang Nguyên.

— Cảm thấy như bọn nhóc rất lưu luyến em.

Cố Thanh Y tổng kết.

— Hừ, lúc tốt nghiệp trung học, mấy cô nàng lớp em cũng lưu luyến em đấy thôi, sao em không mời bọn họ ăn xiên nướng đi?

Giang Nguyên cúi đầu ấn chữ, lại nghiêng đầu nghĩ gì đó, khóe miệng kéo ra một nụ cười.

Đêm tốt nghiệp đó, hí hí, hình như làm đêm đầu mùa.

— Anh biến đi!

Cố Thanh Y đỏ mặt để điện thoại xuống, liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, im lặng chờ tan học.

Lúc chuông tan học buổi tối vang lên, cả tòa nhà nổ tung giống như cướp vào làng, tiếng kê bàn ghế, tiếng cười nói oang oang. Cố Thanh Y nghe tiếng động ầm ầm trên tầng, lắc đầu cười, nói với học sinh trong lớp. “Nếu muốn đi với thầy thì đợi một lát rồi ra, có được không? Bên ngoài như chạy nạn ấy, chen nhau bị lạc mất thì không hay.”

“Vâng!” Hầu như tất cả học sinh đều vẫn đứng tại chỗ, tụm lại với nhau nói chuyện. Cố Thanh Y tựa vào bảng đen, vừa nói chuyện phiếm với học sinh vừa nhìn ra ngoài.

Năm phút sau, hành lang lớp học bắt đầu yên tĩnh lại. Cố Thanh Y đếm số người, sau đó dẫn trước. Có mấy học sinh quen thân với cậu đánh bạo chạy tới hỏi cậu những vấn đề liên quan đến du học, cậu kiên nhẫn giải thích cho chúng, lát sau đã ra đến cổng trường.

“Thầy Cố hôm nay tan muộn nhỉ?” Bảo vệ nhìn cậu dẫn theo học sinh cả lớp, mở cổng lớn cho cậu, sau đó còn quay lại cười cười.

“Vâng.” Cố Thanh Y mỉm cười được một nửa thì khóe miệng cứng đờ.

Cậu cứ vậy mà nhìn bóng người thon dài lười biếng dựa trên cổng trường đang chậm chậm đi về phía mình, mang theo chút men say “Hi, thầy Cố.”

42. Chương 42

Cố Thanh Y mím môi ngăn ra, ngây người một lúc lâu mới mở miệng “..Sao anh lại tới đây?”

Giang Nguyên mặc áo gió màu đen, bên trong là tây trang sẫm màu, hơn nửa người chìm trong bóng tối, nhưng ánh mắt lại cực kì sáng. Hai tay anh đút trong túi áo khoác, cả người lười nhác, chân chống chân duỗi, giống như động vật họ nhà mèo.

Phía sau anh, phía bên kia cái cổng nhỏ của công trường thi công, ngựa xe như nước chạy trên đường, các loại đèn xe lọt qua khe hở chiếu lên vai Giang Nguyên, khiến anh trở nên không chân thực “Không vui sao?”

Cố Thanh Y nhìn anh, vài giây sau mới phản ứng kịp, dùng răng nanh cắn lên môi dưới, bật cười.

Quay đầu nhìn đám học sinh còn đang ngơ ngác, lúm đồng tiền bên mép Cố Thanh Y nhàn nhạt hiện lên “Thầy dẫn theo người nhà, các em không ngại chứ?”

“Không không không không không không không không không không ngại ạ!” Mấy nhóc học sinh kịp phản ứng lại, đổ mặt xua tay với hai người “Không sao không sao không sao ạ, dù sao cũng là thầy mời bọn em mà.”

Giang Nguyên cười, gật đầu với mấy đứa xong thì quay người, sóng vai đi cạnh Cố Thanh Y.

“Sao lại về rồi?” Cố Thanh Y đưa tay nhận lấy balo của Giang Nguyên, hỏi.

Giang Nguyên giữ chặt lấy quai balo, nhún vai “Bên kia xong sớm, Trì Uyên lại bảo chiều mai mới họp nên anh về.” Dù sao cũng gần, về ôm vợ ngủ để lấy động lực mai chiến đấu tiếp.

Cố Thanh Y gật đầu, không tự chủ được đẩy đẩy Giang Nguyên mấy cái.

“Trì Uyên.... Trì Uyên!? Ông chủ Trì??”

Hai người gần dựa vào nhau thì nghe thấy phía sau vang lên một tiếng kêu như lợn bị chọc tiết. Mấy cậu nhóc cao ráo và một cậu nhóc béo mập như quả cầu thịt lao tới phía bọn họ, khiến mấy cô nhóc đi trước vội vàng trốn to đôi mắt trong như nước, chạy sang một bên tránh đi.

Giang Nguyên đẩy Cổ Thanh Y ra sau mình trốn đi, bản thân thì vừa quay lại đã bị một người chụp lên miệng.

Khó khăn gạt cái giò heo kia ra, Giang Nguyên mỉm cười hỏi “Sao thế?”

“Trời ơi, chú quen ông chủ Trì sao? Chú bảo chú ấy nâng cấp hệ thống nhanh nhanh chút đi ạ, hôm qua cháu treo máy nửa ngày cũng không vào game được, sever sắp nổ thành pháo hoa luôn rồi!!!”

“Còn nữa, quà tặng hôm qua đúng là không thể dùng tốc độ tay người để tranh mà, trời ơi, a a a a a, còn không thì cho mua đi, chỉ cần ra là bọn cháu sẽ bỏ tiền mua mà...”

Giang Nguyên chớp chớp mắt “Quà tặng của Hà Sơn hả?”

Một đám nhóc đứng thẳng người, gạt như gà mổ thóc.

“Chú cướp được nè.” Giang Nguyên giơ một ngón tay gãi gãi cằm “Không phải rất dễ à?”

Cổ Thanh Y vỗ vai Giang Nguyên “Thôi thôi, bọn chúng dùng là dùng wifi ở lớp học toán đó, vào được là may lắm rồi. Còn các em nữa, đừng nghịch nữa, trước mười giờ mà không về là bố mẹ lại lo đấy.”

Mấy quán xiên nướng phía đường sau đã bắt đầu mở hàng, thời điểm này vẫn chưa đến giờ ăn khuya cho nên không có nhiều người lắm. Cổ Thanh Y đếm bàn ghế, sau đó cùng Giang Nguyên nói chuyện với bốn người chủ quán gần nhau, đem bàn gộp lại cùng một chỗ, tạo thành bốn nhóm nhỏ, dành riêng cho học sinh lớp bọn họ.

Giang Nguyên hỗ trợ Cổ Thanh Y xếp chỗ ngồi cho mấy đứa nhóc. Cổ Thanh Y vốn định đến từng nhóm hỏi chúng muốn ăn gì, kết quả ông chủ Giang tính tình rộng rãi phóng khoáng lại trực tiếp giơ tay “Mỗi nhóm năm mươi xiên thịt nướng, hai mươi xiên hải sản, năm mươi rau góp, mười xuất cơm rang. Đồ uống thì mọi người tùy ý lấy, uống xong, đếm chai trả tiền. Còn ai không thích thì ra Starbucks ở phía đối diện mua, mua xong gọi chú trả tiền, có được không?”

“VẠN TUẾ!!!” Mọi người cầm đũa gõ lên khay trên bàn hoan hô, lẫn theo cả tiếng hét chói tai của học sinh nữ. Học sinh nam thì trực tiếp khiêng ra một thùng bia, bật nắp mỗi người một chai, học sinh nữ kéo nhau ra quán cafe, nhất thời, cả khoảng trống chỉ còn lại hai ông chú già ngồi với nhau.

“Giám đốc Giang tiền tài phóng khoáng tiền tài phóng khoáng, tại hạ bội phục bội phục!” Cố Thanh Y cầm chai bia lên, uống một hớp.

“Kệ chứ, khẩu trừ tiền thức ăn của con trai là được.” Giang Nguyên đoạt lấy chai bia trên tay cậu, ngửa đầu dốc một hơi “Hôm nay cơm tối ăn chán muốn chết, rõ ràng có hơn hai mươi món, anh lại chỉ ăn được có mỗi một món cải xanh, cải tuyết và súp lơ! Rượu thì uống rõ lắm! Đám người kia thật sự cho là anh biết quang hợp chắc! Mẹ nó!”

Cố Thanh Y sờ sờ đầu anh “Được rồi.”

“Con trai ăn chưa?” Giang Nguyên nhận thịt xiên ông chủ đưa tới, lấy giấy lau sạch mới đưa cho Cố Thanh Y.

Cố Thanh Y nhận lấy, cắn một miếng ở gần chỗ Giang Nguyên cầm nhất “Tối em về nhà ăn, có cho ăn rồi. Nhưng mà nó ở nhà cũng thật đáng thương, lúc em về, vừa nghe thấy tiếng mở cửa, nó liền cào cửa kêu ầm lên, lúc ăn cơm còn phải để nó nằm trên đùi mới chịu yên.”

“Thiếu yêu rồi.” Giang Nguyên nhú mày “Em nói xem, chúng ta có nên mua thêm cho nó một người bạn không? Anh thấy bên Trì Uyên có một con mèo nhỏ bằng nắm tay, đen như cục than, nhưng cũng đẹp lắm.”

Nghe Trì Uyên nói, con mèo nhà bọn họ không ngốc nghếch giống con trai họ một chút nào, từ bé đã ranh ma, thấy ai có sữa cũng cọ cọ như thể là mẹ mình. Bây giờ được nuôi béo như một quả bóng nhỏ, hai con mắt màu vàng kim tròn xoe, nhìn vừa ngu vừa dễ tiện lại vừa đáng yêu.

“Vậy bao giờ về chúng ta lại xem xét xem sao.” Cố Thanh Y gật đầu, nghĩ ý kiến này rất hay.

“Sư nương! Chúng cháu mua xong rồi!” Phía đối diện bên kia đường có người nhảy lên vẫy vẫy tay với Giang Nguyên.

[Sư nương: Vợ của sư phụ, cách gọi trong thời cổ, game kiếm hiệp.]

“Tối đây.” Giang Nguyên gật đầu, đứng dậy định sang trả tiền thì bị Cố Thanh Y ấn trở lại trên ghế “Không thấy bọn nó gọi sư nương sao? Thật tình!”

Sắc đèn trong quán cafe rất ấm, người bên trong cũng không nhiều, Giang Nguyên vừa vào đã thấy mấy người đang mặc đồng phục, đứng cạnh quầy bán hàng, cười vang chỉ chỗ lớp trưởng đứng với anh.

“Hai cốc Latte, ba cốc Frappuccino, ba cốc trà chanh, xin hỏi anh họ gì?”

“Họ Giang.” Giang Nguyên dùng applepay trên di động tính tiền, vỗ vỗ dây cặp trên vai lớp trưởng, cùng

nhau đi ra chỗ mấy học sinh khác đang chờ.

“Sư nương, chú thật sự là sư nương của chúng cháu hả?” Lớp trưởng nhận hóa đơn kẹp vào trong nhật kí lớp, đẩy đẩy mắt kính hỏi anh.

Giang Nguyên đang nhận lại điện thoại, nghe vậy thì cười “Vâng thật một trăm phần trăm, giả hoàn tiền.”

“Trời ơi!” Hai cô nhóc ôm mặt đỏ bừng tai “Cầu chi tiết, cầu chi tiết ạ. Người đẹp trai như thầy quả nhiên đều là gay hết mà, tớ đoán có sai đâu, tớ còn vẽ truyện ngắn về thầy đó hí hí hí.”

Lúc cafe xong được một cốc, Giang Nguyên tựa trên quầy bán hàng, đưa cho bọn nhóc, vẻ mặt hiện lên một chút dịu dàng “Có cái gì mà chi tiết, lúc bằng các cháu thì quen nhau, sau đó chú theo đuổi, rồi hai người yêu nhau thôi.”

Đứng ở đó cũng có cả học sinh nam, nhưng nghe thế thì không hề khó chịu, mà còn hâm mộ nói “Theo... theo đuổi thế nào ạ?”

“Da mặt phải dày!” Giang Nguyên cầm cốc trà chanh cuối cùng đưa cho cậu nhóc, nhoẻn miệng “Vuốt mặt chạy theo thầy Cổ của mấy đứa không chịu đi, thì cậu ấy cũng hết cách thôi.”

Một cậu nhóc đáng người cao cao đựng anh một cái, nhe răng cười giống như vô cùng có kinh nghiệm “Mỗi lần cháu không nộp bài tập chính trị cũng làm vậy, ha ha người cùng thuyền rồi.”

Giang Nguyên vỗ vỗ đầu cậu nhóc “Có tương lai, bao giờ rảnh chú mang nhóc đi đánh Hà Sơn.”

“Oh Yeah!”

Cổ Thanh Y sau khi bị đám trẻ con mời uống hết hai chai bia mới thấy Giang Nguyên dẫn đám học sinh quay lại. Mỗi đứa bình thường đều như quỷ sứ, nay đi sau Giang Nguyên lại cứ như mấy con gà con.

“Anh đây đúng là có sức hấp dẫn từ sâu trong con người nha.” Cổ Thanh Y ngẩng đầu nhìn anh, chỉ chỉ chỗ trống bên cạnh.

“Ăn của chùa thì phải quét lá đa thôi (*).” Giang Nguyên làm bộ hất hất đám tóc mái không có, cởi áo khoác đắp lên đùi Cổ Thanh Y, mở chai bia đứng dậy đi hết một vòng “Nào nào nào, ăn uống đừng khách khí nhé. Mấy đứa mà thi đỗ kì thi chính trị cuối kì, chú đây lại mời mấy đứa một bữa hoành tráng, chỗ cho mấy đứa TÙY – Ý – CHỌN!”

[Nguyên văn: : Cẩn người miệng mềm, bắt người tay ngắn. Ý chỉ ăn của người khác thì tự nhiên cũng sẽ ăn nói mềm mỏng dễ nghe hơn. (Wp: Hiệp sĩ hạt đào ba quả táo)]

43. Chương 43

Giám đốc Phan gần đây thấy long thể mình thật bất an.

Tình huống cụ thể thì... không tiện nói ra khỏi miệng lắm.

Thế nhưng anh nghĩ, nhất định là do gần đây lo lắng nhiều quá, vì chuyện công ty của anh em tốt mà bận bịu, lại ăn mì ngủ sàn nhà, cho nên không cẩn thận bị tổn thương tinh lực đàn ông.

Anh vừa nắm góc áo vừa nói tình trạng thân thể của mình với Giang Nguyên, Giang Nguyên nhìn mặt nghe xong liền quả quyết kết luận là do anh thận rỗng nên không chịu vận hành nữa. Phan Duy lúc đầu không tin, nhưng lên Baidu tra cứu lại thấy dấu hiệu gì cũng có, tổng kết còn nói là bệnh nan y chết người.

Dựa tường nắm điện thoại thấp thỏm hơn nửa giờ, Phan Duy quyết định đi tìm một người có chuyên môn kiểm tra lại.

Nếu không lỡ như thật sự bị ung thư sida gì đó, chính mình đang xuân xanh mơn mơn lại gây cảnh giữa đường thì...

Sau khi ăn xong một bữa cơm với thầy Cổ và một thầy giáo khác, giám đốc Phan quyết định lái Maserati về khách sạn dưỡng sức. Thăm nghĩ nếu hôm sau khỏe mạnh sung sức sẽ tìm mấy em gái đến chơi đùa một vòng quanh thành phố B, còn nếu thân thể không thoải mái thì chắc vào viện lấy số thật.

Đàn ông chưa già mà đã đi đường không vững, choáng đầu hoa mắt, thì không giống lắm.

Nghĩ vậy, anh liền dừng xong cái xe dù bị sút đuôi nhưng vẫn đáng yêu của mình, rút chìa khóa đi về phía thang máy.

“Ôi mẹ ơi, cái gì đây?” Anh vừa đến gần đã ngửi thấy một mùi khó tả, bịt mũi tiếp tục tiến lên, phát hiện ra nguyên nhân của cái mùi khó tả kia.

Một người đang ngồi cạnh thùng rác, nôn đến trời đất mù mịt, giống như sắp nôn cả mặt cả phổi ra ngoài.

Phan Duy bịt chặt mũi hơn, chep chep lắc đầu, cầm chìa khóa xe tránh sang một bên. Cũng may áo khoác còn lưu lại ít mùi nước hoa, anh liền giơ tay áo, làm một cô gái cổ đại che mặt bước nhanh về phía trước, muốn tránh xa ra.

Đến cạnh thang máy, anh thở phào một hơi, nghĩ mình cuối cùng cũng được giải phóng. Ôi trời, đám người trẻ tuổi bây giờ đúng là chẳng biết tiết chế gì cả, uống nhiều như vậy, không biết quan tâm đến thân thể

của mình hay sao? Già rồi mang một thân toàn bệnh mới biết thế nào là đau khổ, một chút cũng không học được cái tính thương thân tiếc ngọc của anh, đúng là chán mà.

Thang máy đang từ tầng hai mươi đi xuống, Phan Duy đứng tại chỗ rung chân chờ đợi, đợi được một lúc thì không nghe thấy tiếng gì ở sau nữa.

Dù sao cũng nhàn rồi không có chuyện gì, anh lại vịn khung cửa, nhìn ra chỗ thùng rác một chút.

Nhiều năm sau này, anh thật sự hối hận vì mình đã nhìn lại!!!

Người trẻ tuổi uống say kia hình như đã ngừng nôn, ngã vào chỗ cách thùng rác tầm năm bước, không động đậy. Phan Duy ló đầu nhìn hai phút, cũng không thấy tay chân người kia chuyển động.

Giám đốc Phan cảm giác như có chuyện lớn xảy ra rồi.

Nhấn chuông khẩn cấp của khách sạn, Phan Duy chạy tới chính diện người kia, hai tay vòng xuống nách kéo cậu ta đến cạnh cây cột gần đó, để cậu ta nửa ngồi lên, còn mình ngồi xuống bên cạnh, vỗ vỗ mặt cậu ta “Nè, tỉnh đi.”

Mẹ nó, tên nhóc này cũng đẹp phết!

Trắng như quỷ hút máu, lúc nhắm mắt thì hoàn toàn không nhìn ra là vừa nãy còn nôn thốc nôn tháo giống như một tên ngốc, ai không biết có khi còn nghĩ cậu ta là người đẹp ngủ trong rừng. Phan Duy lay lay mấy lần nhưng cậu ta vẫn không tỉnh.

Bảo vệ nghe thấy chuông báo động chạy đến, nhìn thấy Phan Duy liều mạng bóp bóp người nằm trên mặt đất, bóp đến đầu móng tay sắp lật cả ra mà người kia vẫn không có chút động đậy nào.

“Cậu mau đến đây, tôi gọi cấp cứu rồi, mau giúp tôi khiêng cậu ta đi.” Phan Duy thấy bảo vệ, vội vã phát tay, vẻ mặt ghét bỏ.

Ba người khó khăn di chuyển, người đàn ông nằm trên đất thế mà không nhẹ chút nào, khiêng lên cũng rất vất vả. Lúc Phan Duy đưa người lên xe cấp cứu xong, đỡ eo một lúc lâu vẫn chưa đứng thẳng được.

“Người nhà đâu? Có người nhà không?” Một cô gái tháo khẩu trang xuống, nhìn bốn phía, cuối cùng dừng lại trên người Phan Duy “Không... Tôi không rảnh... Tôi...” Phan Duy còn chưa giải thích xong đã bị cô nàng kéo lên vắt lên xe.

Ngồi trong xe cấp cứu, tâm trạng Phan Duy rối bời.

Được lắm, vừa định đi bệnh viện, liền được xe cấp cứu đến tận nơi đưa đi, thế cũng đỡ tiền xe! Quay đầu nhìn người đang nằm giữa xe, Phan Duy lắc đầu thầm nói “Anh bạn, cảm ơn và xin lỗi cậu.”

Lúc tới bệnh viện, Phan Duy vừa nhảy xuống khỏi xe cứu thương liền thấy người bị mấy vị bác sĩ kéo đi rất nhanh, mà mấy vị bác sĩ kia hình như còn rất ngạc nhiên, nói với nhau gì đó xong thì chạy lại càng nhanh hơn.

Phan Duy đứng sau, chạy theo bác sĩ bên cạnh, chỉ vào người vừa được đưa đi hỏi phải đi đâu làm thủ tục nhập viện thì bị người bác sĩ đeo khẩu trang kia khó hiểu nhìn lại, sau đó ghét bỏ gạt tay anh ra chạy vào phòng cấp cứu, một câu cũng không thêm nói.

Hơ, là các người không lấy tiền đấy nhé.

Phan Duy tức giận dứt ví tiền lại trong túi áo. Anh từ nhỏ đã chẳng mấy khi đến bệnh viện, kiến thức về bệnh viện cũng chỉ dừng lại qua các bộ phim truyền hình, cho nên không biết quá trình cấp cứu như thế nào. Lỡ như không trả tiền, bệnh viện lại để người nằm ngoài hành lang không chữa thì không được hay cho lắm.

Đàn ông mà, làm chuyện tốt thì làm đến cùng đi.

Tìm được một cái ghế trên hành lang, anh đến máy bán hàng tự động mua một gói giấy lau sạch, sau đó ôm áo khoác ngồi ngủ ở một góc, nghĩ nếu như bác sĩ ra tìm thì còn thấy.

Không ngờ, cứ thế mà ngủ đến tận sáng sớm ngày hôm sau.

Phan Duy mơ màng ngáp một cái, quay đầu nhìn phòng cấp cứu. Bên trong vẫn vội vàng, nhưng anh nhìn nhìn ngó ngó cả nửa ngày cũng không nhìn thấy người anh em đưa vào tối qua.

“Không phải đẩy thẳng vào nhà xác rồi chứ?” Anh chép chép miệng, phát hiện trên người mình không biết từ lúc nào lại nhiều hơn một cái áo khoác. Là áo khoác màu nâu của đàn ông, rất đẹp, cũng không biết là của ai.

Híp mắt nhìn nhìn, trong đầu rồi thành một mớ. Đứng dậy khoác áo lên vai, anh đi tới máy bán hàng mua cafe, mở lon cafe uống một hơi. Lấy điện thoại ra xem giờ, Phan Duy đi thẳng đến trước quầy tiếp khách của bệnh viện, cầm bảng đăng ký, điền xong thì đi đến chỗ lấy số “Kiểm tra sức khỏe toàn thân.”

44. Chương 44

Đều là những hạng mục kiểm tra cơ thể thông thường, Phan Duy lấy số sớm cho nên cũng kịp giải quyết bữa trưa.

Đối diện bệnh viện có một cửa hàng miến gà lâu đời, Phan Duy ăn xong một bát lớn, ngồi ợ một cái, nghỉ rồi quay lại bệnh viện.

Sau buổi trưa, bệnh viện bận y như một cái chợ. Phan Duy đứng nhìn hàng người phía trước chầm chậm nhích lên, hơn hai mươi phút vẫn không thấy được mặt y tá, phiền não tắt tắt mở mở điện thoại đến tận khi nó hết pin.

Đứng trước mặt anh là một bà lão, hình như từ quê lên đây khám bệnh, trên lưng đeo một cái balo còn to hơn cả người, bên trên in hoa văn kém chất lượng. Trong balo không biết nhét bao nhiêu thứ, căng phồng lên, người ngoài nhìn vào còn có thể nhìn rõ hình dáng của đồ vật. Cái khóa nhựa giống như một giấy sau có thể đứt bung ra. Phan Duy nhìn dáng người khổ cực của bà, cau mày do dự một chút, cuối cùng vẫn không nhin được mà tiến lên đỡ hộ.

Đàn ông mà, thỉnh thoảng cũng phải nhiệt tình một chút chứ!

“Bà ơi, bà không cần lo đâu, con không phải trộm.” Phan Duy nhìn vẻ mặt lo lắng kéo tay áo anh của bà lão “Phía trước còn phải đợi lâu lắm, nên con cầm hộ bà thôi, con không chạy đâu.”

Nói xong, anh nắm lấy tay của bà lão, thở dài một hơi ôm balo vào trong lòng, thuận tiện đứng lên ngang hàng với bà.

Phan Duy lớn lên nhanh nhẹn, mồm mép trôi chảy, mặt mũi sáng sủa, cho nên chưa được mấy phút đã nói chuyện vui vẻ với bà lão. Thế mới biết bà lên lấy sổ khám bệnh cho cháu mình, buổi sáng vất vả xếp hàng lại bị người khác chen ngang, nên đến giờ còn chưa kịp ăn cơm trưa, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi lần nữa.

“Chuyên gia khoa nhi, Phó Cẩm Chi?” Phan Duy nhìn tờ giấy còn không lớn bằng bàn tay, một lúc lâu mới dịch được vài chữ trên đó.

“Đúng rồi đúng rồi. Tại bây giờ số chợ đen bị kiểm tra gắt gao quá nên mãi mới đến lượt tôi đây.” Bà lão kéo tay Phan Duy, thân thiết nói “Một ngàn hai một số đấy! Có đắt không chịu nổi cũng chẳng biết phải làm sao.”

“Chẹp chẹp chẹp, bác sĩ bây giờ đúng là gặp còn khó hơn cả gặp tổng thống nữa.” Phan Duy gấp lại tờ giấy, trả cho bà lão, sau đó tiếp tục ôm balo chờ đến lượt.

Hành lang bệnh viện không mở điều hòa, gió từ ngoài thổi vào khiến giám đốc Phan cảm thấy hơi lạnh, cái bát miến gà ấm áp kia đã sớm bị thổi tan thành mây khói. Anh nhìn áo khoác trên khuỷu tay, nghĩ một chút, vẫn là cởi cái áo khoác gió ra, mặc áo bông dày lên.

Ha, không cần phải nói, thật ấm!

Cài nút áo, anh đứng ở hướng gió che cho bà lão, ngáp ngáp vắn cái cổ cứng rần, sau đó lại ngẩng đầu lên

nhìn đoàn người phía trước, cảm giác như sự kiên nhẫn của mình sắp đến giới hạn.

“Thôi thôi đừng vội, sắp tới lượt rồi.” Bà lão đứng cạnh anh mỉm cười vỗ tay anh, cùng nhau đi lên phía trước.

Đợi được đến lượt hai người làm xong thủ tục, người trong bệnh viện đã nhiều như một ngọn núi.

Phan Duy nghĩ làm người tốt thì phải làm đến cùng, liền ôm balo đứng cạnh đợi đến tận khi bà lão kia gọi điện cho đứa con dâu đang trông cháu trai bà, giục bọn họ nhanh chóng đưa nhóc vào khoa nhi khám bệnh xong, mới quay người đi đến khu mình cần đến.

“Tầng ba.” Anh nhìn bảng hướng dẫn trước cửa thang máy, ngón tay vẽ vẽ trong không khí, tập trung ghi nhớ lại phương hướng trong đầu.

“Được rồi, tình yêu, chúng ta đi nào!” Anh lắc lắc các áo khoác trên tay, làm màu mà xoay xoay người một vòng.

Bịch!

“Mẹ nó, người anh em à, ngực cậu cứng thật đấy.” Phan Duy ôm trán, phát hiện giữa trán mình không biết bị cái gì trên áo đối phương đập cho lõm vào một vết “Đập ra một cái mắt thần cho tôi luôn.”

Nói xong, anh xoa xoa trán ngẩng đầu lên, thấy người kia cũng đang ngạc nhiên nhìn mình.

Da trắng, mặt đẹp, chân dài, ơ, đây không phải tên công tử bột hôm qua sao?!

“Cậu không sao chứ? Tôi còn tưởng lúc tôi đập, cậu đã bị người ta đẩy vào nhà xác rồi chứ. Không sao thì tốt, không sao thì tốt.” Phan Duy nhếch miệng cười, nhìn cậu ta trên dưới một chút.

Người này... so với mình.... ít nhất cũng phải cao hơn một cái đầu.

Đây là ấn tượng đầu tiên của Phan Duy đối với người đó, ấn tượng thứ hai chính là cái áo khoác trắng trên người người đó, chỗ túi áo trước ngực còn cài một chiếc nút máy, nhãn hiệu không tệ, nhưng hình như đã dùng rất lâu, nắp nút cũng có chút vết mòn. Hai tay cậu ta đút trong túi áo trắng, trên cổ đeo một ống nghe bệnh, mắt kính không gọng. Quanh thân cậu ta tỏa ra hơi lạnh, như vừa bước ra từ trong quan tài, rất phù hợp với sự nhận định của Phan Duy về các bác sĩ, đó là bên ngoài nhã nhặn nhưng bên trong thối nát!

“Ừ, không sao.” Cậu ta hơi kéo khóe miệng, biên độ không lớn lắm “Cảm ơn anh.”

Phan Duy phát tay, cắt ngang lời cảm ơn “Thôi thôi, có gì to tát đâu, tôi còn tự hỏi sao họ không ra tìm tôi, hóa ra cậu là bác sĩ ở đây à.”

“Phó Cẩm Chi. Chào anh.” Cậu ta chìa tay ra, đặt ở trước mặt Phan Duy. Cái tay kia đẹp chết đi được, nhợt nhạt giống như không có tí máu nào, nhưng sạch sẽ, hữu lực, móng tay cắt tỉa gọn gàng, độ dài và hình dáng rất đẹp, cũng không đeo bất kì đồ trang sức nào.

Phan Duy cẩn thận đưa tay mình ra, rất sợ sẽ nắm hỏng cái tay kia “Phan Duy.”

Giống y như trong suy nghĩ, lòng bàn tay lạnh nhưng khô ráo, cọ cọ còn cảm nhận được sự mềm mại.

“Tôi còn có việc, cậu cũng đi làm đi, không làm lỡ thời gian của cậu nữa.” Phan Duy quay lại quơ quơ tay với Phó Cẩm Chi “Bye bye.”

“Hẹn gặp lại.” Phó Cẩm Chi yên lặng đứng tại chỗ nhìn Phan Duy còn đang mặc áo khoác của chính cậu chạy vào thang máy, giơ tay vẫy vẫy anh, đến tận khi cửa thang máy khép lại, che mất hoàn toàn khuôn mặt tươi cười mới chuyển đường nhìn.

Tầng ba.

Tầng ba là khoa gì nhỉ? Cậu quay sang nhìn bản đồ bệnh viện, híp lại hai mắt.

45. Chương 45

Tầng ba có rất nhiều phòng, Phan Duy phải đi một vòng lớn mới thấy mục đích của mình nằm ở trong góc hành lang.

Nhìn quanh một chút, anh mới dựng cái cổ áo có đính bông sạch sẽ trắng trẻo lên, cúi đầu đi vào trong.

“Phan Duy đứng không.” Bên trong chỉ có một người đàn ông đã có tuổi, đang đeo kính lão đọc báo, thấy anh tiến vào thì không nhanh không chậm đặt báo xuống, dùng ngón tay đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, bật máy tính ở chế độ ngủ lên “Đứng làm gì, ngồi đi.”

Phó Cẩm Chi ở tầng hai so với tầng ba nhàn nhã, thì lại bận rộn hơn rất nhiều.

Ngoài phòng khám có hai người hộ sĩ trẻ đang vội vàng giữ trật tự, hành lang ồn ào không kém gì dưới đại sảnh, tất cả đều là phụ huynh đang hỏi hỏi dẫn theo con cái đến khám bệnh. Một vài đứa trẻ còn nhỏ thì nô đùa đuổi nhau, một vài đứa lớn hơn thì ôm cặp sách ngồi trên ghế đợi làm bài tập.

Phó Cẩm Chi rửa tay xong, lạnh mặt xuyên qua đám người quay về phòng, bên cạnh thậm chí còn có mấy người phải đi theo để ngăn cản những cái tay vươn ra lôi kéo cậu.

“Bác sĩ Phó à, chúng tôi từ thành phố Z qua đây, cậu có thể xem phim chụp giúp chúng tôi trước không?”

“Bác sĩ Phó, con tôi lát nữa còn phải về đi học thêm, bao giờ thì cậu khám giúp chúng tôi được.”

“Bác sĩ Phó, chúng tôi là số 482, bây giờ đến số bao nhiêu rồi?”

Sắc mặt Phó Cẩm Chi còn mang theo hơi rượu, tái nhợt, bên cạnh lại ầm ĩ đến chính đương sự cũng cảm thấy đau đầu, thế nhưng cậu không tỏ vẻ mất kiên nhẫn gì, vẫn dừng lại, nhìn đối phương trả lời. “Bây giờ đến 137 rồi, mọi người xếp hàng đi.”

Do dáng người cao, nên khí thế cũng hơn người ta một chút, lại cộng thêm khuôn mặt quanh năm lạnh lùng, cậu vừa mở miệng, liền khiến xung quanh yên tĩnh lại.

Giọng Phó Cẩm Chi rất nhẹ, lại có chút mệt mỏi, cậu rút tay từ trong túi áo ra xoa xoa vùng giữa hai đầu lông mày “Tôi sẽ khám nhanh thôi.”

Gần sáng bị cấp cứu, sau khi tỉnh lại chưa được bao lâu đã phải đến phòng khám, đến giờ cơm trưa cũng chưa ăn, trước cửa vây đầy phụ huynh, thậm chí đến đi vệ sinh cũng bị người ta theo.

Lúc tranh thủ nghỉ ngơi, cậu chỉ có thể uống chút nước. Vì thế sau một buổi sáng, liền cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, sắc mặt kém đến phát sợ.

Lúc vào phòng, hai người hộ sĩ vất vả chen khỏi đám người đóng cửa lại giúp cậu, sau đó mới đi đến bàn khám tiếp tục chỉnh lí hồ sơ khám bệnh, lớn tiếng trấn an những phụ huynh đang sốt sắng, miễn cưỡng duy trì trật tự trước hành lang.

Phó Cẩm Chi là chuyên gia khoa nhi chuyên ngành dinh dưỡng và dậy thì ở trẻ nhỏ, luận văn nghiên cứu và thực lực ở trong nước đều xếp thứ một thứ hai, bình thường sẽ có hai ngày tọa chuẩn ở bệnh viện thành phố B, số khám bệnh có thể lên đến hàng nghìn số, mỗi ngày người ra người vào đúng là nhiều như nước biển.

Có thể do hiện nay đời sống gia đình cũng khá giả, nên phụ huynh cũng chú ý hơn đến phương diện này. Chiều cao và quá trình dậy thì là điều rất quan trọng đối với một người, cho nên đối với những đứa trẻ dậy thì sớm, để có thể tiếp tục cao thêm, chỉ đành dùng thuốc để kéo dài thời gian dậy thì. Còn đối với những đứa trẻ đang dậy thì, thì cũng có thể dùng thuốc để kích thích phát triển. Theo như lời phụ huynh nói, thì có thể cao thêm một cm cũng là cao!

Phó Cẩm Chi che miệng ho một tiếng, nhận lấy phim chụp X quang từ tay người nhà, kẹp lên bảng đèn “Mười hai tuổi, nhưng tuổi của xương (*) cũng không nhỏ.” Cậu vỗ vai phụ huynh, ý bảo người đó đến gần

nhìn thử “Bác xem khe hở giữa hai khớp xương này....”

Trong phòng làm việc, Phó Cẩm Chi sợ ngột ngạt, nên không mở điều hòa mà mở một khe hở nhỏ ở cái cửa sổ bên cạnh, đảm bảo sự lưu thông không khí trong phòng. Nhiều người đến đi, không thể sẽ sợ không gian không được sạch sẽ.

Phó Cẩm Chi cúi đầu viết lời dặn lên trên sổ khám bệnh, chữ viết nhanh gọn nhưng vẫn dễ nhìn, sổ khám trên tay đôi lúc còn lộ ra một tập biên lai dày, đều kín chữ của cậu.

“Bác sĩ Phó không kê thuốc sao?” Phụ huynh dẫn con lại nhìn.

“Thuốc không hẳn là đồ tốt, không nên mỗi ngày đều nghĩ phải uống thuốc.” Phó Cẩm Chi nhàn nhạt trả lời, viết xong lại đẩy nắp bút cài lên ngực áo “Ra hiệu thuốc mua hai chai axit amin nhé, liều lượng uống như tôi viết ở đây là được.”

Sau đó, cậu quay đầu nhìn hộ sĩ đã đợi ngoài cửa từ lâu “Tiếp theo.”

Cơ bản đều là những lời dặn dò giống nhau, nhưng cậu vẫn phải khám đến tận một giờ chiều!

Thời gian cậu tọa chẩn ở thành phố B không nhiều, nhưng người ở gần đó lại đến khám không ít, một ngày không biết thêm bao nhiêu là số, đều đợi cậu xem giúp một chút.

Cậu cũng không còn cách nào, một ngày một đêm khám bệnh, chỉ có thể nhân lúc đi vệ sinh về, trốn trong thang máy ăn chút bánh quy. Lúc ăn xong thì đụng phải người đã đưa mình đến bệnh viện đêm qua. Anh ta mặc áo khoác của mình, lạnh đến rứt cổ lại, đứng trước bàn đồ bệnh viện lẩm nhẩm.

Nghe được một câu tình yêu à, thần kinh kéo căng cả một buổi sáng của cậu đều được thả lỏng. Đang định tiến lên chào hỏi, đã thấy người phía trước xoay xoay một vòng, sau đó va vào ngực mình.

Lúc anh ngẩng đầu lên, Phó Cẩm Chi quả nhiên thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Hôm qua thật ra cậu cũng không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng lắm, lúc đồng nghiệp nhớ ra nói cho cậu biết có người đưa cậu đến bệnh viện, cậu đã gần như tỉnh táo lại. Vốn muốn nói một tiếng cảm ơn, lại theo ngón tay đồng nghiệp chỉ chỉ, nhìn thấy người này ôm áo ngồi trên ghế ngoài hành lang mê man ngủ.

Nghiêng đầu, tay dút vào túi áo, miệng hơi hé, để lộ ra hàm răng trắng, môi đỏ ửng ửng, ngủ đến cả mặt hồng hồng lấp lánh như đánh phấn. Cái dáng vẻ này, ở một chỗ âm ỉ như phòng cấp cứu mà vẫn lộ ra sự yên tĩnh.

Phó Cẩm Chi nhìn một chút, phát hiện trên người người này đều là đồ xa xỉ, nhưng lại không có công dụng chống lạnh. Lắc lắc đầu thở dài, cậu chậm rãi đi vào phòng làm việc của mình, cầm áo khoác nhẹ nhàng

phủ thêm cho anh ta.

Người trong lúc ngủ hồn nhiên không biết, nhưng giống như mơ đến gì đó, quay đầu chép chép miệng gọi một câu em yêu à, thơm thơm cái nào.

46. Chương 46

Đợi mọi người ăn uống no say, Giang Nguyên mới đứng dậy đi tính tiền, Cố Thanh Y đứng kiểm tra lại nhân số “Có cha mẹ chờ thì nhanh về đi, về đến nhà thì thông báo một tiếng trên nhóm lớp nhé.”

Nhìn mấy người đứng dậy đi về phía cổng trường, Cố Thanh Y yên lặng chờ cho bọn chúng sang đường an toàn xong mới thu lại ánh nhìn, quay người nói với những học sinh khác “Đến đây đi, thầy với sư nương tiễn mấy đứa ra trạm xe.”

Giang Nguyên vừa lúc vắt áo khoác lên tay, nghe vậy thì khúc khích cười.

Dẫn theo mấy đứa con ghê đi ra trạm xe, hai người đều bị mấy đứa nhóc vây lấy, từng giây từng phút đều ồn ào náo nhiệt.

Chờ đến khi đứa cuối cùng lên xe, ngồi vào chỗ phát phát tay tạm biệt, hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ôi, đúng là mệt chết anh rồi.” Giang Nguyên mạnh mẽ nhào lên lưng Cố Thanh Y, ôm lấy cậu từ sau, đầu gác lên vai cậu, hai người duy trì tư thế kì dị như vậy về nhà. Trên người cả hai đều là mùi thịt nướng, không thể coi là dễ ngủ. Nhưng ai cũng không thể ghét ai, chỉ có thể kìm nén mà ôm nhau, ngẩng đầu hít thở chút không khí trong lành, buồn bực nói chuyện.

“Ai bảo anh không báo một tiếng đã về?” Cố Thanh Y ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng vẫn xót anh, xoa xoa tóc “Về nhà trước đợi em có phải tốt không?” Mười mấy đứa học sinh cấp ba ồn ào, đúng là không phải trình độ mà người thường có thể chịu nổi.

“Tôi cũng được mà, chỉ ít cũng quen mặt học sinh của em trước, sau này đỡ thấy rồi lại sợ. Nhưng mà anh tới, thật sự không sao chứ?”

Tốt xấu gì cũng còn làm giáo viên trong hơn một tháng tới, nếu như có tin đồn gì không hay thì thật phiền.

“Không sao đâu.” Cố Thanh Y lắc đầu “Khả năng chấp nhận của bọn trẻ bây giờ cao lắm, mấy cô nhóc đó nghe đâu còn vẽ em với người khác thành truyện tranh up trên mạng ấy, có vẽ cũng nổi lắm.”

Cố Thanh Y đã từng thu được bản vẽ của cô nàng, lật lật hai trang thôi mà cảm đã sợ đến rơi đầy mặt đất.

Nhìn đủ loại tư thế, cậu thật sự có thể đem lương tâm mình ra đảm bảo, đến người bình thường còn không bao giờ làm được những động tác khó như thế chứ đừng nói đến người không có khả năng uốn dẻo như cậu.

Giang Nguyên đen mặt, nghĩ hôm nay đến đúng là chuyện tốt. Nếu không mỗi ngày vợ mình đều bị người bên ngoài.... thì đúng là anh có oan cũng không biết đi đâu mà kêu.

Lúc qua đường, hai người rút cuộc không chịu nổi cái tư thế bất tiện này nữa, đành đổi thành sóng vai nhau cùng đi. Người trên đường không nhiều lắm, Giang Nguyên đụng đụng tay Cố Thanh Y thấy không bị đánh, liền vui vẻ nắm tay cậu ủ trong tay mình.

Buổi tối gió có chút lạnh, hai người nắm tay nhau cũng ấm hơn.

Lúc về đến nhà không còn sớm nữa. Hai người đang mở cửa thì nghe thấy tiếng cười vang của Lục Triếp và tiếng ư ử đầy tội nghiệp của Tiểu Bát Ca (tên con chó nhà Lục Triếp).

“Cảm thấy như sát vách nhiều hơn một miệng ăn, động tĩnh cũng nhiều hơn nhỉ.” Giang Nguyên móc chìa khóa ra, liếc mắt nhìn.

Cố Thanh Y nở nụ cười “Trước kia anh không ở đây, em cũng không có động tĩnh gì đâu.” Về nhà làm việc, đọc sách, yên tĩnh vô cùng.

Giang Nguyên mở cửa, sau khi vào nhà còn chưa kịp buông chìa khóa, định bụng quay lại ôm Cố Thanh Y, thì bị một cái nắm đấm màu trắng tinh lao vào trong lòng.

“Trời ạ, cha mi bị mi hù chết rồi.” Giang Nguyên nâng cái mông của con mèo trắng nhỏ, chau mày nhìn nó.

“Nó bây giờ đã hình thành thói quen, đến giờ mà em chưa về thì sẽ ghé vào cạnh cửa chờ em.” Cố Thanh Y từ sau đi lên, đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ.

“Đúng là không có tí đàn ông nào mà.” Giang Nguyên đẩy miệng ghét bỏ, nhưng tay vẫn ôm chặt tên nhóc kia, đặt lên vai mình.

“Qua một thời gian ngắn nữa, chúng ta lại mang thêm một con về, có được không?” Tắm sạch mùi thịt nướng trên người, hai người vắt quần áo vào trong máy giặt, Cố Thanh Y mặc quần áo ngủ ôm con trai ngồi trên sofa, nghiêng đầu hỏi Giang Nguyên “Qua khoảng thời gian này là em được ở nhà rồi, em sẽ chăm sóc.”

“Có phải hơi vất vả không?” Giang Nguyên khom lưng đứng bên cạnh gãi bụng con mèo, nghe Cố Thanh Y nói vậy, ngẩng đầu hỏi cậu “Em còn phải học nói mà?”

“Không đâu.” Cố Thanh Y lắc đầu “Chỉ sợ sau khi em đi, không biết anh có bận không thôi.”

Giang Nguyên vuốt bụng mèo một trận, lắc lắc đầu, giọng nói hơi cao “Không sao.”

Từ khi anh biết Cố Thanh Y đang chuẩn bị một lần nữa để đi du học, liền ôm thái độ ủng hộ một trăm phần trăm, không chỉ tham khảo nhà trọ bên Đức, chạy đến nhà sách mua một loạt sách hiếm cho Cố Thanh Y mà còn chỉnh đồng hồ thành múi giờ bên đó cho cậu quen dần. Lúc nhắc tới chuyện này cũng rất vui vẻ, chưa từng nói qua một câu không nở rời xa nào.

Nhưng Cố Thanh Y sao mà không biết đây?

Ấn vai Giang Nguyên để anh ngồi hẳn xuống, Cố Thanh Y ôm mèo dựa vào trong ngực anh, đầu gối lên vai anh, tay thì ôm lấy eo anh.

Giang Nguyên gần đây chạy bộ ở phòng tập thể hình tương đối chăm chỉ, cơ bụng săn lại giống như từng khối chocolate. Cố Thanh Y tiện tay sờ sờ, đến khi nghe thấy Giang Nguyên không hài lòng hừ hừ, mới chịu dừng lại.

“Em đi... ít nhất cũng phải hai năm.” Giọng Cố Thanh Y rất nhẹ, giống như phụ huynh vừa mắng xong quay lại dỗ con, trong lời nói có chút sợ to tiếng một chút thì đứa bé sẽ khóc.

“Nhưng lần này đối với em mà nói, không có khó khăn hay đáng lo gì cả.” Nói đến đây, Cố Thanh Y có chút tự tin mỉm cười “Em có kì nghỉ, có nhiều lắm.”

“Không cho em về, học hành tử tế đi.” Giang Nguyên nghiêm mặt, giả bộ nghiêm khắc vỗ người trong lòng một cái, dọa con mèo sợ đến nhảy dựng lên, trốn đến sau lưng ghế, hai chân trước vò lấy đầu Giang Nguyên, vẻ mặt lo lắng.

“Em không về thì anh nhớ phải qua đó đấy.” Cố Thanh Y ngẩng đầu lên, một đôi mắt đẹp khóa chặt lấy Giang Nguyên, cười ngọt như mật “Đến lúc đó chúng ta sẽ ngồi tàu hỏa đi dạo hết nước Đức, sang nước Pháp, rồi đi nước Anh, đâu đâu cũng phải đi.”

Cả quá trình, Giang Nguyên thật ra lại chỉ chăm chăm nhìn mắt Cố Thanh Y, ngay từ đầu đã chẳng nghe rõ cậu nói gì. Một câu đáp lại cũng phải đợi rất lâu mới đáp, nhưng cũng không đáp thành cái gì.

“.....Ừ.....Ừ?! Được, được, được.” Anh nhìn Cố Thanh Y, nhin không được ghé đến sát môi cậu “Anh nhất định, nhất định sẽ theo sát em.”

Đất khách, tính là gì!

Không phải chỉ là chuyển từ ngồi xe sang ngồi máy bay sao, anh đây còn thiếu chút ít tiền vé ư?

Nghĩ vậy, Giang Nguyên liền cảm thấy cả người tràn đầy động lực kiếm tiền nuôi gia đình, đi thăm vợ.

Mấy phút sau.

Tầng 28 chung cư trung tâm thành phố A, Trì Uyên đang ôm Tiểu Nhượng cùng nhau chơi game thì bị Thẩm Quyện đập lên ót một cái, thuận tiện tắt đầu đĩa.

“Là Giang Nguyên.” Thẩm Quyện thở dài, tiếp đó ấn điện thoại lên trán Trì Uyên, một ngón tay chỉ Đâu Đâu đang ngồi cào cửa “Đi làm bài tập, hôm nay không làm xong thì con đừng ăn kem nữa.”

Trong nhà có ba đứa trẻ con, Thẩm Quyện nghĩ nghĩ, mỗi ngày đều thấy nhức đầu.

Trì Uyên nghe thấy là Giang Nguyên, mới ném tay chơi điện tử cho Thẩm Quyện, mở ra tin nhắn của Giang Nguyên. “Mẹ ơi, tối thế này rồi mới tìm tôi bàn công việc..”

Hạng mục trang web bán hàng này của Trì Uyên và Giang Nguyên không gặp phải khó khăn gì về kỹ thuật, chỉ cần thời gian là sẽ ổn. Ngược lại, phương diện quan trọng nhất chính là mở rộng và quảng bá.

Tuy nhiên, có Zic, có Giang thị của Giang Nguyên, chuyện này cũng không đến nỗi là chuyện lớn gì.

Cho nên hai người đều ôm tâm trạng bình tĩnh mà làm.

Thế nhưng.... Cái chuyện đột ngột xảy ra này là sao chứ.

Trì Uyên ghé vào trên ban công, vừa uống sữa vừa nói chuyện với Giang Nguyên. Hai người nói nói một lúc liền nói đến ngoài phạm vi công việc từ lúc nào không hay.

“Tình trạng Giang thị gần đây không ổn lắm, cậu có biết không?” Trì Uyên nhàn nhã uống một ngụm sữa “Giám đốc đại diện mới đến sợ trước sợ sau, cứ như một cô tiểu thư ấy.”

Sau khi Giang Nguyên từ chức, Giang thị theo lí, tìm đến một CEO có bằng cấp cao. Thế nhưng đã nhiều năm như vậy, cho dù tật xấu trong công ty có bị Giang Nguyên trị cho một trận thì cũng không thể trị được đến tận gốc, nên giờ đây, một người quản lí trẻ tuổi mới đến, không trách được việc không được người coi trọng.

Giang Nguyên chỉnh lí qua tư liệu mấy năm qua, lại cùng mấy người quản lí kia ăn một bữa cơm, cũng tự nhiên hiểu những người này sẽ không chịu phục tùng chủ mới.

“Nhưng mà, hôm qua hình như tôi thấy cậu.” Trì Uyên hơi nhớ lại, kéo dài giọng “Có điều cậu đi nhanh quá, tôi không kịp gọi.”

“Hả?” Giang Nguyên nghiêng đầu, cố nghĩ xem hôm qua mình đã ở đâu.

“Cậu ở cùng mẹ cậu ấy.” Trì Uyên có chút không chắc chắn “Tôi dẫn hai đứa đi dạo, Đâu Đâu bảo thấy cậu, ở đường dành riêng cho người đi bộ.”

“Chắc là... nhận nhầm người rồi.” Giang Nguyên chau mày, xác định mình còn chưa từng xuất hiện ở gần đó chứ đừng nói đến ở đó với mẹ mình.

“Có lẽ vậy, trẻ con nhìn không rõ lắm.” Trì Uyên gật đầu, cũng không để ý.

Thế nhưng sau khi cúp máy, Giang Nguyên lại rất để tâm chuyện này.

Đường dành riêng cho người đi bộ kia.. hình như Linda đã nói anh từng mua cho mẹ một căn nhà ở đó. Tài sản của cha để lại không nhiều lắm, rất nhiều bất động sản đều bị mẹ cầm cố, kể cả căn nhà cũ của nhà họ Giang mà mẹ anh vốn rất chấp nhất, thì sau khi anh quay về Giang thị, bà cũng không còn thiết tha nữa mà chuyển ra ngoài ở.

Quay điện thoại trên tay một vòng, Giang Nguyên nhìn Cố Thanh Y đang đọc sách trong phòng một chút, kéo cửa ban công, bấm một số điện thoại.

“Tra giúp tôi một chút, xem trong hộ khẩu nhà Liễu Trí có đời sau không.”

47. Chương 47

Trường học tới gần cuối kỳ, Cố Thanh Y cũng bước vào giai đoạn bận rộn nhất.

Cũng giống như một ngày làm việc bình thường, sau khi lên lớp xong, cậu tranh thủ thời gian chạy tới cửa hàng nhỏ gần Khải Hành ăn lẩu với Lục Triếp.

Lục Triếp ngồi đối diện cậu, khuôn mặt lập lờ phía sau làn khói, giống như không có thực. Cố Thanh Y tháo kính xuống, vừa dùng tay quạt gió vừa nghe Lục Triếp cằn nhằn, hít hà chấm rau xà lách vào bát mắm ớt.

“Cận Kì Phàn đúng là quá đáng!” Lục Triếp cằn nhằn tức giận nói “Vừa bắt đầu làm album thì đến nhà cũng chẳng thèm về! Anh ta mới về nước được một tháng mà đã không thèm về nhà! Ba ngày rồi! Tôi gọi điện cho anh ta, anh ta còn kêu không rảnh!!! Có phải anh ta có người bên ngoài rồi không? Thầy Cố à, cậu nói xem có phải tôi sắp bị đá rồi không hu hu hu hu.”

Cố Thanh Y vẫn bình thường, tiếp tục gấp thêm một gấp thịt vào trong bát, chấm một chút tương vừng, để trong bát có vẻ rất ngon miệng.

“Cậu nói xem có phải tên Trình Ngải kia cũng là gay không?”

Ồi, cái miếng thịt này nhúng lâu quá rồi, biết thế gấp sớm một chút.

“Cậu nói xem có phải người trong cái công ty kia đều là tiểu yêu tinh không?”

Ý, năm hôm nay trông có vẻ ngon nhỉ, tưới ít xì dầu lên.

“Nhất định là thế rồi! Nếu không sao Cạn Kì Phàn lại không về nhà! Đây, Cố Thanh Y, cậu có nghe tôi nói không đấy?”

Cố Thanh Y lúc này mới đặt đũa xuống, lưu luyến nhìn thoáng qua nắm trong bát, hắng giọng một cái “Giang Nguyên không ở nhà ba tuần rồi tôi cũng chưa gặp đến thế.”

Từ ngày Giang Nguyên cảm thấy không thích hợp, liền tìm người đào bới tan tành cái hộ khẩu nhà Liễu Trí lên, sau đó lại nhân lúc bản thân người ta còn chưa phát hiện đã chuyển hướng sang hộ khẩu của người thân trong nhà người ta. Cuối cùng, trong hộ khẩu của cha mẹ ông ta, tìm được ngoài Liễu Trí, bọn họ còn có một đứa con nữa.

Ba mươi tuổi, chỉ lớn hơn anh hai tuổi. Giang Nguyên tính toán một chút, nếu như cha ruột của anh ta đúng là cha của Liễu Trí, thì chắc khả năng sinh dục của ông lão đó có khi phải vượt qua cả cha của Khổng Tử mất (*).

Sau khi thanh toán tiền, Giang Nguyên lại tìm một người thám tử khác do Phan Duy giới thiệu, bỏ ra một số tiền lớn, lấy được sơ yếu lý lịch của người kia. Là một tên theo học ở trường quý tộc tại Mỹ, sau đó thì học lên tiến sĩ ở Ivy League (*), hè năm nay vừa về nước đã được vào Giang thị làm quản lý nhân sự, vừa hay lúc đó cũng là lúc Giang Nguyên nằm viện.

Trực giác Giang Nguyên cảm thấy không ổn, sau khi nhận được thông tin, liền thu dọn quần áo đến ở trong khách sạn ở thành phố A, thường xuyên tìm cổ đông trong công ty liên lạc, ăn cơm, giao lưu tình cảm. Được Phan Duy cổ vũ, anh lại tìm thêm mấy nhà đầu tư, dùng vốn lưu động trong tay chơi ít chứng khoán.

Nói chung có rất nhiều chuyện anh không chịu nói cho Cố Thanh Y biết, nên cậu cũng chỉ biết là anh rất bận.

“Nhưng đây đâu có giống nhau đâu.” Lục Triếp phản bác.

“Có gì mà không giống?” Cố Thanh Y cuối cùng cũng gấp cái nắm trong bát bỏ vào trong miệng, chậm chậm nhai, lấy giấy lau tay xong mới mở miệng “Người ta bận việc đứng đắn, nếu như cậu có thời gian suy nghĩ lung tung thì ở đó mà nghĩ xem tổng kết cuối năm phải viết như thế nào đi!” Lễ tổng kết năm nay, Lục Triếp được chọn làm giáo viên đại diện cho toàn thể giáo viên phát biểu. Yêu cầu nghiêm túc, nhưng vẫn phải hài hòa dễ gần, tốt nhất là có thêm vài từ ngôn ngữ mạng, để học sinh có thể cảm nhận được sự

quan tâm để ý của giáo viên.

“Mẹ nó...” Lục Triếp vừa nghĩ liền đau đầu, bật ra một tiếng chữ bậy, cúi đầu bối bối nôi lẫu.

Tiếng chuông vào học buổi tối vang lên, Cố Thanh Y thấy còn sớm mà học sinh đã ôm sách với sách nâng cao đứng trên bục giảng chờ mình thì chỉ biết bất đắc dĩ cười cười, ngồi vào bàn giáo viên cầm bút lên giảng bài.

Cũng không biết là do cậu đi khiến học sinh cảm thấy không nữ, hay là do lần đầu tiên phải chịu trách nhiệm với thành tích thi cuối kì của học sinh, nói chung là mấy tối nay, Cố Thanh Y đều không được ngủ. Từ đầu tiết một đến cuối tiết ba, học sinh phía dưới xếp hàng cứ như là xếp hàng mua bánh ngọt ở cửa hàng mua hai tặng một vậy. Có lúc, còn có học sinh đứng lại nghĩ cho đến khi nghĩ ra mới thôi.

“Mấy cái đứa này thật là...” Cậu giảng đề được một nửa, thò đầu nhìn học sinh đứng sau nói “Về chỗ ôn tập trước đi, đứng đây lãng phí thời gian làm gì.”

“Không sao đâu ạ, bọn em chỉ cần nhìn mặt thầy là rất rất muốn học ạ!” Lớp trưởng đứng cuối hàng, vịn vai bạn đứng trước nhảy lên hô một câu.

Cố Thanh Y thở dài, lắc lắc đầu, gia tăng tốc độ giảng đề cho học sinh.

Bài tập cả lớp làm cơ bản đều là do cậu ra, cho nên mấy vấn đề chúng hỏi cũng đều gần giống như nhau. Lúc Cố Thanh Y gặp lại câu hỏi về tỉ suất hồi đoái lần thứ bảy thứ tám gì đó, nhìn tờ giấy trắng mình lấy ra gấp kín chữ, cuối cùng không nhìn được nữa.

“Xuống dưới trước đi, tất cả đều xuống!” Đuổi đám học sinh xếp hàng phía sau về chỗ, Cố Thanh Y đi đến cạnh cửa nhìn nhìn, thấy ngoài cửa không có bóng dáng của giáo viên trực hành lang xong mới đóng cửa lớp, cầm phấn vẽ bốn cái biểu đồ lên bảng.

“Im lặng, muốn nhìn thì nhìn lên đây, còn không muốn nhìn thì tự ôn tập.”

Cậu viết bảng ngay ngắn, biểu đồ cũng vẽ rất đẹp. Một tay cầm ba viên phấn khác màu nhau, nhưng năm ngón tay vẫn linh hoạt bình thường. Vẽ xong bốn cái biểu đồ, lại cẩn thận viết thêm khái niệm và lời giải thích, Cố Thanh Y hít sâu, dùng phấn đỏ viết mấy chữ thật to lên bảng.

— Hồi nữa tự sát!

Vỗ vỗ bụi phấn trên tay, Cố Thanh Y đập bàn tay lên bảng, in ra một dấu ấn “Cái khái niệm này thầy giảng cũng phải mười lần rồi, tỉ giá đồng nhân dân tệ tăng thì có lợi cho nhập khẩu! Mười lần!!! Con mèo mới được mấy tháng tuổi trong nhà dạy nó mười lần nó còn biết ngồi xuống, biết vỗ tay mà sao mấy đứa không chịu nghe gì hết vậy? Hả? Lời hứa thi được điểm cao môn chính trị với sư nương, mấy đứa vất đi đâu rồi?” Một đám học sinh ngồi dưới không dám ngắt đầu, chỉ có thể cầm bút im lặng chép lại khái niệm, lại dùng

bút nhớ đánh dấu lên biểu đồ.

Cố Thanh Y rót cuộc lại có mười mấy phút đồng hồ yên tĩnh, ngồi trên bục giảng tức giận uống hết một cốc nước.

Thật ra gần đây tâm trạng cậu cũng không khá hơn Lục Triếp là mấy, chỉ là cậu không tiện nói ra khỏi miệng mà thôi.

Giang Nguyên bận đến rối tinh rối mù thì cũng thôi, đây chính cậu cũng bận đến không thở nổi. Học nói rồi lại soạn bài, chuẩn bị bài, chẳng rút ra được tí thời gian rảnh nào.

Thế nhưng trọng điểm đau đầu chính là, trong khoảng thời gian này, số lần cậu gặp phải La Hi bắt đầu nhiều lên!

Người đàn ông có cảm giác tồn tại to lớn trong đám bạn bè nhưng lại không được Cố Thanh Y chú ý này, không ngờ im ắng một thời gian, quay lại liền tung ra một chiêu lớn như vậy. Cũng từ chức ở trường học, chuẩn bị đi Đức du học!!!

Ngay cả giáo viên dạy tiếng Đức cũng tìm cùng một người với cậu.

Mẹ nó!!

Mỗi lần cậu học riêng, còn chưa tan thì đã thấy ngoài cửa có một bóng người cao lớn. Cô giáo giải thích sơ qua, nói là cậu ta học trước Cố Thanh Y, lần nào học xong cũng ngồi ngoài đợi ba tiếng đồng hồ. Lúc Cố Thanh Y sắp tan, cậu ta sẽ chạy đến quán cafe dưới nhà ôm hai cốc cafe về, giả như vô tình gặp Cố Thanh Y đang thu dọn sách vở.

Cô giáo còn trẻ tuổi chống cằm cười, chậm chậm gấp từ điển lại hỏi “Bạn trai anh à?”

Cố Thanh Y nghe xong, tỏ ra vẻ cô chừng đùa, phát phát tay.

“Well.” Cô giáo nhún vai, biểu thị xin lỗi.

Nhưng rõ ràng là không chỉ có một mình cô nàng hiểu nhầm!

Cố Thanh Y mỗi ngày đi học đều phải chịu đựng ánh mắt màu hồng phấn từ khắp các lớp trước lớp sau, cũng may là cậu bình tĩnh tốt, chứ không đã sớm không chịu nổi rồi!

Hôm nay khó khăn lắm mới dùng lí do dạy tối để bỏ một buổi học tiếng, Cố Thanh Y nghĩ sẽ không còn phải thấy mặt La Hi nữa, thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra La Hi cũng là một người đàn ông tốt.

Cẩn thận, tỉ mỉ, nhiệt tình nhưng dịu dàng, có chút ngốc nghếch. So với Giang Nguyên thì kém một chút lạnh lùng và mạnh mẽ, nhưng lại giống như đứa trẻ nhà bên, lúc cười lên trông như một mặt trời nho nhỏ.

Tuy vậy, một mặt trời nhỏ ngày ngày chiếu sáng, cũng sẽ làm người ta chói mắt, huống hồ là Cố Thanh Y đã có một vật sáng khổng lồ như Giang Nguyên.

Sau khi tan lớp buổi tối, Cố Thanh Y về phòng làm việc thu dọn sách giáo khoa và máy tính, đang chuẩn bị chào tổ trưởng về nhà thì điện thoại vang lên.

Hai ngón tay móc điện thoại từ trong túi ra, Cố Thanh Y vừa nhìn thấy hai chữ La Hi phía trên màn hình, nhất thời muốn chém bay cái tay ấy nghe theo thói quen.

Tâm tình phức tạp nhìn màn hình một lúc lâu, Cố Thanh Y mới lấy lại dũng khí, áp điện thoại lên tai, bên trong, một giọng nói nhiệt tình truyền tới.

“Thầy Cố, cậu đang ở trường à? Tôi vừa tan học, đi ngang qua trường cậu, muốn mời cậu ăn khuya!”

“Không cần đâu.” Giọng Cố Thanh Y cũng coi như uyển chuyển “Tôi còn chút chuyện.”

“À, vậy sao.... Vậy không sao đâu, tôi không quấy rầy cậu nữa.” Đối phương cũng không dây dưa, rất sáng khoái cúp điện thoại, chỉ là giọng nói không giấu được thất vọng.

Lúc này, La Hi đang đứng ngoài cổng trường, cởi áo khoác ủ ấm cốc nước chanh và ít khoai nướng cậu vừa chen chúc trong đám học sinh mùa được. Hai thứ đều được cậu quần trong áo, ôm trong ngực, hơi ấm còn đang bốc ra. La Hi đưa tay thử độ ấm, thậm chí còn thấy hơi bỏng.

Nhiều thứ tốt như vậy.... Chính cậu còn không lỡ ăn trước.

Mím môi, cậu để đồ sang bên cạnh, mặc áo khoác lên, sau đó mỗi tay cầm một thứ, chậm chậm đi về.

Nhà của cậu và Cố Thanh Y không gần, lấy chỗ học tiếng làm mốc, nhà của hai người rẽ về hai hướng đối lập nhau. Nhưng hôm nay tan lớp không thấy Cố Thanh Y, hỏi giáo viên mới biết Cố Thanh Y có chuyện, cậu liền tới thẳng trường học.

Giờ cao điểm xe bus không chen được, chỉ đành chạy một mạch đến đây.

Đã qua mấy ngày, đã quen đợi Cố Thanh Y, cho nên lúc đứng ở cổng trường, bị bảo vệ nhìn chằm chằm cậu cũng không oán giận, chỉ âm thầm thỏa mãn nhìn ánh đèn trong lớp...

Chú thích:

- Cha của Khổng Tử: Cha của Khổng Tử tên thật là Thúc Lương Ngột, sau mới lấy họ Khổng, Thúc Lương Ngột có người vợ cả họ Thi, sanh được 9 người con gái, một người vợ lẽ sanh được một con trai nhưng bị què một chân, tên là Mạnh Bì, tự là Bá Ni. Năm Thúc Lương Ngột 70 tuổi, sợ không có người kế tự, mới sai người đến nhà họ Nhan để cầu hôn. Con gái út nhà họ Nhan đã đồng ý gả cho ông và sau này, hai vợ chồng vì sợ không có con, đã cùng nhau vào núi Ni Sơn cầu tự, cuối cùng sinh ra Khổng Tử.
- Ivy League: Ivy League là tên gọi của nhóm 08 trường đại học, viện đại học có hệ thống triết lý giáo dục và chất lượng đào tạo hàng đầu nước Mỹ. Điểm chung của các trường đại học trong nhóm này đó là: tất cả đều là đại học tư nhân và đều nằm ở các bang thuộc khu vực Đông Bắc nước Mỹ, luôn nằm trong nhóm đầu danh sách xếp hạng các trường và viện đại học do US News & World Report công bố và có nguồn tài chính đóng góp vào loại hàng đầu thế giới. Các trường thuộc Ivy League là Harvard, Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Pennsylvania và Princeton, Yale.

48. Chương 48

Khả năng ngôn ngữ của La Hi không thể coi là tốt.

Từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài, cậu cảm thấy mình có thể nói đúng thứ tự tiếng Trung đã là giỏi lắm rồi. Vì thế cho nên khi biết Cố Thanh Y muốn đi Đức, cậu không do dự mà từ chức, theo học một lớp tiếng Đức. Mỗi ngày lên lớp bảy tiếng, về nhà còn mua một đồng sách về luyện tập thêm, tất cả chỉ vì muốn đuổi kịp tiến độ của Cố Thanh Y.

Cố Thanh Y nói mình đã có người yêu, thế nhưng đã qua nhiều ngày như vậy, La Hi vẫn chưa được nhìn thấy cái vị người yêu trong truyền thuyết kia.

Cậu nghĩ, chỉ cần mình cố gắng hơn một chút thì nhất định có thể.

Ngay cả hôm nay cũng vậy.

Lúc Cố Thanh Y tan lớp đã là tám giờ tối.

Hôm nay trời từ sáng sớm đã âm u, thế nhưng mãi vẫn không thấy có mưa. Lúc Cố Thanh Y ra ngoài không có thói quen mang ô, cho nên lúc tan làm, cũng không nhớ đi tranh ô công cộng với đám học sinh, chỉ đành đánh cược một phen.

Lúc đang học, thi thoảng Cố Thanh Y cũng sẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy không ai che ô còn thăm cảm thán số mình thật may.

Nhưng không ngờ, lúc cậu và cô giáo đang nói tạm biệt thì trên mái nhà đột nhiên vang lên tiếng động. Cố Thanh Y quay đầu nhìn, phát hiện vô số hạt mưa đập lên ngoài cửa kính.

“Scheisse.” Cô giáo hơi thấp, đứng sau cậu kiễng chân lên mới thấy được bên ngoài, mở miệng thốt ra một tiếng.

“Tôi đi xe, lát đưa anh về nhé?” Cô giáo đau khổ phồng má thổi thổi tóc mái “Nhưng mà xe tôi ở bãi đỗ xe phía trước cơ..”

Cố Thanh Y cười cười gật đầu “Vậy chúng ta đợi một lát đã, phiền cô rồi.”

“Phục vụ anh đẹp trai là vinh hạnh của tôi.” Nghe Cố Thanh Y nói cảm ơn, Ngu Thành Vân kinh ngạc hơ một tiếng, sau đó mới nhún vai đáp lại. Lúc cười, bên má cô còn lộ ra hai cái núm đồng tiền, mắt cong cong nhìn rất ằm ắp. Học với cô nửa tháng, Cố Thanh Y thật sự rất thích người giáo viên không lớn hơn mình là bao mà cực kì giỏi này.

Hai người lui lại trong phòng, Ngu Thành Vân ngồi lên bàn, Cố Thanh Y dựa vào tường, buồn chán lướt lướt điện thoại.

Giang Nguyên hình như đang dự tiệc, Cố Thanh Y gửi mấy tin vẫn chưa thấy anh trả lời, đành vào nhóm chat công việc nhìn một chút. Hầu như đều là người trẻ tuổi, cho nên quanh năm ầm ỹ, Cố Thanh Y phải mất một thời gian mới đuổi kịp tốc độ của bọn họ. Lục Triếp gửi đến một đoạn tin thoại, thử nghiệm bài phát biểu của cậu ta, Cố Thanh Y không mang tai nghe, nhìn cô giáo ngồi đối diện đang ngọt ngào gọi điện cho bạn trai, ngại ngại không mở lên nghe nữa. Nhưng nhìn bên dưới một loạt ha ha ha ha ha ha, cũng có thể sơ sơ đoán được.

Nhanh chóng gia nhập đội quân chế nhạo, ngón tay Cố Thanh Y lướt nhanh trên màn hình điện thoại, không chú ý tới người đối diện đã biến thành biểu tình kinh ngạc.

“Rossi!”

Cố Thanh Y nghe Ngu Thành Vân kêu lên, lúc này mới chú ý đến động tĩnh ngoài cửa, quay đầu nhìn ra.

“La Hi?!”

Người đứng ngoài cửa không có chỗ nào không ướt, cái áo len hút nước thành màu xám đậm, dính sát lên người cậu ta. Vóc người cân đối rắn chắc, tuy rất đẹp mắt, nhưng Cố Thanh Y lại cảm thấy một cảm giác lạnh lẽo lan vào từng khớp xương.

Thời tiết cuối tháng một, lại là tối có mưa, cho dù có là thanh niên trẻ tuổi khỏe mạnh, cũng không thể đội mưa như thế chứ.

“Mau vào đi.” Cố Thanh Y đi ra mở cửa, muốn kéo người vào.

“Ô.” La Hi chống tay lên cửa, khom người, tóc mái bị ướt mưa dính vào trước trán, lúc ngẩng đầu lên, trên mặt vẫn lộ ra nụ cười tươi “Tôi đi mua ô.”

La Hi vốn đợi bên ngoài như thường lệ, khi thấy sắp tới giờ Cố Thanh Y tan học mà trời lại đổ mưa, còn càng mưa càng to, liền chạy đi mua ô. Lúc cậu vừa ra khỏi tòa nhà, mưa liền ào ào trút xuống, tưới cậu thành ướt đẫm. La Hi hi sinh cái áo khoác mẹ mua cho, che ở trên đầu, chạy trong mưa.

Lúc bước vào cửa hàng tiện lợi, nhân viên còn suýt chút nữa bị cậu dọa chết khiếp.

La Hi mua một cái khăn bông lau khô người trước, sau đó mới cảm ơn nhân viên giúp cậu lau chỗ nước đọng trên sàn nhà, mua ba cái ô quay về.

Mười lăm phút, hoàn thành một chuyến đi vĩ đại.

Cậu nhìn biểu tình kinh ngạc của Cố Thanh Y, quơ quơ ba cái ô trong tay.

Cố Thanh Y theo bản năng gật đầu, nghiêng người tránh đi “Lúc học, cô giáo có nói với tôi là hôm nay cô ấy lái xe, bọn tôi đang đợi mưa nhỏ lại thì đi ra phía trước kia thôi.”

“Xin lỗi, tôi không biết lái xe, không thể đưa mọi người...” Lúc đi sát qua người cậu, Cố Thanh Y nghe thấy La Hi hạ giọng nói nhỏ.

“La Hi.” Cậu kéo tay La Hi, cảm nhận được nước mưa lạnh lẽo, thấy người phía trước quay lại, liền mím môi, hé miệng “Chúng ta thật sự...”

“Cậu đừng nói gì cả...” La Hi giống như bị bóng giầy khỏi tay Cố Thanh Y “Cậu đừng...”

Cố Thanh Y đứng yên tại chỗ, hai tay rút túi quần, chau mày, thái độ kiên quyết “Phải nói chứ. Chúng ta không thể đâu, tôi thật sự có người yêu rồi.”

“Nếu có thật thì nhiều ngày như vậy rồi, sao anh ta còn chưa xuất hiện? Mưa lớn thế này cũng không đến đón cậu? Tôi không tin!” La Hi mở to mắt, viền mắt ửng đỏ.

Cố Thanh Y quay đầu đi “Anh ấy gần đây có chút...”

“Bận? Nhiều việc? Nên không cần cậu nữa? Cạn bã!” La Hi vung tay lên, vẻ mặt chính nghĩa “Cạn bã!”

Cố Thanh Y trợn to mắt, nghiêng đầu, trong lòng thầm nghĩ sao đứa trẻ này lại khó dạy như vậy.

Nghe thấy tiếng cười khê của Ngu Thành Văn gần đó, Cố Thanh Y hắng giọng một cái, dự định nói chuyện một chút với đứa trẻ này về chuyện người đàn ông nhà mình không phải cạn bã, vì đây là chuyện liên quan đến hạnh phúc gia đình, vô cùng quan trọng.

“Cố Thanh Y.”

Chưa đợi cậu mở miệng, phía sau đã truyền đến một giọng đàn ông.

Cố Thanh Y quay đầu, không ngoài ý muốn nhìn thấy Giang Nguyên đang đứng ở chỗ rẽ hành lang. Giày tây, khăn quàng cổ sẫm màu, một tay đút trong túi áo khoác dài, một tay cầm chiếc ô màu đen, dáng vẻ chưa từng vì thời tiết mà suy giảm khí thế. Đứng trước những ánh nhìn soi mói của người đứng trú mưa, sắc mặt lạnh lùng, chỉ khi nhìn thấy Cố Thanh Y, khóe miệng mới hơi hơi nhếch lên.

“Sao anh cứ xuất hiện bất thành linh vậy..” Cố Thanh Y cười cười, vẫy tay gọi anh nhanh đến đây, thuận tiện quay sang La Hi chỉ chỉ “Nhìn xem, tôi thật sự không lừa cậu mà.”

Lúc Giang Nguyên tiến vào, đầu tiên là gật đầu chào cô giáo đang ngồi trong phòng trước, sau đó mới quay sang đánh giá La Hi. Bình tĩnh giơ tay lên, Giang Nguyên mỉm cười với La Hi “Giang Nguyên, người yêu của Cố Thanh Y.”

“Chào....anh.” La Hi cúi đầu hít mũi một cái, cầm khăn tay bên cạnh lên lau khô nước trên tay xong mới vươn ra nắm lấy tay Giang Nguyên.

Nghĩ đến mình cả người nhếch nhác, La Hi không nâng đầu lên nổi, cắn môi, nỗ lực kiềm lại nước trong khóe mắt.

“Tôi dừng xe dưới nhà, có thể để tôi đưa mọi người về không?” Giang Nguyên lộ ra nụ cười hiếu khách, nhưng vẫn rất lịch sự. Cố Thanh Y đứng cạnh nhíu mày, đột nhiên cảm thấy vui như con cái trong nhà đã khôn lớn.

“A, không cần đâu không cần đâu, tôi cũng lái xe mà, chỗ tôi cùng đường với Rossi, để tôi đưa cậu ấy về cho, hai người thừa dịp này đi nhanh lên không lại mưa to xuống bây giờ. Tạm biệt nhé.” Ngu Thành Văn vốn ngồi sau nghe chuyện vui, thấy chuyện có xu hướng lệch hẳn về một phía, liền xót La Hi, nhảy ra giữa hòa giải.

Cửa chỉ mở một khe hở đủ thò đầu ra, Ngu Thành Văn nhìn theo Giang Nguyên ôm Cố Thanh Y biến mất sau hành lang, mới thở phào nhẹ nhõm, mở rộng cửa quay người, vồ vồ La Hi đang im lặng không lên tiếng. “Thôi, tôi đưa cậu về. Ở để lại phòng học nhé? Như thế lần sau có mưa thì cũng có cái mà dùng.”

La Hi khẽ gật đầu, không nói chuyện.

Lúc chạy ào ra ngoài trời mưa cùng cô giáo, La Hi vẫn luôn im lặng lại vô thức giơ tay lên trán che nước. Lúc tới được bãi đỗ xe đã lại ướt sũng.

“Trong xe tôi có khăn đấy, cậu lau nhanh đi.” Ngu Thành Văn lục lục ghế sau, lôi ra một cái khăn dày đưa cho La Hi.

La Hi gạt đầu nhận lấy “Cảm ơn.”

Ngừng lại chốc lát, hai người ngồi vào trong xe, đồng hồ trên radio vừa vặn báo mười giờ tối.

Ngu Thành Văn chuyển đài sang kênh giao thông, bật tai nghe bluetooth lên. Sau khi hỏi địa chỉ La Hi, gạt đầu khởi động xe.

Trong xe vang lên bản nhạc acoustic (*) King, La Hi vùi đầu vào hai bàn tay lạnh ửng đỏ, hít mũi, lại hít mũi.

Wait for you

Lose

Another high

“Sao lại mở cái bài trẻ con khó nghe này chứ.” La Hi quệt mũi, cuối cùng, tại thời khắc giọng nam đơn hát lên “I wanna feel” thì không nhịn nổi nữa.

Xe vừa đến ngã rẽ, Ngu Thành Văn tròng mắt, đánh tay lái “Là do cậu buồn. Tôi có mở Cung hỉ phát tài thì cậu cũng vẫn buồn!”

“Ừm.” La Hi ngu ngơ trong chốc lát, chậm rãi gạt đầu, tiếp đó đưa mắt nhìn chằm chằm lên tay mình “Vậy đúng là tôi buồn thật rồi.”

Chú thích:

- Nhạc acoustic: là thể loại nhạc chỉ sử dụng hoặc chủ yếu sử dụng các nhạc cụ mộc hoặc cổ điển, trái ngược với việc sử dụng các nhạc cụ điện tử trong các bản nhạc hoặc ca khúc eletro. Việc sử dụng từ mới (acoustic) này xuất hiện sau sự ra đời của các nhạc cụ điện tử, như là đàn guitar điện, violon điện, organ điện và đa nhạc cụ (*synthesizer*).
- King (acoustic): Bài hát của Years & Years. Nguyên văn tác giả không viết đủ là Wait for you / Lose / Another high hay I wanna feel mà viết là waitforyou / lose / herhigh / i' ight và iwatrol, nên mình dựa theo lời bài hát mà chỉnh lại cho dễ hình dung.

49. Chương 49

Nhưng buồn, rõ ràng không chỉ có mỗi La Hi.

Cố Thanh Y nhìn Giang Nguyên vẫn xì mặt từ nãy tới giờ, bất đắc dĩ cười cười. Lúc xe đến ngã tư, thấy không thể đi ngay được, cậu mới thò tay chọc chọc mặt Giang Nguyên “Khó lắm mới về được một hôm, định cứ thế mà không để ý em hả?”

“Cậu ta mắng anh là cận bã!” Giang Nguyên nhìn thẳng phía trước, thân thể cương cứng đã từ từ thả lỏng, dùng mặt cọ cọ tay Cố Thanh Y “Mẹ nó chứ, cận bã!”

Nghĩ lại tức, nhưng thấy cũng đúng.

Dọc cả đường đi, anh không biết là đang tức La Hi, hay là đang tự đấu tranh với chính mình.

Nào có ai bỏ vợ ở nhà gần tháng không về, nào có ai vợ gửi mấy tin nhắn còn phải hai mươi phút sau mới xem, nào có ai để vợ ra ngoài làm việc vất vả mà không đưa đón?

Quả là khiến người ta tức giận!

Huống chi còn là một người có tiền án như mình?

“Xin lỗi.” Anh cùng với những chiếc xe phía trước chậm chậm di chuyển, thở dài một tiếng, quay đầu nhìn về mặt nhu hòa của Cố Thanh Y. “Anh đúng là... đồ bỏ đi mà.” Cần gạt nước im lặng hoạt động, nhưng vẫn không gạt được hết những giọt mưa rơi xuống. Mưa che tầm mắt người, thành ra mỗi chiếc xe trên đường lại trở thành một không gian riêng biệt. Thế giới giống như là một khung trời nhỏ dành riêng cho chính mình. Trong xe mở điều hòa, làn gió nhẹ nhàng như ru ngủ, hai mắt Cố Thanh Y dịu dàng, khoe miệng cong lên, hiện rõ ý cười. Ngoài xe mưa dầm gió dữ, nhưng trong xe lại tràn ngập ấm áp.

Hai ngón tay nắm lấy cằm Giang Nguyên, Cố Thanh Y quay đầu anh về chỗ cũ “Nhìn đường đi.”

Giang Nguyên nhướn mày, chỉ có thể tiếp tục đi lên cùng dòng xe.

Cố Thanh Y dựa lên ghế ngồi nhìn anh, hơi hơi mỉm cười. Thời gian trên điện thoại đã hiển thị qua mười giờ, nhưng bởi vì mưa to nên giao thông cả thành phố vẫn bị tắc nghẽn. Một chiếc xe điện chở nước tông vào đuôi xe phía trước, dẫn đến hàng loạt đèn xe phanh gấp. Dù sao hai người cũng không vội về, chậm rãi nhìn ra ngoài, thì thoảng lại thừa dịp đèn đỏ, thừa dịp mưa lớn che khuất tầm nhìn, mà tranh thủ hôn hôn cái miệng nhỏ, cuộc sống rất hoàn mỹ.

Do gần đây cả hai đều bận, cho nên con mèo nhỏ bị đưa đến một cửa hàng nhận trông vật nuôi ở dưới chung cư do bác gái hàng xóm mở ra. Trong cửa hàng toàn là mèo con chó con của mấy người công nhân viên chức, cho nên còn được mời cả chuyên gia đến chăm sóc, cũng tạo điều kiện cho vật nhỏ nhà mình kiếm bạn tình luôn.

Sau khi Cố Thanh Y biết đến chỗ này, liền thẳng tay bỏ ra một số tiền lớn để lấy thẻ vip cao nhất, mua rất nhiều đồ cào móng và đồ chơi dành cho mèo để ở đó, hy vọng con mèo nhỏ còn chưa đầy tuổi kia, có thể không ở lúc còn nhỏ đã mất đi cảm nhận về hơi ấm của gia đình. Chỉ ít là theo như lời Phan Duy nói thì là như thế.

Cho nên hiện giờ hai người cũng không cần lo lắng con trai mình bị đói hay bị khát nữa, thì thoảng về

muộn còn có thể thẳng lưng nhận lấy móng vuốt của mèo con.

Lúc xe chậm chậm tiến vào chung cư, tất cả cửa hàng ở ven đường đều đã đóng cửa, chỉ còn duy nhất cửa hàng Cổ Thanh Y gửi mèo là còn sáng đèn, trong làn mưa trông có vẻ nhạt nhòa.

Mưa vẫn không nhỏ lại, âm thanh đập lên mặt đất có chút dọa người. Giang Nguyên đỗ xe xong, tự mình xuống xe trước, mở ô chờ Cổ Thanh Y xuống sau. Thấy cửa hơi hơi hé ra liền vội vàng vướn ô vào ôm lấy người, lợi dụng thân hình cao lớn mà ôm lấy vai Cổ Thanh Y, hoàn toàn che chở cho cậu.

Con mèo trắng nhỏ ghé vào cửa sổ kiếng chân trông ngóng, nhìn thấy ông bố hiền lành nhà mình đang bị ông bố lớn ngốc nghếch ôm dưới nách, hai người vội vã đi đến đây, thì hài lòng đến mức móng vuốt không ngừng đập lên tấm kính, đậm thệt màu hồng hồng in một cái dấu hoa mai lên lớp cửa ầm hơi nước.

Bà chủ đang ngồi cạnh an ủi nó không những không ngạc nhiên khi thấy đôi chồng chồng kia đi tới, mà còn nhanh nhẹn chạy ra mở cửa, đưa cho bọn họ cái khăn bông để lau khô người.

“Cảm ơn ạ.” Cổ Thanh Y chỉ thăm thăm ống quần bị ướt, lúc quay đầu nhìn Giang Nguyên mới giật mình tung khăn ra, lau tóc giúp anh. Thấy anh cứ đứng ngây ra bất động thì vỗ vỗ đầu anh “Nhanh lên một chút, lau cả trên người nữa.”

Chủ cửa hàng đứng bên cạnh nhìn thấy vậy, che miệng cười cười “Tình cảm hai người tốt thật đấy.” Giang Nguyên lấy khăn tùy ý lau lau trên người mình một chút, nghiêm túc nói cảm ơn với bà chủ, ánh mắt chân thành “Hôm nay phiền cô quá ạ.”

“Không sao không sao.” Bà chủ cũng không lớn tuổi lắm, vẫn còn đang ở thời kì nhìn thấy người đẹp trai sẽ đỏ mặt, vội vã xua tay “Ông nhà tôi vừa nãy còn nói muốn uống cafe ở đây, vẫn ở cùng tôi suốt mà.”

Con mèo trắng ở một bên không thấy ai, không thấy ông bố nào đi tới ôm mình, liền buồn bã, ầm ục dùng cái chân ngắn nhảy lên thanh chắn gỗ, phi xuống cuộn tròn lăn đến cạnh chân Giang Nguyên.

Thừa dịp Cổ Thanh Y còn đang gật đầu nói cảm ơn với bà chủ, Giang Nguyên cúi người xuống ôm lấy con mèo đang lay lay ống quần mình, nhìn nó lăn lộn lộ ra cái bụng nhỏ, hai mắt khác màu nheo lại, cái miệng nhỏ như quả anh đào gương lên, lộ ra đầu lưỡi màu hồng hồng.

Giang Nguyên xấu xa dùng cái bụng của con mèo để ủ ấm bàn tay lạnh lẽo của mình, ôm lấy nó cùng nhìn Cổ Thanh Y nói chuyện với bà chủ.

Hai người đứng đợi một lúc, đến khi ông chủ xuống, chào hỏi xong xuôi mới yên tâm ôm con trai về nhà.

Giang Nguyên vẫn theo lẽ thường mà để Cổ Thanh Y ôm con mèo nhỏ, còn mình thì ôm Cổ Thanh Y che mưa, một nhà ba người chạy nhanh về phía tòa nhà mình ở. Con mèo hình như không sợ mưa, nhô nửa người ra khỏi tay Cổ Thanh Y nhìn nhìn xung quanh, lúc đi ngang qua cái thùng rác mình bị vất liên khe

khẽ meo meo một chút, móng vuốt vươn ra bám chặt lấy quần áo Cố Thanh Y.

“Ôi mẹ ơi, cái con gấu con này, duỗi móng vuốt ra làm cái gì thế.” Tới hành lang, Giang Nguyên định ôm con mèo lại thì phát hiện cả tay cả chân của nó đều giương vuốt móc vào áo len của Cố Thanh Y, quần chặt lấy tay cậu, tròng mắt ra vẻ thà chết cũng không theo.

Giang Nguyên bĩu môi ghét bỏ nhìn Cố Thanh Y đang cưng chiều con trai, chỉ có thể cụp ô, giờ ra ngoài hiên rũ rũ nước, sau đó nắm tay vợ mình, chậm rãi leo cầu thang.

Tòa nhà này là một tòa nhà cao tầng nhỏ, lại chỉ có những hộ gia đình từ ba tầng trở xuống là không dùng thang máy, cho nên bên chỗ thang bộ, người không nhiều lắm. Hai người mười ngón đan nhau, không nói gì, trong hành lang im ắng chỉ còn lại tiếng kêu meo meo đầy vui vẻ của con mèo con, không nằm yên mà ngoáy tới ngoáy lui trong lòng Cố Thanh Y.

“Về nhà rồi về nhà rồi, đừng có nghịch trên tay mẹ mi nữa.” Giang Nguyên thấy Cố Thanh Y bị đập đến nhúm mày không hài lòng, liền vừa mở cửa đã nắm cổ con mèo vút vào cái ổ trên tường treo. Nhìn đứa nhỏ không thèm để ý mà chạy thẳng đến bát ăn cơm, hai người nhất thời cảm thấy mình giống như nhà giàu nuôi phải một thằng con ngu ngốc.

“Đi tắm trước đi.” Cố Thanh Y giúp Giang Nguyên cởi áo khoác, cầm trên tay, đẩy đẩy vai anh.

“Đến đây đến đây, đừng ngại, tắm cùng đi tắm cùng đi.” Sau lưng Giang Nguyên ướt một mảng lớn, lạnh lẽo dính vào trên người. Anh gạt cái áo trên tay Cố Thanh Y xuống đất, khom người ôm ngang hông Cố Thanh Y đang đi dép được một nửa, bế lên.

Cố Thanh Y đảo mắt, cũng không giẫy dụa, nghĩ nghĩ vẫn thấy không nên ngăn cản chú chó lớn trong nhà giống như công khai thể hiện chủ quyền mà phô bày lực đàn ông, liền thuận theo xoa xoa mái tóc bị nước mưa làm ướt của Giang Nguyên. Từ góc độ của cậu nhìn lại, vừa hay thấy lông mi của anh, không dài nhưng dày, lúc chớp chớp như một cái quạt nhỏ quạt cho lòng người ngứa ngáy.

Đèn bức xạ trong phòng tắm hoa sen bị hai ngón tay bật lên, ánh đèn sáng đột ngột mang theo độ ẩm, Cố Thanh Y được đặt ngồi trên bệ rửa, híp mắt nhìn Giang Nguyên chạy vào bật mấy cái công tắc, sau đó đổi dép đi trong nhà tắm, lại vươn tay cẩn thận thử độ ẩm của nước.

“Tiểu thuyết đúng là gạt người mà.” Cố Thanh Y vung vẩy hai chân, cười.

“Hả?” Giang Nguyên vẩy nước trên tay, cầm khăn tắm bên cạnh quàng qua người Cố Thanh Y, chậm chậm cởi xong quần áo của cậu mới cởi tới quần áo của mình, ôm cậu đi tắm nước nóng. Hơi nước rất nhanh đã vây quanh hai người.

“Trong tiểu thuyết ý, bọn họ ôm nhau vào cái là tắm được luôn.” Cố Thanh Y đứng trên đất, híp mắt hưởng thụ Giang Nguyên gội đầu cho mình.

“Hừ, bình nước nóng nhà bọn họ không cần bật công tắc hả? Hay năng lượng mặt trời nhà bọn họ không cần đun nước?” Giang Nguyên trợn mắt, cẩn thận tránh vòi hoa sen khỏi mắt Cố Thanh Y “Có phải nhà bọn họ lúc tắm nhất định sẽ không.”

Cố Thanh Y giật mình đẩy Giang Nguyên ra, dụi dụi mắt “Anh nghĩ là em xem sách đen hả? Xin anh đứng đắn một tí có được không hả Mr. Giang.”

Giang Nguyên le lưỡi, ôm Cố Thanh Y từ sau lưng, đứng dưới nước ấm.

“Anh Giang, tắm như vậy không sạch sẽ đâu.” Cố Thanh Y bị hơi nước khiến cho mơ màng, vòng tay chọc chọc eo Giang Nguyên.

Giang Nguyên tránh đi, hai người uốn éo cùng nhau “Kệ chứ, ngày nào cũng tắm da sẽ bị rơi ra mất, thỉnh thoảng lười chút không sao đâu.”

Cố Thanh Y tắt nước, mở cửa, lấy khăn tắm trùm lên đầu Giang Nguyên “Ngu ngốc. Đi ra.”

50. Chương 50

Giang Nguyên quần cái khăn trên đầu trông rất buồn cười, vô tư khóa thân bước ra đứng sau Cố Thanh Y, hưởng thụ sự phục vụ của cậu.

“Hai hôm nay không cạo râu sao?” Lúc lau tóc cho Giang Nguyên, tay Cố Thanh Y vô tình quệt qua cằm đối phương, râu nhu nhú lên, chạm vào lòng bàn tay ngứa ngứa.

“Bận mà.” Giang Nguyên nhịn không được, ôm lấy Cố Thanh Y theo thói quen, bóng hai người quần lấy nhau ở trong gương, Cố Thanh Y ngẩng lên liền thấy nụ cười cưng chiều của bản thân.

“Phải biết chăm sóc bản thân chứ.” Cố Thanh Y xoa đầu anh, chóp mũi hai người chạm vào nhau, cọ cọ, trao nhau một nụ hôn nhẹ nhàng.

Cố Thanh Y mặc áo ngủ đôi ôm con trai ngồi trên sofa, ngón tay thon dài xoa xoa bộ lông trắng muốt, cái được cái không mà vân vân.

Giang Nguyên bê ba cốc sữa dê ra, một cốc cho Cố Thanh Y, một cốc cho con mèo trên đùi cậu, và một cốc cho mình.

“Chuyện bên thành phố A ổn không?” Cố Thanh Y đẩy đẩy kính mắt, cầm lấy quyển sách bên cạnh đặt lên người con mèo mở ra xem.

“Thì vậy.” Giang Nguyên khoanh chân ngồi xuống cạnh Cố Thanh Y, bán vậy lấy cậu vào trong lòng “Đã không có cái gì thì anh cũng không thể để họ mang đi cái gì.”

Ngày đầu tiên về thành phố A, anh đi thẳng đến chỗ ở của mẹ mình. Nằm nhoài trước tường thủy tinh của cửa hàng Starbucks, uống hết ba cốc sản phẩm mới vừa ngọt vừa ngấy, anh vẫn chưa thấy bà ấy đâu.

Tuy biết là nên thuê một người theo dõi, nhưng Giang Nguyên vẫn có chút tự tin mù quáng với thị lực của mình.

Trên hộ khẩu viết tên người kia là Liễu Hà. Ảnh trên giấy tờ cũng được chụp rất đẹp, rất có vẻ bên trong thối nát bên ngoài đạo mạo.

Giang Nguyên không khó để nhận ra tên rác rưởi này chính là người mà cô bé bán hàng ở McDonald đã suýt đưa nhầm khoai tây chiên của mình cho anh ta chỉ vì ‘ngoại hình giống anh quá’. Giang Nguyên lớn lên giống mẹ, cho nên sau khi biết được sự tồn tại của Liễu Hà, anh cũng đoán được sơ sơ những chuyện đã xảy ra.

Mẹ nó chứ, hẳn là lớn hơn mình hai tuổi!

Thử hỏi, sau khi cha chết hơn hai mươi năm, anh đột nhiên phát hiện mẹ mình ngoại tình, hơn nữa còn có một đứa con riêng lớn hơn mình hai tuổi, thì anh phải đối mặt với nó như thế nào bây giờ?

Thực chất, Giang Nguyên cũng không có quá nhiều cảm xúc đối với chuyện này. Anh quay lại quầy bán hàng gọi thêm một cốc espresso (*) trắng miệng, ôm bụng buồn bực, thầm nghĩ có phải lúc mình đi vệ sinh, đã để cho mẹ và thằng con riêng kia chạy mất rồi không?

Thế nhưng thật may mắn, đúng lúc anh định từ bỏ việc theo dõi, vào nhà vệ sinh rửa tay, thì tên rác rưởi muốn cướp khoai tây kia lại lò dò đi ra từ sau bụi cây.

Nhờ ơn Phan Duy, Giang Nguyên liếc mắt một cái liền nhận ra bộ đồ tên kia mặc trên người chính là hàng giới hạn của Gucci. Những thứ khác cũng đều là hàng hiệu. Trên tay cầm một cốc cafe costa. Rõ ràng không có mặt trời nhưng anh ta vẫn đeo kính râm, đáng đi lả lướt.

Giang Nguyên cúi đầu nhìn quần áo bình thường trợ lí đưa tới, cảm thấy bản thân vẫn cao cấp hơn nhiều.

Giá trị của một người đàn ông, sao có thể dùng giá trị của quần áo để đổi lấy chứ?

Dừng dừng cổ áo, Giang Nguyên soi gương lau sạch vết bơ dính trên khóe miệng, hắng giọng một cái, quyết định bày ra dáng vẻ của một vị chủ tịch, theo sau người kia hai mươi mét, tiến vào khu nhà ở.

Đó là khu nhà mới xây tốt nhất của thành phố A. Theo như Linda báo cáo, thì giá phòng có lúc lên tới tám

mười ngàn một mét vuông. Thế nhưng, anh cũng nghe nói, trừ lần đầu tiên đưa mẹ đến xem nhà, lấy thẻ vào cửa xong thì anh không quay lại lần nào nữa. Giang Nguyên âm thầm nhúc nhối, cầm thẻ Linda đưa quẹt một cái, tiến vào sau người kia.

Bảo vệ nhìn hai người một trước một sau, nhận ra Liễu Hà, còn tưởng hai anh em cùng đến thăm mẹ, nhiệt tình gật đầu chào hỏi Giang Nguyên xong, còn nhiệt tình chỉ cho anh hướng Liễu Hà biến mất.

Khuôn viên phía trước đều là những hàng cây hoa cỏ nhỏ đang lay động trong gió, mặt quay về hướng bắc, lưng tựa về hướng nam, là vị trí tốt nhất để lấy ánh sáng thiên nhiên. Mỗi nhà đều có một khoảnh vườn trước và sau. Có không ít nhà còn có chú chó nằm úp sấp trên sân cỏ đằng trước nghỉ ngơi, đám trẻ nhỏ uống trà chiều dưới tán ô che, cả nhà nói cười vui vẻ, không khí vô cùng ấm áp.

Theo tới cuối khu, cây bắt đầu nhiều lên, người dân ở đó cũng bắt đầu biến từ thanh niên người trẻ thành người già yếu lớn tuổi, im ắng thanh tịnh. Nhìn Liễu Hà quen đường quen lối bước lên căn nhà ở đối diện hồ nước trong khu nhà, Giang Nguyên dừng lại sau anh ta.

Liễu Hà tháo kính râm cài lên cổ áo len đỏ thắm, nở nụ cười, ánh mắt hẹp dài nheo lại cực kì gian xảo, Giang Nguyên nhìn thế nào cũng thấy giống như một con hồ li tinh, thật sự không muốn thừa nhận loại rác rưởi đó có chung nửa dòng máu với mình.

Thật là mẹ nó!

Giang Nguyên đá viên đá nhỏ dưới chân một cái, huyết sát nhìn nó vẽ lên một đường cong parabol rồi đập lên nắp thùng rác.

Liễu Hà vừa nhấn chuông gọi mẹ, liền nghe thấy phía sau vang lên tiếng động lớn.

Anh ta chau mày quay người lại, nghĩ là con cái nhà ai, chỉ tay vào mũi đối phương nói “Có giáo dục không vậy? Bố mẹ cậu đâu?”

Giang Nguyên không cười, nhìn thấy Liễu Hà thì càng nhăn mày chặt hơn. “Ngại quá, bố mẹ tôi vừa hay đang ở trong, tôi đây không phải đang đợi anh gõ cửa à?”

“Gì?” Liễu Hà trợn to mắt, không hiểu gì.

Giang Nguyên đút hai tay vào túi áo khoác, ngáp một cái, bước từng bước chậm rãi lên trên bậc thang, tiếng bước chân dẫm lên đất nghe rất rõ ràng, cho đến khi đến bậc thang ngang với Liễu Hà, anh mới đứng lại, ngẩng đầu lên. Mặt mày anh tuấn, tóc tùy ý vuốt ngược về sau, nụ cười mang theo chút bất cần, cả người tỏa ra mùi vị hormone nam tính “Tôi nói, thật khéo, vừa hay, tôi, cũng đến thăm mẹ tôi.”

Giang Nguyên cao hơn Liễu Hà một cái đầu, lúc nhìn đối diện anh ta, anh phải hơi cúi đầu. Mắt híp lại, lạnh giọng cười.

Đúng lúc Liễu Hà tròng Giang Nguyên đến sắp rách cả mắt, thì cánh cửa bên cạnh hai người, cách một cái mở ra. Mẹ Giang mặc quần áo ở nhà, thò nửa người ra “Con trai, về rồi à, mau vào mau vào đi, bên ngoài lạnh lắm không, có canh gà cho con đấy, mẹ vừa mới hầm xong thôi.”

Giang Nguyên mỉm cười, cất giọng nói “Đúng là hơi lạnh thật, mẹ à, mẹ thật tốt.”

Choang!

Giang Nguyên toại nguyện nghe được âm thanh bát canh gà kia rơi xuống đất, anh cúi đầu nhìn khe cửa một chút, quả nhiên thấy canh gà đang chảy ra, vẫn còn bốc lên hơi nóng, mùi vị rất thơm.

“Sao vậy sao vậy, trượt tay sao?” Trong nhà hình như là Liễu Trí, đi dép lê loẹt quẹt loẹt quẹt chạy ra, nhặt bát lên.

Ông ta không biết chuyện gì, chỉ thấy vợ và con trai ngơ ngác đứng nhìn, cánh cửa gỗ lớn chạm trổ hoa văn mở ra một nửa, gió lạnh không ngừng quét vào trong.

“Đúng thật là.” Ông ta chau mày nắm lấy tay nắm cửa, ôm vai bà vợ đang trợn mắt há mồm, mở cửa ra.

Ngoài cửa, có hai người đàn ông đứng đó.

Một người mặc áo khoác nhạt màu bên ngoài áo len đỏ, bộ dạng phong lưu phóng khoáng nhưng vẻ mặt thì cứng đờ. Một người khác mặc áo len cao cổ màu đen, khoác ngoài chiếc áo khoác dáng dài, dáng vẻ nhàn nhã, quanh người tỏa ra khí lạnh, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, lúc nhìn thấy Liễu Trí, anh mỉm cười “Ồ, chú Liễu à, khéo thật đấy.”

Cửa lớn dày nặng cũng khó tránh khỏi bị gió thổi dạt sang một bên.

Vẻ mặt Liễu Trí rất khó coi, tay nắm tay nắm cửa hơi run lên kéo lại nhưng vẫn bị hở ra một khe nhỏ, thân thể không ngừng ngã về phía trước, trông rất hài hước. Giang Nguyên nhếch khóe miệng, giơ chân chặn cửa lại.

Cửa mở rộng, ba người vẻ mặt khác nhau đứng im như tượng, người thoải mái nhất, ngược lại, lại chính là Giang Nguyên.

Không biết móc đầu ra gói thuốc, anh không nhìn mẹ mình lúng túng đứng trước mặt, tự mình châm một điếu, chậm rãi thở ra một vòng khói, hai ngón tay kẹp điếu thuốc hơi run run, gạt đi tàn thuốc, vẻ mặt vẫn bình tĩnh mỉm cười.

Một tay nghịch nghịch bật lửa Zippo, anh cup mắt, đến nhìn cũng không muốn nhìn mấy người bọn họ.

“Con hôm nay đến cũng không phải vì chuyện lớn gì.” Anh lịch sự gật đầu với Liễu Trí. “Cho nên cũng không cần vào ngồi một chút đâu. Chỉ là như này, lúc trợ lý của con làm việc ở đây, có chút không được tốt lắm, không cẩn thận viết thành tên con trên giấy chứng nhận bất động sản. Con biết mọi người như vậy sẽ không thấy thoải mái. Hay là như vậy đi, con quy ra tiền bán lại cho mọi người, hôm nay chúng ta làm thủ tục luôn, được không? 80 ngàn một mét vuông, bốn trăm mét vuông, mua xong con còn chưa ở một ngày, lại niệm tình người quen cũ, con bớt cho mọi người một số 0, ba mươi triệu triệu. Trước tối nay phải chuyển tiền vào thẻ cho con, số thẻ thì đi hỏi trợ lý, nhưng mà không cho trả tiền theo kì đâu nhé.”

Lại gật gật tàn thuốc một chút, Giang Nguyên ngẩng đầu, liếc nhìn mẹ mình một chút.

“Còn không thì trước sáu giờ tối chuyển ra ngoài đi.”

Giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ một chút “Còn hai giờ bốn mươi phút, thời gian cũng dư dả mà nhỉ?”

Chú thích:

- Espresso: Cà phê espresso được pha chế bằng cách dùng nước nóng nén dưới áp suất cao qua bột cà phê được xay mịn. Pha chế bằng phương pháp này cà phê sẽ rất đậm và trên mặt có một lớp bọt màu nâu đóng phần quan trọng trong việc tạo hương thơm cho cà phê.
- Costa coffee: Costa Coffee là thương hiệu cà phê lớn nhất và phát triển nhanh nhất ở Anh, đồng thời là một chuỗi cửa hàng cà phê Ý uy tín bậc nhất (theo nguồn: Allegra Strategies 2007).

51. Chương 51

Giang Nguyên nhìn về mặt mẹ mình chuyển từ ngơ ngác sang tức giận.

Quả nhiên, bà đi dép lê bước tới trước mặt anh, trợn mắt nhướn mày, giơ cao cánh tay.

Giang Nguyên đã quá quen với cảnh này.

Mỗi lần anh đánh nhau xong về nhà bị bác gái lôi ra chê cười, thì mẹ anh sẽ bày ra vẻ mặt như vậy, giống như tao cho mày cả thế giới, sao mày lại đập vào mặt tao bực bội và thất vọng!

Vẻ mặt này đã xuyên suốt toàn bộ kí ức của anh. Không chỉ là khi bé người đầy vết thương đối lấy sự sợ sệt của đám trẻ hàng xóm, mà còn là khi lên đại học, lúc anh chọn học ngành máy tính chứ không phải ngành quản lí như anh họ mình, thì người thân duy nhất của anh, người mẹ ruột của anh, sẽ nhìn anh bằng ánh mắt như thế, sau đó giơ cao tay tát cho anh một cái tát mà có thể tát ù tai một đứa trẻ mười mấy tuổi.

“Haiz..”

Giang Nguyên rút tay từ trong túi áo ra chặn lấy tay bà, cười lạnh quay sang chỗ khác, chỉnh lại tâm trạng xong mới quay lại, nhìn người đàn bà còn không cao quá vai mình mỉm cười.

“Dừng được rồi đây, mẹ nghĩ con bây giờ bao nhiêu tuổi?” Lúc mở miệng, giọng Giang Nguyên lạnh lùng bình tĩnh đến chính anh cũng khó tin.

Gạt ta bà xuống một bên, Giang Nguyên nhìn bà trợn mắt khó tin lùi về sau vài bước, ngón tay sơn màu đỏ chót chỉ vào anh, thậm chí còn chạm thẳng vào chóp mũi “Mày.... Mày!”

“Con tốt lắm, đều nhờ mẹ cả đấy. Gia đình hòa thuận, sự nghiệp thành công, hạnh phúc mỹ mãn.” Giang Nguyên nghĩ đến Cố Thanh Y, cười cười. “Cho nên chúng ta chắc chẳng còn gì cần hỏi han nữa đâu, đúng không? Nhanh dọn ra ngoài hoặc chuyển tiền đi. Nếu hôm nay con nhận được tiền hay đòi được nhà, con sẽ không đi đâu hết!” Giang Nguyên cúi đầu thối thối bụi thuốc trên đầu ngón tay, chậm rãi nói, một chút cũng không gấp gáp “Hửm? Ba người, xem rồi làm đi chứ?”

Lòng bàn tay Liễu Trí rịn ra chút mồ hôi, hơi phát run. Nhưng dù sao cũng là người đã trải qua nhiều sóng to gió lớn, ông ta hắng giọng một cái, đi ra trước mặt mẹ Giang, đứng đối diện với Giang Nguyên. “Tiểu Nguyên à, chuyện này có chút phức tạp, con vào nhà trước, để đích thân chú Liễu giải thích cho con có được không? Đều là người một nhà, làm lớn chuyện như vậy còn ra thể thống gì. Nào, mau vào đi, Tiểu Hà, nhanh lấy dép cho anh con.”

Liễu Hà đứng cạnh nghe thấy cha mình nói, vẫn cứ ngây ra, trừng mắt như một đứa trẻ bị thiếu năng.

Điều thuốc trên ngón tay Giang Nguyên đã cháy được hơn nửa, anh đến cạnh thùng rác gầy gầy tàn thuốc, dựa lên cây cột cạnh đó móc điện thoại ra mở mạng xã hội lên lướt lướt.

“Tiểu Nguyên, vào với chú trước đi.” Liễu Hà không động, Liễu Trí chỉ đành lấy dép ra, đi đến cạnh Giang Nguyên, khom người muốn để anh đi vào.

“Con không ngồi được.” Giang Nguyên tà tà cười “Con còn đang đợi lát nữa tìm người đến đập ra sữa lại bên trong nữa, Cố Thanh Y yêu cầu cao lắm, không thích dùng lại đồ người khác đã dùng qua.”

“Mày có ý gì?” Mẹ Giang nghe thấy vậy định tiến lên, theo thói quen giơ tay muốn tát anh, lại bị Giang Nguyên nắm lấy lần nữa.

Giang Nguyên lần này không buông ra đơn giản như trước nữa mà hơi xách lên cao, đến lúc nghe thấy mẹ mình kêu đau một tiếng, mới nhịn không được mà cười “Mẹ ngạc nhiên à? Con với Cố Thanh Y tốt lắm. Cả đời này cũng sẽ tốt, sẽ không giống như mẹ đâu, chồng chết còn bỏ con theo hai cái tên phé vật này, để đến lúc già rồi, còn bị cái loại chui ra từ bụng mình là con đẩy đuổi ra khỏi nhà! Mẹ đừng trừng mắt nữa, con không sợ đâu, từ lúc mười tuổi con đã không còn sợ mẹ nữa rồi, chứ đừng nói chi đến bây giờ. Không cần biết ba người các mẹ có thể đánh thắng được con hay không, nhưng nếu như hôm nay con mang theo một chút sắt sắt nhỏ ra khỏi đây thôi, thì ngày mai, cái ông chồng hiện tại này của mẹ, cứ đợi văn kiện từ luật sư của con đi. Góp vốn phi pháp, cạnh tranh ác tính, lại hối lộ, mẹ nói xem nếu như con lần lượt công bố cho viện điều tra, mấy năm tới, mẹ phải sống như thế nào đây?”

“Giang Nguyên, mày đừng có mà quá đáng! Tao là mẹ mày đấy!” Mẹ Giang bị Giang Nguyên kéo tay xách lên, lại bị Giang Nguyên nắm chặt nên cảm thấy đau đớn phát run, nhưng bà vẫn không tin được người

đàn ông lạnh lùng đang đứng trước mặt bà đây chính là đứa nhỏ lắm lì ít lời khi đó.

Cha Giang Nguyên là người nho nhã, cho tới bây giờ cũng chưa từng nói một lời nặng lời nào với bà.

Không phải vậy... Không phải vậy....

“Mẹ con? Từ sau khi ba con chết, mẹ đã không còn là mẹ con nữa rồi. À, đúng rồi, trong di chúc của cha con viết như thế nào ấy nhỉ? Đồng ý cho mẹ tái hôn nhưng phải giao hết cổ phần công ty ra đúng không?” Giang Nguyên nhướn mày “Hay mẹ cảm thấy Liễu Trí thiếu mấy cái này? Hay mẹ muốn tăng số cho tài khoản ở nước ngoài của con trai bảo bối của mẹ? Mấy trăm triệu đó MẸ! GIANG! CỬA! CON! À! Nhiều tiền như vậy, mẹ rửa ở đâu ra thế?”

“Giang Nguyên...” Nghe đến đó, trán Liễu Trí toát mồ hôi lạnh. “Con không thể nói xấu mẹ con như thế được, con không có chứng cứ thì đừng nói linh tinh, đừng...”

Giang Nguyên giống như nghe thấy chuyện cười, nhướn mày “Con không có chứng cứ sao dám đến đây nói bừa chứ? Chú Liễu à, chú hồi lộ tất cả mọi người, sao chú lại quên hồi lộ con thế? Con thế mà không phải người hiền lành gì đâu nhé. Từ cái ngày chú khiến trường học bôi nhọ thanh danh của Cố Thanh Y, chú nghĩ con có thể bỏ qua cho chú sao? Chú thật sự cho rằng không có người đi đào bới chuyện xấu xa chú làm năm đó, hay là cho rằng sẽ không ai đào ra được? Con phải nói chú cái gì mới tốt đây, hả chú Liễu?”

Trong lòng Liễu Trí lộp bộp một tiếng “Sao mày.... Không phải mày đã quên hết rồi sao..”

Giang Nguyên nhún vai “Chú yên tâm, chuyện nên nhớ, con sẽ không bao giờ quên, sẽ tính toán với các người rõ ràng từng chuyện một.”

Một người quần áo đen, ánh mắt sâu như biển lớn, giọng nói nghiêm nghị, giống như báo dữ đi săn đang vận sức đợi con mồi, khiến cho ba người đang đứng thẳng rùng mình một cái “Còn về phần ông anh trai này của con, ở Mĩ đưa xe đâm chết người, trẻ em gái, loại chuyện xấu hổ này con không muốn nói, thế nhưng chú tính xem, tìm người thi hộ, chuyện này mà lọt ra ngoài có đủ làm mất mặt chú chưa?”

Liễu Hà ánh mắt vẫn đang dại ra, giống như vẫn đang nghĩ xem vì sao mẹ mình đột nhiên lại biến thành mẹ người khác. Anh ta từ nhỏ đã lớn lên ở Mĩ, một đường có cha mẹ dọn sẵn, thi thoảng cả hai vẫn hay qua thăm nom anh ta, một nhà ba người vui vẻ hòa thuận. Điều kiện lớn lên tốt đẹp đã cho anh ta nhiều thứ mà người bình thường không có được, cho nên lấy mình làm trung tâm, lấy hưởng lạc làm việc chính, sống nửa đời trước rất tiêu điều tự tại.

Ngay cả lần về nước này cũng thế. Anh ta được trực tiếp nhận vào bộ phận nhân sự, mẹ còn đồng ý với anh ta, sau nửa năm nữa sẽ giao lại công ty cho anh ta, để anh ta kinh doanh nghệ thuật như anh ta thích.

Nhưng giờ thì đến cả nhà để ở cũng không có.

“Mày muốn... Thế nào?” Liễu Hà cắn môi, cả người giống như nháy mắt rũ xuống. Đứng trước mặt Giang Nguyên to lớn, lại nhỏ thêm vài phần.

“Không thể nào cả.” Giang Nguyên rít một hơi thuốc cuối cùng, di di đầu lọc lên nắp thùng rác, tiện tay ném vào trong “Một, những thứ thuộc về các người trước đây tôi không quan tâm, thế nhưng toàn bộ cổ phần thu mua trong bốn năm qua phải giao ra, tôi chấp nhận trả đúng giá cho các người. Hai là tìm vị luật sư năm đó đến đây, thống kê lại hết tất cả di sản, bất động sản, đồ cổ của cha tôi, sau đó quy ra tiền trả về cho tôi. Cái khác thì các người tùy ý. Ba là ra nước ngoài, đi đâu cũng được, đừng xuất hiện trước mắt tôi nữa. Ba điều kiện, đồng ý hay đợi tôi mang tất cả luật sư của Zic và Giang thị đến giải quyết, khiến cho các người nhà nát cửa tan, các người tự chọn đi!”

Vừa dứt lời, anh giơ cổ tay lên “Chỉ còn lại hai tiếng thôi, ba mươi triệu kia chúng ta tính trước chứ nhỉ?”

Nói xong hết với Cố Thanh Y, Giang Nguyên hơi tủi thân nhìn cậu ngồi cạnh ôm con trai cười vật vờ.

Mà con trai hoàn toàn không hiểu vì sao cha nó đột nhiên giống như bị điên. Cái đầu nhỏ dính đầy sữa, nó vẫn kiên trì vươn lưỡi ra liếm liếm, trên cái râu dài toàn là sữa, hai con mắt khác màu mê man đảo loạn, nhìn về phía ông bố hôm nay trông có vẻ vô cùng đáng tin kia cầu giúp đỡ.

“Được rồi, được rồi.” Giang Nguyên ôm người vào trong lòng vuốt vuốt lưng, nghe Cố Thanh y cười đến ho khụ khụ, trong lòng bất lực “Tôi đây chọc cười ngài chỗ nào thế?”

“Anh... Chỗ nào... Ha ha ha... Cũng chọc... Ha ha ha ha ha ha.” Mắt kính Cố Thanh Y bị phủ một lớp hơi nước, cậu tháo xuống, lau lau nước mắt lên vai Giang Nguyên, một lúc lâu sau mới ngừng được.

Bất đắc dĩ nhìn người trong lòng, Giang Nguyên cảm thấy dù sao mình cũng không có biện pháp, chỉ đành nằm vật ra sofa giả chết. Càng nghĩ càng tủi thân, cảm thấy mình đúng là một cậu nhóc đáng thương không được ai yêu!

Nhắm mắt lại, thế nhưng chưa bao lâu đã thấy trên tóc mình truyền tới một cảm xúc mềm mại.

Hai người đều mặc đồ ngủ có mũ, Cố Thanh Y đội cái mũ phía sau lên đầu Giang Nguyên, ngồi thẳng người, hai tay vòng qua dưới nách anh, ôm anh vào lòng như ôm một chú chó to lớn. Hai Người ôm nhau ngồi đó, trên đùi còn một con mèo con đang im lặng nằm uống sữa.

“Giang Nguyên của chúng ta phải chịu ảm ức rồi.” Cố Thanh Y vỗ vỗ đầu anh, giọng nói dịu dàng “Nhưng không sao, những khổ sở anh chịu qua, chúng ta bù lại từng chút từng chút một.”

Giang Nguyên ôm lấy eo Cố Thanh Y, vùi đầu lên vai cậu, không nói gì gật gật.

“Tuy rằng em không giúp gì được cho anh, nhưng em tin chuyện này anh có thể tự mình giải quyết tốt.” Hơi tách Giang Nguyên ra, Cố Thanh Y nhìn đôi mắt đen láy của anh, ngẩng đầu lên khẽ hôn một cái “Nhưng

nếu hôm nào đó có chuyện không vui, có thể về nhà, em sẽ ở cạnh anh.”

Cố Thanh Y sao có thể nói mấy lời yêu đương như vậy, khiến Giang Nguyên vừa nghe đã đổ bưng hai tai. Lần thứ hai được Cố Thanh Y hôn lên trán, Giang Nguyên cảm thấy mình nóng như một cái nồi hấp.

Cũng không biết là nghiệt gì, đối mặt với tình cảnh thuần khiết như này, Giang Nguyên lại dễ dàng... đột phát... đột... phát cái...

Nhưng Cố Thanh Y cũng không cho anh cơ hội này, vỗ vỗ vai anh, lôi tay anh kéo dậy “Ngủ thôi, mai em còn đi làm. Anh cũng vất vả rồi, nghỉ ngơi nhiều chút.”

52. Chương 52

Từ ngày quay về từ thành phố A hôm ấy, Giang Nguyên lại lần nữa ở nhà làm một bà nội trợ, thỉnh thoảng kiêm luôn chức lập trình viên.

Sau khi giao lại công việc cho Linda và những quản lý cấp cao trong công ty, giao lại chuyện nhà Liễu Trí cho đoàn luật sư Thẩm Quyện giới thiệu, Giang Nguyên mỗi ngày đều vui vẻ ngồi ở nhà hầu hạ Cố Thanh Y.

Lúc này, anh giống như thề sống thề chết rũ bỏ cái danh hiệu cận bã, ngày nào cũng đưa đón đúng giờ. Thi thoảng Cố Thanh Y tan muộn không kịp ăn gì đã phải chạy tới lớp học tiếng, anh còn mang theo hộp cơm, ôm con trai đứng đợi đến lúc nghỉ giải lao giữa giờ thì nhảy vào trong phòng học, nhìn cậu ăn từng miếng từng miếng xong mới thu hộp về.

Con mèo nhỏ lúc này đã lớn hơn một chút, do ăn uống dinh dưỡng cho nên lông trên người bóng mượt, hai con mắt trong veo như nước, vẻ mặt vô tội, nhìn đến đâu cũng làm ngã rạp một hàng lớn các cô nàng. Gần đây, không hiểu sao nó lại rất thích ra ngoài, Giang Nguyên mua cho nó một cái đai đeo trẻ em hình siêu nhân, mỗi ngày đều đeo nó ra ngoài.

Cố Thanh Y nói nó là một con mèo gian xảo, rõ ràng rất thông minh, nhưng nhìn qua thì lại ngốc nghếch, lúc bước đi, luôn khiến cho người ta cảm thấy như một giây sau, nó sẽ ngã nhào ra đất. Lúc đi ngang qua các anh chị nhỏ, còn đi thật chậm để người ta đến bế nó lên.

Lúc này, cũng là như thế.

Cô giáo bên cạnh không dạy nữa, phát tay ý bảo Giang Nguyên muốn ở bao lâu thì ở, chính mình ôm lấy con mèo nhỏ xoa xoa, quanh thân bay đầy tim hồng phơi phới.

“Nó gọi là gì?” Ngu Thành Văn giơ hai chân trước con mèo lên, quay đầu hỏi Cố Thanh Y.

Cố Thanh Y đang ăn cơm, nghe vậy thì ngừng một chút, nuốt miếng cơm suýt nghẹn xuống, ho ho, nhận lấy cốc nước Giang Nguyên đưa tới uống một hớp “Gọi là...”

“Cô gọi gì nó cũng đáp.” Giang Nguyên dựa vào trên bàn, cười cười với Ngu Thành Văn “Cô muốn gọi gì cũng được.”

Cố Thanh Y cắn đũa, ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên nghi ngờ, kết quả chỉ đổi lại được một câu ăn nhanh lên đây vô tình của anh.

Cố Thanh Y bĩu môi, cúi đầu tập trung giải quyết tôm bóc vỏ.

“Giang Nguyên, nhìn qua thấy anh làm cơm ngon thật nha.” Ngu Thành Văn đặt con mèo lên trên đùi, nhẹ nhàng gãi cằm của nó, ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên “Có hứng thú hợp tác với tôi không?”

“Hửm?” Giang Nguyên nhướn mày, giống như không nghĩ ra được một tên học máy tính với một cô giáo dạy tiếng Đức thì có thể có liên quan gì.

“Cái đó.” Ngu Thành Văn thấy ánh mắt không hiểu gì của anh, nở nụ cười, mái tóc ngắn rũ xuống một bên, bị con mèo lung tung đùa nghịch cũng không giận, cứng chiều đáp lại nó “Tôi cũng được coi là nửa chuyên gia ẩm thực, bình thường sẽ post mấy giáo trình nghiên cứu gì đó lên weibo.”

Cố Thanh Y nghe vậy thì ngạc nhiên ngẩng lên “Thật à?”

Cậu biết cô giáo này là một người trẻ tuổi nghiện điện thoại, bình thường dạy học rất nghiêm túc, nhưng chỉ cần có thời gian rảnh hay thừa dịp Cố Thanh Y luyện nghe, ôn từ mới, cô sẽ lấy điện thoại ra nhìn nhìn. Cố Thanh Y vốn còn tưởng cô với bạn trai như keo như sơn, ai ngờ người ta hóa ra lại đang làm việc.

“Để tôi lên hình á? Không thích hợp lắm thì phải.” Giang Nguyên chỉ chỉ mình, cười khoát tay, nhả nhận từ chối.

Ngu Thành Văn mở to mắt “Tôi chỉ quay cổ tay thôi, không quay mặt, thật đấy! Hơn nữa tôi sẽ trả công mà, sau này muốn quảng cáo cái gì cũng có thể nhờ tôi giúp, Weibo của tôi có hơn chục triệu fan đấy.”

“Mẹ nó...”

“Thật?”

Hai giọng nói song song vang lên trong phòng học nhỏ, dọa con mèo sợ đến mức xòe móng vuốt, bám vào tóc Ngu Thành Văn nhảy lên vai cô, khiến cô đau híp mắt lại. Khó khăn vuốt vuốt con mèo để nó thả tóc mình ra, Ngu Thành Văn xoa xoa đầu “Thật, tìm tôi quảng cáo đắt lắm đấy ha ha ha, tôi nghe Cố Thanh Y nói anh đang hợp tác với ông chủ Trì hử, không chừng tôi có thể tuyên truyền giúp hai người đấy. Đường

nhiên là mục đích cá nhân cũng chiếm phần nhiều ha ha ha, tay đẹp dễ hút fan!” Cô le lưỡi, lại cười.

Giang Nguyên nhìn ánh mắt hâm mộ của Cố Thanh Y suy nghĩ, cảm thấy mình đúng là thiếu mấy người tuyên truyền. Do gần đây rảnh rỗi ngồi nhà, cho nên ngoài hạng mục trang web bán hàng, anh cũng tiện tay giúp đỡ phần việc của một đồng nghiệp đang nghỉ kì trăng mật, cho nên cũng được coi như một phần trong kế hoạch Hà Sơn. Hà Sơn gần đây muốn bảo trì lớn, lúc bản thử nghiệm được tung ra, liền phát hiện ý kiến của người chơi bị phân thành hai phe trái chiều, Trì Uyên hai hôm nay chỉ đành nóng lòng tìm kiếm người tuyên truyền, muốn dùng cách này để giải quyết vấn đề. Nghe nói liên quan đến chuyện này, mấy người bên phía Thẩm Quyện cũng bị lôi kéo vào vòng xoáy.

Giang Nguyên vừa định lôi Phan Duy vào, kết quả lại phát hiện tên đó gần đây đột nhiên không liên lạc được, giống như đã hoàn toàn biến mất. Trợ lí của anh ta nói anh ta đã ra nước ngoài du lịch rồi. Giang Nguyên đang buồn bực vì không gọi được Phan Duy thì nhận được đề nghị của Ngu Thành Văn.

“Không thành vấn đề.” Giang Nguyên vỗ bàn gật đầu “Món gì, chủ đề gì, mặc gì, tùy cô quyết định hết!”

Ngu Thành Văn nheo mắt cười, xoa xoa thịt trên bụng của con mèo “Hay là sắp năm mới, tôi đến tìm anh làm một clip về làm cơm tất niên!”

Dáng người của cô vẫn luôn là đối tượng bị chê cười trên mạng, lúc trước còn có người bình luận châm chọc khiêu khích cô, nói gì mà ăn rồi mập giống như cô, gì mà hết năm mới béo thành cô thì sao. Tuy Ngu Thành Văn là người rộng lượng, nhưng cuối cùng vẫn không muốn gây thêm áp lực cho mình, nên mới tìm người khác đến làm.

“Vậy quyết định thế nhé, cuối tuần anh dẫn theo Cố Thanh Y đến chỗ tôi, tôi sẽ đưa địa chỉ cho Cố Thanh Y. Còn bây giờ, học trước đã nhỉ?” Lưu luyến trả con mèo lại cho Giang Nguyên, Ngu Thành Văn cười nhìn Cố Thanh Y.

Cố Thanh Y cũng đã dọn xong hộp cơm từ sớm, gật đầu với cô, đưa đồ cho Giang Nguyên. Nhìn Giang Nguyên ôm mèo ra cửa còn quay lại lẳng lơ hôn gió một cái, Cố Thanh Y bất đắc dĩ cười, lúc này mới mở sách giáo khoa ra.

Giang Nguyên nhẹ nhàng đóng cửa lại, ra khỏi khu vực lớp học, ấn thang máy xuống tầng hầm lấy xe.

Nhìn màn hình thang máy chậm rãi nhảy số từ tầng trệt tiến lên, Giang Nguyên xoay bả vai, đổi tay ôm con trai, cúi đầu chọc chọc nó “Mi thật béo.” Con mèo nhỏ đảo mắt, meo một tiếng.

“Phụt.” Giang Nguyên nhìn cục thịt nhỏ nhuyển ra trên tay mình, bật cười. Lúc thấy thang máy đi lên, liền ôm nó đi vào. Trong thang máy có người đi ra, Giang Nguyên mất một lúc mới quay lại nhìn nhìn, phát hiện người vừa ra cũng đang ngạc nhiên đứng lại, là La Hi.

Năm phút sau, hai người cùng nhau xuất hiện trong quán cafe dưới lầu, một người hai tay ôm cốc nước chanh, một người ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Còn chưa tự giới thiệu qua nhỉ?” Giang Nguyên đặt con mèo vào cái ghế bên cạnh, đưa tay ra “Giang Nguyên.”

La Hi rũ mắt, đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy “La Hi.”

Giang Nguyên cũng không biết vì sao mình lại đột nhiên đưa ra đề nghị muốn nói chuyện với người kia. Nhìn La Hi quy củ ngồi đối diện, hai tay ôm cốc, mắt rũ, môi mím, vẻ mặt buồn bã, Giang Nguyên thế nhưng thấy xấu hổ, cảm thấy như mình đang bắt nạt người khác.

“Thật ra những lời này, không nên là tôi nói với cậu.” Giang Nguyên uống một ngụm nước, chậm rãi lên tiếng. Chờ nhân viên bê cafe lên, nói câu cảm ơn xong, nhìn cô nàng quay người đi về quầy bán hàng xong mới nói tiếp. “Nhưng tôi vẫn muốn thay Cố Thanh Y nói một tiếng cảm ơn.”

La Hi lắc đầu, be bé nói không sao.

“Tôi với Cố Thanh Y, dây dưa ít nhiều cũng đã mười năm. Kỳ thực cậu ấy không hẳn là một người yêu hoàn hảo, tôi cũng không. Chúng tôi từng cãi nhau, lúc học đại học thậm chí còn đánh nhau... Xa nhau một thời gian ngắn. Tôi không phải muốn khoe khoang hay chứng minh cái gì với cậu. Tôi chỉ muốn nói, tình cảm là do hai người ở cạnh nhau lâu ngày, tiếp xúc mới sinh ra, giống như mảnh ghép vậy, chúng tồn tại chỉ để ghép được với nhau. Những chuyện tôi và Cố Thanh Y cùng nhau trải qua rất nhiều, cũng vì nhau mà thay đổi, mới có thể chậm rãi đi được đến ngày hôm nay. Cho nên, không phải do cậu thiếu sự cố gắng hay không tốt, mà chỉ là cậu chưa tìm được đối tượng thích hợp với mình mà thôi. Cậu hợp với một người tốt hơn, một người sinh ra chỉ dành riêng cho cậu.”

La Hi vẫn hai tay ôm cốc nước, hơi ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên.

“Đó cũng là những lời Cố Thanh Y nói với tôi.” Giang Nguyên nhấc cốc cafe bên cạnh lên nhấp miệng “Cậu xứng đáng có được một người toàn tâm toàn ý yêu cậu, một người yêu hoàn hảo.”

53. Chương 53

Tiến La Hi đi, Giang Nguyên ngồi trong quán cafe nhìn dòng người đang tấp nập ngoài kia, ôm cốc cafe còn ấm nóng, khe khẽ thở dài.

Anh cùng Cố Thanh Y, đã mười hai năm rồi.

Ngẫm lại cũng thấy thật đáng sợ, vô tri vô giác thế mà đã qua lâu như thế. Lâu đến mức mà một người có thể trở thành một phần trong đời mình.

Con mèo nhỏ đeo đai đeo hình siêu nhân đứng ở trên đùi Giang Nguyên, chân trước vúi lấy áo anh, lông

ngực xù xù cũng không che được cái bụng toàn thịt.

Giang Nguyên xoa xoa nó, nhìn con mèo thoải mái híp mắt lại, chính mình cũng nở nụ cười.

Thật tốt, đến giờ, Cố Thanh Y vẫn đang ở cạnh anh.

Giang Nguyên giơ tay nhìn đồng hồ, thấy sắp đến giờ Cố Thanh Y tan học, liền nhắn tin cho cậu nói anh chờ cậu ở quán cafe dưới lầu.

Lúc Cố Thanh Y ôm sách giáo khoa tiến vào, quán cafe có không ít người. Đa số đều là tình nhân trẻ đang ngọt ngào nói chuyện. Dưới ánh đèn mờ tối, hai người chẳng cần nói gì mà chỉ cần nhìn nhau thôi cũng đủ thấy hạnh phúc. Cố Thanh Y đứng ở cửa, dựa vào chiều cao nhìn quanh quán, phát hiện chỗ ngồi cạnh cửa sổ phía trong góc, một người một mèo đang ngồi đối diện với hướng cậu.

Trên bàn đặt một cây nến thơm, ánh nến lấp lánh chiếu xuống một cái bóng nho nhỏ.

“Sao vậy? Hôm nay rảnh rồi mời em uống cafe cơ à?” Cố Thanh Y ngồi xuống, ôm con trai vào lòng.

“Rảnh rồi, nhưng không có tiền, chỉ có thể uống một cốc thôi.” Giang Nguyên chống cằm cười, đẩy cốc cafe trong tay mình sang chỗ Cố Thanh Y. Thấy Cố Thanh Y thản nhiên nhận lấy uống, hai mắt Giang Nguyên cong cong. “Cố Thanh Y, em nói xem chúng ta quen nhau được bao lâu rồi?”

“Hửm?” Cố Thanh Y đột nhiên nghe thấy câu hỏi này, có chút mơ màng, đặt cốc cafe xuống, nghiêm túc xòe tay ra tính. “Hai năm cấp ba, bốn năm đại học, hai năm cao học, bốn năm kia, lại nửa năm nay. Mười hai năm rưỡi? Trời ạ, mười hai năm á?”

Giang Nguyên cười cười gật đầu.

Cố Thanh Y nhìn Giang Nguyên, vẽ mặt dịu dàng lại, vỗ vỗ tay anh.

Hai người, suy cho cùng, vẫn là chồng chồng lâu năm, lối sống thận trọng, không giống như những người trẻ tuổi xung quanh, ôm nhau hôn cắn mà chỉ yên lặng cùng nhau uống hết một cốc cafe, sau đó nắm tay nhau đến bãi đỗ xe.

“Mấy hôm nữa là Tết, em định khi nào thì về nhà?” Giang Nguyên nhìn vào gương chiếu hậu, đánh tay lái chuyển xe, thuận tiện hỏi Cố Thanh Y bên cạnh “Có cần anh về cùng em không?”

Mấy năm Đại học, bình thường Cố Thanh Y cũng hay không về nhà, thế nhưng ba ngày Tết thì nhất định phải về, thậm chí cậu còn thúc giục Giang Nguyên nhanh chóng dọn đồ khiến cho Giang Nguyên vốn không muốn xa nhau, mỗi năm đều quyến luyến bịn rịn ở nhà ga giống như cả hai sắp sinh lý tử biệt.

Năm nay khác rồi, không cần ở cạnh người mẹ bị mắc bệnh tâm thần và bà bác cay nghiệt, cũng không cần phải xa Cố Thanh Y. Cố Thanh Y đi đâu anh có thể đi đó. Cứ cho là ba mẹ Cố Thanh Y không cho anh vào nhà thì anh cũng có thể đợi đến nửa đêm leo tường leo cửa sổ mà vào, tốt xấu cũng sẽ có một đêm đẹp, tuyệt đẹp!

Thế nhưng Cố Thanh Y lại giống như không có chút vui vẻ nào.

Lúc Giang Nguyên chuyển xe vào lối rẽ vào nhà để xe, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh “Sao thế?”

Cố Thanh Y nhếch nhếch khóe miệng “Cái đó... Đón Tết... Vẫn là tự ở nhà đón đi.”

Bắt đầu từ năm cậu tốt nghiệp cao học ấy, cậu không còn về nhà nữa, một lần cũng không.

Nhớ đến lần cuối cùng về nhà vẫn là cảnh cha cầm ghế muốn đánh mình, còn mẹ thì ở cạnh lắc đầu thất vọng nói cậu ngu ngốc. Hai người lớn tuy không phải người không hiểu lý lẽ, thế nhưng có thể là do đối mặt với phương diện này, mấy năm hay một ngày đều không dễ gì giải quyết được.

Sau khi đi làm, mỗi tháng cậu đều gửi về cho mẹ một phần phí sinh hoạt, lễ tết cũng có ít quà nhỏ. Cậu không biết số tiền kia đến cuối cùng sẽ đi về đâu, cũng không để ý hai người thanh liêm kia có nhận quà của cậu không. Có đôi khi, bên chuyển phát nhanh cũng sẽ gọi điện đến nói đối phương từ chối kí xác nhận, cậu liền bảo họ thế thì cứ vất đi.

Không phải cậu không hiểu thuận, mà chỉ là cậu không muốn chỉ vì hiểu thuận mà mất đi tất cả niềm tin sống tiếp.

Cho dù là vài năm đại học đó, hay là vài năm xa nhau, cậu đều hiểu rõ lòng mình. Cậu không thể thuận theo cha mẹ, tìm một cô gái dịu dàng nét na kết hôn, sinh sống, có con, nhìn con mình lớn lên, rồi nhìn nó cho mình bế cháu, bế cháu, cuối cùng thì vui vẻ nhắm mắt, vợ chồng khăng khít gắn bó.

Cuộc sống đó đúng là rất mỹ mãn, đúng là tấm gương trong miệng người đời.

Thế nhưng tự mình cũng biết, nói thì dễ mà làm thì khó.

Quay đầu nhìn về mặt có chút lo lắng của Giang Nguyên, Cố Thanh Y sờ đầu anh, lặp lại lần nữa “Em muốn ở nhà đón Tết với anh.”

Giang Nguyên không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng thấy giọng Cố Thanh Y đột nhiên buồn bã, gật đầu như gà con mổ thóc “Em thích thế nào thì thế ấy, đều được hết.”

Cố Thanh Y nói với anh về bốn năm qua, có rất nhiều chuyện đều vụt qua như cơn gió. Giống như kể chuyện cổ tích, bốn năm dài đằng đặc chỉ co lại trong vài ba câu nói, đại ý ngoài anh ra, cậu chưa từng có

người bạn trai nào khác, sống rất ổn. Giang Nguyên thấy cậu không muốn nói, chính mình cũng không dám hỏi nhiều, chú tâm vào chăm sóc cho cuộc sống hiện giờ của cả hai.

Nhưng anh thật sự không ngờ tới, Cố Thanh Y lại gút mắc với người trong nhà đến mức này.

Thừa dịp đèn đỏ mà đau lòng kéo tay Cố Thanh Y, Giang Nguyên nhẹ giọng nói “Anh phải nghiên cứu kĩ xem Tết ăn gì mới được. Bữa cơm mười món thế nào? Gà vịt tôm cá ba ba đều mua hết, ăn cho mỗi ngày đều béo ba cân!”

Cố Thanh Y cười gật đầu “Lục Triếp nói ba mẹ cậu ta ra nước ngoài hưởng tuần trăng mật, muốn dẫn Cận Kì Phàn cùng nhau qua đây, đến lúc ấy, chúng ta gọi cả Phan Duy đến nữa, được không?”

Giang Nguyên phát tay “Phan Duy hả, tên gốc ấy gần đây mất tích rồi, không gọi được cho cậu ta, cứ để cậu ta ở nhà húp mì gói đi.” Nói đến Phan Duy là Giang Nguyên lại tức, từ sau khi vất cho anh một cái usb chọt cứng ảnh chụp xong thì cứ như bốc hơi vậy, ngay cả khi anh tốn một số tiền nâng vip weibo, để cái bài tìm người lúc nào cũng được treo ở đầu bảng tin, cũng vẫn không thấy Phan Duy online.

Một người bình thường chỉ uống hồng trà cũng phải phát sóng trực tiếp, giờ đây lại biến mất gần nửa tháng trời. Sau khi Giang Nguyên xác định người này không gặp chuyện gì nguy hiểm đến tính mạng với thư kí của anh ta xong mới yên tâm mặc kệ anh ta.

Chỉ là nếu Cố Thanh Y đã nói vậy, Giang Nguyên lại phải bắt đắc dĩ gửi tin nhắn cho Phan Duy, trước tiên là nhắn một cái tin dài thật dài hỏi thăm tình hình thân của anh xong mới thêm vào một câu cuối cùng, hỏi anh có muốn đến thành phố B cùng nhau đón năm mới hay không.

Hiện tại đã cách năm mới không còn xa nữa.

Giang Nguyên đỗ xe xong, cùng Cố Thanh Y đi vào nhà. Từ xa đã thấy khu chung cư treo lên từng dãy từng dãy đèn lồng đỏ, trên cây, trên đèn đường. Thậm chí trên thùng rác cũng được dán một chữ Phúc thăm tươi.

Trường học Cố Thanh Y hôm nay vừa kết thúc chấm thi, sau buổi tổng kết ngày mai, cậu sẽ chính thức tạm biệt Khải Hành.

Hai người leo cầu thang đi lên, nghe thấy tiếng Lục Triếp đang trầm bổng du dương luyện tập phát biểu. Lúc Giang Nguyên lấy chìa khóa ra mở cửa, Cố Thanh Y ôm mèo, tư thế bĩ ổi úp sấp lên cửa nhà cậu ta nghe hiện trường diễn thuyết.

“Ồ đây, trong buổi sáng trời trong nắng ấm này.. A! Mẹ nó, Cận Kì Phàn, anh cười cái rắm gì đó! Làm lại!”

“Chúng ta vui mừng tụ họp về đây.”

“Phụt ha ha ha ha ha ha ha.” Cố Thanh Y không nhịn được cười, còn chưa kịp che miệng đã bật ra tiếng, Giang Nguyên ở sau bắt đắ dĩ nhìn cậu.

“Mẹ nó, Cận Kì Phànmn!”

“Anh không cười! Thật! Bên ngoài có người!”

Cố Thanh Y vừa nghe liền vội vã ôm mèo trốn sau lưng Giang Nguyên.

Quả nhiên, bịch bịch bịch mấy tiếng chân, Lục Triếp hùng hổ mở cửa, nhìn thấy Cố Thanh Y đang ôm mèo cười ngặt nghẽo phía sau Giang Nguyên.

“Cố Thanh Y, cậu chờ đó cho tôi!” Hai người cách nhau một cái thang máy, Lục Triếp mặc quần áo ở nhà chống nạnh, trong tay ôm Tiểu Bát Ca vô tội, giơ chân trước của nó giả làm súng máy, pằng pằng pằng về phía người đối diện “Ngày mai cậu chết chắc rồi!”

Cố Thanh Y ôm mèo, bắn trả Lục Triếp hai cái.

“Lục Triếp?” Cận Kì Phàn thấy Lục Triếp mãi không về, chính mình cũng đi dép lê ra ngoài, tóc vàng vượt ngược về sau gáy đầy mê hoặc, vừa nhìn thấy Cố Thanh Y và Lục Triếp ôm một chó một mèo làm súng mà bắn nhau thì nháy nháy mắt.

Liếc nhìn Giang Nguyên một cái, bọn họ đúng là không đỡ được hai ông thầy giáo nhà mình mà, sau khi lịch sự gật đầu chào hỏi, mỗi người đành túm một ông về nhà đóng cửa lại.

54. Chương 54

Buổi tổng kết hôm sau kết thúc vô cùng thành công.

Lúc Lục Triếp lên bục phát biểu, còn thiếu chút nữa là vấp chân ngã sấp xuống sàn, khiến mọi người cười ầm lên. Cầm lấy microphone hắng giọng một cái, microphone lại bị chấp, loay hoay một lúc lâu mới đen mặt đọc xong bài viết, không hề du dương mềm mại giống như hôm qua đọc ở nhà.

Cũng không biết có phải do bị khuôn mặt khổ sở của Lục Triếp chọc hay không, mỗi câu nói trống rỗng trong bài phát biểu đột nhiên trở nên hài hước hơn, Lục Triếp mỗi lần đọc xong một câu lại phải đợi bên dưới yên tĩnh lại mới đọc tiếp được, thành ra thời gian phát biểu còn dài hơn cả thầy chủ nhiệm.

Cố Thanh Y ngồi ở hàng ghế giáo viên cười tít cả mắt.

Lúc Lục Triếp mặt nhăn như đóa hoa cúc đi xuống, nhìn thấy nụ cười tươi rạng rỡ của Cố Thanh Y thì tức đến cuộn tròn bản thảo lại giả vờ hùng hổ muốn đi lên đánh cậu.

Cố Thanh Y hôm nay hết khóa, quay lại trong đám học sinh, ăn mặc so với bình thường sinh động hơn một chút. Trên người là áo khoác màu xanh đen, bên trong là áo trắng, đơn giản sạch sẽ, mặt đeo một gọng kính to tròn mới mua, lúc cười còn có thể nhìn thấy đáng mắt.

Giang Nguyên trà trộn vào trong khu vực phụ huynh, ở giữa những ông bố bà mẹ đang không ngừng giơ máy chụp con mình, âm thầm ngắm vợ.

Đúng là đẹp thật.

Vốn dĩ, anh còn kiêng một cái máy ảnh chuyên dụng nhỏ tới, là do sáng nay Cận Kỳ Phàn phải đến buổi công bố sản phẩm kín đáo đưa cho anh, về mặt nghiêm túc nhờ vả anh quay lại đoạn Lục Triếp phát biểu cho anh ta. Giang Nguyên không phụ lòng người nhờ, sau khi tiễn Cố Thanh Y vào trường xong liền canh ở cửa nhỏ của hội trường, bày ra cái giá ba chân phía sau đoàn người.

Học sinh phụ trách chụp ảnh vừa hay là lớp trưởng lớp Cố Thanh Y, lúc nhận ra Giang Nguyên, còn nhỏ giọng kêu một tiếng sư nương. Giang Nguyên nắm vai cậu nhóc, thương lượng “Nhóc giúp chú quay lại tất cả, chú mời nhóc cốc cafe, sao hả?”

“Không thành vấn đề ạ!” Tên nhóc kia giơ tay làm dấu ok, biểu thị cứ giao cho mình.

Hiện giờ, Giang Nguyên cảm thấy ý tưởng này đúng là quá tuyệt.

Đến lúc đó bảo Cận Kỳ Phàn cho mình một bản, đợi vợ đi Đức rồi còn có cái để mà nhìn hình nhớ người.

Cố Thanh Y đi đầu tháng ba, đúng lúc trang web của Giang Nguyên bước vào giai đoạn mở rộng, điều này khiến anh mất đi cơ hội được theo Cố Thanh Y qua đó một thời gian.

Cho nên gần đây, anh giống như bị điên mà ra sức thu thập ảnh chụp và video về Cố Thanh Y, bình thường không có việc gì cũng giơ máy chụp cho Cố Thanh Y một bức chân dung lớn.

Cố Thanh Y tuy bất lực nhưng cũng thương anh, lần nào cũng phối hợp, chỉ trừ lần Giang Nguyên đưa cho cậu cái váy giả làm Dương Quý Phi là tức giận đập anh xuống giường, còn đâu thì mọi thứ đều tốt, chuyện ra nước ngoài cũng chuẩn bị chu đáo.

Phòng thuê ở thành phố B cũng đến hạn hết hợp đồng, sau bốn năm thuê sáu tháng một, cuối cùng, Cố Thanh Y cũng nói với chủ nhà sẽ không còn sang nữa. Chủ nhà nhìn Giang Nguyên ở cạnh, vô vô vai ý hiểu. Trước năm mới, hai người chọn được một căn hộ ở thành phố A, kí hợp đồng tại chỗ luôn. Mà khéo là, cả hai cũng gặp Lục Triếp đang ở đó xem phòng, hai đôi chồng chồng thương lượng với nhau, quyết định lại tiếp tục làm hàng xóm đối diện.

Cận Kỳ Phàn làm việc ở thành phố A, Lục Triếp thuận theo anh, cũng từ chức ở Khải Hành, quay về thành phố A nhận làm gia sư cho một gia đình.

Ngày hai mươi chín Tết năm đó, Cố Thanh Y và Giang Nguyên chuyển xong chút hành lí cuối cùng, gửi con trai vào cửa hàng chăm sóc thú cưng ở thành phố A, hai người lại quay lại căn nhà cũ ở thành B.

Tuy trong thành phố cấm đốt pháo, nhưng không khí Tết trong khu chung cư vẫn rất rõ rệt. Ngoài đèn lồng nhỏ, trên cây còn treo vài cái đèn nhấp nháy to, ở giữa giăng một tấm băng dôn chúc mừng năm mới bị gió thổi lắc lư lắc lư. Trên quảng trường nhỏ mở bài hát Cung hỉ phát tài âm lượng lớn, kèm theo tiếng chạy nhảy nô đùa của lũ trẻ, nghe thật náo nhiệt.

So ra, hai người nắm tay nhau đứng ở phía rừng cây, cảnh vật lại yên tĩnh hơn nhiều.

Cố Thanh Y nắm tay Giang Nguyên, giống như ôm một chú chó ấm áp, giống như rất nhiều lần trước đây, leo lên cầu thang.

Giang Nguyên lười biếng, hầu như dồn hết trọng lượng lên Cố Thanh Y, mình thì nhe răng cười, đi sau Cố Thanh y mấy bậc thang, nhắm mắt hát luyện thuyên. “Cải trắng nhỏ à ~ héo tàn trong đất ~ hai tám tuổi đời ~ vẫn chưa lấy chồng ~..” (*)

Tiếng hát không thể coi là dễ nghe của Giang Nguyên vang lên, khiến Cố Thanh Y bật cười, đi trước ra sức lôi Giang Nguyên cũng như đang kéo lại phía sau “Đừng ở trước cửa nhà người ta mất mặt nữa, muốn gào về nhà rồi gào!”

Vất vả lắm mới kéo được người lên đến tầng ba, Cố Thanh Y đang định mở cửa, người phía sau đã đột nhiên ôm lấy cậu.

Cố Thanh Y ngừng tay, quay lại cọ cọ mũi Giang Nguyên “Hửm?”

Giang Nguyên đảo khách thành chủ, nắm lấy vai Cố Thanh Y dán lên cửa, nghiêng đầu, cúi xuống nhắm đến môi Cố Thanh Y, nhưng vẫn giữ khoảng cách chưa đến một cm.

Lúc tối, hai người đều ăn món tráng miệng là đồ ngọt, Cố Thanh Y thậm chí còn ngửi thấy mùi vị matcha trong hơi thở của Giang Nguyên.

“Làm gì nha.” Cố Thanh Y liếm môi, nhướn mày.

Hôm nay Lục Triếp và Cận Kỳ Phàn ở lại thành phố A, không sợ đột nhiên có người về sẽ ngại ngùng. Mặt khác, tầng ba vừa hay là tầng cuối cùng không dùng thang máy, ngoại trừ cái camera đã hỏng trong góc phòng ra thì hoàn toàn không sợ bị người nào vật nào nhìn thấy.

Giang Nguyên xấu xa mỉm cười “Làm em.”

Cố Thanh Y bật cười, nhún vai. Đột nhiên cậu đẩy Giang Nguyên ra, vặn chìa khóa mở cửa chạy ào vào nhà, cuối cùng còn không quên rút chìa, nhốt Giang Nguyên ở ngoài.

“A, Cố Thanh Y! Hẹn tình không còn thì vẫn còn ái tình nha! Em không thể trở mặt như thế nha!” Giang Nguyên ở ngoài lớn tiếng gõ cửa.

Cố Thanh Y đứng ở cửa, nhòm qua mắt mèo nhìn một chút, đột nhiên thấy một mảnh đen đen trắng trắng gì đó, sợ đến bồm bộp vỗ ngực một lúc mới đoán ra chắc là mắt của Giang Nguyên.

“Không mở!” Cố Thanh Y cũng chưa đổi dép, đứng ở huyền quan giằng co với Giang Nguyên.

“Haiz.. Đáng thương cho người mới hai tám cái xuân xanh là anh đây, muốn cùng thiếu niên là em ân ái vợ chồng một chút mà lại bị từ chối, đúng là bi thảm, quá quá bi thảm!” Ngoài cửa có tiếng bước chân, Cố Thanh Y úp sấp trên cửa nhìn nhìn, phát hiện Giang Nguyên ngồi xuống bậc thang bên cạnh.

Cậu mở cửa ra một khe nhỏ, nhìn Giang Nguyên đang chống cằm.

“Em biết không, hôm đó anh tới tìm em, chính là ngồi ở đây.” Giang Nguyên chỉ bậc thang dưới móng.

Cố Thanh Y mở to hai mắt, mở nửa cửa, dựa lên nghe anh nói tiếp.

“Anh ngồi đây đến tận hừng đông, vẫn luôn nghĩ, vì sao Cố Thanh Y lại không để ý đến mình?” Giang Nguyên nghiêng đầu nhìn cậu cười “Lúc đó thật là mẹ nó lạnh, thế mà em cũng không thèm đắp cho anh cái áo, để gió thổi đông băng cả tóc anh luôn.”

Cố Thanh Y nhú mồm, không phủ nhận.

“Lúc đó anh tức muốn chết đi được, còn tưởng Lục Triếp là tình nhân nhỏ mới của em, lúc thấy em với cậu ta lần đầu tiên, anh còn quyết tâm phải dìm cho tên đó răng rơi đầy đất, không hủy mặt không được. Nhưng mà thật may, thấy em không dịu dàng với cậu ta một tí nào, anh liền yên tâm.”

Cố Thanh Y bật cười, nghĩ một lúc, phát hiện đúng là mình không quan tâm chăm sóc cho Lục Triếp một tí nào. Ném người vào nhà xong liền coi như hết chuyện.

“Nhưng dù sao thì em cũng không mở cửa cho anh, ôi, tay anh đau nha, trái tim thật lạnh lẽo nha!”

Cố Thanh Y nghe Giang Nguyên oán giận, trong lòng cũng nhớ lại ngày hôm đó.

Chính là một ngày giống như mọi ngày, tan làm về nhà nhưng lại thấy một tên bạn trai cũ ngu ngốc đứng trước cửa.

“Lại đây, nói cho anh một bí mật.” Cố Thanh Y vẫy tay gọi Giang Nguyên.

Giang Nguyên giả vờ đứng không vững, lảo đảo ngã vào lòng Cố Thanh Y, ngẩng đầu nhìn cậu “Hửm?”

Cố Thanh Y đóng cửa, quay người áp Giang Nguyên lên tường, nắm cằm anh hôn lên.

“Thật ra hôm đó em có nhìn thấy anh dưới nhà.”

“Hả?”

“Một tên ngốc đen xì đứng cạnh thùng rác.”

“Ha.” Giang Nguyên cười cười ôm cổ Cố Thanh Y “Sau đó thì sao? Không để ý anh?”

“Lúc đó em nghĩ nhất định là em uống say rồi. Còn nếu không say, em nhất định...”

“Nhất định cái gì?” Giang Nguyên nhìn đôi mắt sáng màu của Cố Thanh Y, trong nhà không bật đèn, chỉ có ánh sáng nhàn nhạt chiếu qua cửa sổ từ ngoài vào, chiếu lên mắt Cố Thanh Y, trong đó, toàn là hình ảnh của anh.

“Em nhất định phải nhớ cái tên bạn trai cũ ngốc ghêch ấy về.”

(*) Bài hát Giang Nguyên hát là bài hát , một bài hát dành cho thiếu nhi của Trung Quốc, bài hát nói về một cô bé mới hơn 2,3 tuổi đã mất mẹ, về sau cha cô bé lấy vợ mới, ba năm rưỡi sau sinh được một đứa con trai, cuộc sống của cô bé rất khổ sở. Tuy nhiên trọng điểm ở đây là Giang Nguyên hát nhạc chế Lời bài hát nguyên gốc phải là “mới hai, ba tuổi đã không còn mẹ”, Giang Nguyên hát thành “đã hai tám tuổi, vẫn chưa lấy chồng.” Nguyên bản anh hát là vẫn chưa thành gia, nhưng để nó dễ hiểu thì mình chuyển thành lấy chồng

55. Chương 55

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hai năm sau.

Lúc Cố Thanh Y xuống máy bay, bước đi có chút loạng choạng. Che miệng ngáp một cái ngáp nhỏ, cậu dụi dụi mắt, tùy ý nhét tấm bịt mắt vào trong túi.

Vốn là định mai mới về...

Cố Thanh Y ngồi tàu hỏa đến Munich và Frankfurt (*) dự xong hai hội nghị, có chút đau đầu, thể nhưng khi tiễn những giáo viên đi cùng đoàn với mình ra sân bay, cậu lại không tự chủ được mà mua vé máy bay về sớm.

Lúc hạ cánh xuống thành phố A, trời còn rất sớm. Bên ngoài mới hơi ửng sáng, có chút lạnh. Cố Thanh Y đi vào một cửa hàng KFC gần đó ăn cháo, chỉnh đốn lại chính mình rồi mới kéo hành lí ra khỏi sân bay.

Cửa kính được lau chùi bóng loáng bên cạnh phản chiếu lại hình ảnh của cậu lúc này.

Một người đàn ông ba mươi tuổi, là độ tuổi vừa chín. Người đàn ông ấy mặc một bộ tây trang màu xám nhạt, ôm sát thân hình cân xứng. Đôi mắt đón những ánh nắng đầu hạ giống như trong suốt, khí chất nho nhã, lúc giơ tay còn có thể thấy một chiếc đồng hồ hàng hiệu nổi tiếng – là quà sinh nhật ba mươi tuổi Giang Nguyên tặng.

Sau khi Giang Nguyên thu mua lại cổ phần công ty từ tay mẹ mình và Liễu Trí, hoàn toàn trở thành người nắm giữ cổ phần mạnh nhất công ty, chỉnh đốn triệt để Giang thị, thành lập một bộ phận it chuyên hợp tác với Zic. Giang thị mất đi thói xấu, giống như một con hắc mã vùn vụt phi lên, cổ phiếu dưới tay Giang Nguyên tăng nhanh như điên. Thời điểm rực rỡ nhất, tiền lãi còn đạt đến con số bằng tổng của cả ba năm trước cộng lại.

Phan Duy vẫn hay đùa, bảo Giang Nguyên quy giá trị bản thân ra tiền xu chất trong nhà mà đếm, có lẽ đếm xong, Cố Thanh Y cũng về là vừa. Đương nhiên, sau đó, Phan Duy sẽ bị chỉnh đến tương đối thảm.

Nhưng Giang Nguyên thế mà lại đến ngân hàng đổi hơn một ngàn tiền xu thật, mua một con lợn đất đặt trên tủ đầu giường, mỗi ngày trước khi ra khỏi nhà sẽ thả một đồng vào trong, khi về nhà lại thả một đồng vào trong. Trộm nghĩ mấy hôm bay qua thăm Cố Thanh Y cũng thả một đồng. Hai năm trôi qua, đến bây giờ, nhìn góc nhà đều chất đầy tiền xu, lợn đất cũng đã đầy ắp vài con.

Giang Nguyên nói, mấy con heo đựng vàng này, sau này sẽ cho cục cưng làm tiền mừng tuổi hết. Mỗi lần nghe vậy, Cố Thanh Y lại vừa bất lực vừa yêu thương.

“Cuối cùng cũng về rồi...” Cậu thu tay kéo cửa hành lí, đứng trước cửa nhắm mắt lại hít sâu một hơi.

Lúc nắm lấy tay nắm cửa, lại đột nhiên nghe thấy tiếng động bên trong.

“Giấu... Giấu ở đây được không?” Giọng của Giang Nguyên hình như hơi do dự “Đến lúc ấy tôi quỳ xuống là có thể sờ thấy ngay.”

“Đừng đừng” Phan Duy có thể là đứng cạnh anh, khẳng định nói “Sờ sờ dưới sofa mất mặt lắm!”

“Tủ lạnh, tủ lạnh thì sao?” Lục Triếp ở đó nhảy nhót hưng phấn “Đến lúc cậu ấy về, vừa mở tủ lạnh ra liền...”

“Không được!” Cận Kỳ Phàn lên tiếng “Cái này không lãng mạn.”

“Ồi dào ôi, cho vào trong bánh ngọt đi.” Thế mà cả Ngu Thành Văn cũng ở đây, giọng nữ duy nhất vang lên giữa một đám đàn ông.

“Ai, tôi nói cô nghe nè.”

“Không được, như cậu vậy không được.”

“Không phải, anh nghe tôi nói đi.”

“Cái này nhất định cực kỳ hay.”

“Được rồi, dừng lại hết đi.” Giang Nguyên kết thúc cuộc tranh luận, giọng nói uể oải “Chúng ta diễn thử một chút đi. Tôi làm Cố Thanh Y, tôi sẽ từ chỗ cửa này đi vào, chờ chút tôi mở cửa đã, đi vào...”

Cố Thanh Y đứng trước cửa, trên mặt là nụ cười ngọt ngào, khóe miệng không ngăn được giương cao “Đi vào đi chứ...”

“Cố Thanh Y.” Giang Nguyên đứng ngậy ra, lúc gọi tên Cố Thanh Y, thậm chí còn hơi nghẹn ngào.

Cố Thanh Y đi vào cửa, hơi nâng mặt Giang Nguyên lên, hôn lên trán anh một cái.

Một giây sau, ngoài dự đoán của mọi người mà quỳ một chân xuống.

Móc lấy một hộp nhung nhỏ màu xanh ngọc từ trong túi quần, cậu bình tĩnh mở ra, ngẩng đầu, nhìn thẳng Giang Nguyên “Giang Nguyên, kết hôn với em nhé?”

Trong hộp, hai chiếc nhẫn nam lẫn lộn nằm. Bên ngoài là kiểu dáng mặt Mobius (*), đơn giản thanh lịch, bên trong khắc tên Giang Nguyên và Cố Thanh Y.

Giang Nguyên kinh ngạc đứng im, mở to mắt, chớp cũng không dám chớp, nhất nhanh đã ứng hồng.

Cố Thanh Y cười cười, lấy chiếc nhẫn có khắc tên mình ra, đặt cái hộp nhỏ lên đầu gối. Cậu nắm tay Giang Nguyên đang buông thõng, tháo chiếc nhẫn bạc anh vẫn đeo xuống, đeo nhẫn kết hôn lên. Động tác của cậu dịu dàng, nhưng nếu nhìn kĩ, sẽ thấy ở cậu một sự kiên định không cho người ta chống cự, cũng thấy cậu hơi run rẩy.

“Không cho từ chối em.” Cậu đứng dậy, nắm tay Giang Nguyên đeo giúp mình một chiếc nhẫn giống y hệt.

Lúc này, cậu mới quay lại nhìn mọi người mỉm cười “Được rồi, buổi lễ kết thúc.”

Tất cả mọi người đều đang ở đó.

Phan Duy ôm ngực tựa vào tường, cười nhăn nhó nhưng ánh mắt lại đỏ. Ngu Thừa Văn kích động kéo tay bạn trai, Lục Triếp và Cận Kỳ Phàn khe khẽ vỗ tay. Trên bàn trà đặt một cái ipad đang mở, là La Hi hây còn ở Đức du học.

Thậm chí, đến cả cha mẹ mình cũng đứng cạnh lau nước mắt mỉm cười.

Cậu nắm tay Giang Nguyên đi đến trước mặt cha mẹ mình, nghiêm túc quỳ xuống dập đầu ba cái “Cha, mẹ, đã muộn bảy năm rồi, nhưng con, vẫn dẫn anh ấy tới.”

Mẹ Cố mím môi ngẩng đầu nhìn trời, gờ ngón út lên lau đi nước mắt không giấu được của mình. Cha Cố đứng cạnh tuy vẫn bình tĩnh, nhưng cũng hơi lộ ra chút cảm xúc. Ông hắng giọng một cái, hơi không tự nhiên mà móc một cái hộp nhỏ từ trong túi ra “Cầm lấy đi.”

Cố Thanh Y nhận lấy mở ra, phát hiện bên trong là nhẫn Giang Nguyên chuẩn bị.

Giống như để hợp với hai chiếc nhẫn đã chuẩn bị sẵn, hai chiếc nhẫn này mảnh hơn một chút, tinh xảo khác thường, lúc đeo lên, độ rộng vừa vặn với ngón tay.

Cố Thanh Y xoa mặt Giang Nguyên, trước tất cả mọi người không ngừng làm sâu thêm nụ hôn vốn chỉ nên là nụ hôn nhẹ phớt qua.

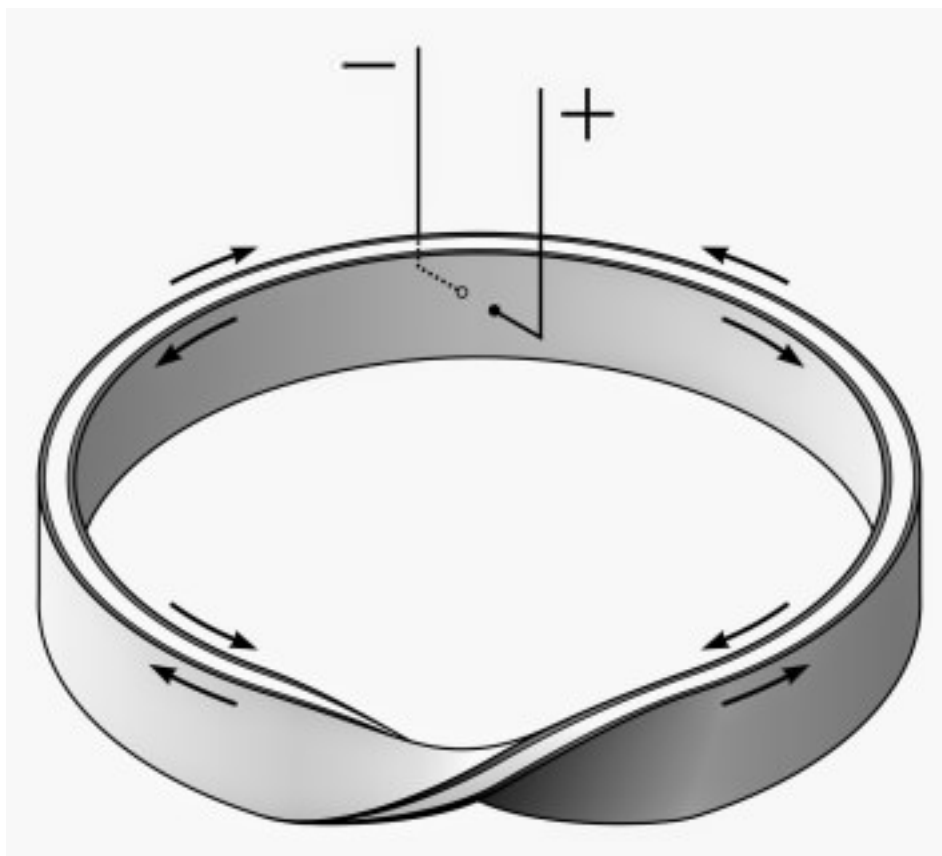
Trên ngón tay hai người, bốn cái nhẫn lóe ra ánh sáng màu nhàn nhạt.

“Ta yêu mình,

Đến chết cũng không đổi.”

Chú thích:Munich: (Mu-ních) München hay Muenchen, thủ phủ của tiểu bang Bayern, là thành phố lớn thứ ba của Đức sau Berlin và Hamburg và là một trong những trung tâm kinh tế, giao thông và văn hóa quan trọng nhất của Cộng hòa Liên bang Đức.Frankfurt là thành phố lớn nhất của bang Hessen (Đức) và là thành phố lớn thứ năm của Đức.Mặt Mobious: Mặt Mobius hay dải Mobius (Mobius band/ Mobius strip), về toán học là một khái niệm topo cơ bản về một dải chỉ có một phía và một biên. Lúc đầu chỉ như một trò chơi vì xuất xứ từ một dải băng giấy (do Mobius công bố) được dán dính 2 đầu sau khi lật ngược một đầu 1 hoặc 2 lần. Chiếc nhẫn có hình dạng giống như hình bên dưới. Do không thể vẽ được hình vẽ máy nên ai muốn xem nguyên vẹn hộp nhung xanh và đôi nhẫn cưới này có thể ần vào đây. Ý nghĩa của đôi nhẫn này là: biểu tượng mobious là biểu tượng của sự vô tận tuần hoàn, không có sự bắt đầu cũng như kết thúc, cho nên trong tình yêu nó đại diện cho sự vĩnh hằng, đời đời kiếp kiếp không ngừng yêu nhau.

(*) Lắm nhầm: Hết rồi *tung tym* Truyện đầu tiên mình làm nên hy vọng có sai sót mọi người có thể bỏ qua *cúi đầu* Trong nhà sắp đào hồ mới, hoan nghênh nhảy hồ he he



56. Chương 56: Phiên Ngoại 1

Sau khi Cố Thanh Y đi Đức hai tháng mười bảy ngày, Giang Nguyên rốt cuộc không nhịn được nữa.

Tuy rằng hai người mỗi ngày đều gọi điện video cho nhau, nhưng Giang Nguyên cứ nhìn Cố Thanh Y cười rộ lên trong màn hình, chạm không chạm được sờ không sờ được, bức bối khó chịu vô cùng. Thỉnh thoảng, cái người bạn cùng phòng dân Thụy Điển nhìn qua cũng rất gay kia sẽ đi đến nói mấy câu anh không hiểu với Cố Thanh Y, thành ra gọi điện ba mươi phút, Giang Nguyên đổi mất hai mươi chín phút.

Hôm nay cũng thế.

Anh ở công ty tăng ca đến gần mười hai giờ, gọi điện cho Cố Thanh Y thì vừa hay bên cậu đang là giờ lên lớp buổi chiều.

Trong điện thoại, hình như có mấy người đi đến cạnh Cố Thanh Y, giọng nam giọng nữ chen nhau thảo luận vấn đề. Cố Thanh Y vừa nói chuyện với anh, vừa bị người ta hỏi chuyện, lúc này cậu sẽ nói Giang Nguyên chờ chút!

Giang Nguyên ngồi sau cái bàn giám đốc rộng lớn, vẽ mặt oán giận nghiêng răng nghiêng lợi lườm nguýt cái bảng phân tích số liệu.

Lúc Cố Thanh Y nói xin lỗi, thật sự không thể cùng lúc làm hai việc, hơn mười phút sau sẽ gọi lại cho anh, Giang Nguyên chính thức bạo phát!

Hung hăng cúp điện thoại, Giang Nguyên mở trang đặt vé máy bay ra, mở ngăn kéo bàn ra lấy các giấy tờ cá nhân nhét vào trong túi áo, liền cầm điện thoại gọi xe ra sân bay.

Lúc Cố Thanh Y làm giấy tờ đi Đức, anh cũng tranh thủ đi làm luôn mấy bản visa để tiện qua lại nhiều lần, anh còn định qua hai ba hôm nữa hết bận sẽ đến thăm cậu.

Nhưng giờ thì không nghĩ được nhiều như thế!

Dựa vào cái gì mà giám đốc như anh ngày nào cũng phải tăng ca đến sáng? Dựa vào cái gì mà tài liệu nào đưa tới anh cũng phải xem qua tỉ mỉ xong mới được kí? Dựa vào cái gì mà đường đường một ông anh cao lớn đẹp trai lắm tiền nhiều của như anh đến cả thời gian để yêu đương cũng không có?

Nuôi một nghìn tám trăm người để như thế này sao!

Giám đốc Giang rất phần nộ, vì vậy đêm hôm khuya khoắt quyết định chạy trốn.

Hôm sau, thư kí đến công ty từ sớm, nhưng đến trưa cũng không tìm được Giang Nguyên thì muốn hóa điên. Còn Giang Nguyên thì thành công lần theo google map chạy đến khu nhà ở của Cố Thanh Y.

Bởi vì quá kích động, trên máy bay lại ngủ thẳng một đường, cho nên lúc hạ cánh bước xuống đất, Giang Nguyên mới phát hiện mình chọn nhầm giờ rồi, bây giờ bên Cố Thanh Y mới có hừng đông thôi.

Kéo kín khóa cái áo khoác mỏng, Giang Nguyên xoa mũi ngồi lên bậc thang trước phòng Cố Thanh Y, mở weibo Phan Duy lên xem giết thời gian.

Khoảng thời gian này giới giải trí đúng là gió cuộn biển gầm. Mỗi đài truyền hình lại mở ra một chương trình chiêu mộ nhân sĩ ưu tú, chẳng mấy mà mấy cô mấy cậu nghệ sĩ mới trẻ trung đã chiếm hết cả cái màn ảnh nhỏ.

Giang Nguyên vẫn cho là cái tài khoản này chả phải để quảng cáo gì. Trong khi người ta chỉ đăng ảnh đẹp, đăng những khoảng thời gian tươi đẹp, thì chỉ có mình Phan Duy là đi gây chuyện. Cái gì nhấn mí, gọt cằm, cái gì hát nhép cái gì hát thật, phân tích tỉ mỉ cho cả đám fan cuồng kêu gào dưới bình luận, thậm chí còn lôi cả giấy chứng nhận y khoa ra làm chứng, ép cho người ta đến cả cơ hội phản bác lại cũng không có.

Giang Nguyên cứ thế ha ha ha ha ha xem một lượt, ngồi bệt ê mông thì chuyển sang ngồi xồm, ngồi xồm tê chân thì lại chuyển về ngồi bệt, cho đến tận khi Cố Thanh Y dậy đi chạy bộ buổi sáng.

Sau khi cậu đi học lại thì hình thành thói quen này. Mỗi ngày sáu giờ rời giường sẽ xuống nhà chạy một

vòng quanh rừng cây, rồi đến chợ đêm mua đồ ăn.

Hôm nay cũng vậy, thế nhưng lúc vừa mở cửa thì lại thấy ông bạn trai đang ngồi nghịch điện thoại, cười rõ ngu xuẩn. nh

Giang Nguyên nghe tiếng mở cửa, còn chưa kịp thu lại nụ cười quái dị trên mặt, ngẩng đầu lên.

Mẹ nó, người đàn ông của anh đây cũng quá đẹp trai rồi đấy!

Cố Thanh Y không đeo kính mắt, trên đầu là một đai thắm mờ hời rộng chừng ba ngón tay. Áo có mũ màu xanh lá, quần thể thao bó gấu màu xám đậm. Cổ áo hơi rộng để lộ ra đường cong cổ duyên dáng.

Hai tháng không gặp, không hiểu sao Giang Nguyên lại cảm thấy như Cố Thanh Y trắng lên nữa rồi.

“Chạy bộ à?” Giang Nguyên đứng lên xoa xoa chân, đứng tại chỗ khởi động, ngẩng đầu cười “Chạy cùng nha?”

Cố Thanh Y đương nhiên không có chạy cùng!

Kéo cái tai lạnh đến tìm hồng vào nhà, lại đứng trước cửa cường chế người dùng nước nóng bốn mươi độ tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo, sấy tóc xong, Cố Thanh Y mới dắt theo anh ra ngoài.

“Nói đi.”

Ngồi trong tiệm cafe, Cố Thanh Y bê cốc hồng trà lên nhấp môi, lạnh lùng nhìn Giang Nguyên đang ngồi đối diện.

Giang Nguyên vừa nãy còn bùm bùm mắng thư kí trong điện thoại, lúc này lại ôm tay, ánh mắt hoang mang không dám nhìn thẳng thầy Cố như một cậu học sinh tiểu học không thuộc bài “Thì.... Thì cái đó, được nghỉ chứ sao.”

“Hôm qua không phải nói với em hôm nay phải tiếp một người của công ty bên Mỹ sao?” Cố Thanh Y không hề vì vẻ đáng thương của Giang Nguyên mà bỏ qua.

“Anh... Anh tự xin nghỉ thôi! Nhớ vợ còn không được gặp, có còn tính người không!” Giang Nguyên hùng hổ nghiêm mặt, tức giận giành lấy cốc hồng trà trước mặt Cố Thanh Y.

Nhân viên tạp vụ bên cạnh có chút tò mò nhìn theo hai người đàn ông đẹp trai đang ngồi đối diện cửa sổ dùng tiếng Trung nói chuyện, một người rõ ràng là làm bộ mặt lạnh nhưng tràn đầy yêu thương, một người ai oán nhưng lại không nén nổi mừng rỡ.

“Tốt xấu gì thì anh cũng phải nói với họ một tiếng chứ hả... Nếu không phải họ gọi cho em, có phải anh định cứ thế mà nghỉ vô cơ không?” Cố Thanh Y xoa xoa tay Giang Nguyên đặt trên bàn “Còn nữa, tối cũng không gọi em, sáng sớm ngồi ngoài cửa, lạnh cứng ra thì phải làm sao?”

Nói cho cùng thì vẫn cứ xót nhau!

Giang Nguyên le lưỡi, lấy mặt cọ cọ lòng bàn tay Cố Thanh Y.

Cố Thanh Y gửi tin nhắn cho giáo sư xin nghỉ hai ngày.

Thời tiết hôm nay thật đẹp, Cố Thanh Y nắm tay Giang Nguyên chậm rãi đi dọc theo ven đường, híp mắt nhìn những người đàn ông xung quanh.

“Định ở đây bao lâu?”

“Năm ngày.” Giang Nguyên đi bên ngoài Cố Thanh Y, ôm lấy vai Cố Thanh Y “Mấy hôm nữa có một cuộc họp quan trọng, còn không về chắc bọn họ khởi nghĩa mất.”

Cố Thanh Y cười cười “Vất vả rồi.” Sau khi cậu đi, Giang Nguyên bận rộn thu dọn công ty, thu mua cổ phần của mẹ anh và Liễu Trí, lần nữa gây dựng lại chuyên môn kinh doanh, mỗi ngày họp đến họp đi, họp xong lại tiếp tục phải xử lý tài liệu đến tận đêm khuya.

Cố Thanh Y có mấy lần tính giờ, phát hiện Giang Nguyên gọi cho mình là vào bốn giờ sáng.

“Mấy hôm nay ở lại chỗ em nghỉ ngơi cho tốt.” Thừa dịp bốn phía không người, Cố Thanh Y nhanh chóng hôn lên môi Giang Nguyên một cái “Em sẽ ở cạnh anh.”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-duoc-ban-trai-cu>